CĂRȚI ROMANTICE

ana maria

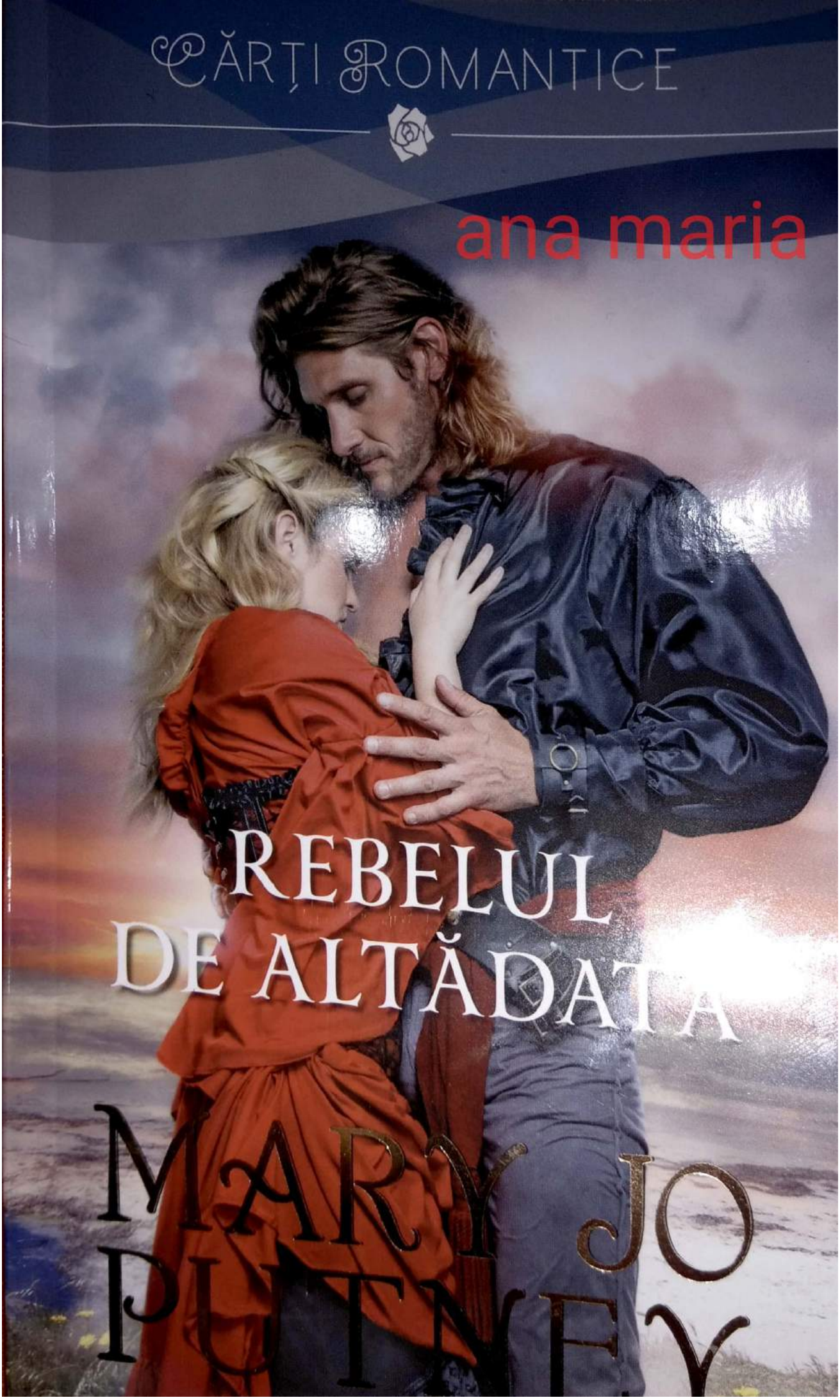

REBELUL DE ALTĂDATĂ

MARY JO PUTNEY

Scanned by CamScanner

În Washingtonul atacat de trupele engleze, Callista Brooke e prinsă în lupta dintre Anglia, țara ei natală, și Statele Unite, țara ei adoptivă. Prinsă pe picior greșit, ea e pe punctul de a pierde totul, inclusiv viața, când un englez chipeș pătrunde prin gloata violentă care a încolțit-o, revendicând-o ca fiind a lui. Callie îl recunoaște în protector pe băiatul cu care, în copilărie, își petrecuse majoritatea zilelor.

Lord George Gordon Audley fusese cel mai bun prieten al lui Callie, la care aceasta, în disperare de cauză, apelase pentru a evita o îngrozitoare căsătorie aranjată de tatăl ei. Dar încercarea lor a dat greș, cei doi fiind prinși pe când încercau să fugă, astfel că ea a fost nevoită să accepte căsătoria impusă, iar Gordon a fost trimis pe un drum fără întoarcere către colonia penitenciară din Australia.

În ciuda tuturor piedicilor, Gordon supraviețuiește. Reîntâlnirea, după ani, cu Callie e pentru el ocazia de a-și obloji sufletul întinat și jură să facă orice pentru a-i proteja pe Callie și pe cei pe care ea îi iubește. Dar prietenia inocentă pe care o împărtășeau pe când erau copii se transformă într-o pasiune primejdioasă, ce îi poate salva sau îi poate [illegible] când au de înfruntat societatea care i-a trimis [illegible]doi în exil...

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2330-0
9 786063 323300
Lira®

Scanned by CamScanner

Ana Maria

capitolul 1

Kingston Court, Lancashire, 1799

– Richard! *Richard!*

Lord George Gordon Richard Augustus Audley, al treilea și cel mai de nimic fiu al marchizului de Kingston, se trezi tresărind la auzul vocii șuierătoare venite din afara ferestrei deschise a dormitorului său. Callie? Nu trebuia să vină acasă de la școală decât peste o săptămână. Se încruntă; ea trebuia să fie. Doar două persoane îl strigaseră vreodată Richard, și ea era singura care putea să se cațăre pe vrejurile groase de viță de sub fereastra lui.

Fiind cald în acea noapte, nu purta decât lenjerie intimă. Deși el și Callie erau cei mai buni prieteni încă de pe vremea prunciei, nu se putea arăta pe jumătate dezbrăcat, așa că își luă halatul și își legă cordonul pe când sărea din pat.

Se aplecă peste pervaz și se uită jos de-a lungul vrejurilor de viță. În lumina lunii pline, fața în formă de inimă și părul roșcat-auriu erau inconfundabile. Dar ce naiba o apucase pe onorabila Catherine Callista Brooke de se cățăra spre camera lui în toiul nopții?

– Callie, nu ești sănătoasă! spuse el afectuos, aplecându-se în afară și întinzându-i o mână s-o ajute să salte peste pervaz. Dacă aș fi știut că te-ai întors acasă de la școală, aș fi putut să vin să te văd mâine în condiții cât se poate de civilizate.

Mâna ei se agăță de a lui, și ea se urcă peste pervaz și sări în cameră. Callie *plângea?* Ea nu plângea niciodată. Avea nervi de oțel.

– Ce e în neregulă, Callie? întrebă el tăios.

– Totul! răspunse ea cu voce aspră.

Scanned by CamScanner

Tremura, așa că, instinctiv, o îmbrățișă. Probabil că el crescuse în ultimele luni de școală, pentru că ea părea mai scundă pe când își îngropă fața în umărul lui.

– Liniștește-te, Catkin, spuse el încet, bătând-o ușor pe spate. Am intrat și am ieșit din atâtea bucluri încât să știm cum să rezolvăm problemele.

– Nu și genul ăsta de probleme.

Oftă adânc și se dădu un pas înapoi, deși se ținea în continuare de brațele lui ca și cum nu era sigură pe picioare.

Lumina lunii îi cădea pe față, arătând o urmă vânătă pe obrazul stâng. Înjurând, el atinse ușor vânătaia cu un deget.

– La naiba, tatăl tău te-a bătut din nou!

Callie ridică din umeri.

– Sunt obișnuită cu asta, fiind cea mai neascultătoare, rebelă, stăpânită de diavol fiică din Anglia, așa cum îmi spune mereu. Dar de data asta... Vocea i se stinse înainte de a continua: E mult mai rău. Vrea să mă mărite cu un oarecare bătrân și groaznic plantator din Indiile de Vest!

– Doamne, Dumnezeule, cum de s-a ajuns la asta?

Gordon o conduse spre un scaun, apoi își recuperă sticla ascunsă cu coniacul interzis. Turnă puțin într-un pahar și adăugă aceeași cantitate de apă, înainte de a-i întinde paharul.

– De unde poate ști un plantator din Indii că exiști?

– E un fel de rudă îndepărtată cu tata. Văduv. Sorbi din coniacul îndoit cu apă, tuși, sorbi din nou. A venit la reședința Rush să discute afaceri, m-a văzut și m-a cerut în căsătorie pentru că sunt *așa frumoasă*!

Aproape că scuipă cuvintele.

– Frumoasă?

Gordon clipi la acest gând. Ea era... *Callie*. Destul de drăguță, cu acel păr roșcat-auriu ca soarele la apus, în aceeași măsură bine făcută și grațioasă. Un bătrân ar putea fi de părere că părul și optimismul vibrant al lui Callie sunt de ajuns pentru a putea fi frumoasă.

Scanned by CamScanner

– Ai doar șaisprezece ani, așa că sigur că asta înseamnă o lungă logodnă.

Ea își scutură cu putere capul.

– Vrea să ne căsătorim imediat, înainte ca el să se întoarcă în Indii! Stă acasă la noi acum. Imediat ce tata i-a spus că mă poate avea, drum bun și cale bătută, omul a trimis pe cineva la Londra pentru o aprobare specială. A sosit azi. Tata mi-a spus în seara asta că o să mă mărit poimâine.

– Nu te poate sili să te măriți cu un străin! spuse Gordon, îngrozit. Continuă să refuzi. N-o să fie ușor, dar ai experiență în a fi nesupusă.

Ea scutură din cap, tremurând din nou.

– Dacă nu mă supun, mă tem că o să-și reverse furia asupra surorilor mele.

Al naibii să fie, probabil că avea dreptate. Surorile lui Callie erau vulnerabile, și tatăl ei era foarte capabil să le terorizeze sau să le facă rău pentru a se asigura că fata avea să-i dea ascultare. Gordon o luă pe după umeri, șoptind încet cuvinte de alinare, până când ea se îndepărtă cu un zâmbet ce era aproape relaxat.

– Vorbești cu mine de parcă aș fi unul dintre caii tăi.

– Merge cu mânjii speriați, așa că părea că merită încercat. Zâmbi când ea își dădu ochii peste cap cu un dispreț evident, dar se potoli rapid. Ce vrei să fac eu, Callie?

– Am de gând să fug de acasă și am nevoie de bani, spuse ea direct. Poți să-mi dai niște bani cu împrumut?

El se încruntă.

– Să fugi unde?

– La mătușa Beatrice. Ea e nașa mea și a spus că sunt oricând bine-venită s-o vizitez. O să fiu în siguranță cu ea.

– Dar pentru cât timp? Dacă tatăl tău vine să te ia cu forța ca să te măriți, nu va fi capabilă să i se opună.

Callie își mușcă buza.

Scanned by CamScanner

– Atunci, o să-mi schimb numele și o să dispar în Manchester sau Birmingham. O să găsesc eu ceva de făcut acolo.

– Să muncești într-o filatură? întrebă el neîncrezător. Ăsta nu-i un plan bun, Callie!

– Nu în filatură! Știi cât de bine mă pricep la cusut. Sunt sigură că o să găsesc o slujbă de cusătoreasă, spuse ea pierzându-și răbdarea. Dacă poți să-mi împrumuți douăzeci sau treizeci de lire, ar fi de ajuns să plec și să mă întrețin până când o să mă stabilesc undeva unde tata să nu mă poată găsi niciodată.

El își mușcă buza, gândindu-se câte lucruri dezastruoase se pot întâmpla unei fete drăguțe și lipsite de experiență, chiar și uneia care era inteligentă, inventivă și curajoasă.

I se tăie răsuflarea, străfulgerat de un gând. Măcar avea sens.

– Am o idee mai bună, Callie. Mărită-te cu mine! Putem ajunge în Scoția în două zile, și suntem destul de mari să ne căsătorim acolo fără permisiune.

Ea icni, mărindu-și ochii căprui.

– Și tu crezi că *eu* sunt cea nebună! Suntem prea tineri să ne căsătorim, chiar dacă în Scoția e legal. Căsătoria e pentru totdeauna. Își mușcă buza. Am vrut întotdeauna să mă mărit din dragoste.

– Părinții mei așa au făcut, și n-a funcționat prea bine, replică el. Am crezut întotdeauna că, în cazul puțin probabil în care o să mă însor, va fi cu o prietenă, și nu suntem noi cei mai buni prieteni?

Callie se încruntă, gândindu-se la propunerea lui.

– Bănuiesc că ar fi mai bine să mă mărit cu tine decât cu un bătrân plantator gras cu mâinile umede.

El zâmbi larg.

– Sunt *așa* flatat.

– Știi că n-am vrut să sune așa! Doar că o căsătorie pare atât de... radicală.

– Așa este, dar la fel e și să fii silit să te căsătorești cu un bărbat pe care nu-l poți suporta. Ridică din umeri.

Scanned by CamScanner

Dacă într-o zi cunoşti pe cineva cu care vrei într-adevăr să te măriţi, n-o să-ţi stau în cale. E mai uşor să divorţezi în Scoţia decât în Anglia. Între timp, o să-ţi fie mai bine cu mine, pentru că eu n-o să încerc să te silesc să faci nimic din ce nu vrei.

– Atunci, asta e, admise ea. Dacă ne căsătorim, o să scăpăm amândoi de taţii noştri şi vom putea să avem grijă unul de altul.

– Va fi o aventură măreaţă, spuse el, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea asta. La douăzeci şi unu de ani, voi avea controlul asupra a jumătate dintre banii lăsaţi mie de către naşul meu. E suficient să trăim confortabil. Până atunci, vom descoperi ce înseamnă viaţa pentru oamenii de rând. Vom găsi de lucru la vreun moşier cumsecade. Poţi să fii camerista unei lady, şi eu o să am grijă de cai.

Faţa lui Callie se lumină de amuzament.

– Ai dreptate, o să fie o aventură! Cu mult mai bine decât să mă mărit cu un străin îngrozitor. O să ne descurcăm. Întotdeauna reuşim. Fără adulţi care să ne spună că suntem prea nesupuşi şi prost crescuţi!

– Prea nesăbuiţi şi sortiţi s-o sfârşim prost!

Vesel, Gordon o luă pe Callie în braţe şi o sărută. Începu prin a săruta o prietenă şi sfârşi ca... altceva. Ea era dulce, caldă şi puternică în braţele lui, şi pentru prima dată se gândi la ea ca la o fată. Nu, nu o fată, ci o tânără femeie gata de măritiş.

Şi ea reacţionă la sărut, sprijinindu-se de el şi desfăcându-şi buzele. Îl năpădi căldura. Admirase o mulţime de fete şi furase câteva sărutări, dar de data asta era diferit. Mai mult. Ea urma să fie soţia lui, şi aveau să împărtăşească intimitate fizică şi sentimentală ce depăşea orice îşi putea el imagina. Perspectiva era alarmantă, dar şi captivantă.

Callie se dădu înapoi, cu ochii strălucind.

– Aventura vieţii noastre, şopti ea. Şi, Richard, cu cât începem mai devreme, cu atât mai bine!

*

Scanned by CamScanner

După un sfert de oră, erau deja pe drum. Gordon fusese întotdeauna priceput la a economisi bani, şi avea aproape o sută de lire – o mică avere. O vârâse într-o cingătoare de bani în jurul mijlocului, apoi se îmbrăcase pentru călătorie. Îi dădu lui Callie o pălărie să-şi îndese părul în ea şi o haină lălâie care nu-i mai venea bine. Zâmbi larg văzând rezultatul.

– Poţi trece drept fratele meu mai mic dacă nu se uită nimeni mai atent.

– Asta va face să fim mai dificil de urmărit. Îndoi o pătură uşoară într-o desagă de pânză ce putea încăpea în coburi. Pe ce drum să plecăm?

– Există doar un singur drum bun de aici spre Scoţia, dar, odată ce vom trece de Lancaster, o putem tăia spre est pe nişte drumuri mai puţin circulate. Mai încet, dar o să fie mai puţin probabil să fim găsiţi.

– Crezi că vom fi urmăriţi? Îşi puse sacul de pânză pe umăr. Chiar dacă o să-şi închipuie că am fugit împreună, poate că o să spună: „Ce bine, călătorie sprâncenată".

Gordon scuturâ din cap.

– Tata nu-mi va duce lipsa. Sunt doar al treilea fiu, şi încă unul pe care nu-l place. De vreme ce tatăl tău are pentru tine o căsătorie avantajoasă, nu va trata cu uşurinţă dispariţia ta. Dar le va lua timp să-şi dea seama că am fugit să ne căsătorim. Dacă vom călători repede, vom fi în Scoţia înainte să ne poată prinde.

Tăcuţi, părăsiră dormitorul lui. El se întrebă dacă avea să-l revadă vreodată. Tatăl lui Callie n-o fi fost dornic să renunţe la ea, dar al lui ar fi bucuros dacă el ar dispărea.

Plecară prin bucătărie, mai punând pâine şi brânză în desagi. Vântul sufla dinspre apus, şi se simţea un miros slab, sulfuros de la cărbunele ce ardea înăbuşit nu departe de acolo. Nu avea să simtă lipsa mirosului aceluia, se gândi el.

La grajduri, el înşeuă doi cai despre care ştia că aveau o rezistenţă deosebită şi plecară. Merseră timp de câteva

Scanned by CamScanner

ore destul de repede pe drumul luminat de lună, dar, la ivirea zorilor, se porni să plouă dinspre Marea Irlandei.

Callie cădea de oboseală, deşi n-ar fi recunoscut asta niciodată, aşa că el propuse:

– Hai să ne oprim pentru câteva ore în şopronul ăla de acolo. Şi noi, şi caii avem nevoie de odihnă, şi cu ploaia asta e greu să se vadă drumul.

Fără vreo vorbă, Callie se îndreptă spre drumeagul ce ducea la şopronul jos. Nu se afla nici o fermă prin preajmă, aşa că ar trebui să fie în siguranţă pentru câteva ore. În şopron, se îngrijiră de cai, apoi se cuibăriră împreună pe o grămadă de paie, pentru că noaptea era rece. Pe când aranja pătura în jurul lor, Callie murmură:

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, Richard. O să reuşim împreună.

El o sărută uşor pe creştetul capului, simţind o tandreţe şi o dorinţă de a o proteja, ceea ce era nou pentru el.

– O să reuşim. Somn uşor, Catkin!

Ştia că societatea avea să găsească fuga lor scandaloasă, dar amândoi erau obişnuiţi să scandalizeze lumea. Aveau atâtea în comun. Adormi cu zâmbetul pe buze.

– Sunt înăuntru! urlă o voce pe când uşa şopronului se dădu de perete.

Lumina soarelui inunda şopronul pe când Gordon se chinuia să scape de pătură şi de fân. Ştiu că era un dezastru încă înainte ca silueta tatălui lui Callie, Lord Stanfield, să se profileze în uşa deschisă. În spatele lui – Doamne, Dumnezeule – era tatăl lui Gordon, Lord Kingston! Şi doi rândaşi aparţinând domeniului Stanfield.

– Lord George Audley, ticălos mizerabil, mi-ai dezonorat fiica! Stanfield avea o cravaşă în mâna dreaptă, pe care o abătu furios asupra lui Gordon.

Lovitura de bici îl dezechilibră pe Gordon, şi, înainte de a-şi putea recăpăta echilibrul, cei doi rândaşi îl înşfăcară de braţe. Stanfield se apropie şi începu să-l izbească pe Gordon cu pumnii lui imenşi, lovindu-l peste faţă şi stomac. Gordon învăţase câteva tehnici de luptă

Scanned by CamScanner

la Academia Westerfield, dar nu putu să se elibereze din mâinile rândaşilor.

Callie ţipă şi încercă să-l tragă pe tatăl ei de acolo.

– Încetează! *Încetează!* O să-l omori!

– Bine!

Tatăl ei îl izbi pe Gordon cu genunchiul în vintre. Gordon se prăbuşi gemând de durere, şi totul se întunecă. Callie căzu în genunchi şi îl acoperi cu propriul trup.

– Nu m-a dezonorat! Mă ajuta să fug de acea căsătorie detestabilă pe care încerci să mă sileşti s-o accept!

Stanfield o apucă pe Callie de braţ şi o ridică.

– Eşti încă virgină?

– Având în vedere cât drum au parcurs pe timpul nopţii, n-a fost timp să facă mai mult, rosti tărăgănat tatăl lui Gordon. Nu sunt sigur că băiatul e capabil de mai mult. M-am întrebat dacă e pederast. Cu siguranţă nu arată ca unul dintre băieţii mei. E mult prea drăguţ. Mama lui a fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată.

Insulta îl trezi pe Gordon, care încercă să se ridice.

– Închide-ţi gura aia scârboasă!

Stanfield îl lovi, aruncându-l înapoi în fân, apoi îl lovi din nou.

– Te deranjează dacă-l omor în bătaie, Kingston?

– Eşti liber să-l omori, spuse tatăl lui Gordon cu o deosebită răutate. Am fii mai buni.

Se întoarse şi ieşi din şopron.

Stanfield se pregătea să-l lovească din nou, când Callie se aruncă cu toată puterea asupra lui.

– Încetează cu asta! O să trebuiască să ne omori pe amândoi, pentru că n-o să te las să scapi dacă-l omori! Când tatăl ei ezită, Callie spuse disperată: Dacă încetezi să-l mai baţi, îţi promit că o să mă mărit cu prietenul tău cel groaznic şi o să fiu o soţie bună şi supusă! Sunt virgină – el nu va şti niciodată că s-a întâmplat aşa ceva. Dar trebuie să-mi promiţi că încetezi să-i mai faci rău lui Richard!

Scanned by CamScanner

Tatăl ei se opri, încruntându-se.

– Cu toată purtarea ta dezmăţată, n-ai fost niciodată mincinoasă. Îşi miji ochii. Juri că o să fii o fiică bună, supusă şi că o să te măriţi?

– Ai cuvântul meu, spuse ea cu amărăciune. Dar spune-mi, cum de ai aflat aşa repede că am fugit?

– Una dintre surorile tale are un simţ al datoriei mai dezvoltat decât ai avut tu vreodată, răspunse tatăl ei. Te-a văzut strecurându-te afară din casă şi a ghicit unde te duceai. După ce m-a trezit, am plecat la Kingston Court. Când Lord Kingston a văzut că aţi plecat amândoi, am pornit-o după voi. Mulţumită?

Callie îşi strânse buzele.

– Pot ghici care dintre surori a fost. Să putrezească în iad!

Tatăl ei o scuturã.

– Nu uita ce ai promis! Te porţi cum trebuie şi n-o să-l mai ating niciodată pe iubitul tău.

Ea se smuci din prinsoarea lui.

– Nu le poţi porunci nici servitorilor tăi să-l bată.

El se încruntă, apoi încuviinţă din cap.

– Dar ai face mai bine să fii o mireasă supusă! Făcu un semn către unul dintre rândaşi. Du-o afară!

În vreme ce Callie era condusă brutal afară din şopron, Stanfield stătu cu mâinile în şolduri deasupra trupului sângerând al lui Gordon.

– Îmi pare rău că nu pot isprăvi treaba, Lord George, dar valorează destul de mult odată măritată. Buzele i se răsuciră într-un zâmbet plin de răutate. N-o să te omor. Dar, pe Dumnezeul meu, o să-ţi doreşti să te fi omorât!

capitolul 2

Londra, vara anului 1814

Gordon se plictisea. Trecuseră luni de când cineva încercase să-l omoare. Din fericire, acest plictisitor

Scanned by CamScanner

interval de liniște urma să se termine în curând. Lord Kirkland îl chemase, și Kirkland era un excelent izvor de misiuni ce solicitau feluritele și infamele abilități ale lui Gordon.

Gordon se amuza de faptul că el și Kirkland deveniseră într-un fel prieteni. Se știau încă de pe vremea anilor de școală de la Academia Westerfield, o mică școală de elită pentru băieții de „familie bună și rele purtări".

Gordon urâse toate școlile unde îl trimisese tatăl lui, dintre care Academia Westerfield fusese ultima. De fapt, îi plăcea să învețe, dar prindea noile informații foarte repede, și atunci era incapabil fizic să stea locului. Când era mic, acasă la Kingston Court, el împreună cu frații lui fuseseră instruiți de către un tânăr prelat care permisese celui mai neastâmpărat dintre elevii lui să hoinărească, în vreme ce frații lui se chinuiau să stăpânească latina, matematica sau geografia.

Marchizul nu înțelesese niciodată, așa că, atunci când Gordon ajunsese la vârsta să fie trimis la școală, fusese plasat într-una dintre cele mai dure școli din Anglia, astfel încât profesorii să-l silească să stea locului și să se comporte așa cum se cuvenea. În ciuda tuturor eforturilor școlii de a-l supune, Gordon devenise și mai dificil. La sfârșitul anului, i se ceru să nu se mai întoarcă. Același lucru se întâmplase la următoarea școală. Și la următoarea. Gordon era foarte mândru de asta.

Când ajunsese la Westerfield, era atât de furios și de rebel, încât chiar și Lady Agnes Westerfield cea calmă și afectuoasă, întemeietoarea și directoarea școlii, fusese incapabilă să comunice cu el. Ura școala, își ura colegii de clasă și respinsese toate sugestiile prietenoase. Chiulea de la ore ori de câte ori putea și, când își făcea apariția, se arăta vizibil plictisit și dezinteresat. Pentru a se amuza, obținea rezultate spectaculoase la examene doar ca să-i scoată din sărite pe profesori.

În special, Gordon îl ura pe Kirkland. În ciuda tinereții lui, Kirkland avea o rece și cumplit de rațională stăpânire de sine, ceea ce era al naibii de enervant.

Scanned by CamScanner

Gordon simţea dezaprobare ori de câte ori celălalt băiat se uita spre el.

Ura lui fu confirmată în timpul unui curs de Kalaripayattu[1]. Străvechea tehnică de luptă fusese introdusă în şcoală de către tânărul duce de Ashton, care era pe jumătate indian, şi însuşirea acesteia devenise o tradiţie a şcolii. Lui Gordon îi plăcuse lupta, fiindcă îl ajuta să-şi domolească agitaţia.

În ciuda furiei lui atotcuprinzătoare faţă de captivitatea forţată a şcolii, îşi pierdea rar firea cu adevărat. Dar, într-o zi, la un curs de lupte, căzuse pradă furiei când se luptase cu un coleg de clasă cu limba ascuţită. Poate că l-ar fi omorât pe băiat într-un acces de furie dacă n-ar fi intervenit Kirkland, smulgându-l din încăierare, trântindu-l la pământ şi ţintuindu-l acolo.

– Controlează-te! îi poruncise el cu o ameninţare tăioasă.

Mai târziu, Gordon se simţise recunoscător că fusese oprit de la a comite o crimă, deşi îl dispreţuia pe ticălosul care îl provocase. Dar umilinţa publică îl făcu să-l urască şi mai mult pe Kirkland.

Cu toate astea, iată-l acum fluierând, în vreme ce urca treptele atractivei reşedinţe din oraş a lui Kirkland din Berkeley Square. Se opri din fluierat înainte de a atinge ciocănelul. Ar fi fost nepotrivit pentru reputaţia lui să apară prea vesel.

Soames, majordomul care-i deschise, spuse:

– Excelenţa Sa vă aşteaptă, căpitane Gordon. Mi-a spus să vă îndrept neîntârziat spre el. Este în camera de muzică.

Soames făcu un gest spre scări.

– Nu-i nevoie să mă însoţeşti sus, spuse Gordon, întinzându-i pălăria.

Pe când urca scările, auzi muzică de pian. Lady Kirkland, presupuse el. Se spunea că interpreta superb.

---

[1] O artă marţială a cărei origine este în Kerala, sudul Indiei. E considerată una dintre cele mai vechi sisteme de luptă de supravieţuire existente încă în lume. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

Uşa către camera de muzică era închisă. În vreme ce o deschise încet, fu copleşit de forţa interpretării. Gordon nu se pricepea prea mult la muzică, dar recunoştea talentul atunci când îl auzea. Se opri, absorbind armoniile vibrante. Nu era de mirare că tinerele domnişoare erau învăţate să deprindă tainele muzicii. Deşi puţine ar fi atât de bune.

Intră în încăpere şi văzu cum Kirkland şi doamna lui stăteau unul lângă altul pe bancheta de la pian şi cântau împreună. Degetele lor ce zburau pe claviatură erau perfect armonizate pe când creau acel şuvoi puternic şi fascinant de sunete.

Lui Gordon i se tăie răsuflarea de surpriză, şi Kirkland îşi ridică privirea, mirat.

– Îmi pare rău, am pierdut noţiunea timpului.

Se roti pe bancheta de la pian şi se ridică să dea mâna cu Gordon.

– Mulţumesc pentru că ai venit aşa de repede.

– Plăcerea este a mea, Kirkland, răspunse Gordon. Nu ştiu niciodată ce plan interesant ai putea avea pentru mine.

– Sper ca orice ar avea pentru dumneata să nu fie prea periculos. Lady Kirkland se ridică la rândul ei, să-l salute. Nu era o frumuseţe clasică, dar căldura ei profundă era o completare perfectă a stăpânirii de sine reci a soţului ei. E minunat să te vedem, căpitane Gordon.

– Mi-a plăcut foarte mult cum aţi cântat, spuse el sincer. Am auzit despre talentul dumneavoastră, dar a fost totuşi o surpriză şi o încântare. Chiar şi mai mult în cazul tău, Kirkland. E de aşteptat ca doamnele încântătoare să aibă simţ muzical. Însă astfel de talente sunt mai puţin previzibile la maeştrii spionajului.

Ambii Kirkland râseră.

– Ai dori să vii la una dintre seratele noastre muzicale neprotocolare? întrebă Lady Kirkland. Cam în fiecare lună invităm câţiva prieteni să facem muzică.

– Şi să vorbim. Şi să mâncăm, spuse Kirkland. Câteva dintre cele mai mari plăceri ale vieţii.

Scanned by CamScanner

Privirea tandră aruncată soţiei lui sugera care era *cea* mai mare plăcere.

– Pare plăcut, dar n-am nici un fel de talent muzical, spuse Gordon. Nu ştiu nimic despre instrumentele muzicale şi am o voce alarmant de nepotrivită.

Lady Kirkland zâmbi.

– Nu trebuie să interpretezi ceva. E de ajuns să te delectezi. Noi, interpreţii, avem nevoie de public, la urma urmei. O să-ţi trimit o invitaţie data viitoare când vom avea o astfel de serată.

El înclină capul.

– Voi fi încântat să iau parte dacă voi putea, Lady Kirkland.

– Spune-mi Laurel. Îţi datorez prea mult ca să ne formalizăm. Îl sărută uşor pe obraz şi ieşi lin din încăpere.

Gordon îşi atinse obrazul, privind după ea.

– Eşti un om norocos, Kirkland.

– Un fapt de care sunt foarte conştient. Kirkland arătă spre două fotolii aşezate lângă o fereastră dinspre faţadă. Am putea foarte bine să vorbim aici. O să sun după cafea. După ce făcu asta, se aşezară în fotolii, şi Kirkland spuse: Cred că ai locuit cu tinerii tăi veri din America, aşa-i?

Gordon se încruntă.

– Ştii că aşa e. O să-ţi spun de pe-acum că în nici un caz n-o să spionez contra americanilor, chiar dacă ţările noastre sunt în război. Îi simpatizez.

– Nu vreau să faci spionaj contra lor. Războiul ăsta a fost o blestemată de vărsare de sânge şi o irosire a resurselor şi n-ar fi trebuit să aibă loc, spuse Kirkland cu fermitate. Există motive pentru care ţările noastre au ajuns să se lupte, dar Anglia ar fi trebuit să rămână concentrată asupra Franţei. Acum, că Napoleon a abdicat, armata peninsulară a lui Wellington e liberă să se îndrepte în altă parte, ceea ce înseamnă că războiul în fostele noastre colonii va deveni şi mai înverşunat.

– Totul e, din păcate, adevărat, încuviinţă Gordon. Ce are asta de-a face cu mine?

Scanned by CamScanner

– Sper să te înrolez într-o misiune de salvare, răspunse Kirkland. Nu e vorba despre politică. E vorba despre o văduvă născută în Anglia care trăiește în capitala americană, Washington. Întreaga regiune a devenit zonă de război, cu Marina Regală dezlănțuindu-se în golful Chesapeake, dând foc orașelor și fermelor, și bombardând forturile americane. Se poate întâmpla orice. Familia ei e îngrijorată în legătură cu pericolele acestea și ar dori să fie adusă în siguranță în Anglia.

Gordon se încruntă.

– Organizarea unei salvări peste Atlantic va necesita timp și bani. Orice se poate întâmpla între prezent și momentul în care voi ajunge în America. Femeia asta n-are atâta minte să se ferească din calea unei armate invadatoare, dacă îi apare în cale?

– Aici e vorba despre o înstrăinare față de familie, așa că nu sunt siguri în legătură cu situația financiară a femeii, dar este, foarte probabil, precară.

– Sărăcia complică întotdeauna existența, fu de acord Gordon. Dar dacă nu vrea să se întoarcă în Anglia?

– Exercită-ți puterea de convingere, spuse sec Kirkland.

– Am făcut la viața mea multe fapte reprobabile, zise Gordon la fel de sec, dar nu mă ocup de răpirea femeilor nehotărâte.

– Nici eu. I-am spus reprezentantului guvernamental care mi-a cerut să organizez asta că nu voi admite să iau o femeie împotriva voinței ei. Kirkland zâmbi. Ceea ce n-ar fi numai greșit, dar și dificil, de vreme ce femeile știu, de regulă, prea bine ce vor. Dacă nu dorește să se întoarcă în sânul familiei ei de care s-a înstrăinat, ești împuternicit s-o escortezi într-un loc mai sigur, cel puțin până când se termină luptele. Dacă e săracă, dă-i banii de care are nevoie. Cel puțin, descoperă care e situația ei, astfel încât familia să știe cum o duce.

Chestiunile de familie erau treaba dracului. Cu prudență, Gordon întrebă:

– De ce e văduva înstrăinată?

Scanned by CamScanner

– Nu știu. Oficialul care mi-a cerut asta, Sir Andrew Harding, n-a fost prea comunicativ, dar cred că femeia e o rudă a soției lui Harding.

Gordon auzise de Harding. Era extrem de bogat și avea o mare influență politică. Un om care aștepta rezultate. Scutură din cap.

– Nu cred că ar trebui să accept această misiune. Dacă văduva nu a mai ținut legătura cu familia ei, se poate ca adresa să fie greșită. Chiar dacă o pot găsi repede, poate că nu va dori să se întoarcă în Anglia dacă e înstrăinată de familie. Sir Andrew ar trebui să-și păstreze banii. Este puțin probabil ca el și soția lui să obțină ce doresc.

– Foarte posibil să nu, spuse Kirkland încet. Dar, câteodată, oamenii simt nevoia să facă *ceva* pentru că e insuportabil să nu facă nimic.

Gordon înțelese această chemare spre acțiune. Se încruntă pe când cugeta. Deși și-ar fi dorit ceva acțiune, să se arunce cu capul înainte într-o zonă de război, alergând după potcoave de cai morți, era ceva mai mult decât se așteptase. Dar se simțise neliniștit, și exista o oarecare șansă să poată salva domnița aflată la ananghie. Presupunând că o văduvă putea fi calificată drept domniță și că voia să fie salvată.

– Aș avea nevoie să plec într-acolo pregătit să fiu ori englez, ori american, spuse el gândind cu voce tare. Dacă ajung să am de-a face cu Marina Regală sau cu armata engleză, ar fi de ajutor dacă aș avea scrisori de recomandare din partea reprezentanților de nivel înalt din guvern. Știi, chestii de genul ăla: „Acesta e Lord George Audley, puneți-i la dispoziție tot ce solicită".

Kirkland chicoti.

– Nu pot să aranjez ceva chiar atât de generos, dar cu siguranță pot să-ți dau scrisori care îți vor câștiga o oarecare considerație. Cum e cu transportul?

– Dacă o să fac asta, o să am nevoie să închiriez o corabie care să vrea să intre într-o zonă de război, și asta va fi costisitor. De preferat un vas ce a mai navigat în golful Chesapeake.

Scanned by CamScanner

– Am înțeles. O să ai toate fondurile necesare. Pot să-ți fac rost de o corabie, dar nu sunt sigur că am marinari experimentați în acele ape.

– Ăsta va fi un exercițiu foarte scump și inutil, spuse Gordon sarcastic. Corabia trebuie să nu fie cu nimic ieșită din comun, dar rapidă, bine înarmată și să accepte să arboreze steaguri ale diferitelor țări la nevoie. S-ar putea să știu una ce ar fi potrivită, numai să fie căpitanul disponibil și dispus să accepte. Dacă nu e, va cădea în sarcina ta.

– S-ar părea că te-ai decis să accepți această misiune, observă Kirkland, cu ochii scânteind de amuzament.

– S-ar părea că da, încuviință Gordon. Care sunt numele femeii și adresa?

Kirkland îi întinse o hârtie cu un numele și adresa scrise pe ea.

– Interesant, numele ei după soț este Audley, ca al tău. Ai vreo rudă americană numită Matthias Audley?

Gordon ridică din umeri.

– Poate să fie o legătură, dar Audley nu-i un nume rar. Mă îndoiesc că faptul că am același nume va conta în fața văduvei dacă e hotărâtă să nu se întoarcă în Anglia. Se ridică. Acum, rămâne de văzut dacă vasul și căpitanul la care mă gândesc sunt în Londra, disponibili.

– Fă ceea ce crezi că e cel mai bine, Gordon. Kirkland se ridică și scoase o hârtie împăturită dintr-un buzunar interior. Aici ai un ordin de plată pentru cheltuieli. Voi obține scrisorile de autorizare și ți le voi trimite acasă la tine. Dacă mai ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

Gordon fluieră văzând suma trecută pe ordinul de plată.

– Chiar vor s-o vadă înapoi în siguranță!

– Da, și, dacă n-o să vină, familia vrea să se asigure că are tot ce-i trebuie pentru a trăi confortabil.

– Dacă e săracă, ar putea să fie mai dispusă să vină cu mine. Să sperăm că e dornică să se întoarcă acasă și că totul va merge ca pe roate.

Scanned by CamScanner

– Asta se întâmplă rar, murmură Kirkland. De aceea m-am gândit la tine.

Gordon zâmbi larg.

– O s-o iau ca pe un vot de încredere în talentele mele ascunse.

– Chiar așa. Kirkland îi întinse mâna. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Noroc și cu Dumnezeu înainte!

Pe când Gordon îi strângea mâna celuilalt bărbat, simți o furnicătură la ceafă și convingerea că urma să aibă nevoie de tot norocul din lume.

Taverna din port era frecventată de negustorii locali mai de soi, de furnizorii maritimi și de marinari. Gordon scrută cu privirea încăperea, întrebându-se dacă avea să-l recunoască pe bărbatul cu care trebuia să se întâlnească aici.

Îl întâlnise prima dată pe Hawkins într-o pivniță în Portugalia, ei fiind doi dintre cei cinci bărbați condamnați să fie executați în dimineața următoare. Trudiseră din greu toată noaptea pentru a evada, și cei cinci făcuseră un pact secret de a rămâne în legătură prin intermediul librăriei Hatchard din Londra, trimițând scrisori în atenția „Ticăloșilor Mântuiți".

Deși misivele întâmplătoare de la librărie îi dăduseră lui Gordon o oarecare idee despre ce făcea Hawkins, nu se văzuseră față în față din acea noapte în Porto. Ah, iată-l, într-un separeu aflat la peretele din stânga. Bărbatul care stătea acolo își ridică halba în semn de salut, așa că Gordon își croi drum prin încăpere.

Pe când se apropia de masă, Hawkins se ridică și îi întinse mâna. Cu părul castaniu și solid clădit, avea tenul tăbăcit al unui bărbat care trăia mai mult în aer liber.

– Gordon, spuse el cu voce gravă. Ce bine să te văd după toți acești ani.

Pe când își scuturau mâinile, Gordon spuse:

– Ani plini pentru amândoi, îmi închipui. Se strecură pe bancheta din fața bărbatului. Vocea îți e schimbată față de cum mi-o amintesc eu.

Scanned by CamScanner

Hawkins chicoti.

– În noaptea când ne-am întâlnit, fusesem la un pas de a muri spânzurat. Mi-a trebuit timp pentru a-mi recăpăta vocea.

Făcu semn unei chelneriţe să-i aducă ceva de băut lui Gordon.

– Eşti foarte viu pentru un spânzurat, spuse Gordon. Aici trebuie să existe o poveste.

– O poveste pentru altă dată, spuse Hawkins cu un gest indiferent din mână. Ai ceva veşti despre alţi membri ai Frăţiei Ticăloşilor Mântuiţi?

– Will Masterson era cu armata în Toulouse când Napoleon a abdicat. Mi s-a spus că a renunţat la postul său din armată şi că se îndrepta spre casă prin Peninsulă, zise Gordon. Mă întreb dacă are de gând să facă o vizită temniţei unde am împărţit acel îngrozitor coniac şi am discutat despre ce o să facem în cazul puţin probabil în care vom supravieţui. Masterson are de gând să se aşeze la casa lui şi să trăiască o viaţă serioasă şi plictisitoare.

– Poate că e serios, dar mă îndoiesc că va fi plictisitor. Gânditor, Hawkins luă o gură de bere. Mă întreb dacă toţi cei cinci ticăloşi sunt încă în viaţă. Trăim vremuri periculoase.

– Tu mai mult decât majoritatea, dacă citesc aşa cum trebuie rarele tale scrisori. Ţi-ai umplut timpul fiind spărgător de blocadă?

– Da, dar a venit pacea, şi nu mai sunt atâtea blocade de spart, aşa că poate voi deveni respectabil, spuse Hawkins cu umor sec.

– Ai spart vreo blocadă în porturi din Statele Unite? De preferinţă, golful Chesapeake. Dacă da, aş avea o treabă pentru tine.

Hawkins miji ochii.

– Am făcut incursiuni prin golf până la Baltimore. Unul dintre oamenii mei e din partea locului şi ştie apele mai bine ca oricine. Ce fel de treabă? Cu Marina Regală patrulând prin Chesapeake, să navighezi

Scanned by CamScanner

acum acolo ar fi chiar mai primejdios decât o obişnuită spargere de blocadă.

- E o misiune de salvare şi trebuie să aibă loc cât de repede posibil. Gordon descrise pe scurt ce trebuia făcut.

Hawkins cugetă.

- Asta sună mai simplu decât spargerea blocadei. Corabia mea, *Zephyr*, poate s-o întreacă pe oricare alta din Marina Regală. Dacă preţul e cel corect, pot face asta.

Gordon zâmbi.

- Atunci, hai să discutăm despre asta!

capitolul 3

Washington, D.C.
20 august 1814

Callie îşi dădu din ochi o şuviţă de păr umed, apoi îşi şterse degetele de un prosop înainte de a prinde în ace delicata mătase. La fel ca omonimul său, rebelul general Washington, această tânără capitală era proaspătă şi captivantă în comparaţie cu căminul ei din Lancashire, dar vara fierbinte şi umedă o făcuse să-şi dorească verile reci şi blânde ale copilăriei. Mai înfipse un alt ac în rochia pe care o modifica pentru doamna Gerard, una dintre cele mai bune cliente ale ei. Soţia unui înalt oficial din cabinetul preşedintelui Madison, doamna Gerard acceptă o batistă curată de pânză de la Sarah, care era menajera, bucătăreasa, asistenta şi prietena lui Callie.

După ce şopti mulţumiri, doamna Gerard spuse serioasă:

- Ne-am decis să ne mutăm la casa noastră de la ţară pentru restul verii. O să fie mai sigur acolo şi o să scăpăm de căldură şi de boala acestei mlaştini infestate de malarie.

Washington era vestit pentru clima nesănătoasă, dar nu toată lumea avea o casă la ţară pentru a evada din căldura verii. Callie spuse:

Scanned by CamScanner

– Marina Regală jefuieşte golful Chesapeake de peste un an. Ce crede domnul Gerard că se va întâmpla acum?

– Deoarece abdicarea lui Napoleon a determinat trupele armatei britanice să vină aici, oraşele din jurul golfului sunt în pericol de a fi invadate pe uscat. Dacă sunt debarcate trupe pe râul Patuxent, pot mărşălui spre Washington, Annapolis sau Baltimore.

Gânduri asemănătoare o ţineau trează pe Callie în noapte. Din fericire, clientele ei o informau mai bine decât jurnalele.

– N-ar fi Baltimore ţinta cea mai probabilă din cauza flotei şi a corsarilor? Se spune că amiralii Marinei Regale spun despre Baltimore că este „acel cuib de piraţi".

– Da, şi pe bună dreptate, încuviinţă doamna Gerard. Dar aş vrea să se termine odată războiul ăsta.

– Şi eu! Callie se înţepă din greşeală cu un ac. N-am înţeles niciodată scopul lui.

Înainte ca doamna Gerard să poată răspunde, uşa croitoriei se deschise. Fiul vitreg al lui Callie, Trey, în vârstă de paisprezece ani, cu buclele negre răzvrătite în jurul feţei, năvăli în salon.

– Englezii au debarcat pe Patuxent!

Toată lumea din salon îngheţă.

– Că tot vorbeam despre lup, mormăi doamna Gerard, făcându-se albă la faţă. Şi uite-i aici!

Callie îşi înăbuşi teama. Trey nutrea un interes entuziast faţă de război, dar nu era înclinat să răspândească zvonuri fanteziste.

– Unde ai auzit asta?

– O iscoadă tocmai a adus veştile preşedintelui Madison! spuse Trey agitat. Acum, iscoada e la cârciumă, spunând asta tuturor.

Ea avu o înfiorătoare certitudine că englezii aveau să atace Washingtonul. Baltimore era o ţintă mai valoroasă, dar în acelaşi timp şi mult mai dificilă. Capturarea capitalei americane ar fi mai uşor de realizat şi ar zdrobi şi ar umili noua şi fragila republică.

Scanned by CamScanner

Sesiunea de probe luă sfârşit mult mai repede decât de obicei, pentru ca doamna Gerard să se poată grăbi spre casă. Dorind să păstreze normalitatea pentru cât mai mult timp, Callie le spuse lui Trey şi surorii lui, Molly:

– Să facem o îngheţată de lămâie pentru cină? O să avem nevoie de lămâi. Fugiţi până la piaţă, dacă vreţi. Molly, încearcă să-l fereşti pe Trey de belele!

Molly, care avea şaisprezece ani, râse.

– Nu cred că e posibil, dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Gheţăria pe care Callie o săpase în spatele casei se dovedise mană cerească în această climă. Avusese o gheţărie şi la casa din Anglia, dar nu şi căldura care făcea îngheţata incredibil de minunată aici.

Callie aşteptă până când copiii plecară înainte de a se adresa lui Sarah. O femeie frumoasă, pe la cincizeci de ani, Sarah Adams şi soţul ei, Joshua, fuseseră sclavii casei la plantaţia din Jamaica a soţului lui Callie, Matthew Newell. Când Callie fugise din insulă cu copiii, îi întrebase pe cei doi dacă voiau să plece cu ea. Când ei acceptaseră, ea îi eliberase pe loc. Acum, Sarah şi Joshua făceau parte din familie, alături de cei doi copii vitregi ai ei; o familie mai bună decât cea în sânul căreia crescuse.

– Ce să facem, don'şoară Callista? întrebă Sarah. Credeţi că doamna Gerard are dreptate că soldaţii englezi o să mărşăluiască spre Baltimore?

Callie îşi muşcă buza îngrijorată, întrebându-se cum să facă să-şi păstreze familia în siguranţă.

– Instinctul îmi spune că se vor îndrepta spre Washington.

– Instinctul nu v-a înşelat nicicând. Aşadar, ce facem acum?

Callie scoase un oftat adânc.

– Plecăm din oraş. Începe să împachetezi cele necesare pentru copii, pentru tine şi Joshua, aşa încât să puteţi pleca mâine-dimineaţă.

Scanned by CamScanner

– Unde să mergem? La vest, la țară? întrebă Sarah nesigură.

– La Baltimore, spuse Callie. Orașul e mult mai mare decât Washingtonul și mai bine apărat. Există acolo un loc unde să poți sta. Domnul Newell avea un depozit, pe care mi l-a lăsat mie. Camerele de locuit de la etajul de sus sunt destul de simple, dar sunt de ajuns până când o să te poți întoarce acasă.

Sarah se încruntă.

– Ați tot vorbit despre plecarea „noastră". N-o să fiți și dumneavoastră cu noi?

Callie scutură din cap.

– Toate bunurile mele sunt aici, și, dacă se distruge casa, vom fi la mare ananghie. Deoarece sunt născută în Anglia, voi putea să conving trupele britanice să cruțe casa asta.

Sarah icni.

– E prea primejdios să rămâneți aici de una singură!

– Vor fi în oraș și alte femei, pentru a-și proteja casele. Soldații englezi nu sunt monștri, Sarah. Au ordine să nu facă rău civililor neînarmați. Până și oribilul amiral Cockburn, care jefuiește golful încă de anul trecut, atacă doar proprietățile și gărzile de voluntari, nu femei și copii.

– Ar trebui ca Joshua să stea cu dumneavoastră, spuse Sarah pe un ton ferm.

– Copiii au nevoie de voi amândoi. Callie zâmbi ca și cum nu era pe jumătate moartă de frică. Adu-ți aminte că domnul Newell m-a învățat cum să folosesc o pușcă, pentru orice eventualitate. Pot să alung jefuitorii dacă va fi nevoie. Pentru că Sarah continua să fie încruntată, Callie spuse: Poate că intuiția mă înșală, și armata britanică nu se va apropia de Washington. Poate că faptul că ne pregătim de evacuare ne va garanta că evacuarea nu e necesară.

Sarah pufni.

– Lumea nu merge așa! O să încep să fac bagajele.

Scanned by CamScanner

După ce prietena ei ieşi din cameră, Callie se învârti prin salonul cu tavan înalt pe care îl transformase într-un salon de modă. Mare parte din mobilier era de mâna a doua, dar elegant. Un paravan atractiv cu model oriental aşezat într-un colţ oferea intimitate pentru doamnele care îşi schimbau hainele. Joshua construise rafturi de perete pe care erau ustensilele meseriei lui Callie: cataloage de tipare, de ţesături şi cutii cu nasturi şi garnituri.

Callie îşi trecu degetele peste dantele şi panglici, adună o mână de nasturi şi îi lăsă să i se scurgă printre degete. Muncise din greu să construiască afacerea – şi viaţa – asta, şi era posibil ca totul să fie spulberat, şi nu din vina ei. Viaţa nu era dreaptă – o realitate dureroasă pe care o descoperise pe când era copil.

Se opri la fereastră şi privi afară, spre strada din faţa casei, una dintre principalele artere ale oraşului, ce ajungea până la Capitoliu – o clădire măreaţă, destinată a arăta lumii întregi că Statele Unite erau o naţiune de care trebuia să se ţină seama. Dacă britanicii invadau oraşul, era foarte posibil să treacă întocmai pe această stradă.

Crescând ca fiică a unui baron în Anglia, nu-şi imaginase niciodată viaţa pe care o ducea acum. Tot ce se întâmplase fusese din vina ei, firește. Dacă s-ar fi purtat mai bine şi ar fi fost mai puţin rebelă, tatăl ei n-ar fi forţat-o să se mărite cu un străin. N-ar fi trebuit să fugă cu cel mai drag prieten al ei, şi acesta n-ar fi sfârşit murind pe o corabie-închisoare în lungul drum spre New South Wales[1].

Dintre toate greşelile pe care le făcuse, cea care dusese la moartea lui Richard era cea care o apăsa cel mai tare. El fusese la fel de rebel ca ea, şi se distraseră enorm jucând diverse roluri, ca şi cum ar fi fost scene dintr-o piesă de teatru. Piraţi şi fecioare. Războinici greci

[1] Colonie a Imperiului Britanic între 1788 şi 1901, aflată in Australia; la început, a fost colonie penală - un teritoriu folosit pentru a exila deţinuţii din Imperiul Britanic. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

și amazoane. Athena și Marte – și câteodată schimbau rolurile, ea fiind un lord și el o lady, și sfârșeau prin a se rostogoli prin iarbă, râzând până când îi durea burta. Ah, Richard...

Întrerupse brusc aceste gânduri, știind cât de inutile îi erau regretele. Dacă n-ar fi alergat la el pentru ajutor sau n-ar fi acceptat propunerea lui de a fugi împreună, el ar fi fost în viață acum. Sau, cel puțin, n-ar fi murit ca rezultat direct al acțiunilor ei. Odată ce ar fi fost destul de mare să scape de sub controlul tatălui său, și-ar fi găsit drumul spre o viață mai fericită. Avea putere și înțelepciune și mai multă bunătate decât arăta față de lume.

Ar fi trebuit să trăiască pentru a ajunge la fericire. În schimb, oasele lui zăceau pe fundul unui îndepărtat ocean.

Callie fusese mai norocoasă. Deși n-ar fi ales niciodată să se mărite cu Matthew Newell, acesta fusese un soț mai bun decât se așteptase. Căsătoria lor nu fusese foarte romantică, dar învățaseră să se simtă confortabil unul în prezența celuilalt. Îl plânsese atunci când inima lui cedase. Apoi aflase că ea și copiii ei vitregi erau în pericol, așa că îi luase și fugise pentru a le salva viața. Ei și celorlalți.

Această fugă obositoare îi adusese în acest oraș pe care îl știa puțin din călătoriile de afaceri ale soțului ei și unde familia sa putea fi în siguranță. Schimbase numele tuturor din Newell în Audley, pentru a-și onora vechiul și pierdutul ei prieten, și, într-adevăr, fuseseră în siguranță aici în ultimii trei ani.

Dar o siguranță permanentă nu era garantată. Impunându-și să nu piardă timpul cu regrete, se așeză la birou și începu să adune actele pe care să le dea lui Sarah și lui Joshua atunci când aveau să plece la Baltimore. Făcuse duplicate ale documentelor care certificau că atât copiii, cât și familia Adams erau liberi. Avea să-și trimită restul bijuteriilor cu ei, așa încât, dacă se întâmpla ce era mai

Scanned by CamScanner

rău cu ea și cu casa, aceștia să aibă niște venituri cu care să-și clădească o nouă viață.

Ar fi făcut totul pentru a-i ști în siguranță – și putea doar să se roage ca eforturile ei să fie de ajuns.

capitolul 4

Râul Potomac la sud de Washington, D.C.
24 august 1814

Corabia lui Hawkins, *Zephyr*, era chiar mai rapidă decât se așteptase Gordon, și intrară în zona de război cu o surprinzătoare iuțeală. Pe când goeleta înainta în susul albiei largi a râului Potomac, Gordon se sprijini de balustradă la prova și își dori ca această misiune să fi avut loc într-un anotimp mai răcoros. Își dăduse jos haina, iar cămașa de pânză i se lipise de umeri, în ciuda brizei ușoare.

Probabil că fuseseră ploi serioase în susul râului, pentru că apa era vijelioasă și mâloasă, și, din când în când, pe ea pluteau trunchiuri de copaci și alte resturi. Din fericire, *Zephyr* era agilă.

Gordon se întrebă ce aveau să găsească odată ajunși la Washington. Mai devreme, spre amiază, auzise sunetul îndepărtat al tunurilor bubuind între dealurile înverzite din Maryland. Acum, totul căzuse într-o tăcere de rău augur, dar mici bărci traversau râul lat spre malul dinspre Virginia. Fugeau de trupele inamice care înaintau, bănui el.

I se alătură Hawkins, care avea un binoclu în mână.

– Dacă totul merge bine, ceea ce nu mă aștept, spuse căpitanul, am putea fi în drum spre casă mai târziu în seara asta.

Gordon scutură din cap.

– Chiar dacă o găsesc pe doamnă și o conving să se întoarcă în Anglia, va fi nevoie de timp să-și împacheteze toată agoniseala. O zi sau două cel puțin.

Scanned by CamScanner

– Dacă văduva ta are un pic de minte, a șters-o deja din Washington până acum, spuse Hawkins pesimist. Dacă așa stau lucrurile, n-o s-o găsești niciodată.

– Asta așa e, dar, de vreme ce sunt așa aproape, trebuie să încerc, fie și numai pentru a justifica toți banii pe care familia i-a dat pentru misiunea asta.

– Nu mă pot plânge când primesc o bună parte din banii ăia. Hawkins își ridică binoclul să scruteze orizontul. Vocea i se schimbă. E o barcă în pericol în față. Pare că s-a izbit de un banc de nisip sau de un obstacol.

Chiar și fără binoclu, Gordon putu vedea că mica ambarcațiune avea probleme serioase. Stătea nemișcată în apă și, în vreme ce el o privea, se lăsă într-o parte, cu velele fluturând. Mare parte din călători se prinseseră de carena bărcii, dar o mică siluetă căzu în apă și fu luată de curent.

Pe când copilul era dus de curent spre *Zephyr*, țipete de femeie sfâșiară aerul încărcat.

– Lizzie! *Lizzie!*

Gordon înjură, evaluând șansele. Nu părea ca vreunul dintre cei care făceau parte din familia copilei să știe să înoate, și viteza curentului urma s-o ducă pe lângă *Zephyr* înainte ca o barcă de salvare să poată fi lăsată la apă. Nu era nici o altă barcă în apropiere, pentru a-i sări în ajutor.

El își smulse cizmele și își aruncă șapca în spate, apoi se urcă pe marginea balustradei.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai trimite o mică barcă după noi.

– Înoți destul de bine ca să faci asta? întrebă scurt Hawkins.

– Da. Gordon stătu o clipă urmărind traseul copilei, pentru că, odată ajuns în apă, avea să-i fie mai greu s-o vadă. Apoi, se aruncă cu avânt de pe balustradă, cât mai departe de vas și cât mai aproape de mica Lizzie.

Simți răcoarea plăcută a apei când începu să înoate și înaintă vârtos spre copilă. Întotdeauna îi plăcuse să înoate, și el cu Callie învățaseră împreună să facă asta,

Scanned by CamScanner

într-un râu din Lancashire. În ultimii ani înotase în mări mai agitate și la un moment dat chiar pentru a-și salva viața. Ar trebui să fie în stare să salveze o fetiță mică de s-o bagi într-un buzunar.

Râul părea lat și primejdios, acum că se afla în el, și avea șanse egale să ajungă sau nu la Lizzie înainte ca hainele ei îmbibate de apă s-o tragă la fund pentru totdeauna. Când aprecie că era aproape de locul unde era posibil s-o fi dus curentul pe micuță, se opri și își împinse capul cât putea de sus pentru a vedea mai bine. Unde era?

Acolo. Cam la douăzeci de picioare spre dreapta se vedea o față palidă pe jumătate afundată în apă, gata-gata să se scufunde. Copila care se zbătea reuși să-și ridice capul îndeajuns pentru a lua o gură de aer înainte de a aluneca din nou sub apă.

– Rezistă! strigă el, sperând că șansa de a o salva avea să o încurajeze să continue să se zbată.

Se aruncă înotând în apă, știind că, dacă nu putea să ajungă la ea acum, era pierdută.

Căpșorul ei apăru la suprafața apei la câțiva metri distanță, și doi ochi mari și albaștri se uitară orbește spre el, înainte de a se afunda din nou. Lovind furios, se împinse pe sub apă și se năpusti în față cât putu de mult.

Apa era rapidă și tulbure, așa că doar din pură întâmplare degetele lui întinse atinseră o pânză. O înșfăcă și reuși să prindă zdravăn o mână din rochia ce plutea. Apoi țâșni înspre suprafață.

Apărură la lumina soarelui, și Lizzie se agăță de Gordon, scuipând apă și ținându-l strâns de gât, mai să-l sufoce. El de-abia reuși să țină amândouă capetele la suprafața apei.

Cu mișcări vârtoase și tăind apa, o ținu strâns lângă el. Avea cinci sau șase ani, aprecie el. Destul de mare pentru a-și da seama în ce pericol se aflase.

– Nu-ți fie teamă, Lizzie, acum ești în siguranță, spuse el liniștitor. Încearcă să nu mă strângi de gât prea tare.

Scanned by CamScanner

Ea începu să plângă, dar avu suficientă minte cât să-şi slăbească strânsoarea. Gordon se uită în jur. *Zephyr* se apropiase, şi o barcă venea înspre ei. O altă barcă cu vâsle ajunsese la mica ambarcaţiune şi lua pasagerii din vasul avariat.

Însuşi Hawkins era în barca de lângă Gordon. El se aplecă, cu braţele întinse.

– Dă-mi-o mie!

Gordon se supuse, şi Lizzie fu trasă afară din apă, tuşind şi ţipând. Hawkins o înfăşură într-un prosop mare şi o dădu unui marinar din spatele lui. Apoi se aplecă şi îl apucă pe Gordon de mână, ridicându-l pe jumătate din apă.

– Bravo, spuse Hawkins scurt, săltându-l pe Gordon în barcă.

– A fost cât pe ce! Gordon primi un prosop şi îl folosi pentru a-şi şterge părul din care picura apa. Uitându-se în susul apei, adăugă: Remorchezi ambarcaţiunea?

– Ar putea fi reparată, şi nu stă în obiceiul marinarilor să lase să moară un vas, explică Hawkins. Acum, hai să aflăm ce veşti au pasagerii despre război.

„Veştile ar fi foarte utile", încuviinţă în gând Gordon pe când îşi scoase cămaşa, o stoarse de apă şi şi-o puse din nou pe el. În căldura asta, avea să se usuce repede.

Călătoria înapoi la *Zephyr* era mai înceată, pentru că se mişcau contra curentului. Pe când trăgeau lângă goeletă, un băiat având cam doisprezece ani se uită peste balustradă şi strigă:

– Mamă, Lizzie e bine!

Hawkins urcă fără efort pe o scară de frânghie spre puntea principală, ţinând fata sub braţ. Gordon îl urmă şi ajunse pe punte la timp să le vadă pe Lizzie şi pe bruneta ei mamă îmbrăţişându-se cu putere.

Grupul din barcă, ud până la piele, includea o femeie care părea a fi bunică, o negresă pricepută care se purta precum o doică îngrijindu-şi puişorii şi un băiat şi o fată de vârste apropiate de Lizzie şi fratele ei mai mare. Alcătuiau o adunătură ostenită şi vulnerabilă de refugiaţi.

Scanned by CamScanner

După ce se asigură că fiica ei era bine, femeia i-o predă pe Lizzie doicii și se întoarse spre Gordon.

- Sunt Abigail Green. Aceștia sunt soacra mea, Alice Green, și - făcu semn cu mâna spre ceilalți - restul familiei. Mi s-a spus că sunteți domnul Gordon. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă aibă în paza lui pentru ce ați făcut!

- Sunt bucuros că am fost destul de aproape pentru a ajuta, spuse el. Fugiți de trupele britanice? Avem nevoie de orice veste despre război pe care ne-o puteți da.

Doamna Green ezită.

- Dumneata și căpitanul sunteți englezi, nu-i așa?

- Prin naștere, încuviință Gordon. Dar nu suntem parte a acestui război.

Hawkins adăugă:

- O mare parte a echipajului meu e american. Cârmaciul, Landers, a fost născut și crescut în St. Michael's, chiar dincolo de golf.

Landers, un lungan roșcovan, încuviință din cap.

- Taică-meu construiește corăbii de corsari pentru lupta cu englezii, doamnă.

Liniștindu-se, doamna Green spuse:

- În după-masa asta, a avut loc o luptă la câțiva kilometri est de Washington, lângă un oraș numit Bladensburg. Oftă și își dădu părul ud de pe frunte. Nu chiar o luptă. Se spune că gărzile americane de voluntari fug ca niște lași. Calea e liberă, pentru ca blestemații de englezi să mărșăluiască direct în oraș! De asta ne îndreptăm spre Virginia, să stăm cu familia mea. Soțul meu m-a făcut să-i promit că vom merge acolo dacă englezii se apropie de Washington.

- Asta e probabil înțelept, fu de acord Gordon. Familia dumitale locuiește lângă râu?

- Da, pe unul dintre râuri, de asta m-am gândit că ar fi mai rapid să plecăm cu ambarcațiunea aceasta, dar... Ridică neajutorată din umeri. Poate că ar fi fost mai înțelept să traversăm Long Bridge, dar e înțesat de lume și de căruțe ce fug din oraș, și, mergând pe acolo,

Scanned by CamScanner

am fi fost mai aproape de englezi. Cu toate astea, dacă am fi pierdut-o pe Lizzie...!

– Dar n-a fost așa, don'șoară Abby. Doica o mângâie ușor pe stăpâna ei ca și cum ar fi fost la fel de mică precum Lizzie. Dumnezeu a fost cu noi.

– Sper și eu! Abigail își mușcă buza. Eu... eu nici măcar nu știu dacă soțul meu mai trăiește. Era cu voluntarii.

– Armata britanică a trimis aici unele dintre cele mai bune trupe din lume, spuse încet Gordon. Nici măcar armata lui Napoleon nu le-a putut face față. Cât de departe e orașul ăla – Bladensburg? – de Washington?

– Doar la vreo opt kilometri, spuse Abigail cu hotărâre. Ar putea ajunge în oraș la căderea nopții.

– Eu sunt aici în speranța că voi salva un membru al familiei mele, o văduvă care nu are posibilități de a se întoarce în Anglia, spuse el, simplificând faptele. Numele ei este doamna Matthias Audley. Din întâmplare, o cunoașteți?

– După renume. Se spune că este cea mai bună croitoreasă din Washington, răspunse doamna Green. Dar s-ar putea să fi plecat. Multă lume a plecat, inclusiv oficialii din guvern. E un haos.

Situația părea instabilă și periculoasă. Gordon se încruntă.

– Cu toate astea, trebuie să încerc s-o găsesc sau cel puțin să aflu unde a plecat. Mergând călare aș avea o oarecare flexibilitate să dau de ea. Crezi că voi putea să cumpăr sau să închiriez un cal?

Mai vârstnica doamnă Green, care îi strângea lângă ea pe cei doi copii mijlocii, spuse:

– Putem să vă ajutăm. Plantația noastră, Tucker Hall, e pe râul Tucker, chiar la nord de aici, pe partea dinspre Maryland. Cred că apa din râu e suficient de adâncă pentru ca vasul ăsta să poată naviga vreo jumătate de kilometru sau așa ceva. Arătă înspre râu. Sunt câțiva cai în grajd. Soțul meu e acolo să ne apere proprietatea. Spune-i ce s-a întâmplat cu noi și spune-i că ți-am

Scanned by CamScanner

acordat permisiunea să iei un cal. Cel mai bun ar fi Samson. E unul mare, gri, puternic şi solid.

Gordon se uită întrebător înspre Hawkins. Prietenul lui spuse:

- N-aş naviga chiar înspre docurile din Washington dacă urmează să se dea o luptă pentru oraş. Pot să te las la Tucker Creek, apoi să duc familia Green în Virginia. După aceea, o să mă întorc şi o să arunc ancora în râu să te aştept.

Gordon încuviinţă, apoi se scuză şi coborî în cabină să se pregătească pentru următoarea etapă a călătoriei sale. Abia aştepta să fie iar pe uscat şi să aibă din nou un cal sub el.

Până acum, doar călătorise. Acum, începea adevărata lui misiune.

Când *Zephyr* ajunse până la Tucker Creek, aşa cum considerase Hawkins că era mai sigur, Gordon fu debarcat la chei şi barca avariată fu legată la doc pentru viitoarele reparaţii. La mai puţin de un kilometru de mers pe jos de-a lungul râului, se găsea casa Green care în Anglia ar fi fost considerată a fi un conac.

La Tucker Hall îl găsi pe soţul lui Abigail viu şi nevătămat, deşi uniforma lui de voluntar era murdară, iar umărul stâng fusese pârlit de un glonţ de muschetă. El şi tatăl lui, un bărbat viguros cam la cincizeci de ani, fură recunoscători să afle că partea feminină a familiei era în siguranţă şi încă şi mai recunoscători că Gordon o scosese pe micuţa Lizzie din râu.

Soţul lui Abigail plănuise să meargă în Virginia să se alăture familiei lui, de vreme ce era periculos ca un ofiţer de la voluntari să fie găsit de către englezi. Tatăl lui ar fi rămas pentru a păzi casa, dacă era necesar.

Într-o jumătate de oră, Gordon se îndrepta spre zona de război, îmbrăcat ca un gentleman englez şi călărindu-l pe Samson, armăsarul puternic pe care îl recomandase Alice Green.

Scanned by CamScanner

Care să fie şansele ca văduva Audley să fie acolo unde ar fi trebuit să fie? Aproape inexistente.

Întotdeauna avusese instincte bune în ce priveşte pericolul, şi acum acele instincte îi spuneau că viitorul nu avea să fie atât de simplu.

capitolul 5

Washington, D.C.
24 august 1814

În mod obişnuit, capitala tânărului stat american fremăta de energie şi zel, dar, la patru zile după ce armata britanică debarcase în apropiere, Washington era la fel de pustiu ca un oraş bântuit de ciumă. Callie abia putuse dormi cu o seară în urmă. În toiul nopţii, văzuse lumina unui foc spre nord-est. Bănuise că era un pod în flăcări.

În această dimineaţă, îşi alesese cu multă grijă hainele, hotărându-se asupra unei rochii albastre, elegante, dar simple, aşa încât să arate ca o doamnă modestă şi respectabilă.

Acum era după-amiază târziu, şi artileria ce bubuise mai devreme căzuse într-o tăcere ameninţătoare. Probabil că lupta din apropiere se terminase, dar ce se întâmplase? Callie umbla agitată prin casă, apăsată de acea linişte deplină şi dorind cu ardoare să poată face ceva.

Aproape că îi sări inima din loc când auzi o bătaie la uşa din faţă, dar era un ciocănit politicos. Cu pistolul încărcat în mâna stângă şi ascuns în cutele rochiei, deschise prudentă uşa. Un bărbat care părea îngrijorat, îmbrăcat ca un funcţionar, făcu o uşoară plecăciune.

– Sunt domnul Williams de la Departamentul Trezoreriei, doamnă. Încercăm să scoatem din oraş cât mai multe documente din arhivă. Aveţi un cal şi o căruţă

Scanned by CamScanner

pe care departamentul să le poată împrumuta? O să vă dau o chitanță.

Bucuroasă că ai casei plecaseră spre Baltimore a doua zi după ce Callie primise veștile despre debarcarea englezilor, ea spuse:

- Îmi pare rău, caii și trăsura sunt în Baltimore cu familia mea.

El oftă.

- O decizie înțeleaptă, dar aș fi vrut să aveți mai mulți cai și trăsuri! Își atinse borul pălăriei. Aveți grijă, doamnă!

- Și dumneavoastră, domnule Williams.

Închise ușa. Nu era primul care venise în căutare de transport pentru documente vitale, dar poate că era ultimul.

Le spusese celor două cusătorese să stea acasă cu familiile lor. Mare parte dintre cei puțini care rămăseseră în oraș erau femei ca ea însăși, care rămăseseră în speranța că își puteau salva căminele. Nu era o dorință în van. Câteva femei din orașele din jurul golfului Chesapeake fuseseră în stare să îi convingă pe ofițerii englezi să nu le dea foc caselor. Merita riscul pe care și-l asuma rămânând aici.

Tocmai cosea tivul unei rochii, când auzi strigăte afară. Din nou, deschise ușa și văzu pe stradă un ofițer obosit din garda de voluntari. Văzând-o, acesta strigă:

- A fost o luptă la Bladensburg, și englezii ne-au pus pe fugă! Ar putea ajunge aici în câteva ore, așa că zăvorâți ușa și rugați-vă!

Acum, când pericolul era iminent, se simți surprinzător de calmă. Nu fusese niciodată în stare să aștepte. După ce zăvorî ușa din față, ieși din casă prin bucătărie și merse repede pe strada laterală să-i dea de veste prietenei ei, Edith Turner, o văduvă mai în vârstă care fusese prima care îi urase lui Callie bun venit în oraș. Așteptându-se la o invazie iminentă, Edith adunase acasă câțiva prieteni vârstnici care nu avuseseră puterea să plece.

Scanned by CamScanner

Răspunse la uşă la prima bătaie a lui Callie, cu o expresie îngrijorată.

– Sunt veşti?

– Da, un ofiţer din garda de voluntari mi-a spus că englezii au pus pe fugă trupele noastre la Bladensburg.

Edith icni.

– Sunt doar câţiva kilometri până acolo!

– Voluntarul mi-a spus să zăvorăsc uşile şi să mă rog, zise Callie mohorâtă. O îmbrăţişă grăbită pe prietena ei. E un sfat bun. Ai grijă, Edith!

Prietena ei o îmbrăţişă la rândul ei.

– Şi tu, draga mea.

Pe când Callie se întorcea în siguranţa casei ei solide de cărămidă, auzi o explozie puternică spre est, în direcţia bătăliei. Se părea că forţele americane aruncaseră în aer încă un pod, pentru a încetini înaintarea englezilor. Se întrebă ironic dacă americanii pricinuiau mai multe pagube capitalei lor decât englezii.

Cam după o jumătate de oră, se uită printre perdelele din faţă şi văzu cum gărzile de voluntari se retrăgeau. Unul privi în sus şi văzu mişcarea perdelei. Vorbi cu tânărul de lângă el, şi amândoi se îndreptară spre aleea din faţa casei. Încă un ciocănit. Arătau mai degrabă speriaţi decât ameninţători, aşa că deschise uşa, deşi din nou îşi ţinu pistolul la îndemână.

– Doamnă. Cel mai înalt din cei doi tuşi, apoi începu din nou: Doamnă, ne-aţi putea da nişte apă? Vă rog! Eu şi fratele meu suntem gata să cădem din picioare.

– Bineînţeles. Treceţi la umbra copacului aceluia, şi o să vă aduc nişte apă, răspunse ea.

Bănuind că aveau să apară mai mulţi bărbaţi care aveau nevoie de apă, ea aduse două găleţi pline şi două polonice.

– Serviţi-vă! Mai avem.

Scanned by CamScanner

– Singurii americani care au ştiut să lupte au fost cei din flota Comandorului Barney[1], spuse amar fratele mai înalt, după ce dădu pe gât cu sete un polonic de apă. S-au luptat cu flota engleză peste tot în golf de luni întregi. *Ei* au ştiut să-şi apere poziţia! Am auzit că unii dintre ei spun că o să continue să lupte chiar şi pe străzile din Washington.

Văzându-le umilinţa, Callie spuse încet:

– Dacă soldaţii n-au experienţă, şi întreaga companie cedează şi se retrage, n-are nici un sens ca unii soldaţi să rămână de capul lor şi să lupte. Mamei voastre nu i-ar plăcea dacă aţi fi omorâţi în zadar.

– Doamna are dreptate, Jem, spuse fratele mai scund. Mama ne-ar omorî dacă ar crede că suntem chiar aşa proşti. Bău cu sete, apoi îşi turnă un polonic de apă pe cap să se răcorească. Azi am fugit, dar, pe Dumnezeul meu, o să luptăm într-o altă zi!

– N-o să ia Baltimore-ul! Jem folosi polonicul să-şi umple recipientul gol de cositor. Vă mulţumim mult, doamnă. O să plecăm acuma. E lung drumul înspre nord.

Callie le dori numai bine şi reumplu găleţile cu apă, lăsându-le la marginea peluzei cu polonice cu tot, aşa încât şi alţi soldaţi care se retrăgeau să poată bea. Apoi se duse din nou în casă, trase perdelele şi aşteptă.

Zilele de vară erau lungi în august, şi încă nu se întunecase de tot când auzi mărşăluitul bărbaţilor. Îşi luă din nou pistolul în mână. O singură împuşcătură n-ar fi fost de nici un folos contra unei armate, dar se simţea mai bine având o armă la îndemână.

Simţind nevoia să vadă, trase doar puţin perdelele şi privi afară. Un grup de câteva duzini de soldaţi conduşi de ofiţeri călare trecea în marş pe lângă casa ei. Se îndreptau cu toţii spre clădirea Capitoliului fluturând un steag alb de armistiţiu.

---

[1] Comandor naval american care a condus o flotă maritimă americană ce a apărat golful Chesapeake, luptând cu vasele englezeşti în 1814 la Bladensburg. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

Ea oftă uşurată. Poate că englezii voiau să negocieze o recompensă care ar salva oraşul de la distrugere.

Fiind femeie, Callie era de părere că o recompensă în schimbul renunţării la distrugerea capitalei era o idee bună, deşi bănuia că destui bărbaţi erau mult prea mândri pentru a da bani duşmanului, chiar şi pentru a salva oraşul. Dar, chiar dacă guvernul era dispus să cadă la înţelegere, nu era sigură că mai era cineva în Washington având autoritatea de a negocia.

Cercetă călăreţii. Bărbatul mândru din frunte purta însemnele de general-maior şi era cu siguranţă Robert Ross, comandantul forţelor armate. Fiind unul dintre generalii de frunte ai lui Wellington în războaiele din Peninsulă, era considerat un om drept şi înţelept care nu provoca haos în rândul civililor. Dar cel care se afla lângă el...

Ea se încruntă. Lângă Ross călărea un amiral al flotei navale. Trebuia să fie George Cockburn, care devenise cel mai urât om din America din cauza lunilor petrecute distrugând şi dând foc în stânga şi în dreapta în golful Chesapeake. Distrusese oraşe întregi ca pedeapsă pentru distrugerile americane din Canada.

Se spunea că fratele mai mare al lui Cockburn murise luptând contra rebelilor în timpul revoluţiei americane, aşa încât amiralul nutrea o ură extremă şi personală faţă de americani. Callie spera că, de vreme ce se aflau pe uscat, generalul Ross deţinea autoritatea asupra lui Cockburn.

Trupele se deplasau în ordine, în ciuda faptului că luptaseră şi mărşăluiseră timp îndelungat într-o zi toridă şi lungă. Grupul era chiar în faţa casei ei, când auzi zgomote de la etaj. Paşi?

Trecu de la nervozitate la panică în răstimp de secunde. Încuietoarea de la uşa bucătăriei ce dădea în spatele casei era una simplă, ce n-ar fi rezistat unui spărgător hotărât, iar scara de serviciu urca direct din bucătărie. Zgomotul trupelor în marş probabil înăbuşise orice alt sunet până în acel moment.

Scanned by CamScanner

Strângând pistolul, se îndreptă spre scări să cerceteze, dar, înainte de a putea începe, o rafală zgomotoasă de împuşcături bubui direct deasupra capului ei. Fir-ar să fie! Câţiva soldaţi americani nu se dădeau bătuţi şi aleseseră casa ei drept loc de tragere!

Groaza ei la acest gând se intensifică atunci când se grăbi spre fereastra din faţă şi văzu calul generalului Ross prăbuşindu-se la pământ, luându-şi şi călăreţul cu el. Câţiva soldaţi din spatele ofiţerului se prăbuşiră şi ei, răniţi sau morţi.

Înfuriate şi eficiente, trupele lui ripostară pe loc cu focuri de armă spre etajele de sus ale casei lui Callie. Se auziră împuşcături asurzitoare şi sticlă sfărâmată, urmate de paşi grei ce bubuiau pe scara de serviciu. Auzi uşa din spate cum se izbea pe când ţintaşii fugeau.

Pe stradă, generalul Ross se ridică, aparent nevătămat, slavă Domnului. Dar unii dintre oamenii lui nu erau într-o stare tot atât de bună. Judecând după reacţiile altor soldaţi, unii dintre ei muriseră sau erau grav răniţi.

Ross ceru un alt cal. După ce încălecă din nou, răcni o comandă ce-l făcu pe călăreţul cu steagul de armistiţiu să arunce stindardul la pământ.

Callie înţepeni pe loc, prinsă între impulsul de a se năpusti afară să vadă dacă putea ajuta răniţii şi o egală dorinţă de a fugi. Nu voia să-şi abandoneze casa când nu făcuse nimic rău. Dar oare soldaţii englezi i-ar da ascultare?

Un trosnet puternic se auzi de la uşa din faţă şi panourile de sticlă de deasupra se sparseră, pe când lemnul se crăpă. Încă două lovituri sfărâmară complet uşa, iar soldaţii se năpustiră în salon.

- Găsiţi blestemaţii ăia de ţintaşi! urlă unul.

Instinctiv, Callie îşi ridică pistolul, apucându-l cu ambele mâini. Trăgea bine şi putea omorî sau răni unul din soldaţi. Dar pe care din ei? Ţinti către unul mai slab din faţă, dar arăta aşa *tânăr*. Toţi păreau foarte tineri!

Să omoare un om n-o salva. Coborî pistolul şi spuse pe tonul cel mai englezesc cu putinţă:

Scanned by CamScanner

– Nu știu cine a tras salvele acelea! Cred că niște soldați americani au intrat prin spate și au fugit după ce au tras spre voi.

– O să-i prindem! Doi soldați trecură pe lângă ea și alergară spre spatele casei, dar ceilalți rămaseră pe loc.

Un caporal îi smulse pistolul din mână și o lovi în tâmplă cu țeava.

– Mi-ai împușcat camaradul, cățea trădătoare! O să plătești pentru asta!

Amețită și în pragul leșinului de la lovitura puternică, ea strigă:

– Sunt Catherine Audley, văduvă englezoaică din Lancashire! N-aș împușca niciodată un soldat englez!

Caporalul mârâi:

– Ai o armă, și tovarășii tăi aproape l-au omorât pe generalul Ross! Se uită spre pistol, apoi îl vârî la centură. Se răsti la oamenii lui: Sfărâmați mobila aia și adunați-o să pornim focul.

Pe punctul de a leșina, Callie spuse din nou cu hotărâre:

– Sunt *englezoaică*! Nu sunt dușmanul vostru!

– Prea târziu să faci pe nevinovata! Pe când caporalul o înșfăcă de braț și o târî spre ușă, ceilalți soldați începură să sfărâme mobila și s-o adune în mijlocul încăperii. Un soldat apucă un scaun și începu să lovească rafturile ce aveau pe ele țesături și accesorii.

Vitrina cu uși de sticlă ce conținea nasturi deosebiți și cești delicate de porțelan pentru a servi ceai clientelor ei se sparse când fu lovită cu dosul unei muschete. Soldatul văzu un vas cu nasturi scumpi de argint și îi deșertă conținutul în ranița lui, apoi trase resturile vitrinei în mijlocul încăperii. Un alt soldat găsi rochia de mătase pe care ea o tivise cu atâta grijă și o făcu ghem, aruncând-o în grămadă.

Ea își feri privirea, neputând să suporte să se uite la acești vandali care îi distrugeau viața pe care și-o clădise cu atâta trudă, obiectele minunate pe care le prețuise. Apoi cel care o ținea ostatică o smuci pe ușa din față,

Scanned by CamScanner

spre peluză. Încercă să se împotrivească, dar era prea ameţită, iar el era prea puternic. Pe strada laterală o văzu pe Edith Turner care privea cu ochii holbaţi de groază, apăsându-şi gura cu mâinile.

Ross, Cockburn şi o mare parte a trupelor lor plecaseră, lăsând plutonul acesta să se răzbune pentru atac. Steagul alb de armistiţiu ce fusese aruncat la pământ era acum murdar de copite de cai şi de urme de paşi.

Clătinându-se ameţită, Callie privi prin uşa din faţă, acum sfărâmată, cum se aruncau torţe în grămada de mobilier distrus. Flăcări pâlpâiră, apoi se înteţiră şi izbucniră spre tavan. Un soldat strigă:

- Mick, mai trage câteva dintre proiectilele alea Congreve[1]!

Mick scoase două proiectile din raniţă şi trase mai întâi unul în casă, apoi pe celălalt prin ferestrele sparte. Proiectilele explodară cu zgomot şi flăcările cuprinseră salonul, întinzându-se mai apoi spre restul camerei. Ea privi paralizată, abia putând să înţeleagă cât de repede iubita ei casă devenise un infern.

Pe când flăcările urcau, soldatul care o ţinea captivă o trase mai departe, mai degrabă pentru siguranţa lui decât a ei. Chiar şi în mijlocul străzii laterale se putea simţi căldura dogoritoare.

Greul de abia acum începea. Un soldat apăru din spatele casei, bând cu lăcomie nişte coniac dintr-o sticlă pe care o găsise în cămară. Fu golită cu repeziciune pe când o dădea camarazilor din jurul lui. Ultimul bărbat care bău zvârli sticla goală în flăcări, apoi se întoarse spre Callie cu ochii lucind periculos.

- Io zic s-o spânzurăm! Mi-a rănit tare rău camaradul şi putea să-l omoare pe generalul Ross. De ce să mai respire când atâţia dintre flăcăii noştri au murit azi?

Omul care o ţinea de braţ ripostă:

---

[1] Armă militară britanică proiectată şi dezvoltată de Sir William Congreve în 1804, bazată pe proiectilele indiene din regatul Mysore folosite în războaiele purtate în secolul al XVIII-lea împotriva Companiei Indiilor de Est (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Poa' mai târziu, da' e o cocoană de neam mare şi arătoasă şi n-ar trebui s-o pierdem. Hai să-i arătăm din ce îs făcuţi soldaţii britanici.

O trase lângă el şi îşi încleştă o mână pe sânul ei.

Revoltată, ea începu să se zbată cu disperare pentru a se elibera. Reuşi să-i dea un genunchi în vintre atacatorului ei. El urlă şi îi dădu drumul, dar alţi doi bărbaţi o înhăţară cu expresii lacome pe chip. Ea apucă arma unuia dintre ei şi reuşi să i-o smulgă din mână, când o voce aristocratică şi fioroasă urlă:

– Blestemaţi să fiţi cu toţii!

Ea şi soldaţii se întoarseră în loc, aţintindu-şi privirea asupra unui gentleman englez care se apropia în galop, călare pe un cal alb. Era îmbrăcat cu haine ce costau mai mult decât leafa unui soldat pe un an întreg şi ochii lui aruncau flăcări pe când ordona:

– Ia mâna de pe soţia mea!

capitolul 6

Părul blond al tinerei femei i se revărsase pe umeri, eleganta ei rochie albastră era pătată de funingine şi avea ochii larg deschişi din cauza şocului; cu toate astea, Gordon o recunoscu pe loc. Nu era nimeni precum Callie, *nimeni*, şi vizitase şase continente. Dar ce dracu' făcea prietena lui din copilărie în mijlocul unei zone de război?

Explicaţiile puteau să mai aştepte. Cu inima bubuind, se aruncă jos de pe cal şi ridică piedica pistolului din mână.

– Daţi-i drumul, altfel veţi muri, nemernicilor!

Autoritatea lui de temut transformă oamenii dintr-o gloată în soldaţi supuşi disciplinei. Bărbatul care o ţinea captivă îi dădu drumul şi se trase înapoi, bâiguind:

– *Soţia* dumneavoastră? Dar... dar a spus că e văduvă!

Scanned by CamScanner

Cu pistolul ațintit asupra caporalului, care părea a fi conducătorul, Gordon se îndreptă spre Callie și o îmbrățișă strâns cu brațul liber, murmurându-i în păr:

- Intră-n joc, Catkin!

După cum sperase, folosind porecla tainică pe care el i-o dăduse, o convinse că era într-adevăr vechiul ei prieten. Trupul ei țeapăn se înmuie, și ea îl luă în brațe strigând:

- Doamne, Dumnezeule, iubirea mea, am crezut că ai murit!

Izbucni în hohote de plâns. El constată cu plăcere că îmbrățișarea ei nu-l împiedicase să-și țină mâna pe pistol. Callie fusese mereu cea mai isteață fată din Lancashire. Părul ei mătăsos era impregnat de fum și lavandă.

Cu o mână ținând-o de mijloc, se uită pe deasupra capului ei - odinioară fuseseră cam de aceeași înălțime - și le aruncă soldaților cea mai furioasă și intimidantă privire.

- Sunt Lord George Audley și am fost despărțit de soția mea pentru că mi-am riscat viața în slujba regelui. E o *nelegiuire* absolut odioasă s-o găsesc atacată de soldați englezi! M-aș fi putut aștepta la așa ceva de la americani, dar de la soldații regelui? Sunteți o rușine pentru uniforma pe care o purtați!

Caporalul se bâlbâi:

- Îmi pare rău, sir, a avut loc un atac din casa ei. A omorât calul generalului Ross, a rănit câțiva oameni. Când am forțat ușa să găsim țintașii, ea ținea un pistol și părea a ști ce să facă cu el.

- Pistolul pe care ți l-am dat se te aperi cu el, scumpo? întrebă el, ținându-și privirea și pistolul îndreptate spre caporal.

Callie încuviință din cap și se dădu puțin înapoi.

- Da, spuse ea cu o voce tremurată, dar n-am tras cu el. O împușcătură nu m-ar fi salvat, și n-am putut suporta să mă gândesc cum s-ar simți mama sărmanului băiat când ar afla că băiatul ei e mort.

Gordon se răsti la soldați.

Scanned by CamScanner

– *Asta* e femeia pe care ați vrut s-o violați și s-o omorâți! Ar trebui să vă fie al naibii de rușine de voi!

Cu vocea puțin mai puternică, ea zise arătând spre caporal:

– El mi-a luat pistolul și îl vreau înapoi. Vocea îi tremura. E singurul lucru pe care-l mai aveam de la tine. Ăsta și verigheta.

Își ridică mâna stângă, și lumina torței străluci pe verigheta de aur. Callie a lui avusese întotdeauna un mare simț dramatic.

Caporalul înaintă rușinat și îi oferi pistolul cu patul înainte.

– Îmi pare rău, doamnă, dar aveați o înfățișare din cale-afară de vinovată.

– Ei bine, nu e! Gordon îi atinse ușor părul cu buzele. Îmi pare rău că a trebuit să înduri asta, iubito, dar acum o să te iau acasă în Anglia, unde o să fii în siguranță. Putem să plecăm în seara asta.

– Nu fără copii! exclamă ea.

El clipi. Copii? Având în vedere că se măritase la șaisprezece ani, existența copiilor n-ar fi trebuit să fie o surpriză, ci o aducere-aminte a cât de mulți ani trecuseră de când se văzuseră ultima oară.

– Bineînțeles că nu. Am presupus că i-ai trimis în siguranță. Unde sunt?

– În Baltimore.

Minunat, copiii ei erau într-un oraș care în curând avea să fie asediat de jumătate din Marina Regală, în vreme ce armata lui Ross invada uscatul. Dar chiar și un bătrân burlac știa că acești copii nu erau un subiect de negociere.

O strânse de mână ca s-o liniștească.

– Atunci, o să mergem la Baltimore și o să-i aducem acasă cu noi, așa încât să fim din nou o familie. Ridicându-și privirea spre soldați, spuse rece: Înțeleg că erați furioși pentru că generalul Ross ar fi putut fi omorât, dar n-a fost, și e momentul să vă alăturați trupelor lui

Scanned by CamScanner

și să ajutați la incendierea acelei imense clădiri guvernamentale de la capătul acestei străzi. Acum, *plecați!*

Fericiți că Gordon nu intenționa să-i spună lui Ross despre reaua lor purtare, soldații se îndepărtară în marș după celelalte trupe cât de repede puteau să se miște niște oameni epuizați.

Gordon o ținu îmbrățișată pe Callie până când soldații dispărură din fața ochilor. Ea tremura puțin, și nu era de mirare. Și el se simțea tulburat, atât de șocul găsirii ei, cât și de groaza generată de pericolul prin care trecuse. Violurile erau printre cele mai vechi și mai urâte părți ale războiului, și el se cutremură gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai târziu.

Ea își ridică privirea, vrând să spună ceva, dar, înainte să poată rosti un cuvânt, de pe strada laterală apăru o femeie mai în vârstă cu o expresie îngrijorată pe fața luminată de flăcările de la casa ce ardea.

- Ah, draga mea Catherine, frumoasa ta casă! Îmi pare așa rău! Te simți bine?

Callie se îndepărtă cu un pas de el, primind îmbrățișarea alinătoare a femeii.

- Richard, ea este prietena mea, doamna Turner. Mi-a fost o foarte bună vecină. Callie se uită cu ochi triști spre infernul casei ei. Sunt mult mai bine decât ar fi trebuit să fiu, Edith, dar... am sperat să pot împiedica această distrugere.

- Am văzut țintașii ieșind în fugă din bucătăria ta. Cred că erau oameni din flotă. Luptători curajoși, dar îmi pare așa rău că au ales tocmai casa ta pentru atac! Doamna Turner își mută interesată privirea spre Gordon. El e într-adevăr soțul tău pe care l-ai crezut mort?

- Da, doamnă. Gordon făcu o semiplecăciune în fața bătrânei. Lord George Gordon Richard Augustus Audley, la dispoziția dumneavoastră.

- Sfinte Dumnezeule! Doamna Turner clipi auzind înșiruirea de nume. Asta nu te face să fii Lady George Audley, draga mea?

Scanned by CamScanner

Callie îi aruncă un zâmbet pieziș.

– Suntem în America, așa că folosirea unui titlu de noblețe englez părea nelalocul lui. Ca să nu mai spun că e puțin cam pretențios pentru o croitoreasă.

În depărtare, se auziră strigăte și împușcături. Doamna Turner se încruntă.

– Trebuie să intrăm în casă. Dumnezeu știe ce fel de oameni năvălesc acum în Washington! Veniți acasă la mine. Aveți nevoie de mâncare și de un loc sigur unde să petreceți noaptea. Va trebui să împărțiți o cameră, dar nu mă aștept să vă deranjeze asta.

– Nu, doamnă. Aveți dreptate că trebuie să ne ascundem pe timpul nopții. Gordon îi aruncă lui Callie o privire drăgăstoasă. Avem multe de vorbit, draga mea.

– Cât timp a trecut de când nu v-ați mai văzut? întrebă doamnă Turner.

Callie oftă.

– Pare o veșnicie. Mulțumesc de ofertă, Edith, dar ai casa deja plină. Putem să petrecem noaptea în casa de oaspeți din spatele proprietății mele.

Edith se încruntă.

– Ești sigură, dragă? Nu-i decât o cocioabă.

– Da, dar e o cocioabă familiară și confortabilă. Și Callie îi ducea dorul acum. Cu toate astea, ne-ar prinde bine ceva de mâncare și de băut, dacă te poți lipsi de câte ceva. Pâine, brânză și poate niște limonadă bună, din aceea de-a ta, ar fi minunat.

– O să trimit un coș imediat. Edith o îmbrățișă din nou. Deși a fost o noapte groaznică, măcar copiii și servitorii sunt în siguranță și soțul tău trăiește! Încearcă să dormi, copilă! Arăți istovită.

– Sunt, dar, cu soțul meu aici, știu că totul va fi bine. Pe când Edith se întorcea acasă la ea, Callie spuse: Pe aici, Richard.

Îl conduse într-un desiș de tufișuri în spatele grădinilor, luminate de flăcările casei ce ardea.

– Casa de oaspeți era inițial locuința sclavilor, dar în casa mea nu sunt sclavi. Este retrasă și înconjurată

Scanned by CamScanner

de copaci, așa că e mult mai răcoare decât în mansarda lui Edith. Mai e și un grajd pentru calul tău. Acum e gol, pentru că familia a plecat călare la Baltimore, dar există apă și nutreț.

– Ai mai mult teren decât am bănuit văzând fațada casei, remarcă Gordon, luând frâiele calului său cel răbdător și urmând-o pe Callie pe o potecă ce ducea înspre copaci. Poteca pietruită era bine luminată de flăcări, deși acestea începuseră să se domolească. Îmi pare bine că putem sta liniștiți, deoarece avem atâtea de vorbit.

Abia aștepta să afle cum de ajunsese Callie aici. După asta, el și presupusa lui soție trebuiau să se pună de acord asupra minciunilor lor.

În vreme ce Richard băgă calul în grajd și se apucă să-l țesale, Callie recuperă cheia de la casa de oaspeți de sub unul dintre ghivecele de flori ce încadrau ușa din față. Era o ușurare să intre în casă. Casa era mică, avea un salon cu o canapea uzată și fotolii, dar și un dormitor înghesuit cu un lavoar, un dulap și un pat dublu lipit de un perete. O mică nișă în exteriorul salonului era amenajată drept bucătărie.

Mobilierul era simplu, iar ustensilele erau piese desperecheate luate din reședință, dar pereții văruiți în alb, podelele de pin lăcuit și covoarele plăcut decolorate erau odihnitoare. Pe bufet era instalată o pompă de apă, și produse de bază, cum ar fi ceaiul și zahărul, erau depozitate în bucătărie. Se găseau până și lemne în micul șemineu, nu că ar vrea cineva să facă focul într-o noapte de august în Washington.

Aprinzând lampa, ea încercă să-și liniștească nervii ce-i vibrau. Pierderea căminului și a afacerii o zdruncinase, dar copiii și prietenii apropiați erau în siguranță, cel puțin pentru moment, ceea ce era o neprețuită binecuvântare.

Era minunat, dar și cel mai tulburător să descopere că cel mai drag prieten al ei din copilărie nu era mort, ci trăia, șocant de chipeș și încă o dată jucând rolul

Scanned by CamScanner

salvatorului ei. Dar cum de apăruse exact la momentul oportun?

Pe când Callie deschidea ferestrele să lase aerul proaspăt să intre, una dintre cameristele lui Edith și un bărbat care o însoțea sosiră cu un coș plin ochi de mâncare și băutură. Callie cerceta conținutul când Richard intră cărându-și desagii.

Într-o jachetă albastră minunat croită, pantaloni din piele de căprioară, o frumoasă cămașă albă și cizme lustruite, părea gata să plece călare cu o doamnă prin Hyde Park la o oră rezonabilă. Puse desagii lângă ușă, apoi își scoase jacheta, lavaliera și cizmele. Acum arăta ca un gentleman în budoarul unei doamne: lat în umeri, chipeș și extrem de masculin. Ea se surprinse privindu-l fix și își sili privirea să se îndrepte din nou spre coșul cu mâncare.

– Foarte plăcut și într-adevăr destul de răcoare, spuse el, cercetând cu privirea camera. Ce noroc că această căsuță a fost ascunsă vederii aici în spate! Ai des oaspeți?

– Aproape niciodată, dar îmi place cum sună „casa de oaspeți" mai mult decât „vechea colibă a sclavilor". Aici e mai degrabă un refugiu intim. Câteodată lucram aici când voiam liniște sau doar să fiu singură. Servitorii mei, Sarah și Joshua, sunt căsătoriți și din când în când stăteau aici pentru o noapte în doi. Tăie pâine, brânză și șuncă și puse mâncarea pe o farfurie ciobită, așa încât să se poată servi singuri. La sfârșit, scoase o sticlă de vin roșu. Edith e darnică. Poți să deschizi asta? Sunt diverse ustensile în sertarul din bucătărie și pahare în bufetul de dedesubt.

– Vinul pare o idee foarte bună acum. Îi urmă indicațiile și deschise vinul, apoi îl turnă în două pahare desperecheate. Îi întinse unul, apoi își ciocni paharul de al ei. Pentru supraviețuire!

– Pentru supraviețuire, repetă ea înainte de a înghiți.

În ciuda faptului că nu era complet îmbrăcat, Richard era un adevărat gentleman englez – cu toate astea,

Scanned by CamScanner

enervant de... real. Greu de ignorat. Şi, ca un adevărat gentleman, trase un fotoliu uzat pentru ea la masa din bucătărie.

- Doamna vrea să ia loc?

Ea râse, aşezându-se cu o mişcare iute a jupoanelor albastre.

- Aceste maniere ce ne-au fost vârâte în cap pe când eram copii nu dispar niciodată, nu-i aşa?

- Putem ignora aceste lecţii când dorim, dar nu le putem niciodată uita, fu el de acord aşezându-se în faţa ei şi începând să facă un sendviş din brânză şi şuncă. Şi pot fi nişte maniere foarte utile în a convinge alţi oameni că eşti bine-crescut, chiar dacă eşti bătut şi îmbrăcat în zdrenţe.

- A trebuit să faci asta? întrebă ea curioasă.

- Ah, da, spuse el rânjind în vreme ce făcea un nou sendviş.

Callie abia dacă mâncase câte ceva în ultimele zile şi acum constată că era moartă de foame. După două sendvişuri şi un al doilea pahar de vin, se simţi pregătită să înfrunte orice va veni. Se ridică spunând:

- Te rog să mă scuzi un moment în vreme ce mă voi răcori.

- Bineînţeles. Richard se ridică politicos, demonstrând încă o dată bunele sale maniere. Aveţi aici o căldură groaznică. E un motiv important pentru întoarcerea în Anglia.

Ea se strâmbă.

- Washington e la fel de fierbinte ca Jamaica, fără briza mării. Dar totul se echilibrează, pentru că iarna poate fi foarte friguroasă, cu multă ninsoare şi gheaţă.

Intră în dormitor şi închise uşa, apoi îşi scoase rochia şi corsetul. Auzi un scârţâit ce venea dinspre casă şi bănui că era de la prăbuşirea unei grinzi arse. Ciudat că focul încă ardea atât de aproape, în vreme ce ea se găsea într-un cu totul alt univers.

N-avea să se gândească la casă. Viaţa ei se schimbase cu o iuţeală cutremurătoare de două ori înainte

Scanned by CamScanner

și învățase că nu avea nici un sens să privească în urmă. Să privească înainte era soluția pentru a supraviețui.

În acea dimineață, alesese haine ce se închideau în față, așa încât să se descurce de una singură. Era o ușurare să-și dea jos straturile de haine, pantofii și ciorapii. Cămașa ei răcoroasă din muselină avea să fie o bună cămașă de noapte.

Păstra o perie de păr și un pieptene în comoda din dormitor, așa că le luă în salon și se afundă într-un fotoliu. Deși nu putea face baie, perierea părului încâlcit avea să o facă să se simtă mai civilizat.

Richard privea pe fereastră, dar se întoarse când ea se înapoie.

– Din ce pot vedea la orizont, există câteva incendii mari în alte părți ale orașului. Probabil clădiri ale guvernului, dar, în ciuda atacului din casa ta, se pare că generalul Ross lasă neatinse majoritatea caselor particulare.

Ea oftă.

– De ce am fost eu așa norocoasă să fiu aleasă de atacatorii americani, când sunt atâtea case pustii?

– Dacă eu eram țintaș, aș fi căutat o casă solidă, chiar pe traseul unde dușmanul avea să treacă și, de preferat, neocupată. Probabil au crezut că reședința era goală dacă tu stăteai pitită, așa că ai fost doar foarte ghinionistă, spuse el compătimitor.

De fapt, era o zi atât cu noroc, cât și cu ghinion. Ea îl studie pe Richard, care stătea cu spatele la fereastră. Era dureros de familiar, dar, în același timp, un străin. Felinarul de pe stradă îi contura înălțimea, lățimea umerilor, silueta zveltă și puternică. Părul se mai închisese puțin, dar era încă surprinzător de blond, și trăsăturile mai delicate ale tinereții se cizelaseră într-o sculpturală frumusețe masculină.

La fel ca ea, Richard se dezbrăcase cât de mult putuse, ceea ce însemna că purta acum indispensabili și o cămașă largă ce-i cădea pe șolduri. La limita decenței. Ea încercă să nu se uite fix la triunghiul de piele

Scanned by CamScanner

dezgolită de la gâtul lui. Fire de păr blond luceau în lumina lămpii.

Acum, că se aranjaseră în căsuţă şi mâncaseră, ea era deranjant de conştientă de masculinitatea lui enervantă. Deşi prietenul ei Richard nu i-ar fi făcut niciodată rău, nu era la fel de sigură în ce-l privea pe Lord George Audley, care fusese în serviciul regelui şi intimidase o gloată de soldaţi furioşi prin simpla forţă a personalităţii sale.

Hotărându-se că era cel mai bine să abordeze problema frontal, spuse:

– E ciudat! Pe de o parte, simt că te cunosc la fel de bine ca pe mine însămi, dar, în acelaşi timp, eşti un străin. E uşor de înţeles că i-ai înspăimântat pe soldaţii ăia cu doar câteva vorbe.

El ridică din umeri.

– E o abilitate pe care o capeţi atunci când eşti la comanda bărbaţilor, ceea ce eu am făcut, aşa cum a fost necesar. Se sprijini de cadrul ferestrei şi îşi încrucişă braţele peste piept. Şi eu simt la fel. Aici e fiinţa care a fost odată cea mai bună prietenă a mea, pe care n-am văzut-o preţ de-o jumătate de viaţă. Care din noi va povesti mai întâi despre toţi acei ani de când nu ne-am mai văzut?

– O să vorbim cu rândul, pentru că e aşa mult de acoperit. Mai întâi şi foarte important, sunt chiar curioasă cum de eşti în viaţă. Încă nu îmi vine să cred.

Callie începu să-şi perie vârfurile firelor de păr mergând în sus cu grijă, în caz că întâlnea mai multe fire încâlcite.

– Ce ai auzit de te-a făcut să crezi că am murit? întrebă el curios.

– La scurt timp după ce am ajuns în Jamaica, tata mi-a scris că ai murit de o boală groaznică pe corabia-închisoare ce te ducea în golful Botany.

Plânsese cu lacrimi grele de durere şi vină. Acele sentimente se estompaseră în timp, dar nu dispăruseră niciodată.

– Ce om fermecător mai era şi tatăl tău!

Scanned by CamScanner

Richard își desfăcu butonii și își suflecă mânecile. Brațele lui erau puternice și acoperite de puf auriu.

Dorind să nu mai fie atât de conștientă de prezența lui fizică, ea reîncepu să-și perie părul, ceea ce-i oferi scuza de a-și coborî privirea.

– A simțit o mare plăcere spunându-mi acea minciună.

– Poate a crezut că-ți spune adevărul. Vasele de transport sunt doar cu puțin superioare celor de sclavi, spuse el imperturbabil. Molima bântuia vasul pe care eram și mulți marinari i-au căzut pradă. Pentru că am rămas sănătos și aveam oarece experiență la navigație, căpitanul m-a ales să fiu marinar. M-am dovedit util, și a început să țină la mine. Zâmbi larg. Bunele mele maniere, știi și tu.

Ea ridică din sprâncene.

– Așadar, l-ai convins că erai un tânăr gentleman nevinovat care fusese în mod tragic deportat de către un dușman?

– I-am spus adevărul, ceea ce nu era departe de așa ceva, răspunse Richard. Nu știu dacă ai auzit vreodată, dar am fost condamnat pentru că te-am răpit și mi-am furat propriul cal, cel care aparținea tatălui meu. Așadar, acuzațiile au fost ticluite pentru a scăpa de mine, dar nu în totalitate false.

– Îl văd pe tata delectându-se cu fabricarea acuzațiilor, spuse ea simțindu-se dezgustată. Tatăl tău n-a obiectat?

– Nu știu cât de mult ținea tata la oricare dintre cei cinci fii ai lui, dar considera că un moștenitor e necesar și nu-l deranja să aibă și câteva rezerve. Dar pe mine mă ura, spuse Richard pe șleau. Arăt exact ca mama, pe care mai întâi a iubit-o, mai apoi a detestat-o. Atâta vreme cât eram pe-acolo, eram o aducere-aminte a infidelității ei. Mă voia mort.

– Ce oribil! Callie își închise ochii, simțind durerea căreia el nu-i permitea să-i afecteze vocea. Pe atunci, nu înțelegeam cât de complicată era situația ta.

– Atunci, nu puteam vorbi despre ea, nici măcar cu tine, spuse el calm. Dar a fost cu multă vreme în urmă.

Scanned by CamScanner

Știam că Lord Kingston mă ura, așa încât purtarea lui nu m-a șocat prea mult. Am decis că trebuia să rămân în viață doar pentru a-i face în ciudă. Când nava a ajuns în portul Sidney, căpitanul s-a făcut că nu vede când am sărit peste bord și am înotat spre țărm. Probabil îmi trecuse numele printre victimele înmormântate pe mare. Nu erau necesare alte explicații.

Ea încercă să-și imagineze tot ce el nu-i spunea. Călătoria fusese, cel mai probabil, îngrozitoare.

- Cum ai supraviețuit și te-ai întors în Anglia?

- Asta e o poveste lungă și complicată, de spus într-o altă zi. De ajuns să spun că mi-am croit drum în jurul globului, ceea ce mi-a luat mult timp și multe ocolișuri. Și iată-mă aici! Zâmbi pieziș. Și-ar fi putut oricare din noi imagina o astfel de scenă acum cincisprezece ani?

- Am o imaginație bună, dar nici chiar așa! Ea încă nu conștientizase pe deplin improbabilitatea apariției lui chiar la timp, pentru că uimirea că era în viață îi ocupase mintea. Dar sincronizarea era la fel de uimitoare. Prin ce miracol ai apărut călare pe un cal alb, aici și acum?

- Am fost angajat să o salvez pe văduva doamnă Audley și s-o aduc înapoi în Anglia.

- Angajat? Ea lăsă să-i cadă peria de păr și îl fixă cu privirea. De către cine? Când am plecat din Jamaica, am întrerupt legăturile cu toată lumea din Anglia.

- Poate că de asta cineva a dorit să fii găsită și salvată, dacă e necesar, explică el. Un tip pe nume Sir Andrew Harding a făcut o solicitare unui gentleman care e bun la rezolvarea de probleme, și acel gentleman m-a întrebat dacă aș accepta sarcina.

- Deci ai acceptat să traversezi oceanul și să intri într-o zonă de război pentru a salva o persoană complet necunoscută? Văd că ai devenit un aventurier îndrăzneț și periculos.

Cu siguranță arăta periculos, într-un fel calm și letal.

- Nu chiar, spuse el împăciuitor. Mă consider mai degrabă genul care rezolvă problemele, fiind dispus să facă

Scanned by CamScanner

ceea ce trebuie făcut. Asta a fost o solicitare extremă, dar plata a fost pe măsură.

Ea se încruntă.

– Aveai adresa mea. Mă întreb cum de s-a întâmplat asta. M-am străduit cât am putut de bine să dispar când am venit aici.

– N-ai auzit niciodată de Sir Andrew Harding? Mi s-a spus că doamna Audley avea o legătură cu soția lui Sir Andrew, așa că poate e însurat cu una dintre surorile tale.

Ea era pe punctul de a nega că-l știa pe bărbat, apoi se opri când îi apăru o vagă amintire.

– Cred că tipul a vizitat Washingtonul nu la multă vreme după ce m-am mutat aici, înainte de izbucnirea războiului. Probabil era într-o misiune comercială sau diplomatică, pentru că s-a dat o recepție în onoarea lui la reședința președintelui. Am făcu rochii pentru câteva femei care au luat parte, și ele au povestit despre recepție la următoarele lor vizite. Se pare că a fost o treabă grandioasă. Și-a adus și soția cu el. Cât de ciudat să mă gândesc că ar fi posibil ca ea să fie una dintre surorile mele și să mă fi recunoscut undeva în oraș!

– Dacă-i așa, nu ți-a vorbit?

Callie se gândi.

– Poate că era sora care m-a trădat lui tata când am fugit cu tine. Poate că s-a temut de reacția mea. Și pe bună dreptate! Dacă n-ar fi făcut asta, n-ai fi încasat o bătaie soră cu moartea și n-ai fi fost deportat la celălalt capăt al lumii.

– Ciudat că mă gândesc că, dacă nu ar fi intervenit ea, poate că am fi reușit să ajungem în Scoția și ne-am fi căsătorit, spuse el gânditor. Dar eram foarte, foarte tineri. Prea tineri pentru o căsătorie.

Și ea credea asta, dar, în ciuda tinereții lor, credea că relația lor ar fi putut să meargă.

– Oricum, m-am trezit măritată, dar cu un bărbat care avea cel puțin de trei ori vârsta mea.

Scanned by CamScanner

– Cum de-ai ajuns la numele de doamna Matthias Audley? Soțul tău nu era din familia Audley, nu-i așa? Mi-ai fi spus când încercam să te scap de măritiș.

– Îl chema Matthew Newell. Am ales numele de Matthias fiindcă era asemănător, dar diferit de adevăratul lui nume. Zâmbi trist. Și am ales Audley în amintirea prietenului meu din copilărie, de mult mort.

– Mă simt flatat, cred. A fost un soț groaznic? Sper că nu. M-am întrebat adesea. Zâmbi fără umor. Dacă aș fi fost dintre aceia care se roagă, m-aș fi rugat să se poarte bine cu tine.

Ea ezită, întrebându-se cum să-l descrie pe Matthew.

– S-a purtat frumos cu mine. Aș fi putut nimeri mult mai rău. Dar situația lui în Jamaica era complicată și prefera să evite conflictul, ceea ce crea și mai multe complicații.

– Cel puțin s-a purtat bine cu tine. Richard zâmbi. Vreau să știu câți copii avem.

– Sunt doi copii, și nici unul nu seamănă vreun pic cu tine. Întrebându-se cum avea să reacționeze, Callie continuă. Sunt quadrooni.

capitolul 7

Mare parte din atenția lui Gordon era atrasă de cât de frumoasă devenise Callie, cât de transparentă îi era cămașa și de efortul necesar pentru a împiedica manifestarea vizibilă a interesului lui. Nu se gândise niciodată la înfățișarea ei pe vremea când erau copii – ea fusese Callie cea neîmblânzită, cu părul roșcat-auriu și pistrui. Fusese uimit când ea îi spusese că plantatorul din Indii voia să se însoare cu ea pentru că era așa frumoasă.

La acea vârstă, în măsura în care se gândea la înfățișarea lui Callie, ar fi încadrat-o ca fiind destul de drăguță, dar nimic special. Obișnuința îl împiedicase să vadă perfecțiunea clasică a trăsăturilor ei și grația lină

Scanned by CamScanner

a mişcărilor. Silueta ei era ceva mai împlinită acum, în cel mai bun mod cu putinţă.

Îşi sili gândurile să înceteze a o admira şi să se îndrepte spre comentariile pe care ea le făcea chiar în acel moment.

– Un quadroon înseamnă să fie pe sfert african şi pe trei sferturi european, nu-i aşa? Soţul tău era pe jumătate african?

– Nu, era englez ca tine sau ca mine.

– Deci prima soţie a soţului tău era pe jumătate africană?

– Nu, nu era nici ea. Callie oftă, o parte din încordarea ei risipindu-se ca urmare a calmei lui acceptări. Este o poveste complicată. Ei sunt copiii mei vitregi. Eu nu am născut, dar ei sunt ai mei, chiar dacă nu sunt sânge din sângele meu.

Expresia ei deveni provocatoare. Gordon bănui că problemele rasiale îi complicaseră viaţa în Jamaica. Dar era evident că ea îşi iubea copiii vitregi, aşa că voia să ştie mai multe.

– Mi-ar plăcea să aud toată povestea, spuse el încet. Curiozitatea mea nu a scăzut cu trecerea anilor.

Ea zâmbi.

– Încă te bagă în belele?

– În permanenţă, spuse el prompt. Dar am ajuns să-mi dau seama că această curiozitate e fără leac. Tu n-ai aflat acelaşi lucru?

– Probabil eu am avut mai puţine ocazii să-mi satisfac curiozitatea decât tine, dar n-a dispărut, admise ea. Doar a fost înăbuşită.

El bănui că responsabilităţile ei cauzaseră asta.

– Deci care e povestea asta lungă şi complicată despre copiii tăi?

Ea se încruntă.

– Va trebui să vorbesc despre căsătoria mea, cea care stă la originea complicaţiilor.

– Te-am auzit cum îi jurai tatălui tău că vei fi o soţie bună şi ascultătoare pentru a-l opri din a mă omorî

Scanned by CamScanner

în bătaie, spuse el. Ai plătit un preţ foarte mare pentru nebunia noastră din acea noapte.

- Amândoi am plătit, dar preţul plătit de tine a fost mai mare. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr roşcat-auriu de pe obraz. N-aş fi ales să mă mărit cu Matthew, dar era un bărbat cumsecade. Din lucrurile pe care m-a auzit spunându-le când l-a vizitat pe tata, a dedus că eram genul rebel ce ar fi salutat mutarea într-o nouă casă exotică. Era pregătit să se însoare din nou, şi îi plăcea cum arătam, aşa că m-a cerut de soţie.

- Şi tatăl tău abia aştepta să scape de tine şi să aibă şi un profit, spuse Gordon sec.

- Exact. Din fericire, Matthew era un bărbat mult mai drăguţ decât tata. Fiindcă veni vorba, tata mai trăieşte sau l-a lovit apoplexia şi a murit?

- Nu ştiu. Nici măcar despre soarta tatălui meu nu mai ştiu nimic, spuse Gordon. N-am mai auzit nimic de la Kingston Court sau de la reşedinţa Rush de când am fost târât de acolo şi încarcerat. Fusese atât de tare bătut, încât nu-şi dăduse seama de prea multe până când nu fusese lăsat pe vasul care urma să-l ducă în colonia de deţinuţi. Au trecut ani până când am reuşit să mă întorc în Anglia, şi atunci nu mă mai interesa familia mea.

- Cu puţin noroc, amândoi taţii noştri au plecat spre odihna veşnică într-un loc mult mai fierbinte decât Jamaica, spuse ea caustic. Ca să revin la povestea mea, am găsit Caraibele interesante şi frumoase, dar sclavia de aici m-a îngrozit.

Gordon se strâmbă.

- Trimiterea de sclavi din Africa a fost abolită, şi e momentul ca însăşi sclavia să fie declarată ilegală, dar mulţi proprietari de plantaţii au o mare parte a capitalului blocată în sclavi, aşa că pretind că nu-şi pot permite să-i elibereze. E o situaţie blestemată.

- Asta a spus Matthew atunci când am încercat să-l conving să-şi elibereze sclavii. Plantaţia vecină cu noi era

Scanned by CamScanner

proprietatea quakerilor[1] care şi-au eliberat sclavii şi au plătit salarii bune celor care au dorit să rămână. Oftă. În comparaţie cu stăpânii de sclavi, el era mai bun decât majoritatea. Mi-a dat bani să construiesc o biserică pentru lucrători şi s-a făcut că nu vede când am mers unde locuiau sclavii să-i înveţ să citească şi să scrie.

– Asta e ilegal, nu-i aşa?

– Da, dar, aşa cum am spus, n-a intervenit. Eu şi Matthew am devenit prieteni. Îi plăcea să aibă o tânără şi drăguţă soţie drept gazdă şi nu era foarte pretenţios. Am dus-o destul de bine până când am i-am descoperit pe amantă şi pe copiii ei. Asta a fost... un şoc.

Gordon se încruntă.

– Mulţi bărbaţi au amante, dar probabil a fost dureros s-o descoperi pe neaşteptate. Cum s-a întâmplat?

– Într-o zi am călărit într-o direcţie diferită faţă de cea obişnuită şi am dat peste o căsuţă mică şi drăguţă, ascunsă într-o zonă ce era greu de găsit, chiar dacă nu era departe de casă. Matthew era acolo cu Susannah şi cu copiii. Ea era atât de frumoasă, şi era evident că erau o familie fericită... Oftă adânc. A fost unul dintre momentele acelea în care viaţa ţi se schimbă pentru totdeauna.

Gordon încuviinţă din cap, cu înţelegere.

– Îmi dau seama. Într-un loc precum Jamaica, o sclavă e de neacceptat ca amantă, dar n-ar fi putut fi niciodată soţia lui. Cum ai făcut faţă acestei descoperiri? Asta e probabil o întrebare prea personală, dar am stabilit împreună că suntem nişte animale curioase.

Ea râse trist.

– Am fost atât de surprinsă, că am tras de frâie, şi calul aproape că m-a zvârlit jos.

– Ce bine că eşti o bună călăreaţă!

– Într-adevăr. Să-mi stăpânesc din nou calul mi-a oferit câteva momente să mă adun. Când calul s-a liniştit,

---

[1] Membrii unei secte protestante numite şi *Societatea Religioasă a Prietenilor*, mişcare creştină înfiinţată de puritanul englez George Fox la jumătatea secolului al XVII-lea (n.tr.)

Scanned by CamScanner

am văzut că Matthew arăta stânjenit şi agresiv, iar Susannah şi frumoşii ei copii arătau înspăimântaţi.

- De ce înspăimântaţi? Arătai ca un ucigaş?

- Posibil, admise ea. Mi-am câştigat renumele de a fi puternică, aşa încât Susannah se temea de ce aş fi putut face. De fapt, influenţa pe care o aveam asupra lui Matthew am folosit-o la îmbunătăţirea condiţiilor pentru sclavii lui. L-am convins să dea afară un supraveghetor brutal şi m-am asigurat ca lucrătorii să aibă hrană bună şi îngrijiri medicale. Asta nu înseamnă că nu era îndreptăţită să se teamă de ce aş fi putut face în acele împrejurări.

- Şi Matthew era înspăimântat de tine?

- Foarte probabil, spuse ea sec. Întotdeauna am fost politicoasă şi l-am respectat, dar aveam o personalitate mai puternică decât el. Cred că îl făceam să fie nervos.

Fascinat, Gordon întrebă:

- Ce ai făcut după ce ai descoperit familia secretă a soţului tău?

- I-am spus lui Susannah că ea şi cu copiii n-aveau de ce să se teamă de mine şi lui Matthew i-am spus că vom discuta problema mai târziu.

El era pe punctul s-o întrebe pe Callie cum decursese discuţia cu soţul ei, când se auziră voci aspre dinspre stradă. Traversă camera din doi paşi şi făcu lampa mică. Callie trase aer în piept vrând să-l întrebe ce făcea, aşa că el îi puse iute mâna peste gură. În şoaptă, îi explică:

- Afară sunt soldaţi englezi în căutare de pradă, bănuiesc. Mai bine să nu descopere casa asta sau calul meu.

Ea încuviinţă din cap, şi el îşi luă mâna, dar nu se îndepărtă. În întunericul greu, el era profund conştient de prezenţa ei. Îi simţi neliniştea şi, de asemenea, curajul.

Cuvintele grosolane deveniră mai clare pe când jefuitorii se apropiară. Gordon strânse din dinţi când îşi dădu seama că soldaţii îşi făceau socoteala care case meritau jefuite. Într-o şoaptă ce n-ar fi putut fi auzită la mai mult de un metru, zise:

Scanned by CamScanner

– Nu sunt trupe care să fi intrat în Washington cu Ross. Probabil au venit din tabăra engleză de la marginea orașului.

O voce cu accent cockney[1] răsună printre mormăieli:

– Casa aia albă cu albastru. Hai să intrăm acolo! Nu contează trădătoru' care are casa, sigur găsim înăuntru destui bișțari, și meritățm și noi o porție!

Callie scoase un oftat nervos.

– Casa familiei Marquand! Au fost întotdeauna niște buni vecini. Poți face ceva să-i oprești pe oamenii aceia?

Pentru că persoana care îi cerea asta era Callie, el chiar se gândi puțin, înainte de a spune cu regret:

– Îmi pare rău, dar șansele de a doborî soldați care probabil au și băut și sunt departe de comandantul lor nu sunt mari. Ar putea merita riscul pentru a salva o viață, dar nu bunuri.

– Ești foarte pragmatic pentru un aventurier îndrăzneț, spuse ea cu o voce seacă.

– Astfel ai șansa de a deveni un aventurier bătrân, ceea ce e țelul meu, replică el ferm. Pe când vocile puternice se auzeau în continuare, el își puse o mână pe umărul ei, oferindu-i alinarea atingerii. Părea în ordine s-o liniștească pe vechea lui prietenă Callie, deși ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi fost matura și atrăgătoarea Callie.

BUFFF! Un zgomot îngrozitor, înspăimântător de aproape, emană căldură, și în noapte fură împroșcate resturi. Acoperișul fu izbit de lovituri ca ale unui uriaș furios, și soldații de afară urlară blesteme înfricoșate. Callie scoase un sunet gâtuit, și Gordon o luă în brațe.

– E în regulă, murmură el îmbrățișându-i trupul ce tremura. A fost sunetul structurii și al pereților casei care s-au prăbușit din cauza incendiului. Bubuiturile pe acoperiș au fost probabil cărămizi aruncate prin prăbușire. Din fericire, casa asta e destul de departe și e apărată de copaci, așa încât n-a fost avariată. Pentru

[1] Jargon folosit în vorbire de locuitorii din estul Londrei aparținând clasei muncitoare (n.tr.)

Scanned by CamScanner

că pământul e ud de la ploile recente, focul n-o să se răspândească.

– Îmi pare rău, de obicei nu sunt așa un iepure fricos, spuse ea cu o voce tremurată. Ce bine îmi pare că mi-am trimis restul familiei de aici!

Nu făcu nici o mișcare de a se desprinde din îmbrățișarea lui și nici el nu se grăbi să-i dea drumul.

– După o zi ca asta, ți-ai câștigat dreptul de a avea crize de isterie. Dar noaptea se va sfârși, iar mâine va fi mai bine.

Zgomotos, soldații căzură de acord să găsească o altă casă de prăduit. Pe când vocile se auzeau tot mai slab, Callie oftă încet și se îndepărtă de Gordon.

– Ai dreptate. N-are sens să stau aici și să jelesc ce am pierdut. O să plec la Baltimore de dimineață.

El găsi vinul pe pipăite și turnă în două pahare, împingându-i unul în mână înainte de a o trage să se așeze lângă el pe vechea canapea. În întunericul tăcut, el era conștient de trupul ei cald aflat la doar câțiva centimetri de el. Înjură în sinea lui. Problema era că nu mai fusese cu o femeie de mult prea mult timp, așa încât corpul lui reacționa prea puternic la ispititoarea ei feminitate.

Dar asta nu era o văduvă oarecare cu ochi pofticioși și interesată de plăcerea reciprocă. Ea era prietena lui, Callie, care îndurase o zi cutremurătoare și, după cum se părea, o viață destul de grea.

Îi luă mâna s-o liniștească, nimic mai mult.

– Cum ți s-a schimbat viața după ce ai descoperit-o pe amanta soțului tău?

– L-am dat afară din patul meu, spuse ea scurt. Prima soție englezoaică a lui Matthew părea să fi fost groaznică; probabil de aceea și-a luat-o drept amantă pe Susannah. I-am spus că voi fi în continuare gazda și stăpâna plantației, dar că a încălcat jurămintele noastre de căsătorie, așa că și-a pierdut drepturile maritale în ceea ce mă privește.

El zâmbi în întuneric. Iat-o pe Callie cea îndrăzneață și sfidătoare cu care crescuse.

Scanned by CamScanner

– Majorității bărbaților nu le-ar pica prea bine așa ceva.

– Cred că Matthew a fost mai degrabă ușurat că nu mai trebuie să ducă o viață dublă, spuse gânditoare Calie. Îi iubea cu adevărat pe Susannah și pe copiii lor, și ei îl iubeau.

– Atunci te-ai gândit să te înapoiezi în Anglia?

– În iadul din casa tatălui meu? Sau ca o jalnică femeie fără soț, fără copii și fără un scop în viață? Nu, spuse ea categoric. În Jamaica, eram ocupată, și munca mea era folositoare. Eu și Matthew am dus-o foarte confortabil după ce s-au liniștit apele.

– Sună ca o căsătorie nu chiar ideală.

Ea ridică din umeri.

– Sunt multe mai rău decât așa. Matthew m-a tratat cu bunătate și respect, și am putut să fac ce am vrut în mare parte din timp. În voce se putu simți un ușor amuzament. Partea asta mi-a plăcut. Viața e mult mai plină de satisfacții atunci când o femeie nu are un bărbat care să-i facă probleme.

– Ar trebui să fiu jignit în numele celor de același gen cu mine?

Ea râse.

– Tu mi-ai făcut întotdeauna viața mai bună, nu mai rea. Dar tu nu ești un bărbat normal.

– Sunt chiar foarte sigur că mă simt ofensat, spuse el amuzat.

– Ia observația mea ca pe un compliment, spuse ea liniștindu-l. Matthew era un bărbat destul de slab, dar avea o fire blândă. Am fost norocoasă că nu era o brută bețivă, ca mult prea mulți dintre ceilalți proprietari de plantații.

– Iar el a fost norocos că ai putut să accepți situația și să-ți adaptezi căsătoria într-un fel care să aducă foloase amândurora.

– Am fost mult mai fericită atunci când am încetat să mă gândesc la Matthew ca la soțul meu. Odată ce adevărul a ieșit la iveală, eu și Susannah am devenit bune

Scanned by CamScanner

prietene. Era o femeie minunată și blândă, și m-am îndrăgostit de copii. M-am asigurat să primească aceeași educație precum copiii legitimi ai unui proprietar de plantație. Se opri pentru o clipă, apoi continuă cu o voce tremurată: Când Susannah era pe moarte, i-am promis că o să am grijă de ei ca și cum ar fi ai mei.

- Presupun că Matthew i-a eliberat pe Susannah și pe copii?

Callie rosti un cuvânt vulgar.

- A spus că avea să o facă, dar n-a mai apucat. A murit la scurt timp după Susannah, și moartea lui i-a pus pe copii în pericol.

- Și de aceea ai fugit din Jamaica împreună cu ei?

- Da, și i-am adus și pe părinții lui Susannah. Sarah și Joshua erau amândoi pe jumătate europeni, copii ai plantatorilor făcuți cu sclavi. Erau majordomul și menajera casei de la plantație și îi iubeau pe copiii lui Susannah la fel de mult ca mine. I-am rugat să vină cu mine și le-am dat imediat documentele de eliberare. Dar ar fi putut apărea probleme legale, pentru că Matthew avea un fiu legitim de la prima soție. Henry era moștenitorul, și nu era genul de om care să elibereze sclavi valoroși.

Înțelegând în cele din urmă, el spuse:

- De aceea ai venit aici și ți-ai schimbat numele, așa încât să nu vă poată găsi pe tine și pe copii.

- Exact. Matthew m-a adus la Washington și Baltimore de câteva ori de-a lungul anilor, așa că știam amândouă orașele. Râse apoi. Ei bine, Washingtonul e mai mult un orășel decât un oraș, dar are aspirații sau a avut, înainte ca englezii să decidă a incendia tot ce e important. Baltimore-ul e mult mai mare, și Matthew avea un depozit cu spații de locuit deasupra, așa că mi-am trimis familia să stea acolo. Acum trebuie să merg și eu acolo, pentru a mă asigura că toată lumea e în siguranță.

- Cum ai de gând să ajungi la Baltimore când majoritatea oamenilor din Washington au fugit luând efectiv toți caii, trăsurile și căruțele cu ei?

Scanned by CamScanner

– O să merg pe jos dacă va fi nevoie, spuse ea calm. Pot ajunge în oraș în două sau trei zile. Dacă am noroc, s-ar putea să mă ia din drum o trăsură sau o căruță.

El se înfioră la gândul ca ea să meargă pe jos atâta drum printr-o regiune tulburată de război.

– *Nu* e o idee bună. Am venit aici din Londra cu o corabie ce acum e ascunsă pe unul dintre râurile ce ies din Potomac, așa că putem naviga spre Baltimore.

– Și asta ar putea fi problematic, dar o să mă gândesc la acest lucru de dimineață. Sunt așa obosită, că mintea refuză să îmi funcționeze. Oftă, istovită. Poate că putem să dormim cu rândul, ca unul să stea de veghe în caz că mai vin soldați să tâlhărească.

– Nu-ți face griji de asta. Se sculă, apoi o ridică în brațe de pe canapea. Am un somn ușor, și n-am avut o zi atât de grea ca tine, așa ca o să stau eu de veghe. Acum, trebuie să dormi.

Ea țipă surprinsă, apoi se relaxă în brațele lui pe când el o purta spre micul dormitor. Deoarece nu exista multă mobilă, reuși să nu se împiedice și să o scape din brațe, ceea ce i-ar fi anihilat eforturile masculine de a o lua pe sus.

O așeză pe partea de pat care era lipită de perete. Ea murmură:

– Este o cuvertură ușoară împăturită la picioarele patului.

I se făcuse puțin frig, așa că el bâjbâi după cuvertură și o întinse peste ea. Deja adormise. El spusese adevărul că avea un somn ușor, și își puse creierul în alertă pentru orice zgomot amenințător.

Nu-i veni în minte nici un motiv serios pentru care să nu împartă același pat, care era mult mai confortabil decât podeaua sau canapeaua. Repede, se așeză lângă ea, slobozind un lung oftat, întorcându-se pe o parte și punându-și brațul stâng peste mijlocul lui Callie.

Erau periculos de aproape, în special pentru că ea avea doar o cămașă de noapte și el era în cămașă și indispensabili, dar nu conta. Pentru prima dată în mai

Scanned by CamScanner

mulţi ani decât putea număra, totul părea aşa cum trebuia să fie.

capitolul 8

Callie fu trezită de salve de tun. Nu, nu era artileria, ci tunete, pentru că un fulger din apropiere luci scurt prin încăpere. Se relaxă, preferând o furtună violentă unei armate care atacă.

Moţăi, simţindu-şi minunat de relaxată fiece fibră a corpului. Încă o străfulgerare a unui fulger şi aproape imediat un tunet scutură acoperişul şi o trezi mai bine. Şocată, îi reveniră amintirile, dându-şi seama că nu era acasă în propriul ei pat pentru că ceea ce fusese căminul ei era acum ars până la temelii de către englezi.

Era în casa de oaspeţi şi nu era singură în pat. Tresări trezită complet, pentru moment panicată. Apoi se relaxă. Era Richard, în mod miraculos în viaţă. Stătea pe o parte, în spatele ei, cu braţul aşezat pe mijlocul ei. Chiar şi pe întuneric, îl recunoscu după miros – o misterioasă aromă a vechiului ei prieten.

Spre uşurarea ei, Richard se foi şi îşi luă braţul de pe talia ei.

– Furtunile voastre sunt la fel de extreme precum căldura.

– Adevărat, dar ploaia ce cade o să stingă focul, şi asta este o binecuvântare. Se întinse cu plăcere, arcuindu-şi spatele şi ridicându-şi mâinile peste cap. Nu-mi pot aminti de când n-am mai dormit aşa de bine. Mă faci să mă simt în siguranţă. Îţi aduci aminte când ne-am hotărât să ne folosim al doilea prenume?

– Ploua, deşi nu aşa tare ca acum, spuse el prompt. Pe atunci, eram foarte mici, abia terminasem grădiniţa. Am mers la lacul de pe domeniul Kingston Court, şi tocmai ne întorceam când s-a pornit furtuna, aşa că ne-am adăpostit într-un şopron cu fân. Tu ai spus

Scanned by CamScanner

că nu arătam ca un George și m-ai întrebat cum mă mai cheamă.

Ea râse.

– Îmi plăcea mai mult numele de Gordon, dar suna prea grav, și Augustus e pompos. Richard e mai blând și mai cald. Ți se potrivește mai bine.

Încă din ziua aceea din șopron, pentru ea fusese Richard.

– Puțini sunt cei care mă consideră blând sau cald, spuse el amuzat. În afară de doică, nimeni nu mi-a spus vreodată Richard. Dar îmi plăcea ideea de a avea nume personale unul pentru celălalt, așa că, firește, am ales și eu dintre numele tale.

– Tu ai spus că numele de Catherine era prea respectabil pentru o fetiță neascultătoare ca mine. N-a rămas decât Callista, pe care tu l-ai scurtat pe loc în Callie.

– Numele este neobișnuit, la fel ca tine, dar apelativul de Callie e mai poznaș, explică el. În mitologia greacă, Callie era una din fetele lui Artemis care vânau, iar asta îmi plăcea.

– Îmi place să vânez, dar în ultima vreme am aflat că numele înseamnă „cea mai frumoasă". Sunt sigură că nu ai intenționat una ca asta.

El chicoti.

– Dacă stau să mă gândesc, tu erai o fetiță deosebit de frumoasă, dar eu n-am băgat niciodată de seamă din cauza părului încâlcit și a noroiului de pe fața ta.

– Ha! Și tu erai mai bun?

– Mai rău, spuse el prompt. Ne încurajam unul pe altul să intrăm în belele.

– Totuși, n-am fost niciodată răi cu alți copii. Era o joacă nevinovată. Oftă cu nostalgie. Sunt așa bucuroasă că mi-am recăpătat fratele.

Un fulger lumină scurt încăperea, și ea văzu că Richard ridicase din sprâncene.

– Ai un frate, și nu sunt eu acela.

– Abia mi-l amintesc pe Marcus. Era așa mic atunci când am plecat din Anglia. Nici nu era la școală.

Scanned by CamScanner

Recent, a împlinit douăzeci şi unu de ani. Cred că părinţii mei au organizat un bal grandios pentru a sărbători majoratul moştenitorului.

– Foarte probabil, fu de acord Richard. Dar, aici şi acum, vreau să subliniez că nu sunt fratele tău şi nu te privesc ca pe o soră.

– Dar eram frate şi soră unul cu celălalt, protestă ea. Tu n-aveai surori, şi fratele meu nu era destul de mare să se joace cu noi, aşa că am împărţit feluri frăţeşti de a intra în bucluc. Să ne murdărim împreună de noroi în iaz, să călărim şi să învăţăm să sărim peste garduri şi să ne acoperim reciproc prostiile. Şi să fim pedepsiţi împreună. Tu ai fost un frate mult mai bun decât adevăratul meu frate.

– *Nu* sunt fratele tău, spuse el cu voce răstită.

– Nu?

Ea clipi, pe când un alt fulger lumină scurt silueta lui şi trăsăturile sale elegante şi puternice. Ea simţi un sentiment de pierdere, ca şi cum negarea relaţiei lor din copilărie îi furase o parte preţioasă a trecutului ei.

– Îmi plăcea să te am drept frate.

– *Nu* sunt fratele tău! repetă el, cu o voce aspră de data asta.

Şi se aplecă şi o sărută.

Pe când buzele lui le acoperiră pe ale ei cu o caldă dominare, ea fu străbătută de un şoc. Nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile!

Reacţia ei de uimire fu urmată repede de senzaţii diferite de orice simţise până atunci. Sentimente ameţitoare şi tulburătoare o străbătură din cap până-n picioare, aducând la viaţă fiecare parte din ea.

Abia începuse să manifeste interes faţă de jumătatea masculină a speciei când se trezise măritată cu un bărbat de trei ori mai în vârstă decât ea. Matthew fusese întotdeauna blând cu ea, chiar şi în scurta şi pasionala perioadă a lunii de miere, dar nu simţise niciodată mai mult decât o slabă curiozitate şi o acceptare supusă în patul conjugal.

Scanned by CamScanner

Asta... asta era altceva, și pentru prima dată înțelese de ce femeile se compromiteau cu bărbații. Simți promisiunea a ceva sălbatic și fascinant în atingerea lui Richard, și asta o înspăimântă. Când el își duse mâna caldă spre talia ei, la doar câțiva centimetri de sânii liberi, ea se îndepărtă de el, ajungând să fie lipită de perete.

– Asta e o idee proastă, cu adevărat proastă! spuse ea cu voce gâtuită.

– Fără îndoială ai dreptate. Văzându-i reacția, el nu făcu nici un gest de a se da mai aproape sau de a o săruta din nou. Dar am vrut să-ți arăt cât se poate de clar că nu sunt fratele tău. Deși n-am avut niciodată o soră, sunt sigur că n-aș fi simțit așa ceva pentru ea.

– Sper că nu!

Încă un fulger lumină trăsăturile calme ale lui Richard. Nu arăta ca o brută amenințătoare, dar era mult mai mult decât prietenul ei din copilărie. Ea cumpărase un pat încăpător, așa încât oaspeții ei căsătoriți să se simtă confortabil, dar acum era ocupat de Richard, care domina spațiul și impregna aerul pe care ea îl respira. Era tot numai tărie și putere, și ea era extrem de conștientă că purta doar o cămașă de muselină subțire ca o șoaptă și că nici el nu avea mai multe haine pe el.

Încercă să se dea jos din pat, dar el o prinse de încheietura mâinii.

– Stai, Catkin, spuse el blând. Zorile sunt încă departe, și îți promit că nu se va întâmpla nimic din ce tu nu vrei să se întâmple.

Ea ezită, apoi își dădu seama că îl credea. De altminteri, la ora asta din noapte, cu ploaia lovind cu putere casa, n-avea unde să se ducă. Se lăsă pe spate pe pernă, încă înghesuită în colțul dintre pat și perete, și își trase pe ea pătura ușoară.

Nu putea, nu voia să creadă că prietenul ei Richard i-ar face rău, dar se temea de agresivitatea masculină și de dominația ce radia din el. Își înăbușise frica încă de când fugise din Jamaica. Însăși ziua care trecuse adusese la suprafață acele temeri, așa încât le înăbuși din nou,

Scanned by CamScanner

fără milă. Situația ei era dificilă, dar nu dezastruoasă, și trebuia să se concentreze asupra adevăratelor ei probleme și nu să se lase tulburată de un bărbat.

– Ce vreau eu să se întâmple este o scurtă și rapidă călătorie la Baltimore, spuse ea reținut. Fără vreo complicație din partea ta.

– Am înțeles. Se întinse din nou pe o parte, cu fața spre ea. Ocupa mai puțin spațiu așa. Dar sper că o să eviți să mă califici drept fratele tău.

– Da, o să evit. Nu sunt sigură dacă e bine sau rău, spuse ea, dorindu-și ca el să fi fost cu adevărat fratele ei.

Ar fi fost mult mai simplu.

– Nu e nici bine, nici rău, pur și simplu asta este, spuse el. Nu mai suntem copii, Callie. Avem la bază o adâncă prietenie, dar acum suntem adulți.

Ea nu se gândise niciodată la vocea lui când erau copii, dar își dădu seama că vocea de adult era chiar încântătoare. Bogată, flexibilă și periculos de convingătoare. Foarte adevărat. Adulții au mai puțină încredere și timp, și mai multe îndoieli, temeri și responsabilități.

– Da, și responsabilitatea mea e să te țin în siguranță, ferită de război, ceea ce include reunirea cu familia ta, spuse el împăciuitor.

– Familia mea engleză sau familia mea adevărată?

– Familia ta engleză plătește pentru această misiune, dar unde vei pleca de aici e alegerea ta. Când mi s-a cerut să preiau această misiune, am spus clar că nu voi încerca să te forțez să te înapoiezi în Anglia împotriva voinței tale. Deși stau să mă întreb dacă te-ai gândit vreodată să te întorci acolo.

– Câteodată, visez Anglia. Și, atunci când o visa, era în general despre orele pline de veselie petrecute împreună cu Richard. Răcoare. Verde. Casa, într-un fel în care Lumea Nouă nu fusese niciodată. Dar n-o să mă întorc în Anglia și să trăiesc acolo ca o rudă săracă. Îmi place să am libertatea de a-mi trăi viața așa cum cred eu mai bine. O să deschid o altă croitorie în Baltimore. O să îmi ia timp să-mi alcătuiesc o clientelă, dar orașul este

Scanned by CamScanner

mult mai mare decât Washingtonul şi e bogat. O să mă descurc, şi o s-o fac în condiţiile mele.

– Felul tradiţional pentru o femeie de a-şi susţine casa e prin căsătorie, observă el. Femeile frumoase ca tine rar duc lipsă de interes din partea bărbaţilor. Cu toate astea, am înţeles că tu n-ai avut nici un amant după ce ţi-ai alungat soţul din patul tău...

Uşoara ridicare a tonului la sfârşitul frazei o făcea să sune a întrebare. Ea fu recunoscătoare pentru întunericul care-i ascundea îmbujorarea.

– Nu l-aş dezonora pe Matthew prin a nu-i fi credincioasă. Nici n-am fost tentată de nici unul dintre bărbaţii disponibili.

– Nimic nu se compară cu lipsa tentaţiei când vine vorba despre promovarea virtuţii, spuse el sec. Dar acum eşti văduvă, şi căsătoria ţi-ar face situaţia mult mai uşoară.

Ea pufni.

– Iată un fel de a gândi foarte masculin! O căsătorie a fost mai mult decât de ajuns. N-o să repet experienţa. O să mă descurc foarte bine pe cont propriu.

După o tăcere profundă, el spuse:

– O parte a sarcinii mele este să mă asigur că nu ai grave dificultăţi financiare. Banii vor fi foarte utili pentru a-ţi reconstrui viaţa dacă decizi să nu te întorci în Anglia, şi am o mare sumă de bani la dispoziţie.

Surprinsă, ea spuse:

– Andrew Harding trebuie să fie un om foarte bogat de cheltuieşte atâta pentru o femeie pe care nici măcar n-a cunoscut-o vreodată!

– E bogat, şi presupun că soţia lui este foarte convingătoare.

– Mi-e greu să mi-o imaginez pe vreuna dintre surorile mele fiind atât de convingătoare, dar nu le-am văzut timp de cincisprezece ani. Avusese o scurtă imagine în minte cu felul în care arătaseră toate îmbrăcate pentru nunta lui Callie, chiar înainte ca ea să părăsească

Scanned by CamScanner

reşedinţa Rush pentru totdeauna. Dacă mă întorc, o să fie un şoc să le văd mature.

- Câteodată, mă întreb despre diferiţii mei fraţi, dar nu îndeajuns pentru ca efectiv să aflu ce fac, spuse Richard. Cei mai mari erau mai degrabă depravaţi, şi cei mai mici erau încă la şcoală. Deoarece erau implicate trei mame diferite, şi noi am fost trimişi la diferite şcoli, nu-i ştiu bine. În special pe cei doi mai mici.

- Copiii mei se cunosc şi se iubesc unul pe altul. Aşa ar trebui să fie familiile. Ei sunt un alt motiv să nu mă mărit. N-aş putea să mă mărit cu un bărbat care să-i disprețuiască din cauza sângelui lor amestecat.

- Asta atrage după sine precauţie faţă de o căsătorie, fu el de acord. Oamenii se poartă cel mai bine când fac curte. Realitatea poate apărea ca un şoc după nuntă.

- Aşa multe motive să nu mă mărit... Pentru că era uşor să vorbească pe întuneric, ea întrebă: Dar tu? Eşti însurat? Sau ai fost vreodată?

- Doamne, Dumnezeule, nu! spuse el, evident surprins de idee. Am dus o viaţă mult prea haotică pentru o căsătorie. Nici o femeie în toate minţile nu m-ar vrea de soţ.

Dar înfăţişarea şi şarmul lui ar putea cu uşurinţă face o femeie să-şi piardă minţile. Curioasă, ea întrebă:

- Ce îţi doreşti? Ai rădăcini în Anglia? Îţi doreşti o soţie şi copii? Vrei să îndeplineşti visul oricărui englez de a avea propria moşie şi de a deveni moşier?

El pufni, şi ea îl auzi cum se întoarce pe spate. Bănui că se uita prin întuneric când răspunse:

- Odinioară, aş fi spus nu. Am dus o viaţă dezordonată, şi, deşi unele părţi erau înspăimântătoare şi dureroase, altele erau pline de satisfacţii. Nu mi-aş schimba trecutul, nici măcar părţile pe care le regret. Dar...

Când vocea i se stinse, ea îl îmboldi:

- Dar ce?

- Acum, am peste treizeci de ani. Cu cinci ani în urmă, am avut o experienţă ce m-a făcut să îmi examinez mai atent viaţa. Am făcut mult prea multe lucruri

Scanned by CamScanner

de care nu sunt mândru. Să-ţi faci de cap e relativ acceptabil la tinereţe, dar în cele din urmă devine... scandalos. De atunci, am încercat să fiu o persoană mai bună. Să-i ajut pe alţii la nevoie.

Fascinată, ea întrebă:

– Care a fost experienţa care ţi-a schimbat direcţia?

– Iminenta execuţie, spuse el scurt. Eram în nordul Portugaliei când francezii cuceriseră zona. Cinci dintre noi au sfârşit prin a fi încarceraţi într-o pivniţă umedă şi condamnaţi la împuşcare în zori, ca spioni englezi. Am băut un brandy prost şi am vorbit despre cum o să ne schimbăm vieţile dacă, printr-un miracol, vom supravieţui.

Părea să vorbească aşa *nonşalant* despre o condamnare la moarte!

– Evident că ai supravieţuit. Ţi-ai îndeplinit hotărârea?

– Da, aşa m-am apucat de activitatea mea actuală. Găsesc soluţii pentru oameni care n-au mijloacele de a rezolva ei înşişi anumite probleme.

– Asta sună admirabil, spuse ea. Şi aşa ai ajuns aici, salvând o văduvă rătăcitoare în numele unui om foarte bogat.

El râse.

– Munca e respectabilă, şi plata e foarte bună. Dar, după cum am spus, de când am împlinit măreaţa vârstă de treizeci de ani, am început să mă gândesc că trebuie să existe ceva mai mult. Dar încă nu mi-am dat seama ce anume.

– Căsătorie, familie şi un conac? sugeră ea. După cum îmi amintesc, aveai o moştenire de la naşul tău. Ar putea fi de ajuns pentru a deveni un nobil de ţară?

– Îmi imaginez că ar fi, deşi să iau legătura cu avocatul familiei ar implica riscul de a mă întâlni cu tata sau cu fraţii mei, spuse el fără entuziasm. Comunicarea mea cu nobilii Audley a constat în a trimite din când în când un bilet avocatului familiei spunând ceva de genul: „Regret să vă informez că sunt încă în viaţă!"

Ea râse tare.

Scanned by CamScanner

– Văd că nu ți-a trecut de tot dorința de a-ți enerva rudele.

– Nu, așa că e cu atât mai bine să nu le văd, spuse el fără regret. Dacă vreodată voi deveni un nobil de țară, este puțin probabil să mă întâlnesc cu rudele mele sus-puse, pentru că sunt niște snobi și preferă să evite clasele de jos. Personal, găsesc clasele de jos mult mai interesante decât majoritatea membrilor înaltei societăți.

– Ești Lord George Gordon Richard Augustus Audley, al treilea fiu al marchizului de Kingston, spuse ea zâmbind. Nu chiar unul din clasele de jos.

– Tata n-ar fi de acord, replică el sec.

– Tatăl tău e un caz pierdut, dar ar fi posibil să devii prieten cu frații tăi. Sigur unul sau doi dintre ei merită șansa de a fi cunoscuți, nu?

– Poate, admise el. Ar trebui să fie unul dintre frații mai mici, pentru că cei doi mai mari sunt de-a dreptul antipatici. Prefer prietenii în locul familiei, pentru că pe ei îi putem alege.

– Dacă te decizi să te însori și să te așezi la casa ta, inteligența, înfățișarea ta arătoasă, titlul și o avere relativ însemnată vor face să-ți găsești cu ușurință o soție care să-ți poată fi atât prietenă, cât și iubită.

– Găsirea unei perechi bune e cel mai dificil lucru de pe pământ, bănuiesc, spuse el gânditor. Titlul meu nu e de mare folos, pentru că e mai mult de curtoazie. Tu n-ai părut foarte impresionată de gândul de-a deveni Lady George Audley.

Ea chicoti.

– Am fost prea surprinsă pentru a fi impresionată. În afară de asta, nu-mi place apelativul de Lady George mai mult decât mi-a plăcut ca tu să fii Lord George.

– Cu noroc, n-o să trebuiască să pretinzi să fii din nou Lady George. Îi luă lejer mâna și își împleti degetele cu ale ei. Ar trebui să putem avea încă o oră sau două de odihnă înainte de a face față unei noi zile, care se anunță a fi destul de plină.

Ea își ascunse un căscat.

Scanned by CamScanner

– E un plan bun. Somn uşor, Richard. Şi să visezi la o soţie potrivită care să-ţi fie prietenă, precum şi la o viaţă fericită şi liniştită.

În vreme ce o fura somnul, îl auzi murmurând:

– Nu ştiu dacă e posibil, Catkin. Pentru că singura femeie cu care am fost la un pas de a mă însura eşti tu.

capitolul 9

Când Gordon se trezi, era deja dimineaţă, deşi lumina slabă arăta că era încă devreme. În aer plutea un miros de lemn ars, dar temperatura era încă destul de scăzută.

Callie se mişcase în timpul nopţii şi se apropiase de el, cu capul înclinat pe braţul lui şi rotunjimile ei delicate lipite de el. Arăta mult mai tânără şi cu totul irezistibilă în lumina sidefată. Câteva şuviţe de păr de culoarea caisei se răsuciseră lejer pe pielea ei albă. Simţi un imbold de totală şi fără de noimă dorinţă, o nevoie de a se apleca s-o sărute şi s-o mângâie, conducând-o spre o fericită pasiune matinală...

Doar că trebuia să se împotrivească pentru mai multe motive decât putea număra pe degetele de la mâini şi picioare. Motive ce începeau cu „zona de război" şi continuau cu Callie nefiind momentan căutuşi de puţin interesată de el sau de orice alt bărbat. Poate mai târziu, când avea să fie în siguranţă, şi viaţa urma să i se liniştească, avea să fie mai deschisă către flirt. Sau poate că asta nu avea să se întâmple niciodată. Părea a fi foarte decisă să ţină bărbaţii afară din viaţa ei, şi el înţelegea de ce. Bărbaţii din viaţa ei nu o trataseră bine.

Gândul la tot ce îndurase ea îl făcu să simtă o profundă tandreţe, umbrită de trecut, prezent şi viitor. Trecutul era plin doar de amintiri luminoase de joacă şi lungi discuţii, până când fuseseră brutal despărţiţi şi trimişi în diferite forme de exil. Prezentul era încântare, pericol şi o necondiţionată datorie de a o scoate în siguranţă

Scanned by CamScanner

din acest oraş blestemat şi de a o reuni cu copiii care-i dădeau sens vieţii.

Viitorul era misterios – exceptând faptul că ştia că ea trebuia să facă parte din acest viitor. Ce însemna asta pentru el nu putea ghici, dar nu conta. Urma să-şi dea seama la momentul respectiv. Azi trebuia să fugă spre Baltimore, să-i ia familia şi apoi, cât de curând, să pornească spre Anglia.

Simţea că nu avea să fie uşor.

Callie se mişcă şi îşi deschise ochii brusc, amintindu-şi unde se afla. Ochii ei căprui erau aurii în lumina zorilor, şi intimitatea dintre ei îl săgetă cu o intensitate penetrantă. El voia să sară din pat ca un motan speriat.

Nu trebui, pentru că ea i-o luă înainte. Se târî pe lângă perete şi ajunse la picioarele patului. Când se ridică, pătura căzu, expunându-i trupul luminat din spate de o rază de soare, făcându-i cămaşa transparentă. Dorinţa îl îmboldi din nou, dar nici nu se putea măsura cu panica pe care o simţi deodată. De unde veneau reacţiile astea?

Avea să se gândească mai târziu la asta. Deocamdată, le trânti uşa în nas gândurilor ce o luaseră razna şi îşi lăsă picioarele pe duşumea.

– Ce trebuie făcut înainte de a putea pleca? Presupun că vrei să-ţi iei rămas-bun de la doamna Turner. Ai ceva lucruri în căsuţa asta pe care să le iei cu tine?

– Vreau să-mi iau rămas-bun de la Edith, dar o să călătoresc fără multe bagaje, spuse ea cu tristeţe. Îşi scoase rochia albastră din dulap. Tot ce am sunt hainele de pe mine şi pistolul. Din fericire, fusta de la rochia asta e destul de amplă încât să pot călări bărbăteşte în spatele tău, fără a fi prea indecentă.

– Am o soluţie mai bună. Intră în salon şi îşi deschise una din desagile pe care le lăsase la uşă cu o seară în urmă, apoi scoase două veştminte împăturite cu grijă. I le întinse lui Callie, apoi luă şi o pălărie turtită, pe care o modelă într-o pălărie de soare cu bor lat, bună pentru grădinărit sau munca la câmp. Poartă hainele

Scanned by CamScanner

astea. Vor fi largi, dar nu aşa mari cum ar fi nişte haine de-ale mele.

Ea ridică din sprâncene, acceptând pantalonii cafenii, cămaşa din pânză şi pălăria.

– Porţi mereu cu tine haine care nu ţi se potrivesc?

– Când am de gând să salvez văduve din zone de război, da, explică el. Există femei care mai degrabă ar muri decât să poarte haine bărbăteşti, dar îmi place să fiu pregătit. Hainele de femeie nu sunt potrivite concepute pentru a scăpa de necazuri. Urcatul pe ferestre sau călăritul bărbăteşte sunt mult mai simplu de făcut în pantaloni. Pentru că nu ştiam cum arată văduva mea, am ales haine mai mari.

Ea întinse cămaşa ce-i ajungea până la mijlocul coapsei.

– Cu siguranţă aşa ai făcut. Dar e mai mică decât una de-a ta.

– O să arăţi ca un puşti, dar nu-i un lucru rău în împrejurările astea. Se gândi o clipă. Purtai nişte ghete solide, nu-i aşa? Asta-i bine. Mult mai bine decât nişte conduri delicaţi şi subţiri.

– La fel ca tine, am fost prevăzătoare, în caz că aş fi fost nevoită să fug pentru a-mi salva viaţa. Vrei să împachetezi asta în desagile tale?

Îi dădu rochia albastră, apoi dispăru în dormitor să se schimbe.

Şi el se îmbrăcă, trăgându-şi pantalonii şi cizmele, şi băgându-şi cămaşa în pantaloni. Însă nu-şi luă mantaua grea. Cercetă coşul de mâncare pe care îl trimisese doamna Turner cu o seară în urmă şi găsi pesmeţi fărâmicioşi, o bucată de brânză şi o sticlă de limonadă călduţă, dar gustoasă.

Callie ieşi din dormitor în cămaşă şi pantaloni, cu părul împletit şi prins sus, astfel că, atunci când îşi puse pălăria, arăta ca un băiat. Pe când se aşeza la masă să mănânce, spuse:

– Înţeleg că vei fi îmbrăcat la patru ace, ca un lord.

Scanned by CamScanner

– Da, și te invidiez pentru că ești îmbrăcată lejer, spuse el sincer. Dar, dacă vom da peste trupe engleze, s-ar putea să fie nevoie să mă transform din nou în lord.

Stătea în fața ei și tăie un pesmet, apoi așeză o felie de brânză la mijloc.

Când terminară de mâncat, Callie puse sticlele goale în coș împreună cu mâncarea rămasă.

– O să duc asta înapoi la Edith când o să-mi iau rămas-bun. O să-mi fie dor de ea.

Gordon se ridică și își puse mantaua.

– O să-l înșeuez pe Samson, în vreme ce tu arunci o ultimă privire pe-aici.

– Nu-i nimic aici care să merite a fi luat. Se duse în dormitor și se întoarse cu o pătură îndoită și cu pistolul ei. O să fie greu să călăresc pe desagile tale. Pătura asta poate fi folosită drept șa, ca să nu mă simt incomod.

El luă pătura și pistolul.

– Presupun că e încărcat încă de ieri. Decât să-l pun în desagă, mai bine ține-l la tine, să fie la îndemână.

– E încărcat. Poate să fie mai util azi decât aseară. Își mușcă buza, uitându-se la armă. Dar... nu știu dacă pot împușca un om. Deși am țintă bună, aseară, când sol-dații aceia au năvălit în casă, n-am fost în stare să apăs pe trăgaci. De vreme ce împușcarea unui singur om nu m-ar fi salvat, ci probabil m-ar fi omorât, n-a fost nevoie să trag, dar azi... s-ar putea să fie diferit. Mă tem că nu voi putea fi în stare să fac ceea ce trebuie.

– E greu să decizi să omori o altă ființă, spuse el grav. Eu a trebuit s-o fac, și n-a fost ușor. Nu e ceva din care să-mi fac un obicei. Dar un foc de avertisment îi poate potoli pe atacatori, și, dacă cineva trebuie neapărat omorât, o să am eu grijă de asta.

Ea zâmbi trist.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să mă declar capabilă de orice, asta e o responsabilitate pe care ți-o las bucuroasă ție.

– Am învățat deprinderile astea pe propria piele, așa că o să fac ce va fi nevoie. Dar cu măsură. Ridică desagile

Scanned by CamScanner

și puse acolo și pătura ei îndoită. O să-l înșeuez pe Samson. Vom merge pe lângă el până la casa doamnei Turner pentru a-ți lua rămas-bun.

Ea luă coșul de jos.

– O să mă uit pe-aici să văd dacă e ceva de care ar putea avea nevoie Edith, apoi o să vin după tine.

El încuviință din cap și ieși. Mirosul de fum era mult mai puternic acolo, dar furtuna din orele dimineții îmbibase pământul și înăbușise o parte din mirosuri.

Samson mâncase și băuse bine și arăta pregătit să înfrunte ziua. Ideea lui Callie cu șaua din pătură era bună, și Gordon o prinse peste desagi pe spatele lat al lui Samson. Când luă calul de lângă șopron, văzu că ea ieșise deja în stradă, dar se dusese la dreapta spre rămășițele casei ei, în loc să o ia spre casa doamnei Turner.

Conducându-l pe Samson, el o urmă. Ea se opri și se uită la ruinele casei, cu fața împietrită. Cărămizi carbonizate și lemne înnegrite se prăbușiseră în mormane neregulate, și ploaia transformase cenușa într-o mizerie de nedescris. La capătul cel mai îndepărtat al ruinei se ridica un fuior subțire de fum.

Brusc, ea se întoarse și se îndreptă spre el, strângând din dinți.

– Îmi pare rău, Catkin, spuse el încet.

Neluând în seama compătimirea lui, ea spuse:

– Așa se sfârșește un capitol al vieții mele. O să vedem ce urmează.

El își potrivi pasul cu al ei, iar Samson îi urmă ascultător. El își dădu seama că evitaseră să se privească în ochi încă din momentul acela tulburător de la trezire. Relația dintre ei era interesantă, dar imposibil de definit.

– Am cerut să fie făcute niște tocuri de pistol ascunse în partea din față a desagilor. Bătu ușor peste desaga din stânga. Pistolul tău e aici, nu se vede, dar e ușor de scos la nevoie.

– Ți-ai adus aminte că sunt stângace, spuse ea, surprinsă.

Scanned by CamScanner

– Firește, de vreme ce și eu sunt. Chicoti. *Sinister*[1], ceea ce înseamnă „stânga" în latină. Le-a oferit taților noștri încă un motiv să creadă că suntem odraslele diavolului.

Ea zâmbi, o mare parte a încordării ei risipindu-se.

– N-au dus niciodată lipsă de motive să creadă asta. Nici nu și-au dat seama vreodată că, purtându-se cu un copil ca și cum e rău, în timp, o să-l transforme cu adevărat într-unul rău.

Interesat, el întrebă:

– Contrariul e și el adevărat? Dacă te porți cu un copil ca și cum ar fi cuminte, o să devină așa?

– Poate, dar nu sunt sigură. Copiii mei au fost întotdeauna cuminți.

Discuția luă sfârșit când Edith Turner îi văzu și ieși. Se uită înspre Callie.

– Nu te-aș fi recunoscut, Lady George! Pleci acum?

– Da, am veni să-mi iau rămas-bun și să-ți las cheia de la căsuță. Poți s-o folosești după bunul-plac, la nevoie. Callie lăsă coșul pe jos și o îmbrățișă pe prietena ei. Nu știu dacă mă voi mai întoarce vreodată aici.

Întrucât lacrimile păreau inevitabile, Gordon spuse:

– O să am mare grijă de ea, doamnă Turner.

– Sunt sigură că așa va fi. Momentul îmbrățișării luă sfârșit, iar doamna Turner se șterse la ochi. Frumoasa ta casă s-a dus, dar terenul are o poziție foarte bună. O să-l vinzi?

Callie păru descumpănită.

– Nu m-am gândit la asta, dar ai dreptate. E o poziție bună. Bănuiesc că Washingtonul va exista, indiferent de cum se va sfârși acest război îngrozitor, și proprietatea nu îmi mai e de nici un folos.

– Dacă apare cineva interesat, ai un avocat la care să-l trimit?

Callie se încruntă.

---

1 Joc de cuvinte în original. *Sinister* în engleză se poate traduce cu funest, sinistru, de rău augur, dar și cu „din partea stângă". (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Un avocat din Georgetown s-a ocupat de câteva treburi minore pentru mine. Domnul Key, Francis Scott Key[1]. Îl cunoşti? Am făcut câteva rochii pentru soţia lui şi am devenit prieteni cu amândoi.

– Ştiu numele, şi o să-l trimit acolo pe orice potenţial cumpărător, răspunse doamna Turner. Ai grijă, draga mea, şi scrie-mi când te-ai aranjat din nou aşa cum trebuie.

Callie promise să facă întocmai. Gordon încălecă, apoi îi întinse mâna lui Callie. Ea o luă, îşi puse piciorul pe cizma lui cu pinteni şi se săltă în spatele lui.

– Edith, te rog spune-le bun-rămas din partea mea şi celorlalţi prieteni.

– O să le spun. O să vă ducă dorul ţie şi minunatelor tale rochii. Drum bun!

Gordon era întru totul de acord.

capitolul 10

Pe străzile Washingtonului se simţea o tensiune tăcută. Câţiva oameni îşi vedeau de treburile lor, privind circumspect. Callie văzu un negustor ambulant, un negru liber pe nume Harry, mergând de la o casă la alta cu căruţa lui trasă de un ponei, plină de produse proaspete. Ea cumpărase adesea fructe şi legume de la el. Faptul că îl vedea i se părea liniştitor. Poate că Washingtonul era un oraş ocupat, dar viaţa mergea înainte.

Mai bine să traverseze oraşul decât să se gândească la cât de aproape fusese de trupul foarte viril al lui Richard. Fusese extrem de iritant să se trezească în acelaşi pat cu el în această dimineaţă, pentru că o parte din ea găsise asta foarte firesc. Dorinţa nu făcuse niciodată parte din viaţa ei, dar se părea că stătuse adormită şi acum începea să se agite. Nu era cel mai potrivit moment.

---

[1] Avocat, magistrat şi poet amator. El a scris versurile imnului SUA în 1814 sub forma unei poezii numite iniţial *Apărarea fortului McHenry*. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

O luară pe după un colţ şi văzură un mare număr de soldaţi englezi mergând spre reşedinţa incendiată a preşedintelui. Lângă ea era o casă mare din cărămidă ce rămăsese neatinsă. Callie spuse:

- Se pare că se îndreaptă spre clădirea aceea unde se află sediul ministerelor de externe, de război şi al marinei.

- Judecând după oamenii care transportă praf de puşcă şi proiectile, acele departamente urmează să aibă parte de acelaşi tratament ca alte clădiri guvernamentale, spuse Richard încruntat. Poate că ar fi înţelept s-o luăm prin altă parte.

Callie nu avu timp să răspundă, pentru că de pe o alee ieşi un bărbat în galop strigând insulte la adresa englezilor într-un sălbatic atac individual. Ridică un pistol şi trase - şi imediat fu doborât la pământ de mai multe focuri de armă. În vreme ce călăreţul se prăbuşea sângerând, Richard îl întoarse pe Samson şi îi dădu pinteni calului s-o ia la galop.

- Hotărât lucru, un alt drum! Tu cunoşti oraşul. Spune-mi pe unde s-o luăm.

- Mergi până la capătul străzii ăsteia şi ia-o la stânga. Înghiţi greu, tulburată de neaşteptata şi fulgerătoarea violenţă. De ce să facă cineva un astfel de gest sinucigaş?

- Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că îi urăşte pe englezi şi s-a îmbătat atât de tare, încât a ajuns să se poarte prosteşte, spuse Richard concis. Cu rezultatele pe care le vezi.

Probabil avea dreptate, dar i se reaminti cât de fatală putea fi o armată de ocupaţie. Câteva minute mai târziu, dădură peste un alt grup de soldaţi care distrugeau un sediu, în timp ce în spatele clădirii ardea un foc.

- Amiralul Cockburn e cel care supraveghează, spuse Richard. Ştii ce e acolo?

- E sediul unui ziar, *National Intelligencer*. Editorul a scris articole provocatoare despre englezi în general şi despre Cockburn în particular, spuse Callie. Se pare că amiralul plăteşte o poliţă personală. Ia-o la dreapta la colţul ăsta!

Scanned by CamScanner

Richard se conformă tăcut. Mergând pe străzi mai mici fără clădiri guvernamentale, evitară alte conflicte în desfăşurare.

Se apropiau de marginea oraşului, când la o intersecţie apăru o patrulă de soldaţi englezi condusă de un ofiţer călare şi se îndreptă direct spre Callie şi Richard. Ofiţerul lătră:

– Opriţi-vă!

– Să încercăm să scăpăm de ei? întrebă ea cu o voce al cărei calm o surprinse şi pe ea.

– Dacă am încerca, ar putea crede că avem motive să fugim şi o să ne împuşte. Mai bine să mergem la intimidare. Suntem englezi, la urma urmei. Nu duşmanii lor.

– Vorbeşte pentru tine, spuse ea hotărât. Eu trăiesc şi muncesc aici. Aş putea fi considerată trădătoare.

– Puştii sunt trecuţi cu vederea de ofiţerii englezi, o asigură Richard înainte de a-l opri pe Samson pentru a-l aştepta pe ofiţer să ajungă lângă ei.

– Cine eşti şi cu ce treburi? întrebă locotenentul pe un ton ameninţător.

Pe ascuns, Callie îşi duse mâna stângă pe patul pistolului, dar nu-l trase afară din toc.

– Numele meu este Lord George Audley şi mă ocup de treburile regelui, răspunse Richard cu un accent aristocratic tăios.

– Aşa, deci eşti un lord, pufni locotenentul. Şi eu sunt nenorocitul de Bonaparte! Vorbeşti ca un englez, fără-ndoială, dar pun rămăşag că eşti un yankeu trădător.

– Un rămăşag pe care o să-l pierzi, spuse Richard pe tonul lui cel mai arogant. Să-ţi arăt scrisorile de recomandare?

– Arată-le, dar asta nu înseamnă că o să le şi cred.

Richard îşi băgă mâna în haină şi scoase o pungă de pânză ceruită, deschizând-o cu încetineală.

– Asta ar trebui să fie de ajuns. Îi înmână o bucată de hârtie împăturită. Fii atent cu ea!

Ofiţerul deschise scrisoarea şi îşi aruncă privirea peste rândurile scurte, apoi icni.

Scanned by CamScanner

- Lord Liverpool? Prim-ministrul?

- Da. Ai fi preferat o scrisoare de la Lord Castlereagh? În calitate de ministru de externe, ar putea fi potrivit în aceste împrejurări. Richard zâmbi cu o aroganță tăioasă. Sau, dacă stai puțin, cred că am o scrisoare din partea ducelui de Wellington, care e cea mai importantă dintre toate.

Înăbușindu-și mânia, locotenentul îi dădu înapoi scrisoarea de la Lord Liverpool.

- Ce faceți în capitala cucerită a inamicului?

Richard împături scrisoarea, o băgă în punga de pânză ceruită și înapoi în buzunarul interior.

- Asta, locotenente, nu te privește nici cât negru sub unghie pe tine. Acum, lasă-ne să trecem!

Ofițerul făcu semn spre oamenii lui, și se deschise o cărare prin mijlocul patrulei. Pe Callie o trecură toți fiorii în vreme ce treceau prin mijlocul grupului de soldați încruntați. Unul exclamă:

- În spatele lui e o blestemată de muiere!

- Ți-ai adus și curva personală? mârâi locotenentul.

Richard se roti în loc și spuse cu o intensitate mortală:

- Doamna este *soția* mea. Aseară, un grup de soldați englezi a atacat-o pe Lady George, și abia am putut-o salva la timp. Fiindcă nu poți avea încredere în trupele noastre să se comporte cum se cuvine, poți s-o învinovățești că s-a deghizat pentru propria ei siguranță? Acum, lăsați-ne să trecem, sau o să se lase cu vărsare de sânge!

Locotenentul păli.

- Plecați și stați departe de patrulele engleze!

- Crede-mă, așa intenționez.

Richard se întoarse din nou, și merseră în continuare printre soldații din patrulă și în josul străzii. Pe Callie o mânca spatele în vreme ce se îndepărtau de soldați. Murmură:

- Care e riscul ca unul dintre soldații ăia să tragă?

- Riscul e minor, dar se poate întâmpla, fu răspunsul cinstit al lui Richard.

Scanned by CamScanner

– Mi-era teamă de asta, spuse ea încruntată. Locotenentul ăla îngrozitor părea gata-gata să omoare, doar pentru că putea.

Cu un impecabil accent aristocratic, Richard spuse:

– Muri-i-ar toți iepurii și să-i rămână cuștile pe cap.

După un moment de șoc, Callie izbucni într-un hohot de râs ce-o eliberă de tensiune.

– N-am auzit pe nimeni să spună asta de când am plecat din Lancashire.

Richard chicoti.

– Un motiv pentru care-mi plac „clasele de jos" este faptul că adesea au un asemenea mod minunat de a se exprima.

– Duc dorul onestității din nordul Angliei.

– E și mai răcoare acolo. Ploaia de azi-dimineață n-a reușit să scadă temperatura. Își trecu un deget pe marginea lavalierei s-o mai slăbească puțin. O să fiu bucuros să ajung înapoi pe *Zephyr*, ca să-mi scot blestematele astea de haine și lavaliera.

– Trebuie să fie foarte incomode, spuse ea cu înțelegere. Dar să arăți și să vorbești ca un lord chiar ajută când ai de-a face cu soldații englezi. N-ar merge la fel cu cei americani.

– Am observat, spuse el cu un accent ce s-ar potrivi unui om educat aflat pe oricare parte a Atlanticului.

– Americanii sunt ciudați, cugetă ea. Disprețuiesc și sunt în aceeași măsură fascinați de aristocrația britanică. Deoarece n-am avut chef să fiu remarcată, n-am menționat niciodată că tata era lord.

– Sau că erai măritată cu unul, spuse el tachinând-o. Te-ai descurcat foarte bine la reîntâlnirea noastră. Foarte emoționant.

– Jocul nostru de-a actorii de pe vremea când eram copii mi-a prins foarte bine. Dar de obicei prefer o combinație între a fi cinstită și a spune cât mai puțin despre mine.

– Avantajul adevărului e că e mai ușor să-ți aduci aminte de el decât de minciuni. Îl îndrumă pe Samson

Scanned by CamScanner

spre marginea drumului în vreme ce o căruță a armatei engleze trecu huruind cu câțiva soldați în ea. Ei îi aruncară lui Richard priviri curioase, dar nimic mai mult.

El continuă:

- N-am terminat discuția noastră despre nume. Am observat că doamna Turner ți-a spus Catherine, un nume destul de obișnuit încât să nu atragă atenția.

- I-am cerut soțului meu să-mi spună Callista, nu Catherine, așa că în Jamaica eram domnișoara Callista. Ce nume folosești tu în general? Sau ai avut duzini de-a lungul anilor?

- Nu *duzini*, protestă el. După o clipă de gândire, spuse: Ei bine, poate două duzini, dar mi-am creat identități false când asta putea fi de folos. De cele mai multe ori, am fost cunoscut sub numele de Gordon. Așa cum spui tu, sună mai sever, mai aspru decât George sau Richard, iar Augustus n-a intrat niciodată în discuție. Gordon poate fi ori nume, ori prenume, așa că e minunat de ambiguu.

- La fel ca tine.

- Îmi place să fiu ambiguu. E mai sigur așa.

Ea putea înțelege această nevoie de siguranță. La urma urmei, ea își crease o nouă identitate pentru ea însăși când se mutase în Statele Unite.

- Cu toate călătoriile și schimbarea de identități, există un loc căruia să-i spui acasă?

Fu surprinsă când el zise:

- După ce m-am întors în Anglia, am cumpărat o casă într-un cartier plăcut al Londrei, nu departe de Mayfair, dar mai puțin măreț. Am descoperit că îmi plăcea să am un loc pe care să-l consider cămin. După ce Samson mai făcu o duzină de pași, adăugă: Am fost surprins să constat că abia așteptam să mă întorc atunci când eram plecat.

Având în vedere numeroasele încercări cărora le supraviețuise după ce fusese deportat în New South Wales, ei îi făcu plăcere să audă că se maturizase, ajungând în punctul în care tânjea după o casă adevărată.

Scanned by CamScanner

Toată lumea avea nevoie de un cămin. Simţea o adâncă durere pentru casa pe care o iubise şi unde cunoscuse fericirea, dar, în fond, era doar o clădire. Oamenii care făcuseră din ea un cămin o aşteptau în Baltimore.

Aerul fu zguduit de o explozie asurzitoare. Calmul Samson fu atât de speriat, că tresări şi sări într-o parte. Instinctiv, Callie îl apucă pe Richard de mijloc pentru a se echilibra, şi pentru o clipă se aflară în pericolul de a fi zvârliţi din şa.

– Ţine-te bine! După câteva momente exasperante, Richard reuşi să stăpânească din nou calul. Îl bătu liniştitor pe spate. Lui Samson nu-i plac zgomotele puternice şi bruşte.

– Nici mie! Cu nervii zbârnâind, Callie slăbi strânsoarea. Ai idee ce ar putea fi?

– O explozie atât de mare e foarte posibil să fie la un depozit american de praf de puşcă şi ar fi putut fi cauzată de oricare din părţi, pentru ca duşmanul să nu pună mâna pe el. Sper să nu fi fost nimeni în apropiere când a explodat. Richard îl îndemnă pe Samson la un mers alert. O să fiu bucuros să ies din Washington. Se petrec aici mult prea multe lucruri imprevizibile.

Callie încuviinţă cu toată convingerea. Încordarea ei se mai risipi când părăsiră oraşul şi se îndreptară spre est de-a lungul unui plăcut drum de ţară ce străbătea un ţinut împădurit. Copacii înalţi menţineau răcoarea mai mult decât în oraş, deşi aerul era încă greu şi ameninţător de liniştit.

– Cât durează până la destinaţia noastră?

– Cam două ore până la Tucker Hall dacă nu ne întârzie nimic. Corabia ar trebui să aştepte în Tucker Creek, lângă plantaţie.

Ea se uită spre norii întunecaţi ce se adunau la orizont.

– Se apropie o furtună. Sper să ajungem la destinaţie înainte ca furtuna să ne prindă din urmă.

– Încă o furtună? Privi în sus şi văzu norii care se adunau. Ce veselie e pe aici, prin Maryland!

Scanned by CamScanner

– Furtunile de după-amiază sunt obişnuite aici în toiul verii, dar, de obicei, sunt limitate ca întindere. Poate să toarne cu găleata într-o parte a Washingtonului şi să fie uscat în altă parte. Dacă avem noroc, furtuna asta ne va ocoli. Studie amploarea norilor negri şi agitaţi. Dar nu sunt optimistă.

Richard îl îndemnă pe Samson să grăbească pasul.

– Nici eu. Deşi ploaia nu va face decât să ne ude, ceea ce nu-i nimic în comparaţie cu ameninţarea soldaţilor înarmaţi.

– Ploaia s-ar simţi plăcut de răcoroasă acum, spuse ea. Dar furtunile de vară pot fi puternice prin partea asta de lume.

Licăriri rapide de fulgere se putură vedea printre norii care se apropiau, ceea ce prevestea că furtuna urma să fie una groaznică. Ea îşi dori să se poată adăposti într-o clădire, dar drumul era izolat şi construcţiile erau puţine şi depărtate una de alta.

Cerul se întunecă atât de tare, încât Richard îl încetini pe Samson ca să poată vedea unde călca pe drumul cu făgaşe. Aerul greu începu să fie mişcat de o briză slabă. Treptat, aceasta se făcu mai puternică, transformându-se într-un vânt puternic şi apoi în ceva ce aducea a furtună. Crengi mici şi frunze moarte din toamna trecută se răsuceau prin aer, lovind din când în când cu o forţă usturătoare. Începură să cadă picături mari şi grele de ploaie.

La început, fură doar nişte stropi. Apoi copacii începură să se prăbuşească în pădure şi se dezlănţui iadul.

capitolul 11

Într-o clipă, ploaia se transformă dintr-o ploaie măruntă în averse ce băteau dintr-o parte, udându-i pe Callie şi pe Richard până la piele. La început, apa fu binecuvântat de răcoroasă, dar, pe măsură ce vântul se înteţea, ei începu să-i fie frig.

Scanned by CamScanner

Ridicându-şi vocea să acopere urletul vântului şi al ploii, Richard strigă peste umăr:

– Ar fi fost bine să ne fi adăpostit mai devreme, dar speram să ajungem la Tucker Hall înaintea furtunii. Nu suntem departe acum, aşa că ţine-te bine! În curând, vom fi în siguranţă în casă.

– Îmi place că m-a udat ploaia, deşi nu e bine pentru frumoasa ta manta! spuse ea cu voioşie. Ploaia se poate opri tot atât de repede pe cât a început. Aceste furtuni trec repede.

Cel puţin aşa se întâmpla de obicei. Asta era cea mai violentă furtună pe care o văzuse de când un uragan lovise Jamaica. Sau poate i se părea mai gravă pentru că de obicei nu se afla afară când izbucnea o astfel de furtună.

Clipi când un fulger lumină pe deasupra capului, şi imediat urmă un tunet de să-ţi zdruncine oasele. Samson tresări din nou, şi Richard trebui să-şi folosească talentele de călăreţ pentru a împiedica animalul s-o ia la sănătoasa.

– Samson e înspăimântat de toate zgomotele astea puternice, spuse el încetinind pasul pentru a potoli calul.

Buuum! Fulgerele intense şi tunetele se produceau acum în acelaşi timp. În spatele lor se prăbuşi un copac, şi Samson se sperie. Cabră şi dădu nebuneşte din copite. Callie alunecă şi nu se mai ţinu de mijlocul lui Richard, ca să nu-l tragă şi pe el jos din şa.

Având experienţă cu căderile, ea se ghemui şi se rostogoli când atinse pământul. Alte fulgere şi tunete, şi alţi copaci prăbuşindu-se în jur. Natura îi demonstra ce înseamnă să fii în interiorul unui baraj de artilerie, se gândi ea ameţită.

Richard reuşi să se menţină în şa, dar, imediat ce îl putu controla din nou pe Samson, sări din şa, întrebând disperat:

– Callie, eşti teafără?

– Da, n-am nimic. Îi luă mâna pentru a se ridica. Pământul e aşa moale, că nici măcar n-o să am vânătăi.

Scanned by CamScanner

Dar mulţumesc lui Dumnezeu că n-am fost cu câţiva metri mai în spate pe drum!

Se uită la copacul mare ce căzuse, cu crengile înfrunzite încă vibrând de la impactul cu pământul. Trunchiul era cu siguranţă gros de un metru. Ar fi fost morţi dacă s-ar fi aflat sub el când se prăbuşise.

Richard înjură, dar, pentru că stătea la capul lui Samson, o făcu pe aceeaşi voce blândă şi mângâietoare pe care o folosea să calmeze calul.

- Nu suntem în siguranţă stând aici. E un pod peste râu chiar după următoarea cotitură. Când l-am trecut ieri, părea rezistent, aşa că sper să se poată trece peste el. Pe partea cealaltă e un mic şopron unde ne putem adăposti dacă ploaia nu se potoleşte până atunci.

- De acord. Samson o să traverseze podul?

- Cred că da, dacă o să-l conduc eu. Nu-l condamn că e înspăimântat. Mângâie grumazul calului, apoi începu să meargă din nou pe drumul noroios, cu Samson urmându-l ascultător. Stai aproape! Vizibilitatea e doar la câţiva paşi pe ploaia asta.

- Asta întrece gloanţele. O să merg de cealaltă parte a lui Samson şi o să mă ţin de o scăriţă.

- Bravo ţie! Cel puţin ploaia o să spele repede noroiul de pe tine.

Râse spre ea pe deasupra şeii. Pălăria îi fusese dată jos de vânt şi părul lui blond era întunecat de la ploaie, şi era cel mai chipeş şi neînfricat bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Dintr-odată, toate astea erau o aventură, nu o corvoadă, şi ea râse şi spuse cu glas tare:

- O să fiu cea mai curată femeie din Maryland!

Curată, dar bătută de vânturi. Ramuri şi frunze o loveau, suflate de forţa vântului. Îşi reaminti ei înseşi că nu avea să mai dureze mult. Uraganul din Jamaica continuase preţ de ore întregi, dar aici nu era Jamaica.

Aşa cum anticipase Richard, podul se afla după următoarea cotitură a drumului noroios. Contururile neclare ale unui şopron se întrezăreau de partea cealaltă

Scanned by CamScanner

a râului. Construcţia arăta intactă şi era aşezată într-o livadă, însă pomii nu erau îndeajuns de aproape încât să poată zdrobi construcţia dacă erau doborâţi de vânt. Ea simţi că asta îi dădea siguranţă.

Dar mai întâi trebuiau să treacă peste pod, şi râul era pe punctul de a se revărsa, fuioarele de apă învolburându-se furioase în josul cursului ca nişte cai sălbatici.

– Bănuiesc că nivelul apei nu era aşa ridicat când ai trecut ieri pe aici!

– Era cu patru sau cinci picioare mai jos, şi curentul era leneş în comparaţie cu azi, spuse el încruntat. Cu toate astea, podul arată în continuare solid. E făcut din câţiva buşteni mari aşezaţi peste râu, cu scânduri bătute în cuie pe deasupra, pentru nivelare. Cu piloni la ambele capete şi balustrade, ar trebui să fie sigur dacă îl traversăm înainte ca nivelul apei să crească.

Un alt copac se prăbuşi în spatele lor, destul de aproape ca nişte frunze să atingă călcâiele lui Callie.

– Vrei să trec eu mai întâi să văd dacă încă e solid?

– Sunt mai greu, aşa că o să fac eu proba. Ia-l pe Samson!

Ea luă frâiele lui Samson, mângâindu-l pe grumaz şi murmurând cuvinte liniştitoare. Calul era agitat la vederea podului şi a apei învolburate, dar nu arăta panicat. Ar trebui să-l poată conduce peste pod în siguranţă.

Richard începu să meargă prudent pe pod. În ciuda faptului că n-avea pălărie şi era ud leoarcă, părea încă un gentleman din cap până-n picioare.

După cum îi spusese, era un aventurier pragmatic, care nu-şi asuma riscuri inutile. Începu prin a prinde balustrada din stânga şi a o scutura cu putere. Era doar o creangă lungă şi subţire, neregulată, dar solidă. Nu se clinti din loc.

Ţinându-se de balustradă, păşi pe scândurile podului, bătând cu un picior, în vreme ce pe celălalt îl ţinea pe pământ. Podul vibră de la bătaia lui, precum şi de la apa ce îi lovea pilonii, dar era suficient de solid pentru a fi sigur.

Scanned by CamScanner

Podul era scurt, poate de vreo treizeci de picioare lungime. După ce îl trecu cu grijă, Richard se întoarse mult mai repede.

- E o construcție bună. Acum, hai să traversăm spre șopron, înainte ca fulgerele sau un copac în cădere să ne lovească! Tu mergi prima. Odată ce ești în siguranță pe partea cealaltă, o să-l aduc și pe Samson.

Callie așteptă până când Richard luă frâiele calului, apoi începu să meargă prudentă pe pod. După ce slăbise puțin din intensitate, ploaia cădea iarăși atât de tare, încât abia putea vedea malul celălalt. Deși podul părea solid, trepidația construcției părea mult mai puternică acum că mergea efectiv pe ea. Apa începu să stropească peste margini. Câteva minute, și podul urma să fie inundat.

Ajunse pe partea cealaltă și păși recunoscătoare pe pământ. Întorcându-se, strigă:

- Acum e rândul tău!

Era evident că Samson era nervos, dar fusese bine antrenat. Cu Richard lângă el, păși prudent pe pod și începu să îl traverseze. Privirea lui Callie era atât de concentrată asupra bărbatului și a calului, că nu văzu copacul masiv smuls din rădăcini care plutea în mare viteză în josul apei. Chiar înainte de a lovi podul, observă pericolul și strigă:

- Richard! Atenție!

Înainte de a mai putea spune ceva, rădăcina uriașă a copacului lovi mijlocul podului, zdrobind scândurile și smulgând buștenii de dedesubt de pe pilonii care îi fixau. Samson cabră și scăpă din mâna lui Richard. Instinctiv, Callie încercă să prindă calul pe când galopa pe lângă ea, dar nu reuși și evită la limită să nu cadă sub copitele lui asurzitoare.

„Richard, unde e Richard?"

Doamne, Dumnezeule, căzuse în râu și fusese luat de curentul învolburat! Una din balustradele podului se desprinsese și era pe punctul de a fi trasă în apă.

Scanned by CamScanner

O prinse înainte ca apa s-o poată lua și alergă de-a lungul malului râului, târând balustrada lungă după ea.

Un copăcel căzuse în apă, cu rădăcinile încă înfipte în mal. Richard reuși să înșface una dintre crengile din vârf ce ajungea aproape la mijlocul apei. Crengile superioare subțiri se îndoiră și rădăcina copăcelului începu să iasă din mal, dar faptul că se apucase de creangă îl încetini suficient pentru a fi ajuns din urmă de Callie. Ea strigă:

– Apucă-te de asta!

El se uită în sus și o văzu împingând balustrada prin apă spre el. Dădu drumul crengilor copacului chiar atunci când puietul fu smuls din mal. Abia fu în stare să prindă capătul balustradei înainte de a se trezi prea departe, târât prin apă. Greutatea lui aproape că o trase pe Callie în râu. Plonjă pe malul noroios, ținându-se cu putere de balustradă.

Lemnul alunecos aproape că i se smulse din mână, dar reuși să se țină de el în vreme ce Richard se târa de-a lungul balustradei spre ea, schimbând repede mâinile. În păr avea sânge, și ea bănui că fusese lovit de resturile plutitoare. Dar el își croi drum stăruitor prin curenții haotici până când ajunse la mal.

Ea îl ajută să se tragă pe uscat, și, pentru mult timp, stătură culcați unul lângă altul gâfâind, pe când ploaia cădea pe trupurile lor ude până la piele. Richard spuse cu voce întretăiată:

– Încep să *urăsc* țara asta a ta!

Ea nu se putu abține să nu râdă.

– Nici mie nu mi-e foarte dragă în această clipă bucata asta de America. Haide, trebuie să ajungem la șopronul ăla. Se ridică în șezut și se uită spre râu. Podul dispăruse, rămânând doar pilonii. Ești rănit?

El își mișcă cu grijă brațele și picioarele, apoi își frecă zona sângerândă de la cap, crispându-se puțin.

– Lovit, dar nu cred că am ceva rupt. Se ridică în capul oaselor, mișcându-se cu grijă. Presupun că Samson e deja la jumătatea drumului spre șopronul lui de acasă.

Scanned by CamScanner

– Dacă aş avea patru picioare, aş fi chiar după el, spuse ea sec.

– Hai să ne adăpostim, vrei?

Se ridică şi îi întinse o mână. Când amândoi fură în picioare, el o luă pe după umeri, şi îşi croiră drum spre şopronul bătut de ploaia care cădea fără încetare.

– Cred că furtuna slăbeşte puţin.

Ea se împiedică de un făgaş, şi el o ţinu să nu cadă.

– Eşti optimistă. Eu cred că e prima dintre cele patruzeci de zile şi nopţi care vor îneca pământul.

Săltă zăvorul de fier care închidea uşile şi deschise una pentru ea. Ea intră, recunoscătoare să scape de ploaia ce cădea cu putere.

El închise uşa în spatele lor, lăsându-i în întuneric, cu excepţia luminii slabe ce venea prin găurile de aerisire de sub streşini, ceea ce era o nimica toată, fiindcă afară se întunecase. Întunericul amplifica mirosul de fân proaspăt. Ea scoase fără să vrea un sunet, pe când mirosul specific o purtă cu cincisprezece ani în urmă, în noaptea când se adăpostiseră într-un şopron cu fân în timpul fugii lor sortite eşecului.

Richard îşi trecu privirea peste familiarele unelte de fermă, grinzi nefinisate şi nutreţ adunat şi oftă încet.

– Te gândeşti la şopronul în care am stat când am fugit, nu-i aşa?

– Cum să nu mă gândesc? spuse ea uitându-se la silueta lui întunecată.

Pentru că acela fusese momentul în care totul se schimbase în viaţa ei.

capitolul 12

Acel şopron din Lancashire era la mii de kilometri şi la o jumătate de viaţă în urmă. El fusese un tânăr nesăbuit care nu-şi dăduse seama de cât de dezastruoase puteau fi acţiunile lor negândite. Şi el era şi blestematul de nesăbuit care propusese să fugă împreună.

Scanned by CamScanner

Oftând din rărunchi, își dădu jos mantaua grea, îmbibată de apă, și o aruncă neglijent pe podea. Apoi o luă pe Callie de mână și o trase spre un morman moale și înmiresmat de fân.

– Hai să vedem dacă fânul american e la fel de confortabil ca fânul englez.

Ea merse bucuroasă, epuizată de acea zi și de pericol. El se așeză într-o parte, uitându-se la fața ei. Lumina slabă îi sublinia delicatețea trăsăturilor. Părăria îi dispăruse, la fel ca a lui, și părul ei roșcat-auriu împletit în coadă se închisese la culoare de la ploaie.

– Arăți ca un șoarece înecat, spuse el cu afecțiune. Un foarte drăguț șoarece înecat. Mulțumesc pentru că m-ai tras afară din apă.

Își plecă ușor capul, dorind să-i atingă gura într-un sărut de mulțumire, dar buzele ei se mișcară sub ale lui, și el își dădu seama că nu se putea opri, pentru că ea îi răspundea la sărut. Mintea îi deveni la fel de tulburată ca apele învolburate ce aproape îl înecaseră. Se apropie, și ea îl îmbrățișă pe când lăsă să-i scape un oftat.

„Callie, Callie..." Mâna lui alunecă și îi cuprinse sânul catifelat, ascuns sub cămașa udă și largă. Era dulce, puternică și profund feminină, o femeie ca nimeni alta...

Brusc, ea se dădu înapoi, zdrobind fânul și lăsând în urmă o aromă proaspătă de trifoi.

– Nu! Am nevoie de tine ca prieten, Richard! N-am loc în viața mea de nimic altceva!

El voia s-o sărute din nou și s-o facă să se răzgândească, dar învățase ceva de-a lungul anilor.

– Îmi pare rău! A fost un impuls de recunoștință ce-a ieșit prost. N-ar fi trebuit să se întâmple. Se întoarse pe spate, cu privirea fixată pe dârele de lumină slabă de la găurile de aerisire. N-am intenționat nimic mai mult decât un sărut de mulțumire, dar tu ai un... efect regretabil asupra judecății mele. Uit mereu că sunt aici să te ajut, nu să-ți fac viața și mai complicată.

– Mai complicată, dar mai bună. Trase adânc aer în piept. Și lui îi făcu plăcere să vadă că și ea era tulburată

Scanned by CamScanner

de el. Mare parte din vină îmi aparţine. N-ar fi trebuit să te sărut şi eu, dar, pentru câteva clipe, a părut... o idee bună.

În opinia lui, era o idee grozavă. Dar...

- Mă înspăimânţi, Callie.

- Eu? Ea clipi spre el. Nici măcar n-am vreo armă acum!

El râse, şi tensiunea se risipi.

- Sunt suficient de sigur că aş putea să te înfrâng într-o luptă dreaptă, deşi probabil că nu într-una necinstită.

- Singurul mod de luptă pe care l-aş încerca, spuse ea prompt. De ce să lupt cinstit cu cineva de două ori cât mine?

- Bravo! O luă de mână, fără a încerca să vină mai aproape. Eşti înspăimântătoare pentru că... Ezită, gândindu-se. De-a lungul anilor, am avut tot soiul de prieteni şi duşmani, dar... n-am fost efectiv apropiat de nimeni de pe vremea când eram copil. Şi atunci ai fost tot tu.

- Îmi pare rău, spuse ea încet. Pot înţelege de ce asta ar fi tulburător. După o lungă tăcere, spuse: Eu m-am apropiat de alţii, în special de copii şi de Sarah, şi Josh. Dar prietenia mea cu tine a reprezentat o altfel de apropiere. Ceva ce nu am mai cunoscut de când drumurile noastre s-au despărţit.

- Cine ar fi putut ghici cât de mult s-au îndepărtat vieţile noastre, având în vedere că am început în locuri atât de asemănătoare? Găsesc asta foarte interesant. O strânse scurt de mână. Odihneşte-te acum, Catkin! Cred că ploaia s-a mai potolit puţin. Când se opreşte, o să mergem pe jos ultima parte din drum până la Tucker Hall.

Ea oftă zgomotos.

- Iată o idee bună. Ploaia care bate în acoperiş e mult mai liniştitoare decât cea care te loveşte direct în cap.

Îşi închise ochii, şi respiraţia i se încetini. Ţinându-l încă de mână, se întoarse într-o parte, ajungând cu faţa spre el, cu trăsăturile liniştite.

Scanned by CamScanner

Cu o durere bruscă, el își dădu seama de ce Callie îl înspăimânta. Nu era de vină doar că nu se apropiase de nimeni timp de cincisprezece ani, ci și faptul că nu mai era capabil de o astfel de apropiere. Supraviețuise cultivându-și detașarea rece și ironică.

Era capabil să se bucure de viață și de societate, dar niciodată atât de mult încât să nu poată pleca fără a privi în urmă. Capacitatea de a simți o legătură emoțională profundă murise când fusese condamnat pentru furt și răpire și aruncat pe o corabie de iad ce pornise către cealaltă parte a lumii.

În general, credea că se adaptase bine la viața care îi fusese impusă. Supraviețuise și, deși făcuse lucruri de care nu era mândru, nu devenise un ticălos. Dar undeva, pe parcurs, pierduse înzestrarea tinereții de a spera și de a avea sentimente profunde.

Nu și capacitatea de a dori. Aceasta era vie și nevătămată, și o dorea pe Callie cu o intensitate stânjenitoare. Dar ținea suficient de mult la ea încât să nu vrea să îi facă vreun rău. Suferise îndeajuns. Avea nevoie de un prieten.

Se putea descurca cu asta. Ea n-avea nevoie de complicațiile unei aventuri, și el n-avea nevoie ca viața să i se tulbure din nou. Dorința era cu totul altceva, dar putea s-o țină sub control. Aveau să fie prieteni.

Prieteni pentru totdeauna.

Ațipi și el, trezindu-se atunci când își dădu seama că ploaia cădea mai blând și nu se mai auzeau tunete. Nu dormise mult, ceva mai puțin de o oră, dar se simți refăcut după cea mai recentă fugă din fața morții. Întunericul din șopron se mai îmblânzise pe măsură ce furtuna se stingea, și, când deschise ochii, văzu că și Callie era trează și se uita la el cu ochii ei căprui gânditori.

El îi zâmbi.

– Bună, Catkin.

– Ar trebui să-ți spun Leul, murmură ea. Mai mare decât o pisică, dar de aceeași natură. Și curajul unui leu.

Scanned by CamScanner

– Richard Inimă de Leu[1]? întrebă el chicotind.

– Eşti roşcovan ca el.

– Mai mult sau mai puţin. N-a petrecut Richard Inimă de Leu ani buni prin Europa şi Ţara Sfântă, intrând în belele mai degrabă decât să stea acasă în Anglia şi să-şi vadă de responsabilităţile lui?

Ea zâmbi.

– Asemănarea devine din ce în ce mai mare.

El râse.

– Diferenţa fiind că eu nu sunt regele Angliei şi n-am responsabilităţi faţă de naţiune.

– Dar acum ai o casă acolo, spuse ea blând.

Da, avea o casă în Londra, şi era uimit de cât de tare dorea să se întoarcă la ea.

– E mai degrabă o casă modestă, nu castelul Plantageneţilor[2]. Nu pot cauza prea multe daune Angliei.

– Poate nu naţiunii, dar, la fel cum Richard Inimă de Leu a fost iresponsabil să lase Anglia sub conducerea fratelui său cunoscut acum drept Ioan Fără de Ţară[3], ai şi tu un frate rău. Când groaznicul viconte Welham moşteneşte şi devine marchiz de Kingston, va fi echivalentul lui Ioan Fără de Ţară. Callie strâmbă din nas. Era un om absolut nesuferit. Tot timpul căuta să mă prindă singură ca să mă pipăie.

– Ce? Gordon se trezi de-a binelea, şocat de cuvintele ei spuse pe un ton lejer. De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că am crezut că ai putea să-l omori, spuse ea categorică. Nu voiam să te văd spânzurat.

---

[1] Richard I, rege al Angliei între 1189–1199, cunoscut şi sub numele de Richard Inimă de Leu datorită renumelui său de mare conducător militar (n.tr)

[2] Anjou-Plantagenet a fost o casă regală ce-şi avea originile în ţinuturile Anjou din Franţa. Neamul lor a stat pe tronul Angliei din 1154 până în 1399. (n.tr.)

[3] Porecla de Ioan Fără de Ţară (engl. *John Lackland)* provine de la faptul că la moartea tatălui său era încă minor, iar legea engleză prevedea că fiii mai mici ai regilor decedaţi nu puteau să deţină domenii („ţări") de care nu s-ar fi putut îngriji. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Probabil ai dreptate, zise el, încercând să-şi potolească furia. Nu-i plăcuse niciodată de Welham, cel mai mare şi mai neobrăzat dintre fraţii Audley, dar acum nutrea gânduri criminale. Cum să *îndrăznească* bruta aia respingătoare s-o agreseze pe Callie?! Dacă l-aş fi omorât, aş fi avut mare grijă să fac să pară un accident.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, spuse ea cu un zâmbet pieziş. Poate că ar fi meritat să fie omorât din multe motive, dar prefer să mă gândesc la oamenii care m-au nedreptăţit la fel cum făcea bona mea. Surâse. Ea spunea mereu: Vezi-ţi mai departe de treaba ta şi fii sigură că Dumnezeu le vede pe toate.

El chicoti şi începu să se relaxeze.

– E o filosofie înţeleaptă. În ultima vreme, fac doar asta, dar, dacă Welham ar fi fost aici, i-aş fi tras o bătaie soră cu moartea pentru ce ţi-a făcut. L-am gonit de lângă cameriste, dar nu m-am gândit niciodată că o să se dea la o vecină de familie bună.

– Mă pricepeam să-l evit, aşa că era doar o simplă pacoste, nu o ameninţare. Expresia lui Callie se schimbă. Ai spus mai devreme că nu ai fost cu adevărat apropiat de nimeni vreme de ani întregi. Cum rămâne cu partenerele de pat? Nu-mi imaginez că ai depus jurământ de castitate.

Întrebarea neaşteptată îl făcu pe Gordon să se întoarcă pe spate şi să privească spre grinzile cioplite. Callie spuse amuzată:

– Presupun că asta înseamnă că nu vrei să discuţi despre viaţa ta amoroasă.

– Nu e un subiect pe care un gentleman, chiar şi unul de mâna a doua cu reputaţia pătată, ca mine, să-l discute cu o doamnă. Îşi mută privirea spre ea. Dar tu nu eşti o doamnă, tu eşti Callie, şi noi am fost întotdeauna cinstiţi unul cu celălalt.

– O să încerc să iau asta drept un compliment, spuse ea. Ce-ai zice dacă mi-ai spune adevărul, dar nu chiar pe tot? Cu toţii avem secretele noastre.

Scanned by CamScanner

– Asta e o abordare bună. Prefera să nu se gândească la tot adevărul, chiar și în intimitatea minții lui. Spre deosebire de Welham, n-am atins niciodată vreo femeie împotriva voinței ei.

– Asta am știut întotdeauna. Ești mai cumsecade decât arăți, Richard.

– Nu, nu sunt, spuse el sec. Dar, pentru că am crescut cu o femeie drept cel mai bun prieten, cum aș putea maltrata alte femei?

– Deci e meritul meu că te porți cum se cuvine cu sexul slab? Bine.

– E o mare distanță între a nu abuza efectiv femeile și a le trata întotdeauna așa cum trebuie, spuse el serios. Pentru că am călătorit mult, am ales ani la rând neveste nefericite drept partenere de pat. Știau că relația urma să fie limitată și că nu le-aș fi trădat niciodată. În schimb, m-am străduit să le ofer plăcere, așa încât să existe o oarecare fericire în viața lor, chiar și doar pentru scurt timp. Oftă. Apoi mi-am dat seama că, deși n-am intenționat să pricinuiesc durere, poate totuși am făcut-o.

– Pentru că unele dintre femeile alea nesăbuite s-au îndrăgostit de tine?

El o privi drept în față.

– Cum de ai ghicit?

– Cum să nu se îndrăgostească? Răsuci absentă un pai între degete. Pentru o femeie prinsă în capcana unei căsătorii nefericite, un bărbat chipeș care se poartă frumos cu ea și care vrea să-i dăruiască plăcere e un vis devenit realitate. O astfel de femeie te-ar dori pentru vecie în viața ei, nu doar pentru o aventură. Sper că nici o femeie măritată nu și-a omorât pe tăcute soțul în speranța că te vei însura cu ea.

El se încruntă.

– Sper sincer că nu! Dar mi-a luat ani să-mi dau seama că pricinuiam durere pentru că plecam mereu spre alte locuri.

Scanned by CamScanner

– Ai dat de înţeles că la un moment dat ţi-ai schimbat comportamentul. Cum de s-a petrecut asta? Ridică din sprâncene. Te-ai maturizat în cele din urmă?

El zâmbi trist.

– Din întâmplare, am dat peste o femeie cu care avusesem o relaţie cu câţiva ani în urmă. Îmi părea bine, pentru că amintirile timpului petrecut împreună cu ea erau plăcute. Mi-am descoperit greşeala când a venit spre mine şi mi-a răspuns la salut dându-mi un pumn în falcă. Dădea bine cu pumnul. Am întrebat-o ce făcusem, şi ea mi-a explicat. Mi-am cerut iertare pentru nesocotinţa mea şi am spus că pe viitor o să procedez mai bine.

– Te-a crezut?

– Nu ştiu, dar chiar m-am schimbat. Se uită spre găurile de aerisire din fundul şopronului. Se pare că ploaia s-a oprit, aşa că putem purcede la drum. Se ridică şi îşi curăţă pantalonii umezi, apoi îi întinse o mână s-o ridice din fân.

Ea se ridică, înfiorându-se.

– Am greşit când am spus că n-o să am nici o vânătaie de la căzătura de pe cal! Totuşi, nu-i nimic serios.

Gordon deschise uşa, apoi îşi luă mantaua udă leoarcă de pe podea şi se uită în buzunarul interior.

– Ce bine, pânza ceruită mi-a păstrat scrisorile de recomandare. S-ar putea să ne mai trebuiască.

Scutură de apă mantaua, cât putu mai bine, apoi îşi legă mânecile de mijloc, în loc s-o pună pe el.

Afară, pământul îmbibat scotea aburi sub razele soarelui. Temperatura scăzuse odată cu furtuna, dar era încă ridicată şi la fel de umed ca în oricare ţară tropicală pe care o vizitase. Podul dispăruse cu desăvârşire, şi râul se revărsase pe alocuri peste maluri.

– Îmi pare bine că am reuşit să trecem râul cât încă exista podul, observă Callie. Cât mai e?

– Cam un kilometru, cred. Zâmbi încurajator. După aceea, suntem pregătiţi pentru următoarea etapă a acestei aventuri.

Scanned by CamScanner

– Vorbeşte pentru tine, Inimă de Leu! Eu nu vreau aventuri. Vreau o călătorie cu totul plictisitoare spre Baltimore.

– Unde vom aştepta invazia celei mai puternice armate din lume. Asta va fi plictisitor, sunt sigur, spuse el sec.

Callie râse.

– Pot doar să sper!

capitolul 13

Îl găsiră pe Thomas Green, proprietarul plantaţiei Tucker Hall, la grajduri, îngrijindu-se de Samson. Bărbatul îşi ridică prudent privirea când ei intrară, dar apoi se relaxă când îl recunoscu pe Richard.

– Mă bucur să văd că sunteţi în siguranţă. Începusem să mă îngrijorez când Samson a intrat în galop aici. Îi dădu calului un morcov, apoi părăsi boxa şi zăvorî uşa, ieşind să-şi întâmpine oaspeţii. E un animal de ispravă în mare parte a timpului, dar nu-i plac tunetele.

– Asta am descoperit şi noi, spuse Richard dând mâna cu Green. Îl duceam peste pod, când de mijlocul podului s-a izbit un copac dezrădăcinat. Samson era deja nervos, aşa că a ţâşnit spre terenul solid şi s-a îndreptat spre casă, în vreme ce doamna Audley aici de faţă m-a pescuit din râu. Ne-am adăpostit în şopronul acela până când a trecut furtuna.

Green făcu o grimasă.

– M-am gândit că podul o să fie în regulă, dar nu l-am construit să reziste unui berbece plutitor. Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi aici teferi. Îi oferi o mână lui Callie. E o plăcere, doamnă Audley. Mă bucur că Lord George a putut să vă găsească. Vă îndreptaţi spre Anglia acum?

– Habar n-am, spuse ea pe când dădeau mâna. Mi-am trimis familia în Baltimore, pentru siguranţă. Nu m-am aşteptat ca englezii să-mi ardă casa din temelii, dar au făcut-o.

Scanned by CamScanner

Principala mea grijă acum e să ajung la membrii familiei mele și să-i îmbrățișez pe toți.

– Îmi pare rău de casă. Oftă. Și eu îmi vreau familia înapoi. Sper să se poată întoarce în curând. Aveți vreo idee dacă englezii plănuiesc să ocupe Washingtonul?

– Bănuiesc că intenționau doar să-l atace, nu să-l ocupe, răspunse Richard. Cred că au fost șocați să afle că, după Bladensburg, n-a existat nici o încercare de a apăra capitala. Nu va trece multă vreme până când un ofițer american capabil va organiza un contraatac, și s-ar putea ca englezii să nu vrea să aștepte până atunci.

– Sper ca asta să însemne că trupele englezești o să plece în curând! spuse Green cu înflăcărare. Ce josnic să dea foc capitalei noastre! E timpul ca America să înceteze să se sprijine pe voluntari lipsiți de experiență și să înceapă să antreneze mai mulți soldați în armata permanentă, așa cum are Anglia.

– Cu siguranță așa se va întâmpla, spuse Callie. Înfrângerile armatei noastre au fost îngrozitoare. Putem mai bine de-atât.

Cu toate astea, rostind cuvintele, se întrebă dacă avea dreptul să gândească de parcă ar fi fost americancă. Era în țară de ceva mai mult de trei ani, și faptul că stătea în preajma lui Richard o făcea să se simtă mai mult englezoaică.

– *Zephyr* se află în Tucker Creek? întrebă Richard. N-am văzut nici un catarg când am venit încoace.

– Când a lovit furtuna, corabia s-a dus înspre mijlocul râului în loc să riște să fie izbită de mal, răspunse Green. Bănuiesc că o să se întoarcă, acum că a trecut furtuna.

– Cred că asta ar face Hawkins. Curenții în josul râului sunt acum aprigi, așa că probabil o să aștepte până când apele vor mai scădea.

– S-ar putea să nu se întoarcă decât mâine, fu de acord Green. Dar sunt o gazdă jalnică. Veniți în casă, și o să vă găsesc haine uscate și ceva de mâncare.

Scanned by CamScanner

– Ceva uscat ar fi minunat! Callie arătă spre pantalonii uzi care se lipiseră de ea. Şi o rochie cuviincioasă ar fi bună dacă te poţi lipsi de una.

– Pentru că ai salvat-o pe Lizzie, puteţi să vă folosiţi de orice din casă.

Green îi conduse de la grajduri spre casa spaţioasă şi înaltă şi chemă câţiva servitori. În jumătate de oră, Callie era uscată şi părul îi era pieptănat liber peste umeri, aşa încât să se poată usca. Când i se oferi posibilitatea de a alege din garderoba doamnei Green, alese o rochie veche obişnuită din bumbac, decolorată de la atâta spălat, astfel încât doamna Green să nu-i ducă prea mult lipsa.

Soarele se îndrepta spre apus, şi ei îi plăcu aerul mai răcoros, atunci când se alătură celor doi bărbaţi pentru o cină fără pretenţii. Intrând în sufragerie, zâmbi la vederea lui Richard. Purta o cămaşă şi pantaloni prost croiţi, dar cu toate astea arăta ca un gentleman englez din cap până-n picioare. Trebuia să-l întrebe cum de reuşea.

Tom Green se dovedi o gazdă exemplară. Îmbrăcămintea din dulapul fiului său pe care i-o oferise lui Gordon era curată şi uscată şi i se potrivea destul de bine. Un servitor luă în primire cizmele scumpe şi foarte iubite ale lui Gordon, promiţând că până a doua zi aveau să fie aproape ca înainte. Mantaua, fără valoroasele scrisori de recomandare, fusese şi ea luată, deşi servitorul nu fusese optimist în privinţa posibilităţilor de reparare.

Când Callie intră în sufragerie pentru a se alătura domnilor, purta o rochie de un gri şters, dar, cu părul ei roşcat-auriu, umed şi strălucitor, ce-i cădea pe umeri, arăta ca fata cu care fugise cândva. Doar că ochii îi erau mai maturi decât anii ei.

Mâncarea fu una uşoară şi plăcută, cu friptură rece de pui, pesmeţi calzi şi sfărâmicioşi şi o salată proaspătă de legume. Callie vorbi puţin în timpul mesei. Ai fi putut crede că era o tânără doamnă sfioasă, doar că era

Scanned by CamScanner

vorba despre Callie. Bănui că gândurile ei erau complicate şi zbuciumate.

După ceai şi o delicioasă prăjitură proaspătă cu piersici, Green îşi depărtă scaunul de masă.

– Dacă nu vă supăraţi, trebuie să mă întorc neapărat la birou pentru câteva ore. Trebuie să îmi văd de socotelile mele.

Callie întrebă:

– V-aţi trimis o parte dintre oameni peste râu, la loc sigur?

– Nu-i nevoie. Negrii mei sunt în siguranţă aici. Englezii îi lasă în pace. Green făcu o grimasă. Poate doar să-i ademenească să plece oferindu-le uniforme şi arme şi numindu-i soldaţi din colonii.

Gordon n-ar fi deschis acest subiect, dar Callie spuse:

– Eu mi-am eliberat sclavii. V-aţi gândit să faceţi asta? Atunci, n-ar mai avea nevoie să fugă la englezi.

– Dumneavoastră nu administraţi o plantaţie mare ca a mea, spuse Green pe un ton condescendent. Nu-mi pot permite să-mi eliberez sclavii. Deja duc lipsă de mână de lucru din cauza acelora care au fugit la englezi să lupte cu americanii.

– Se poate înţelege de ce sunt tentaţi să fugă, spuse Gordon, păstrându-şi un ton relaxat, de conversaţie. Dacă aţi fi sclav, n-aţi face la fel?

Green dădu să protesteze, apoi închise gura încruntându-se nehotărât.

– Bănuiesc că da. Dar africanii sunt altfel decât noi. Îmi tratez sclavii bine, mai bine decât mare parte a stăpânilor. Dacă ar avea vreun pic de minte, ar rămâne cu mine.

– Dorinţa de libertate e puternică, spuse Callie cu voce blândă. La fel de puternică precum dorinţa de dragoste şi familie. Bărbaţi şi femei de toate rasele şi-ar risca viaţa pentru lucrurile astea.

Green părea extrem de stânjenit.

Scanned by CamScanner

– Nu vă contrazic, dar nu pot lucra plantația asta fără sclavi.

Cu vocea la fel de blândă, Callie spuse:

– De ce să nu-i tratați ca pe niște lucrători independenți? Permiteți-le sclavilor să-și obțină libertatea după un număr de ani de muncă. Dacă sclavii sunt de acord, faceți un contract, explicându-le condițiile, și aduceți drept martor un predicator sau un abolиționist din partea locului în care sclavii au încredere. Asta v-ar oferi timp pentru a vă reface finanțele, și cred că mulți dintre lucrători ar rămâne după ce ar fi eliberați.

Green deschise gura, apoi o închise din nou, cugetând.

– Poate că ar fi posibil. Când criza se va termina, iar soția și fiul meu împreună cu familia lui vor fi din nou acasă, o să discut problema cu ei.

Callie îi oferi lui Green un zâmbet strălucitor atât de intens, încât aproape îl dădu jos pe Gordon de pe scaun, deși nu îi era adresat lui. Green păru uimit pentru o clipă, apoi spuse:

– Mă voi gândi serios la asta, doamnă Audley. Mulțumesc. Se ridică de pe scaun. Dar acum trebuie să mă întorc la treabă.

După ce Green ieși, se ridică și Callie.

– Noapte bună, Richard. Mă duc să respir aer proaspăt pe verandă și apoi mă bag în pat. A fost o zi obositoare.

El se ridică politicos.

– Asta așa e. Te superi dacă vin și eu?

– Deloc. Zâmbi pieziș. Poți să-mi spui în ce direcție e Washingtonul, ca să văd dacă mai arde ceva.

– Probabil nimic după ploaie.

O urmă afară. Lumina lunii era suficientă pentru a dezvălui vag veranda spațioasă ce înconjura casa pe trei laturi. Balansoare din lemn erau adunate în grupuri pe toate laturile, și era ușor de imaginat cum stăteau acolo familia Green și oaspeții săi cu băuturi reci în mână,

Scanned by CamScanner

bucurându-se de peisajul minunat. El o conduse pe partea de vest a casei.

– Orașul este într-acolo. Îi arătă. Nu se vede nici o flacără.

– Slavă Domnului!

Veranda domina cursul argintat de lună al râului Tucker Creek. Spre deosebire de pod, pontonul solid ce înainta în râu rezistase. Gordon observă:

– Pontonul se afla sub apă când am ajuns noi aici, dar, de atunci, apa a scăzut cu mai mult de un metru. Până mâine-dimineață, râul ar trebui să se găsească la nivelul obișnuit.

– Așa încât să putem pleca spre Baltimore.

Callie își încrucișă brațele și se sprijini de unul dintre stâlpii înalți de lemn ce susțineau acoperișul verandei. Părul i se uscase aproape de tot și îi cădea pe umeri într-un văl strălucitor.

Arăta la fel de tânără cum era atunci când fugiseră împreună și dureros de frumoasă. El voia mai mult decât orice s-o ia în brațe și s-o țină acolo pentru totdeauna. Dar gândurile lui Callie erau cu totul altele.

– Crezi că domnul Green va lua în serios sugestia mea să-și transforme sclavii în servitori independenți și în cele din urmă să-i elibereze?

– S-ar putea. Gordon ezită, nedorind să fie în mod necugetat optimist. Dar eu n-am petrecut ani trăind într-o societate sclavagistă, așa cum ai făcut tu. Cunoști situația mai bine decât mine.

– În Jamaica, majoritatea oamenilor pur și simplu au presupus că sclavii erau necesari și trebuiau ținuți sub jug. Unora nu le place prea mult sclavia și ar saluta o alternativă care să nu-i ducă la faliment. S-ar putea ca domnul Green să fie unul dintre aceștia. Oftă zgomotos. Dar acum n-am energia să-mi fac griji legate de problemele majore ale societății. Ceea ce vreau eu cu adevărat e să merg la Baltimore și să-mi strâng familia în brațe și s-o știu aproape și în siguranță.

Scanned by CamScanner

La fel voia și el pentru ea. Se uită spre silueta grațioasă a lui Callie și știu că o dorea mai mult decât pe oricine sau orice dorise vreodată în viață. Dar ar trebui să fie un mare prost să creadă că acum era un moment potrivit pentru a încerca să-i câștige interesul.

Cu toate astea, putea să-i ofere alinare. O luă pe după umeri și o trase lângă el.

– Familia ta e bine, și o s-o vezi în curând, spuse el liniștitor.

După o clipă de împotrivire, ea se sprijini de el cu un mic oftat de relaxare.

– Sunt sigură că ai dreptate, dar, cu tot ce s-a întâmplat, n-o să fiu fericită decât atunci când vom fi cu toții împreună.

Rochia moale și uzată pe care o purta fusese păstrată cu lavandă, și mireasma o făcu să fie și mai mult ea însăși. Richard înghiți greu și își propuse să nu o tragă atât de tare lângă el încât ea să vrea să fugă.

– Povestește-mi despre copiii tăi! Nu știu nimic în afară de faptul că sunt quadrooni. Cu siguranță sunt mai multe de spus despre ei.

Ea chicoti.

– S-ar putea să regreți că m-ai rugat așa ceva, pentru că aș putea vorbi despre ei ore în șir! O să încerc să fiu succintă. Molly are șaisprezece ani. Adevăratul ei nume este Mary, dar Molly se potrivește mai bine cu spiritul ei liber. E chiar și mai frumoasă ca mama ei, ceea ce spune multe. E foarte inteligentă și a fost de mare ajutor în afacerea mea cu croitoria. Când copiii erau mici, le spuneam povești despre Anglia, și ea vrea să o viziteze cândva, atunci când războiul va lua sfârșit.

– O să aibă cât de curând ocazia, promise el. Ce-mi spui de celălalt copil? Nici măcar nu știu dacă e băiat sau fată.

– Trey are paisprezece ani și e un adevărat băiat, de-o fi bine sau rău. E foarte dezvoltat pentru vârsta lui și plin

Scanned by CamScanner

de energie, farmec şi curiozitate. Adevăratul lui nume este Matthew, după tatăl şi bunicul lui. Fiind al treilea Matthew, a fost poreclit Trey[1] de când era în leagăn.

– Fiul legitim n-a fost botezat Matthew? întrebă Gordon curios.

– Mama lui, prima soţie a lui Matthew, a insistat ca fiul ei să fie botezat Henry, după tatăl ei, spuse Callie. Am înţeles că era o femeie pe care cu greu o puteai contrazice.

Gordon se întrebă dacă Matthew Newell crezuse că însurătoarea cu o fată de şaisprezece ani avea să-i asigure o soţie mai supusă. Dacă aşa stăteau lucrurile, greşise, dar cel puţin Callie ar fi ascultat şi discutat şi nu l-ar fi terorizat.

– Din felul în care mi-ai pomenit despre copiii tăi, credeam că sunt mai mici, dar sunt aproape adulţi.

– Da, şi învăţ acum străvechea lecţie care zice „copii mici, griji mici, copii mari, griji mari", spuse Callie cu tristeţe. Molly atrage deja prea multă atenţie nedorită din partea bărbaţilor, aşa că am învăţat-o câteva moduri de a se apăra la nevoie. Din fericire, are un cap sănătos pe umeri şi e puţin probabil să se amorezeze de vreun craidon care-i înşiră vorbe dulci.

Lui îi plăcea felul în care o simţea lângă el. Cu blândeţe, o mângâie pe braţ, aducând-o şi mai aproape de el.

– Ce i-ar plăcea lui Trey să facă în viitor?

– Îi plac maşinăriile şi ideile şi să lucreze cu mâinile lui. L-aş da învăţăcel pe lângă un inventator dacă aş putea găsi aşa ceva. Sau poate la un tipograf care scoate ziare.

– Vor primi o moştenire de la tatăl lor?

– Asta e cu totul altă poveste, spuse ea caustic. Matthew a redactat un testament care lăsa plantaţia fiului său, Henry, precum şi sume generoase lui Molly şi lui Trey. La cererea mea, toţi sclavii aveau să fie liberi

[1] „Trei" la jocurile de cărţi şi zaruri (n.tr.)

Scanned by CamScanner

după moartea lui. Eu urma să fiu tutorele ambilor copii până la majorat. Mi-a dat ciorna s-o citesc. Am făcut o serie de propuneri, pe care el mi-a zis că le va include. Dar, la scurt timp după aceea, a murit și, dacă a existat vreun testament actualizat, acesta a dispărut.

Gordon își ținu răsuflarea.

- Lasă-mă să ghicesc! Singurul testament care a putut fi găsit a fost unul mai vechi, ce lasă totul fiului său legitim.

- Exact. Eu cred că Henry a distrus testamentul cel nou. Nu era îndeajuns că moștenea proprietatea tatălui lui. Voia și sclavii, și fiece bănuț din averea lui.

- Bănuiesc că nu a existat nici un recurs legal, de vreme ce tu n-ai avut o copie a testamentului nou.

- Povestea devine și mai urâtă. Nu numai că a dispărut testamentul, dar Henry mi-a spus că intenționează să-și vândă fratele și sora. Ar scoate bani buni pe Molly, mi-a spus el. Râse cu amărăciune. Mi-a spus cu mărinimie că puteam să rămân acolo ca amantă a lui.

Gordon înjură tare, dorindu-și să-l omoare pe ticălos.

- Așa că ai dispărut, și nu te poți atinge de partea ta de moștenire ca văduvă, pentru că asta ar însemna să dezvălui unde te afli. E groaznic!

- Încerc să nu mă gândesc la nimic din toate astea pentru că mă face să nutresc gânduri criminale și nu există nimic de făcut efectiv, pot doar să mă rog să fi încetat să ne mai caute. Acum are totul și n-are de ce să se teamă de mine. Dar urăsc faptul că Molly și cu Trey nu vor primi partea care li se cuvine. Oftă. Poate că ar fi mai în siguranță în Anglia.

- Am fost trimis să vă duc acolo pe tine și pe ai tăi, spuse el blând. Tot ce ai de făcut e să spui că asta îți dorești.

- Anglia e scumpă. Nu știu dacă pot câștiga îndeajuns ca să susțin gospodăria, spuse ea. Aș lua-o de la început, și nu vreau pomana familiei mele, chiar dacă mi se oferă așa ceva.

Scanned by CamScanner

– Poți să te măriți cu mine, îi sugeră el. Nu sunt foarte bogat, dar am destul pentru a vă întreține confortabil pe tine și familia ta. Pot să-i fac o zestre lui Molly și să-l ajut pe Trey să obțină ce-și dorește. Poate că va vrea să meargă la universitate.

Ea ridică privirea spre el, surprinsă.

– Mulțumesc, dar nu sunt chiar așa disperată.

El izbucni în râs.

– Callie, dacă vreodată m-am amăgit că sunt atrăgător în ochii femeilor, tu ai distrus în întregime această iluzie.

– Îmi pare rău! zise ea și râse la rându-i. E o ofertă amabilă, dar depășește cu mult motivul pentru care ai fost angajat. Nu vreau să mă mărit cu nimeni, și sunt sigură că și tu poți avea pe cineva mai bun decât mine dacă te hotărăști să te însori.

Nu, nu putea. Dar era limpede că nu era momentul să spună asta.

– Oferta rămâne valabilă, spuse el pe un ton lejer. Dacă o să devii suficient de disperată.

– Îmi spun mereu să nu-mi fac griji. Lumea mea e într-o continuă schimbare, și nu pot lua decizii importante până când nu văd ce se întâmplă.

– Fiecare familie are desemnat un luptător, și de obicei e femeia.

– Vrei să zici să încerc să nu înnebunesc de griji, chiar dacă nu le pot opri apariția?

– Cam așa ceva, fu el de acord. Acum, e vremea de culcare. Deși poate că niște lapte cald cu zahăr și coniac te-ar ajuta să dormi mai bine.

Ea zâmbi.

– Asta mă duce înapoi în copilărie. I-a dat dădaca mea rețeta dădacei tale sau invers?

– Am uitat. Hai să găsim bucătăria și să vedem dacă putem să amestecăm vreo două cești de relaxare, vrei?

Ea părea tentată, dar scuturâ din cap.

– E prea complicat de făcut într-o casă străină, mai ales într-o asemenea stare de criză. Își înăbuși un căscat.

Scanned by CamScanner

În afară de asta, sunt destul de obosită ca să n-am nevoie de asta.

– O zi obositoare și plină de vânătăi. Se gândi la camera lui de oaspeți, simplă și plăcută, de la etaj. Noaptea trecută am dormit în același pat.

– Aveam doar un singur pat, sublinie ea. Somn ușor, Richard!

– Și ție la fel, Callie, spuse el deschizând ușa casei.

capitolul 14

Anna Maria

De-abia răsărise soarele, când Gordon se trezi, a doua zi dimineață. De îndată ce începu să se miște, veniră doi servitori, unul aducând un urcior cu apă fierbinte și celălalt, cizmele și mantaua. După cum i se promisese, cizmele arătau bine. Mantaua lui bleumarin nu avea să mai fie niciodată la fel, dar se putea purta.

După ce se spălă și se îmbrăcă, își strânse repede cele câteva lucruri pe care le avea în desaga ponosită din pânză pe care o folosise să aducă aceleași lucruri la Tucker Hall. Mutase totul în desagile domnului Green înainte de a pleca spre Washington pentru a o găsi pe misterioasa văduvă Audley. Amândouă pistoalele trebuiau curățate, pentru că le udase ploaia, dar restul lucrurilor erau în bună stare.

Cu desaga în mână, coborî scările și o găsi pe Callie stând la o fereastră și uitându-se spre râu. În dimineața asta, părul îi era împletit într-o coadă ce-i cădea pe spate. În rochia cenușie, arăta ca o servitoare neobișnuit de drăguță. Se întoarse, auzind sunetul pașilor lui.

– Nu se vede încă nici urmă de căpitanul Hawkins.

– E devreme, și n-ar putea să aducă nava *Zephyr* în susul râului până aici. O să trimită o bărcuță. Gordon scrută cu privirea orizontul, dar nu putu vedea nici un catarg sau pânze.

– Pot să-mi pun hainele împreună cu ale tale? Nu am decât ce mi-ai dat tu.

Scanned by CamScanner

– Firește.

Gordon vârî înăuntru hainele împăturite. Pe când închidea desaga, veni și domnul Green, având într-o mână două pălării de paie cu borul lat.

– Pentru a înlocui pălăriile pe care le-ați pierdut, explică el, dându-i fiecăruia câte una. Nu sunt elegante, dar vă vor păzi de razele fierbinți ale soarelui. Deocamdată, haideți să luăm micul dejun!

Mâncarea fu excelentă, și domnul Green se dovedi o gazdă foarte amabilă, dar Gordon simți că era nerăbdător să-i vadă pe oaspeții săi plecați pentru a-și putea vedea de treburile sale obișnuite. Callie era probabil și mai nerăbdătoare să plece spre Baltimore. De-a lungul anilor, Gordon învățase să trăiască momentul, așa că savură mâncarea și imaginea lui Callie de cealaltă parte a mesei.

Ea stătea cu fața spre o fereastră ce dădea înspre râu, și, pe când terminau de mâncat, sări în picioare.

– O bărcuță se apropie de ponton!

Se ridică și domnul Green.

– Sper că în barcă nu e cineva cu o uniformă roșie.

– Nu, în barcă e Hawkins. Gordon se ridică și își puse una din pălării, dându-i-o pe cealaltă lui Callie. Luându-și desaga, spuse: Mulțumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră deosebită, domnule Green. Haideți să vedem dacă Hawkins are ceva vești, vreți?

Acest gând îi scoase cu rapiditate pe toți din casă, și se îndreptară spre ponton. Hawkins îl salută pe Gordon cu o strângere fermă de mână.

– Mă bucur să te văd în viață! Privirea lui interesată se îndreptă spre Callie. Ai reușit să-ți găsești văduva?

– Într-adevăr, am reușit! răspunse Gordon. Doamna Audley și domnul Green, care e capul familiei pe care ai dus-o în Virginia.

După strângeri de mână, Green spuse:

– Am luat micul dejun, dar mai e mâncare dacă vreți să intrați.

Scanned by CamScanner

– Mulțumesc, dar am mâncat, și cred că pasagerii mei sunt nerăbdători să plece.

– Asta așa e. Callie îl îmbrățișă pe domnul Green. Aveți grijă, și să dea Domnul să fiți cu familia dumneavoastră cât de curând!

El o îmbrățișă la rândul său.

– Să vă audă Cel de sus! Căpitane Hawkins, știți ce se petrece pe-acolo?

– Trupele engleze s-au retras din Washington, răspunse Hawkins. Presupun că oficialii guvernamentali se vor întoarce să restabilească ordinea.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! spuse înflăcărat Green. Știe cineva unde se vor duce trupele engleze acum?

– Cel mai probabil, spre Baltimore, zise Hawkins. Dar e prea devreme de spus. S-ar putea să se hotărască să incendieze Annapolis în drumul lor.

Green încuviință din cap serios.

– E egoist din partea mea, dar sunt bucuros că se îndreaptă în altă parte. Sper ca trupele noastre să fie mai bine pregătite pentru următoarea bătălie.

După un ultim rămas-bun, căpitanul îi conduse pe pasagerii săi înapoi la barcă. Gordon se amuză văzând cum se înroșesc cei doi tineri marinari care dăduseră la vâsle. Callie era o puternică forță feminină.

După ce o ajută pe Callie să urce în barcă și se așeză pe bancă lângă ea, îl întrebă pe Hawkins:

– Ați scăpat de forța furtunii?

Hawkins mormăi:

– Nu, la naiba! *Zephyr* a suferit avarii serioase la catarge și la pânze. A fost o grindină cât gloanțele de muschetă. Dacă n-aș fi putut s-o duc pe Potomac, ar fi fost distrusă. Încă poate naviga, dar n-am putut depăși o barcă cu vâsle, darămite o fregată englezească. Nu putem traversa Atlanticul până când nu se fac reparații.

Callie se încordă.

– Puteți ajunge până la Baltimore? Trebuie să merg acolo!

Scanned by CamScanner

– Vreţi să mergeţi la Baltimore? Hawkins părea mâhnit. Nu v-aş sfătui.

– Dacă nu puteţi, lăsaţi-mă la mal, spuse Callie aspru. O să plec pe uscat.

– *Serios* că nu vă recomand asta! exclamă Hawkins. Situaţia în ţinut este extrem de tulbure şi riscaţi să vă întâlniţi cu tâlhari, jefuitori, voluntari americani mânioşi şi posibil patrule de soldaţi englezi.

Callie intenţiona să spună că avea să rişte, dar Richard îi tăie vorba, zicând:

– Nu e o destinaţie la îndemână, dar doamna Audley trebuie să meargă acolo pentru a-şi găsi familia, deoarece a scos-o din Washington pentru siguranţă. Care crezi că e cel mai bun drum pentru a ajunge în oraş?

Hawkins se încruntă, cugetând.

– Intenţionez să duc *Zephyr* spre St. Michaels, un oraş de pe coasta de est a golfului, unde se construiesc vase. Cârmaciul meu, Landers, a crescut acolo, şi tatăl lui are un şantier naval de primă mână. În timp ce corabia mea se repară, pot închiria o barcă mică să vă ducă până la Baltimore. O barcă de mărimea unui vas de pescuit ar fi prea mică pentru a atrage atenţia nedorită a englezilor. Este cea mai bună şansă să ajungeţi la Baltimore nevătămaţi.

Callie fu îndurerată la gândul lungului drum, dar Richard îi luă mâna într-a lui.

– E bine să-i asculţi pe oamenii care ştiu despre ce vorbesc, Catkin, spuse el încet. Nu-i faci familiei tale nici un serviciu dacă te omoară cineva.

Ea oftă încet, străduindu-se să-şi stăpânească neliniştea.

– Ştiu că ai dreptate. Dar nu-mi place!

– Doamnă Audley, există multe lucruri care nu-mi plac şi pe care nu le pot schimba, spuse Hawkins răspicat. Asta e unul dintre ele. Dar vă promit să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să ajungeţi teafără în Baltimore.

Ea se uită spre cei doi bărbaţi puternici şi capabili care riscau atât de mult pentru a o ajuta şi îşi muşcă

Scanned by CamScanner

buza. Luase, de asemenea, lecții dure despre acceptarea a ceea ce nu poate fi schimbat.

- Îmi pare rău că sunt exagerată, spuse ea scuzându-se. Ați suferit mari pagube la navă, căpitane, și Richard și-a riscat viața pentru a mă găsi în Washington. Vă sunt profund recunoscătoare amândurora.

Hawkins încuviință din cap, dar privi întrebător spre Richard.

- Numele tău de botez e Richard?

- E unul dintre numele mele. Am fost surprins să aflu că văduva Audley era o prietenă din copilăria mea, din Anglia. Îi aruncă un zâmbet familiar. Am crescut fiind vecini, dar am pierdut legătura cu ani în urmă.

- Am crezut că e mort, adăugă Callie.

- Faptul că încă respiră nu e din lipsa încercărilor de a se expune morții, spuse Hawkins sec.

Ea aproape că râse.

- Nu e singurul! Richard mi-a povestit despre o anume pivniță din Portugalia. Aceea cu rachiul prost.

Hawkins ridică din sprâncene.

- Nu e una dintre amintirile mele dragi.

- Cu toate astea, se pare că bărbaților le plac primejdia și misterul. Curioasă, adăugă: Nu știai nici unul dintre numele de botez ale lui Richard, căpitane Hawkins? Care sunt ale dumitale?

- Dacă vreodată va trebui să le știți, o să vi le spun, zise el cu o licărire de amuzament în ochi. Dar, pentru moment, prefer să rămân misterios.

Callie zâmbi, apoi simți cum i se taie răsuflarea, de șoc. Barca abia dăduse ocolul unui cot larg al râului, și acum puteau vedea corabia *Zephyr* așteptând liniștită, cu ancora coborâtă. Două dintre catarge erau doborâte și avea câteva vele rupte. Marinarii munceau să înlocuiască una dintre ele.

Richard fluieră încet.

- N-ai glumit despre stricăciuni!

Scanned by CamScanner

– A suferit distrugeri chiar mai mari, spuse Hawkins scurt. Dar se vede că nu sunt în stare să te duc înapoi în Anglia.

– E în regulă, spuse Callie, știind că era vremea să-și dezvăluie nehotărârea. Încă nu m-am hotărât dacă o să rămân aici ori o să mă întorc acasă.

Chiar pe când rostea cuvintele, își dădu seama că Anglia încă era acasă pentru ea. Dar acesta nu avea să fie singurul factor în decizia ei finală.

– Ar fi trebuit să știu că salvarea unei femei nu va fi simplă, spuse mohorât căpitanul.

– Asta are mai mult de-a face cu faptul că ne găsim în mijlocul unui război decât cu faptul că sunt femeie. Am aflat cât de repede și de dezastruos se poate schimba viața și cât de nesigur poate fi viitorul. Se încruntă. Nu mă pot hotărî dacă sunt atât de nerăbdătoare să ajung în Baltimore doar din principiu sau dacă instinctele mele materne îmi șoptesc că e ceva în neregulă. Dar îngrijorarea nu ajută la nimic. Tot ce pot face e să aștept, și o să văd.

– Răbdarea este una dintre virtuțile cel mai greu de dobândit la maturitate, spuse Richard. Dar jur că o să stau cu tine până când o să știi ce vrei să faci.

– Între timp, ne oferi suficiente ocazii pentru pericole și mister, spuse Hawkins amuzat. Adu-mi aminte să-ți mulțumesc dacă voi trăi suficient de mult.

capitolul 15

Emoția lui Callie la gândul că avea să ajungă în sfârșit în Baltimore se domolise pe când barca lor intra în portul orașului. Era după-amiază târziu, și peste vase și clădiri se revărsa o lumină aurie. Trecuseră deja de fortul McHenry, un mic fort de cărămidă despre care

Scanned by CamScanner

Hawkins spusese că uneori era numit Star[1] Fort pentru forma sa.

Fortul și portul erau în plină activitate militară. Mica lor ambarcațiune, *Sally May*, trecuse de o barieră menită a împiedica vasele de război inamice să intre în portul interior și de niște barje pline cu tunuri. Mai aproape de chei, o construcție ciudată se întindea în port, ridicându-se și coborând pe valuri.

- Ce e asta? întrebă ea.

- S-au folosit barje la construcția unui pod provizoriu pentru a duce oameni și provizii dincolo, la fort, răspunse Hawkins.

Richard cercetă barjele legate între ele.

- Nu mă pot opri să nu mă gândesc la podul de bărci din Porto din acea zi fatidică în care ne-am întâlnit.

- Podul ăsta de bărci e mai solid și acum e plin de refugiați, spuse Hawkins. Dar aș prefera să nu-mi risc viața pe el.

Callie se uită spre barjele legate și își puse în gând să nu uite să-l întrebe mai târziu mai multe pe Richard. Dar, deocamdată, atenția ei era concentrată la această reîntâlnire. În ultima săptămână, devenise foarte nerăbdătoare, dar în sfârșit ajunsese aici.

Trecuseră aproape două săptămâni de când își trimisese familia înspre nord. Călătoria spre St. Michaels fusese înceată pe nava *Zephyr* avariată, și de două ori trebuiseră să se adăpostească într-unul dintre numeroasele pâraie și râuri ce se vărsau în golf, la vederea grupurilor de catarge ale vaselor Marinei Regale.

St. Michaels se dovedi a fi un oraș încântător, unde erau încă vii amintirile atacului englez ce avusese loc în urmă cu un an. Proprietarul șantierului naval Landers fu bucuros să se ocupe de reparațiile corabiei *Zephyr*; el și Hawkins făcuseră afaceri și înainte. Landers negociase și închirierea unei bărci rapide ce era suficient de mică pentru a fi trecută cu vederea, dar destul

[1] În limba engleză *star* înseamnă „stea". (n.tr.)

Scanned by CamScanner

de încăpătoare pentru a putea transporta întreaga familie a lui Callie.

Era evident că lui Hawkins îi plăcea să aibă o barcă micuță care să răspundă bine comenzilor și pe care să o poată conduce el însuși. Îl adusese pe unul dintre marinarii săi să-l ajute, și Richard servea și el drept membru al echipajului. În ochii nepricepuți ai lui Callie, Richard părea la fel de iscusit ca Hawkins. Bănuia că se calificase drept marinar bun în timpul lungului voiaj din Anglia spre Botany Bay și, cu întreruperi, fusese mereu pe câte un vas de atunci încoace.

Acum, în sfârșit, călătoria ei ajunsese la capăt. Stătea la dreapta lui Hawkins, care se afla la cârmă, să dirijeze barca în port.

– Depozitul Newell e chiar lângă chei. Scrută cu privirea depozitele solid construite ce mărgineau portul. Acolo! Arătă înspre ele. Clădirea aceea înaltă cu un tro-liu deasupra și o turlă de biserică în spate.

Richard se duse de cealaltă parte a lui Hawkins, studiind cu atenție străzile și clădirile.

– Se pare că se fac pregătiri serioase pentru un posibil atac, dar nu o evacuare masivă, așa cum a fost în Washington.

– Orașul ăsta e mai mare, mai bine apărat și are mai mult de pierdut, spuse Hawkins. Cu siguranță că la conducere este un militar competent, ceea ce Washington n-a avut.

– Sper să ai dreptate! spuse Callie cu fervoare, pe când se strecurau încet spre cheiul cel mai apropiat de depozitul Newell.

Richard împreună cu marinarul lui Hawkins legară parâmele de acostare, apoi Richard sări pe chei și îi întinse o mână lui Callie.

– Aproape am ajuns, Catkin, spuse el, încurajând-o.

Ea se urcă pe chei, gândindu-se cât de ușor ar fi fost dacă ar fi purtat pantalonii pe care i-i dăduse Richard. Dar acum, că se afla în Baltimore, trebuia să arate și să se comporte ca o femeie cu prestigiu.

Scanned by CamScanner

Hawkins spuse:

- O să mă duc la un tip cu care am mai lucrat. Mai târziu, vom putea hotărî următorii paşi.

Callie încuviinţă din cap, dorind să ştie ce însemna asta. Apoi se îndreptă spre depozitul Newell cât de repede o puteau duce paşii. Când Richard o ajunse din urmă, ea spuse:

- Nu trebuie să mă însoţeşti. Depozitul e la doar câţiva paşi de aici.

- Oraşul e în fierbere, aşa că nu vei scăpa de mine până când situaţia ta nu e lămurită. Îi adresă un surâs. O să scapi de mine în curând.

Conştientizarea acestui fapt o îndurera, dar îi aducea şi uşurare. Prezenţa lui Richard era mult prea neliniştitoare pentru pacea ei sufletească.

Ea grăbi pasul pe măsură ce se apropia de depozit. Porţile largi pentru încărcare erau închise, dar văzu o lumină dinspre micul birou dintr-unul dintre colţurile frontale ale clădirii. Intră clipind din cauza lipsei luminii soarelui. Biroul arăta cam la fel cum şi-l amintea, cu o tejghea, câteva scaune şi sertare şi o masă în spate.

Locul părea pustiu. Apoi văzu o siluetă în spatele tejghelei. Era o femeie care lucra la un preş din cârpe, cu resturi de pânză împrăştiate pe masă.

Nu o femeie, o fată. Fiica ei vitregă. Callie o recunoscu într-o clipă, înainte ca Molly să-şi ridice privirea.

- *Don'şoară Callista!* exclamă ea grăbindu-se de după tejghea. Fata îi căzu în braţe, gâfâind: Ne-am temut aşa tare că ai murit!

Callie o îmbrăţişă strâns, încercând să-şi aducă aminte când se făcuse Molly mai înaltă decât ea.

- Sunt aşa bucuroasă să te văd! De ce aţi crezut că am murit?

- Ne-au ajuns la urechi veştile despre incendierea casei de către englezi, şi nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu dumneata. Ne-am temut că ai fost prinsă înăuntru atunci când s-a dat foc casei. O îmbrăţişă din nou pe Callie. Ultimele două săptămâni au fost groaznice!

Scanned by CamScanner

– Trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat. Dar, mai întâi, vreau să-ţi prezint un vechi prieten al meu care m-a însoţit aici de la Washington.

Arătă spre Richard, care aştepta liniştit în cadrul uşii, apoi ezită, dându-şi seama că nu ştia cum să-l prezinte. El rezolvă asta spunând:

– Eu sunt Gordon. Întinse mâna. Callista a spus că eşti frumoasă, Molly, şi nu a exagerat.

Molly zâmbi şi îi întinse şi ea mâna.

– Mulţumesc mult că aţi avut grijă de ea.

Callie îşi dădu seama că, după doar două săptămâni de despărţire, era mult mai conştientă că Molly era o tânără domnişoară, nu o copilă. Fiica ei vitregă era uimitoare, cu un păr negru ondulat şi cu pielea aurie ce îi punea în valoare chipul şi silueta. Şi, la fel ca frumoasa ei mamă, avea căldură în ochi. Mai învăţase să accepte cu graţie un compliment fără a-şi întoarce capul.

Callie întrebă:

– De ce eşti aici la birou şi de ce ultimele două săptămâni au fost de coşmar? S-a întâmplat ceva în afară de a fi dezrădăcinată din casa noastră?

– Supraveghez biroul pentru că administratorul şi cu lucrătorii din depozit s-au alăturat companiilor de voluntari şi fac exerciţii zi şi noapte, explică Molly. Nu există nimeni altcineva care să facă asta. Bunica a căzut la pat cu febră mare şi ne-a speriat de moarte.

– Sarah e bolnavă? Trebuie să merg la ea!

Chiar în momentul când Callie se întoarse să urce, Molly ridică o mână.

– Criza s-a terminat şi se simte bine, dar acum se odihneşte. Nu-i nevoie să te grăbeşti să urci. Vino încoace şi putem să ne povestim ce s-a mai întâmplat.

Callie se opri fără tragere de inimă şi se duse după Molly în sala din spatele biroului. Richard o urmă tăcut, dar preocupat.

– Unde e bunicul? întrebă Callie.

– De îndată ce bunica s-a simţit mai bine, bunicul s-a oferit voluntar să ajute la săparea de fortificaţii la est

Scanned by CamScanner

de oraș. Se spune că cel mai probabil pe acolo vor ataca englezii, zise Molly. Generalul Sam Smith e însărcinat cu apărarea orașului și i-a chemat pe toți bărbații care au un târnăcop, o lopată sau o roabă să înceapă a săpa metereze pe dealul Hampstead.

- Munca laolaltă pentru apărarea orașului dă speranțe, spuse Richard. Nu ca în Washington.

- Sper să aveți dreptate. Majoritatea dintre noi n-avem unde să ne ducem în altă parte, spuse Molly cu calm.

- Unde e Trey? E și el la săpături? întrebă Callie.

- El s-a alăturat unui regiment de voluntari din Maryland și face instrucție cu ei, spuse Molly cu o voce lipsită de emoție.

Callie icni.

- Dar are doar paisprezece ani!

- Aproape cincisprezece, și e înalt pentru vârsta lui și știe să mânuiască arme. Nu-i el cel mai tânăr dintre cei care s-au înrolat. Molly își ridică mâinile neajutorată. Cum să-l fi putut opri?

- N-ai fi putut, spuse Callie, nedorind ca Molly să se simtă vinovată. Nu știu dacă eu însămi aș fi putut. Fratele tău e un băiat încăpățânat.

- Și la vârsta la care băieții sunt nerăbdători să devină bărbați, spuse încet Richard. Faptul că s-a alăturat voluntarilor nu înseamnă neapărat că va fi trimis să lupte; e prea devreme să știm asta. Dar dorința lui de a-și apăra familia și căminul este admirabilă.

- Asta îmi spun și eu tot timpul, zise Molly, zâmbind pieziș. Ce s-a întâmplat cu dumneata, don'șoară Callista? De ce casa noastră a fost incendiată când se spune că mare parte dintre casele din Washington au fost cruțate?

- Pur ghinion.

Callie relată pe scurt despre trăgători, schimbul de focuri și incendiu. Molly își mușcă buza.

- Totul e distrus? Hainele și camera mea?

- Mă tem că da, spuse blând Callie. Lui Molly îi plăceau lucrurile drăguțe și muncise din greu cosându-și

Scanned by CamScanner

rochiile și decorându-și dormitorul. Crezuse că avea să se întoarcă la ele. Eu am fost târâtă afară de niște soldați, așa că am scăpat de foc, dar – privirea i se îndreptă spre Richard –, dacă prietenul meu n-ar fi venit atunci când a făcut-o, ar fi ieșit foarte rău.

Molly nu era o inocentă ferită de rele și ghici ce s-ar fi putut întâmpla. Îngrozită, întrebă:

– Ești teafără? Nu ți s-a întâmplat nimic?

– Sunt bine. Callie zâmbi liniștitor. Cavalerul meu pe un cal alb mi-a venit în ajutor la momentul potrivit. Foarte asemănător cu poveștile gotice care-ți plac așa mult.

– *Mulțumesc!* îi spuse Molly lui Richard. Părea că ar fi vrut să-l sărute, dar se abținu. Vrei s-o vezi pe bunica? Cred că s-a trezit acum.

Callie sări în picioare.

– Cât mai curând posibil!

Molly încuie ușa din față, apoi îi conduse din birou spre o scară din coridorul alăturat. Erau multe trepte, pentru că între parter și apartamentul de locuit erau două etaje de depozite. Pe când urcau, aerul închis deveni sufocant.

Callie nu văzuse apartamentul de sus la vizita ei anterioară la depozit, doar auzise vorbindu-se despre el, așa că nu știa la ce să se aștepte. Își amintea vag că auzise că erau un salon și două dormitoare, dar o parte din spațiu era folosit când depozitul era prea plin.

Ușa din capul scărilor se deschidea într-o zonă lungă și îngustă ce mărea lungimea depozitului, deși spațiul disponibil era redus de o grămadă de butoaie masive. Un miros slab, dar nu dezagreabil de tutun umplea aerul.

Apartamentul era nefinisat, cu mobilă uzată și pereți de scânduri. Dar se aranjase o zonă de zi cu scaune și o banchetă cu spătar înalt în jurul unui preș uzat din zdrențe, iar ferestrele asigurau o lumină îndestulătoare.

Cele două dormitoare erau improvizate în partea din spate și ieșeau în afară în zona principală, cu o bucătărie

Scanned by CamScanner

simplă la mijloc. Camera de zi din față avea o ușă ce dădea spre o fâșie îngustă de acoperiș plat transformat într-un balcon cu vedere spre port. Callie privi afară, apoi își feri privirea, pentru că imaginația îi năștea imagini de coșmar cu vase de război ale Marinei Regale intrând în port să ocupe un oraș distrus.

- Sarah e într-unul din dormitoare?

- Da, în cel din dreapta, zise Molly.

Ușa dormitorului era deschisă. Fereastra din spate fusese ridicată, așa încât era puțin curent, deși nu suficient pentru a primeni aerul stătut și mirosul stăruitor de boală. Era o diferență ca de la cer la pământ față de casa lor elegantă din Washington.

Sarah zăcea pe o saltea din paie, cu ochii închiși și fața trasă. Cămașa ei de noapte și cuvertura ușoară erau umede și șifonate, și arăta înspăimântător de șubredă. Cu inima strânsă, Callie îngenunche lângă ea.

- Sarah, ești trează? șopti ea. Sunt aici, vie și nevătămată.

Ochii lui Sarah clipiră și se deschiseră, și ea îi aruncă un zâmbet dulce și obosit.

- Don'șoară Callista! Știam eu că trebuie să fii bine. Ești ca o mâță ce are multe vieți.

Încercă să-și ridice o mână, care-i tremură până când Callie i-o prinse. Oasele prietenei ei păreau fragile.

- Cred că ai înnebunit zăcând aici, spuse Callie cu afecțiune. Acasă nu stai o clipă locului.

Prietena ei făcu o grimasă.

- Cu siguranță sunt sătulă de camera asta. Dar, când Josh se întoarce acasă diseară, o să mă scoată pe balcon pentru puțin aer proaspăt, și într-o zi sau două o să mă pot mișca din nou.

O voce blândă de bărbat spuse:

- Vrei să te duc eu acum pe balcon? E mai răcoare acolo, și priveliștea e mai bună.

Circumspectă față de un bărbat necunoscut, Sarah își îndreptă atenția spre Richard, care stătea în pragul ușii. Avea talentul de a arăta deopotrivă elegant și modest.

Scanned by CamScanner

Callie spuse liniştitor:

– El este Gordon, un vechi prieten din Lancashire. El m-a salvat din Washington şi m-a însoţit aici.

Hotărând că era o recomandare destul de bună, Sarah spuse:

– Într-adevăr, aş vrea nişte aer proaspăt. Dacă nu-i prea mare deranjul.

– Sigur că nu. Zâmbi spre ea. Îmi place să iau domniţe încântătoare în braţe.

Sarah râse.

– Vechiul tău prieten e genul care vrăjeşte doamnele cu vorbe dulci, văd eu.

– Toţi avem nevoie de un talent, spuse el aplecându-se spre pat.

– O să pun o pătură pe unul din şezlonguri, spuse atunci Molly.

Lăsând cuvertura peste Sarah, Richard îşi băgă atent o mână sub spatele ei ca s-o ajute să se ridice în capul oaselor. Apoi îşi duse cealaltă mână pe sub genunchi.

– Cel mai rău lucru legat de febră este faptul că te face să te simţi slab ca un prunc obosit, spuse el înţelegător. Am avut şi eu o febră care m-a lăsat aproape paralizat pentru două săptămâni. Mă întrebam dacă o să-mi mai revin vreodată.

Se întrerupse, ridicând-o cu grijă pe Sarah, ceea ce nu era uşor, pentru că era culcată pe podea. Callie stătu în apropiere, în caz că avea nevoie de ajutor, dar se descurcă de minune. Acel trup zvelt ascundea putere.

O purtă într-o parte dincolo de uşă, aşa încât să nu-i lovească trupul fragil. Molly ţinu uşa de la balcon deschisă. Câteva dintre scaunele de lemn aveau speteze înalte şi şezuturi lungi, aşa încât picioarele să se poată întinde confortabil. Cu pătura drept pernă, cel pregătit de Molly părea un locşor comod.

După ce Richard o puse pe Sarah acolo, Callie netezi cuvertura peste ea şi îi potrivi o mică pernă sub cap.

– Cum e? Stai comod?

Sarah oftă şi îşi lăsă capul pe speteaza scaunului.

Scanned by CamScanner

- Ah, da. Briza proaspătă din port e așa plăcută.

Molly ieși pe balcon aducând o tavă cu o carafă și câteva mici căni de cositor.

- Bunico, uite niște ceai rece de mentă, așa cum îți place. Puse tava pe masă și turnă o cană, apoi i-o dădu bunicii.

- Mulțumesc, Molly. Sarah era acum suficient de în putere să țină cana și să bea din ea. Ești așa o fată bună.

- Încerc. Uite, e suficient pentru noi toți. Molly turnă ceai în încă trei căni și le dădu celor din jur.

Callie o acceptă pe a ei, așezându-se pe unul dintre scaunele simple de lemn. Ceaiul era rece și dulce. Richard acceptă o cană cu toată plăcerea și alese să stea lângă Callie. Ea își bea ceaiul, relaxându-se în acest moment de liniște.

- E o adevărată priveliște de aici, spuse el. Putem să vedem până la fortul McHenry.

El avea dreptate. Ea își dorea însă ca nu toată activitatea să fie legată de război.

Preț de câteva minute, stătură cu toții în liniște, bucurându-se de tihnă. Apoi, Molly se ridică și se uită peste balustradă.

- Uite, Trey și bunicul vin pe aici! Așteaptă numai până când o să te vadă, don'șoară Callista!

Și Callie se ridică, sorbindu-i din priviri pe bărbații familiei ei. Josh arăta murdar și obosit, dar era la fel de puternic, aceeași persoană pe care te puteai baza. Dragă Doamne, Trey era tânărul soldat de lângă el! În vestonul de uniformă, avea încrederea și mândria unui bărbat. Callie își mușcă buza, mândră, dar și tristă că frumosul ei băiețel era doar o amintire.

Molly strigă:

- Bunicule, Trey, ia uitați-vă cine e aici!

Cei doi bărbați își ridicară privirile, și Callie le făcu semne cu mâna. Josh zâmbi larg și Trey scoase un strigăt entuziast.

- Don'șoară Callista, ai reușit să ajungi cu bine!

Scanned by CamScanner

– Da, strigă ea înapoi. Acum, urcați ca să vă pot îmbrățișa!

În vreo două minute, făcea exact asta. Se simțea așa confortabil îmbrățișându-l pe Trey. Când se desprinseră din îmbrățișare, el zâmbi poznaș.

– Te-ai făcut mai mică, don'șoară Callista.

– Am o înălțime medie! replică ea.

– Și noi, familia Adams, suntem cu toții peste medie!

Din păcate, era adevărat; ea era cea mai scundă persoană de acolo. În Washington nu băgase prea mult de seamă. Cu o strângere de inimă, înțelese că acolo era piesa de bază a gospodăriei. Casa era proprietatea ei, și ea câștiga cei mai mulți bani, cu care îi întreținea pe toți. Dar totul se schimbase, inclusiv regulile după care funcționa familia ei.

În vreme ce ea îl îmbrățișa pe Trey, Richard i se prezentă lui Josh, întinzându-i mâna. Ea văzu cum ei începură ritualul masculin al măsurării din ochi. Aprobarea părea reciprocă.

Josh spuse:

– Don'șoară Callista, ai adus un soldat englez aici? Vorbește exact ca dumneata.

Ea râse și îl prezentă pe Richard lui Trey. Lejeritatea cu care se comporta el față de familia Adams dovedea cât de variată îi fusese viața.

– Așadar, ai salvat-o pe don'șoara Callista? spuse Josh.

– Da, un membru al familiei ei m-a trimis s-o găsesc și să mă asigur că se află în siguranță. Se opri, și, dintr-odată, Callista fu sigură că urma să arunce o bombă. Și apoi s-o duc înapoi acasă, în Anglia.

capitolul 16

Gordon nu fu surprins de expresiile îngrozite la auzul cuvintelor sale. Dar situația trebuia explicată familiei ei.

Scanned by CamScanner

Partea protectoare a firii lui voia s-o smulgă pe Callie din acest oraş înainte ca forţele reunite ale armatei şi ale marinei engleze să atace. Dar n-o putea face împotriva voinţei ei. Callie trebuia să decidă ce voia cu adevărat – şi la fel şi el.

– O s-o luaţi de lângă noi? întrebă Sarah. Ea şi soţul ei erau evident de rasă mixtă şi aveau prudenţa liniştită a oamenilor născuţi şi crescuţi în sclavie. Un bărbat ca Gordon, încrezător în sine şi cu pielea albă, avea potenţialul de a le fi cel mai mare duşman. Făcu un efort conştient de a nu arăta ameninţător.

– Doar dacă vrea să plece, spuse el ferm. Vă pot lua pe toţi în Anglia, spre o nouă viaţă, dacă vreţi. Am putea pleca mâine-dimineaţă.

– Ce fel de viaţă? întrebă Josh. Să fim mână de lucru? Nici vorbă de aşa ceva!

– Ai putea alege ce vrei să faci, şi eu vă promit că nu veţi avea griji câtă vreme vă veţi stabili. Dacă vreţi să vă deschideţi o afacere, poate să aveţi un han sau un atelier de tâmplărie, s-ar putea realiza. Privirea lui Gordon se mută de la unul la altul. Molly, va exista o zestre pentru tine când vei fi pregătită să te măriţi. Trey, tu poţi urma o universitate sau poţi învăţa o meserie, dacă vrei. Cu toţii veţi avea opţiuni.

Callie îl urmărea pe Gordon cu ochii mijiţi, probabil întrebându-se dacă era împuternicit să facă astfel de promisiuni generoase. Sau dacă presupunea că ea avea să fie dispusă să se mărite cu el pentru a obţine aceste beneficii pentru familia ei. Era suspicioasă. Lui îi plăcea asta la o femeie.

– Se spune că în Anglia e frig şi umed, zise Sarah, încruntându-se.

– Şi pe bună dreptate, admise Gordon. E mai rece, dar nu se face groaznic de cald ca aici, şi iernile sunt destul de blânde.

Callie spuse ezitând:

– Molly, ai vrut întotdeauna să vezi Londra. Mi-ar plăcea să te duc acolo.

Scanned by CamScanner

– Eu n-o să merg niciodată! spuse Trey cu ardoare. Anglia e dușmanul. Vreau să-i omor pe toți!

Șocată, Callie exclamă:

– Și pe mine?

El roși.

– Firește că nu! Dar dumneata ești americancă, la fel ca mine. Nu trebuie să te naști aici pentru a fi american.

Neplăcându-i durerea de pe fața lui Callie, Gordon spuse:

– Ăsta e un război condamnabil, unul pe care nici un om sănătos la cap nu-l aprobă. Poți să urăști războiul și fără a gândi că toată lumea din tabăra opusă merită să moară.

– Poate că dumneavoastră vi se pare un război prostesc, dar Anglia n-are prea mult de pierdut, exceptând niște soldați și bani, spuse Trey categoric. America riscă totul.

Pe când Gordon cugeta la asta, își dădu seama că băiatul avea dreptate.

– Miza nu e egală, admise el. Anglia plătește cu vieți și bani, ceea ce e destul de rău, dar Statele Unite riscă să-și piardă însăși identitatea. Cu toate acestea, țara asta are încă sclavi. Anglia nu are. Este acesta un factor care să atârne în balanță?

Trey ezită, apoi scutură din cap.

– Poate că nu există sclavi în Anglia, dar englezii sunt foarte mulțumiți să dețină colonii de sclavi cum e Jamaica. Aici sunt liber. Baltimore are mai mulți negri liberi decât oricare alt oraș din America. Îmi place aici.

– Nimeni nu trebuie să decidă în seara asta, spuse Gordon împăciuitor. Este o ocazie uriașă și neliniștitoare. Trebuie să cugetați și să discutați ca o familie.

Sarah spuse încet:

– Mi-ar plăcea să văd Londra într-o zi. Dar sunt prea slăbită să călătoresc și n-am de gând să plec așa departe de familia mea. Vreau să-mi văd fiul și pe copiii lui.

– Fiul tău? întrebă Callie surprinsă. Susannah n-a fost singurul tău copil?

Scanned by CamScanner

Pentru că Sarah era atât de sfârşită, răspunse Josh:

- Fiul nostru Joshua. Îl cheamă aşa, după mine. A fugit din Jamaica înainte să vii dumneata pe insulă. Trăieşte în Philadelphia. E însurat şi are trei copii, pe care nu i-am văzut niciodată. Am discutat să mergem în vizită când se vor sfârşi luptele. Să le dăm verilor posibilitatea să se cunoască.

- De ce nu mi-aţi zis despre el? întrebă Callie nedumerită.

- N-a fost nevoie, spuse Josh simplu.

Durerea de pe faţa lui Callie se accentuă. Gordon bănui că necunoaşterea unui fapt atât de important o făcea să se simtă făcând mai puţin parte din familie.

- Trebuie să vorbim, Callie. Jos în birou?

Cu o expresie împietrită, ea încuviinţă din cap şi se îndreptă spre scări. Molly spuse:

- Când terminaţi de vorbit, vă rugăm să poftiţi la cină cu noi, domnule Gordon. Am cumpărat o plăcintă bună de porc şi am făcut o salată de cartofi şi morcovi.

El îi zâmbi lui Molly.

- Mulţumesc pentru invitaţie. Poate că o voi accepta, dar acum trebuie să am o discuţie.

Callie coborî scările cu paşi iuţi şi încordaţi, şi Gordon n-o ajunse din urmă decât când era în birou. Se sprijinea de tejghea cu braţele încrucişate la piept, părând gata să muşte pe cineva, începând cu el. Cu profilul ei fără cusur şi ţinuta graţioasă, arăta ca un înger furios.

Mijindu-şi ochii, ea întrebă:

- Oferta de a întreţine familia Adams în Anglia depinde de măritişul meu cu tine?

Avusese întotdeauna o profundă repulsie faţă de constrângere.

- Nu, răspunse el. Sunt două chestiuni complet separate.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

- Atunci, de ce ai făcut oferta unor oameni care practic sunt nişte străini pentru tine?

Scanned by CamScanner

– Vrei să spui ce am eu de câștigat? Îi imită poziția, sprijinindu-se de tocul ușii cu brațele încrucișate, dar într-o manieră mult mai relaxată. Îmi pot permite să-i ajut să se stabilească în Anglia, așa că, de ce nu? Sunt niște oameni cumsecade și merită o șansă să-și construiască viața pe care și-o doresc. În plus, tu ții la ei și ei la tine. Evită să pronunțe cuvintele „iubire" sau „familie" pentru că bănuia că acum amândouă ar fi riscante.

– Am crezut despre ei că sunt familie, spuse ea cu voce încordată. Cu toate astea, n-am știut că Josh și Sarah au un fiu și o întreagă altă familie aici în Statele Unite. De ce nu mi-au spus?

Durerea de pe fața ei era motivul pentru care era el bucuros că-și pierduse abilitatea de a iubi. Exilată din familia în care se născuse, Callie își crease o nouă familie proprie și acum aflase că era mai străină decât crezuse.

Alegându-și cu grijă cuvintele, el spuse:

– Au fost sclavi, Callie. Pentru tine au fost tot timpul niște oameni importanți și i-ai eliberat legal, dar aproape toată viața lor a fost modelată de sclavie. Pentru a supraviețui, sclavii se deprind să fie foarte prudenți cu ceea ce spun. Această autoprotecție devine un obicei vital.

– Dar sunt liberi de trei ani, de când am venit în America, spuse ea cu durere. Nu știau că i-aș fi ajutat să-și viziteze fiul și pe familia lui?

El se încruntă, încercând să vină cu o explicație care să aibă sens pentru amândoi.

– Când ai venit în Washington, tu erai stăpâna. Tu le-ai *dat* libertatea, tu le-ai asigurat un cămin, muncă și bani. Tu erai prietena lor iubită, dar deținei și puterea. Pentru ei era firesc să nu-ți spună mai mult decât era necesar.

– Și venirea la Baltimore a rupt tiparul, spuse ea încet. Asta are sens. Lumea s-a întors cu fundul în sus, copiii nu mai sunt copii, și bunicii se afirmă drept indivizi independenți. Zâmbi trist. Cred că înțeleg, dar schimbarea e dureroasă.

Scanned by CamScanner

În ciuda durerii, se adapta surprinzător de bine. Multe femei ar fi plâns distruse.

- Cu toții se transformă în fluturi liberi să-și ia zborul, spuse el încurajator. Asta e bine.

- Da, și zboară departe de mine, zise ea sec.

- Asta se întâmplă de obicei cu copiii chiar și în condiții normale.

- Iar viața mea n-a fost normală, oftă ea. Am presupus inconștient că vom continua așa cum am fost în ultimii trei ani, trăind împreună ca o familie. Dar acum îmi dau seama că a fost doar o situație temporară. Înghiți greu. Pentru că eu am fost fericită, n-am privit suficient de mult în viitor. Acum, privesc și habar n-am ce-i acolo.

- Tu ești deja un fluture. Alege-ți floarea! spuse el ușor. Dar să nu cercetezi o întreagă pajiște plină de flori dintr-odată. E prea derutant.

Ea zâmbi.

- E o metaforă bună, dar nu prea știu cât de departe poate fi extinsă.

- În regulă, începe cu asta. Fă abstracție de familie și gândește-te unde ți-ar plăcea să trăiești. Aici? Să te întorci la Washington? În Anglia?

El își ținu răsuflarea, întrebându-se care avea să fie răspunsul ei. Ea se încruntă.

- Iubesc multe aici în America, dar rădăcinile mele încă sunt în Anglia. Asta aș alege dacă viața ar fi simplă. Zâmbi fără umor. Credeam că familia mea e aici, dar acum trebuie să reconsider asta.

- Esența relației tale cu familia Adams nu s-a schimbat, spuse el cu blândețe. Îi iubești și te iubesc. În curând, nu vă veți mai împărtăși viețile la fel ca în trecut. Dar veți rămâne prieteni dragi.

- Însă nu familie. Sângele apă nu se face. Își mușcă buza. Poate că ar trebui să mă întorc în Anglia. Să aflu cărei rude de-ale mele i-a păsat într-atât încât să te trimită după mine. Poate să încep o afacere de croitorie într-un loc precum Bath. Dacă pot vinde proprietatea

Scanned by CamScanner

din Washington, o să am destui bani să înființez un atelier și să-mi acopăr costurile până când o să mă pun pe picioare.

– Asta ar putea funcționa. Se opri o clipă, apoi spuse: Sau ai putea să te măriți cu mine.

capitolul 17

Callie se uită atentă la Richard, care se sprijinea de tocul ușii, arătând ca un leu tolănit. Prea chipeș pentru a fi adevărat. Richard, deopotrivă prieten și străin.

– Dacă spui asta destul de des, aș putea începe să te cred și să accept. În cazul ăsta, te-ai pricopsi cu mine.

El zâmbi.

– N-aș cere asta dacă n-aș fi pregătit să accept consecințele.

Vrând să știe, ea întrebă:

– De ce eu, Richard? Cu înfățișarea, cu poziția și cu averea ta, poți găsi cu ușurință o soție dacă vrei o familie.

– Da, dar asta ar însemna atâta muncă, spuse el prompt.

Ea zâmbi.

– Deci eu sunt soluția cea mai simplă? Dar nu sunt o femeie simplă și nu o să accept un răspuns superficial. Poți mai mult de atât.

Frivolitatea lui dispăru.

– Sunt gata pentru o schimbare, Callie. N-am întâlnit nici o altă femeie cu care să vreau să mă însor, dar am văzut căsătorii pe care le invidiez. Soți care se bucură unul de compania celuilalt și care sunt cu totul fideli unul altuia. Mi-ar plăcea și mie asta.

– Și eu sunt aici, și tu îmi cunoști slăbiciunile, așa că n-ai depune prea mare efort să te apropii de mine? spuse ea sec.

– Exact. Pe vremuri, eram cei mai buni prieteni, și cred că ne-am împăca bine.

Scanned by CamScanner

-Asta e cea mai puțin romantică cerere pe care am auzit-o vreodată, spuse ea surâzând.

-Tu ai multe motive de dezamăgire în ce mă privește, admise el. Fiind un aventurier, sunt plicticos de precaut și de practic. Ca soț, aș fi incapabil de declarații poetice de dragoste. Dar voi avea întotdeauna grijă de tine. Și - vocea îi slăbi - chiar îmi place ideea de a mă însura cu cea mai bună prietenă a mea.

Pe când ea îl privea atent, își dădu seama că, sub tăria și încrederea lui, se afla singurătate. Viața ei nu fusese dintre cele mai ușoare, dar a lui fusese mai grea.

Fată fiind, avusese obișnuitele visuri romantice de a se îndrăgosti nebunește de un bărbat cumsecade care s-o iubească în aceeași măsură. Poate că doar cei tineri și idealiști puteau cunoaște această dragoste. Chiar și dacă nu rezista, ar fi avut-o, cel puțin pentru o vreme.

Dar dacă o mare dragoste romantică nu avea să se ivească, prietenia nu era un înlocuitor prea rău.

-Tu faci ca un mariaj să pară... posibil. Dar nu și atunci când în următoarele câteva zile o bătălie s-ar putea abate peste noi.

-Am putea să plecăm cu Hawkins și să așteptăm bătălia din Baltimore în liniștitul St. Michaels, dar mă îndoiesc că ai fi de acord cu asta. Cererea în căsătorie rămâne valabilă, în funcție de evenimente. Pentru moment, hai să ieșim și să vedem dacă Hawkins s-a întors pe *Sally May!*

Ea se ridică și se îndreptă spre ușa din față.

-Ai de gând să-i ceri să aștepte până când complicatele mele treburi sunt rezolvate și hotărârile sunt luate? Asta va cere timp.

Richard luă cheia de la ușa de afară dintr-un cui unde Molly o atârnase mai devreme, apoi îi deschise ușa.

-Hawkins și-a îndeplinit cu prisosință partea lui din înțelegerea noastră inițială. Bănuiesc că arde de nerăbdare să plece până nu vine Marina Regală să bată la poarta Baltimore-ului. Orice om întreg la cap așa ar face.

Scanned by CamScanner

– Aşadar, noi nu arătăm a fi foarte sănătoşi, aşa-i? spuse ea ieşind în stradă.

El îi aruncă un zâmbet intim, ce îi afectă într-un mod ciudat pulsul.

– Sănătatea mintală n-a fost niciodată punctul nostru forte, nu-i aşa?

El încuie uşa în spatele lor, apoi o însoţi pe scurtul drum până la *Sally May*, ţinând-o uşor de mijloc. Ea se simţi... ca şi cum i-ar fi aparţinut, şi nu era sigură dacă îi plăcea senzaţia sau nu.

Hawkins stătea în cabina căpitanului pufăind absent dintr-o pipă, în vreme ce studia activitatea din port. Îşi ridică privirea când Richard îl salută de pe chei.

– Salut!

Mişcându-se cu agilitatea unui marinar, se ridică şi îi întinse lui Callie o mână să urce pe barcă.

– V-aţi găsit familia bine, sănătoasă? Sunteţi gata să plecaţi acum?

Ea păşi cu grijă în cabină şi se aşeză pe una din băncile din lemn lăcuit.

– Îmi pare rău, nu. Sigur că totul e mai complicat decât m-am aşteptat. Nu putem pleca acum, aşa că probabil e timpul să ne luăm rămas-bun, şi Domnul să vă aibă în pază!

Richard o urmă jos în cabină.

– Ţi-ai îndeplinit partea ta din înţelegere, Hawkins. Eşti liber să pleci acasă.

– De fapt, cât de complicată a devenit toată situaţia? întrebă Hawkins.

– Fiul meu vitreg s-a alăturat voluntarilor şi refuză categoric să plece, bunica lui se reface după o febră şi e prea slăbită să călătorească şi nimeni din familie nu e sigur că vrea să meargă în Anglia. Îi aruncă lui Richard o privire piezişă. Nici eu nu sunt sigură.

În ochii lui Hawkins se oglindi înţelegere pentru situaţiile acestea complicate.

– Cum rămâne cu tine, Gordon? Mi se pare că şi tu ţi-ai făcut datoria.

Scanned by CamScanner

Richard ridică din umeri.

- N-o părăsesc pe Callie în ajunul unei bătălii importante. Pot aranja un transport spre casă mai târziu.

Hawkins se încruntă.

- Când am vorbit cu omul cu care fac afaceri aici, mi-a spus despre o familie care încearcă cu disperare să ajungă în Norfolk, unde trăiește fiica lor împreună cu familia ei. Am spus că o să-i duc eu acolo. E un drum lung prin Chesapeake într-o barcă mică, așa că va dura câteva zile să ajung la Norfolk și încă alte câteva să mă întorc la St. Michaels.

- Până atunci s-ar putea să fie clar ce se va întâmpla aici, în Baltimore, spuse Richard gânditor.

Hawkins încuviință din cap.

- Nu pot aștepta la infinit, dar corabia mea e încă în reparații, așa că pot sta mai mult în St. Michaels. După bătălie, dacă va fi una, o să mă întorc aici, dacă asta e posibil, să văd dacă vreunul din voi vrea să se întoarcă în Anglia.

- Asta e mai mult decât corect, spuse Callie cu căldură. Îmi pare rău că această misiune a devenit așa complicată pentru dumneata.

Căpitanul chicoti.

- Complicațiile fac viața interesantă. O să plec odată cu fluxul de dimineață. Să aveți grijă de voi!

Richard scutură mâna întinsă de Hawkins.

- La fel și tu. O să cobor să-mi iau lucrurile.

Pe când făcea asta, Callie se ridică și îl sărută ușor pe Hawkins pe obraz.

- Îți mulțumesc. Apreciez tot ce ai făcut.

El spuse încet:

- Sper să găsești ce cauți, fata mea.

Richard apăru din cabină cu desaga cu lucrurile lui, apoi sări pe chei și îi întinse o mână lui Callie.

- Apartamentul tău din pod are loc și pentru mine dacă nu vă stau în drum?

- Firește. Zâmbi. Poți să rearanjezi butoaiele de tun, să-ți faci un mic spațiu personal.

Scanned by CamScanner

– Asta nu-i o idee rea, de fapt.

Pe când își croiau drum înapoi spre depozit, el o luă lejer de mână. Ea ar fi trebuit să-și retragă mâna, dar, într-o lume unde totul se schimba, Richard era ceva stabil. De încredere. O legătură cu trecutul, ce era mai puțin complicat decât prezentul.

Cheiul era ocupat chiar și așa la acea oră târzie din zi. Câțiva negustori găsiseră căruțe să le transporte mărfurile afară din oraș. Alții își strângeau la piept lucrurile și se îmbarcau pe niște bărci mici. Deși Baltimore-ul nu se golea ca Washingtonul, unii locuitori se retrăgeau totuși. Dar majoritatea își vedeau de treburi sau purtau uniforme.

Callie icni brusc și se opri, oprindu-l și pe Richard, pe care-l ținea de mână.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Îmi pare rău. Callie scrută cu privirea oamenii din față, apoi începu să meargă din nou. Am zărit un bărbat care semăna cu fiul meu vitreg, Henry. Asta s-a întâmplat des când am ajuns prima dată în Statele Unite. Nu așa des în ultimul timp, dar toată această nesiguranță mă face nervoasă.

– Ești sigură că nu era el?

Ea încuviință din cap.

– El trăiește în Jamaica, și nu-mi pot imagina că vine aici în mijlocul unui război. Sunt doar cu nervii întinși la maximum din cauza a tot ce se petrece.

Ajunseră la casa Newell, și Richard descuie ușa. Callie întrebă:

– Tu ce-o să faci câtă vreme noi așteptăm să vină războiul peste noi? Nu-mi pot imagina că ai vrea să te alături uneia dintre unitățile de voluntari din Maryland.

– N-o să lupt împotriva alor mei. Nici n-aș trage asupra americanilor dacă aș fi cu trupele engleze. Îi zâmbi. Dar pot săpa șanțuri.

– Deci o să lucrezi la apărare, nu la atac, spuse ea gânditoare, urcând scările. Destul de corect.

– Dacă apărarea e destul de bună, forțele engleze s-ar putea hotărî să nu încerce să invadeze orașul. N-au prea

Scanned by CamScanner

mulți soldați, și Ross nu e îndeajuns de nesăbuit încât să sacrifice vieți atacând forțe întărite în tranșee, care nu vor fugi de data asta.

- Este posibilă o retragere engleză? întrebă ea plină de speranță.

- Da, dar nu știu cât e de probabil. Îl putem întreba pe Josh cum merge lucrul la metereze.

Ajunseră în capul scărilor, și el îi ținu ușa. Când intrară în salon, Richard anunță:

- O să stau aici deocamdată. O să încerc să nu vă fac prea multe necazuri.

Josh punea masa cu ajutorul lui Trey, dar ridică întrebător dintr-o sprânceană spre Richard.

- Lenea e mama răutăților. Simți nevoia să faci ceva?

- I-am spus lui Callie că m-aș oferi să sap șanțuri la est de oraș, dacă mai e nevoie de mână de lucru, spuse Richard.

Josh păru șocat că un bărbat atât de evident nobil ar face o astfel de muncă, dar își reveni repede.

- Pari a avea un spate puternic, așa că mă aștept să fii bine-venit. Dacă nu vrei să-ți strici costumul londonez, îți pot împrumuta niște haine. Avem aproape aceeași măsură.

- Asta ar fi foarte bine. Richard arătă spre desagă. Am călătorit cu foarte puține lucruri.

- Decât să săpați la șanțuri, ar fi mai bine dacă v-ați înrola la voluntari, zise Trey. E mai distractiv, și uniforma e mai bună. Știți să trageți cu arma?

- Trag destul de bine, dar nu vreau să omor nici soldați englezi, nici americani, îi explică Richard. Săparea de șanțuri ar trebui să mă țină departe de necazuri.

Callie știa că era un trăgător de elită, așa încât avea și mai multe motive să evite serviciul militar activ. Din murmurul de voci venind din camera lui Sarah, înțelese că Molly o îngrijea pe bunica ei, dar fu surprinsă să vadă un tânăr voluntar blond intrând dinspre balcon. Îi zâmbi.

- Probabil că ești un prieten de-al lui Trey?

Scanned by CamScanner

– Da, doamnă, spuse el timid. Sunt Peter Carroll. În mod normal, studiez dreptul, dar săptămâna asta sunt soldat. Trey a spus că aș putea să vin la cină și să mă zgâiesc un pic la sora lui.

Era un tânăr drăguț, cu câțiva ani mai mare decât Trey, și roși fermecător atunci când Molly ieși din camera lui Sarah. Interesant era că și lui Molly părea să-i placă la fel de mult de el.

– Bună, Peter! Îmi pare bine că ai putut veni. Lista de musafiri se mărește, așa că mă bucur că am cumpărat o pâine, să meargă cu plăcinta de porc și cu salata!

Molly părea obosită, dar își asumă cu succes îndatoririle de bucătăreasă și de stăpână a casei. Callie își dădu seama că, de fapt, acum nu prea mai era nevoie de ea. Oftând în gând, puse acea idee laolaltă cu toate celelalte revelații cum că viața ei era în schimbare.

Se așezară la cină câteva minute mai târziu. Masa fu una dintre cele mai plăcute de care Callie avusese vreodată parte, deși mâncarea era obișnuită și oamenii din jurul mesei erau feluriți. Poate că pericolul iminent făcea ca astfel de momente de plăcere împărtășită să fie speciale.

Trey și Peter se înapoiară la regimentul lor când masa se termină. Nu dură mult să se facă aranjamentele pentru locuit. Josh și Sarah dormiseră împreună până când ea se îmbolnăvise, dar apoi împărțiseră cele două dormitoare în camere pentru femei și pentru bărbați. Molly dormea pe un pat improvizat, lângă bunica ei, pentru a avea grijă de ea, în vreme ce Josh și Trey transformaseră celălalt dormitor într-unul masculin. Astfel, Molly era disponibilă pentru nevoile medicale, și Sarah nu era deranjată când soțul ei pleca devreme să muncească la fortificațiile orașului.

Deoarece era vară, o pătură și o pernă improvizată erau de ajuns să facă un pat pentru Callie de cealaltă parte a patului lui Sarah – lucru valabil și în cazul lui Richard, lângă Josh. Josh încercă să-i ofere patul, dar Richard sublinie vesel că nu el era cel cu oasele bătrâne.

Scanned by CamScanner

Trey avea să doarmă acolo dacă rămânea peste noapte acasă.

În ciuda neliniștii ei legate de felul în care se schimbau lucrurile, Callie dormi bine și fericită. Cu excepția lui Trey, toți oamenii pe care îi iubea erau sub acest acoperiș grosolan de scânduri. Se rugă ca, peste o lună, să fie cu toții la fel de sănătoși și de fericiți.

capitolul 18

Săparea șanțurilor era o muncă extrem de grea. Firește că Gordon știa asta și era obișnuit cu munca grea. Dar construcția de metereze era o metodă cu totul aparte de epuizare.

La sfârșitul zilei, era acoperit de noroi, și îl dureau mușchii în locuri unde nici nu știa că îi avea. Josh observă, dar avu tactul de a nu sublinia că Gordon arăta de parcă îl călcaseră niște cai în galop. În repetate rânduri.

Când ajunseră acasă, abia avu energia de a lua câteva guri de pâine și brânză înainte de a se duce spre pat, să se dezbrace de hainele murdare și să se prăbușească. Înainte de a se afunda complet în somn, îl auzi pe Josh spunând cu un chicotit:

-Ce-i al lui e al lui. Băiatul ăsta știe să muncească.

-Zău?

Vocea lui Callie avea o notă caustică.

-Ăsta e un mare compliment, don'șoară Callista. Nici nu-ți dădeai seama că e nobil când săpa la șanțuri cu lopata.

Gordon zâmbi în vreme ce-l lua somnul. Se părea că trecuse testul în fața lui Josh.

Când se trezi a doua zi de dimineață, văzu că îi luase cineva hainele murdare și cizmele, le curățase și le lăsase să se usuce în aerul cald. Fu mișcat că avea cineva grijă de el. Callie? Molly? Josh? Bănui că fusese una dintre femei. Josh își începuse deja lunga zi de muncă.

Scanned by CamScanner

Săpatul era la fel de greu ca în ziua anterioară, dar corpul lui începuse să se obişnuiască. După cină, îi sugeră lui Callie:

– Vrei să mergem la o plimbare? Aş vrea să văd mai mult din oraş.

Ea ezită înainte de a spune:

– Mi-ar plăcea foarte mult. Nici eu nu cunosc prea bine Baltimore-ul.

Coborâră în stradă, şi ea îl luă de braţ pe când se plimbau spre est, de-a lungul cheiului. Îl ţinea uşor de braţ, şi el simţea că aşa era bine şi întocmai cum trebuia să fie. Obosit, dar simţindu-se totuşi împăcat, o întrebă:

– Cum ţi-ai petrecut ziua?

– Cosând. Zâmbi. Asta ştiu să fac cel mai bine. Pentru că n-am aproape nimic de îmbrăcat, am găsit o prăvălie de haine uzate, de unde am cumpărat câteva rochii şi o pelerină şi câteva alte chestii necesare. Am modificat azi rochia asta şi mâine o să lucrez la cealaltă. Am cumpărat şi material să fac câteva lucruri noi.

El îşi dădu seama că nu mai purta rochia cenuşie fără formă de la familia Green, ci o rochie de o discretă eleganţă din muselină verde-deschis cu floricele.

– Pesemne sunt foarte obosit de nu am observat că ţi-ai îmbunătăţit garderoba. Firește, eşti întotdeauna fermecătoare, aşa că e uşor să nu bag de seamă cu ce eşti îmbrăcată.

– Linguşitorule, spuse ea amuzată. Cum e viaţa de săpător de şanţuri?

El îi arătă mâinile.

– Băşicile prosperă, dar asta o să fie la loc de cinste pe lista lucrurilor neobişnuite şi interesante pe care le-am făcut.

Încă de la bun început, n-avusese mâini fine, aşa încât băşicile ar fi putut fi şi mai grave, dar erau porţiuni jupuite unde se făcuseră băşici şi apoi plesniseră. Ea se încruntă.

Scanned by CamScanner

- Adu-mi aminte să pun alifie pe ele în seara asta, ca să nu se inflameze. Îl luă din nou de braţ, şi îşi reluară plimbarea. Pot să înţeleg de ce săparea de fortificaţii e neobişnuită, dar ce o face să fie interesantă?

- Oamenii, răspunse el. Albi şi negri, sclavi şi liberi, bogaţi şi săraci. Munca pentru un scop comun, vital, a creat o minunată energie ce-i adună pe toţi laolaltă. Este acolo un băiat care nu poate avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani. Îl cheamă Sam Smith şi e nepotul generalului Sam Smith, comandantul apărării oraşului. Băiatul lucrează până când mai are puţin şi cade din picioare şi e mândru să facă asta.

Ea îl strânse mai tare de braţ.

- Nimic nu se compară cu o ameninţare comună la adresa vieţilor şi a caselor pentru a-i aduna laolaltă pe oameni.

El aflase acest adevăr în locuri precum pivniţa din Portugalia unde cinci străini urmau să fie executaţi a doua zi de dimineaţă, dar ceea ce trăia acum era mai important şi implica soarta unei naţiuni.

- Nimeni nici măcar n-a comentat din cauza accentului meu englezesc. Mai sunt vreo doi englezi acolo în şanţuri. Atâta vreme cât săpăm, suntem acceptaţi ca fiind de-ai locului.

- Îţi place să faci parte din ceva mai important?

- Da. Sentimentul e trecător, dar puternic.

Ea era pe punctul să spună ceva, dar tresări, apoi mormăi o înjurătură nedemnă de o doamnă. El întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

- L-am zărit din nou pe bărbatul care seamănă cu fiul meu vitreg, Henry. Probabil locuieşte prin apropiere, pentru că l-am mai văzut de câteva ori cu coada ochiului. Nu se vedea clar, doar suficient să mă alarmez.

El se uită în aceeaşi direcţie, dar nu văzu pe nimeni care să pară a-i urmări.

- Cum arată?

- Henry e destul de înalt, cu păr castaniu şi ochi albaştri lăcrimoşi. Arată ca un bărbat care ar trebui să fie

Scanned by CamScanner

slăbănog, dar s-a îngrășat, abandonându-se propriilor plăceri, spuse ea caustic.

– Tu încă ai limba ascuțită, replică el chicotind. Dar eu cred foarte tare în intuiție. Având în vedere reacția ta, ești sigură că bărbatul pe care abia dacă l-ai zărit este fiul tău vitreg? Un alt bărbat te-ar fi făcut să tresări mai puțin.

Ea scutură din cap.

– Dacă era Henry, o să ne facă necazuri.

– S-ar putea afla aici pentru depozitul Newell? Presupun că e al lui, și, în vremuri mai normale, înțeleg că aduce venituri bune.

– Proprietatea e o chestiune complicată, răspunse ea. Îți aduci aminte că am spus că testamentul refăcut al lui Matthew a dispărut în mod misterios? Când el încuviință, ea continuă: Testamentul revizuit îmi lăsa mie depozitul și alte câteva afaceri ce ar produce venituri constante. Nu o mare avere, dar destul pentru a-mi asigura un trai confortabil.

– Dar nu poți demonstra asta fără testamentul revizuit.

– Adevărat, dar am versiunea în ciornă pe care Matthew mi-a dat-o s-o studiez. Are observațiile pe care le-am făcut și pe care el le-a semnat, pentru a demonstra intenția de a face acele modificări. L-a luat pentru a redacta un exemplar corectat și semnat așa cum trebuie, dar, după aceea, a murit brusc. Cred că redactase varianta finală, dar n-am văzut-o niciodată. Dacă o făcuse, probabil că Henry a ars-o imediat ce Matthew și-a dat ultima suflare.

– Dar dacă Henry își face apariția, ai putea folosi proiectul de testament drept dovadă că soțul tău avea intenția de a-ți da ție depozitul?

– Exact. Nu știu dacă ar merge, dar, dacă Henry forțează nota și cere să plecăm, e atât de nesuferit, încât un judecător ar fi mai înclinat să creadă că proprietatea e a mea. Am aranjamentele mele de căsătorie ce stipulează că Matthew mi-a promis că-mi dă diverse proprietăți

Scanned by CamScanner

drept moştenire, ca văduvă, pentru a mă întreţine în cazul morţii lui.

-Sună suficient de complicat pentru a hrăni pe săturate un avocat timp de ani buni, observă el. Ai hârtiile pentru a dovedi toate astea?

-Da, şi le-am trimis la Baltimore cu Josh şi Sarah. Toate documentele importante sunt aici. Ea se înfioră. Sunt bucuroasă că mi-am ascultat intuiţia. Dacă Henry face necazuri, cel puţin am ceva muniţie.

-De fapt, cât de aproape de varianta finală era versiunea în ciornă?

-Destul de aproape, din câte ştiu eu. Matthew a scris-o cu mâna lui, şi are câteva cuvinte şterse, dar prevederile lui legate de mine şi de copii erau foarte clare.

-Mă pricep destul de bine la falsificat, spuse Gordon. Dacă ai o copie a semnăturii lui Matthew, aş putea cu uşurinţă s-o adaug la ciorna de testament. Totuşi, ar părea mai legal dacă ar fi şi martori, şi bănuiesc că Josh şi Sarah n-ar putea fi acceptaţi, pentru că la data respectivă erau sclavi.

Ea se opri în stradă şi se uită la el, cu ochii ei mari şi căprui.

-Te-am şocat? întrebă el.

-Cred că asta e o idee *minunată*! exclamă ea. N-am putut suporta gândul că Molly şi Trey nu şi-au primit moştenirile pe care le meritau şi pe care tatăl lor a dorit ca ei să le aibă.

-Eşti îndreptăţită şi la moştenirea în calitate de văduvă, sublinie el. Într-o situaţie complicată, i-ai fost o soţie bună şi o mamă blândă pentru copiii lui mai mici.

-Ar fi bine să am un venit independent, încuviinţă ea. Dar nu atât de important ca faptul ca Molly şi Trey să beneficieze de un start bun în viaţă. Se încruntă. Cât despre martori, Matthew avea un bun prieten pe nume Frederick Holmes. Se întâlneau regulat să joace cărţi şi să fumeze trabucuri. Domnul Holmes era foarte bătrân, şi a murit cam la o săptămână după Matthew. Era un plantator respectat, şi ar fi putut semna testamentul.

Scanned by CamScanner

Zâmbetul ei deveni răutăcios. Şi am o copie a semnăturii lui pe o scrisoare de condoleanţe pe care mi-a trimis-o după moartea lui Matthew.

– Genial! exclamă Gordon. Nu cred că soţul tău mai avea alţi prieteni care în mod convenabil să fi murit.

– Din fericire pentru ei, nu. Un martor e de ajuns?

Gordon reîncepu să meargă, cugetând.

– Ar fi puţin neobişnuit, dar tu ai putea semna într-un fel personal. Ceva de genul: „Asta pare a fi foarte corect, domnule Newell. Soţia ta iubitoare, onor. Catherine Callista etc. etc." Şi să pui data.

– Dacă testamentul pare legitim, judecătorul n-o să se mire că nu l-am prezentat mai devreme?

Gordon zâmbi larg.

– Flutură din gene şi spune că nu te-ai gândit că era legal pentru că avea câteva cuvinte şterse şi semnase doar un singur martor. Arată-te încântătoare şi vulnerabilă şi poate nu prea inteligentă, şi judecătorul o să-ţi mănânce din palmă.

Ea râse şi îl strânse de braţ.

– Îmi place ideea asta! Avocatul meu, Francis Scott Key, e unul dintre cei mai buni din Washington. Habar n-am unde e acum, probabil locuieşte la moşia familiei, în centrul Marylandului, unde e mai răcoare. Dar, când se va termina toată această nebunie, o să-i scriu să văd ce se poate face. E posibil să cunoască în Jamaica avocaţi care pot lua măsuri şi pot face dreptate pentru Molly şi Trey.

– Cu siguranţă merită încercat, încuviinţă Gordon. Nu încerci să furi ceva la care nu eşti îndreptăţită. Doar faci posibil ca dorinţele soţului tău să fie înfăptuite.

– Este adevărat şi în acelaşi timp o elegantă justificare. Chicoti. Îmi pare aşa bine că ai atâtea talente.

– Toate sunt la dispoziţia ta, Catkin. Privirea lui alunecă spre cheiul din faţa lor. Corăbii suple cu două catarge erau acostate la chei, şi un alt vas era în construcţie într-un şantier. Un clopot de corabie bătu trist

Scanned by CamScanner

în apropiere. E evident că e Fell's Point[1], comunitatea constructorilor de corăbii.

- Locul de naștere al atâtor vase ce le-au hărțuit pe cele ale englezilor. Am auzit că peste o mie de corăbii engleze au fost capturate de corsari americani.

Gordon fluieră ușor.

- Nu-i de mirare că englezii numesc Baltimore-ul un cuib de pirați!

- Da, pe-aici a devenit ca o medalie de onoare. Amuzamentul i se stinse. Dacă englezii reușesc să cucerească orașul, Fell's Point va fi cu siguranță ras de pe fața pământului.

- Nu cred că englezii vor merge atât de departe. Stai numai să vezi meterezele noastre!

Ea râse, și de comun acord se întoarseră pe același drum. Era aproape întuneric când ajunseră la depozit. Când Callie urcă lunga scară spre dormitoare, spuse:

- Unul dintre primele lucruri pe care Josh le-a făcut când s-au mutat aici a fost să pună balustrade pe ambele laturi ale scării. Foarte util când urci pe întuneric, fără felinar.

- Poate că s-ar descurca bine cu o tâmplărie. Baltimore-ul e un oraș în creștere, așa că tâmplarii buni sunt la mare căutare.

- Cred că i-ar plăcea tare mult să aibă propria afacere.

Aproape că ajunseseră sus, așa că era timpul să facă o mișcare.

- Callie?

- Da? Ea se opri și se întoarse spre el. Pe întuneric, era o umbră cu forme atrăgătoare, un slab miros de lavandă și o față albă.

- Ce vrei?

El se afla cu două trepte mai jos, așa că urcă o treaptă, ceea ce le aduse fețele la același nivel.

---

[1] Cartier istoric de-a lungul cheiului în zona de sud-est a orașului Baltimore, înființat în jurul anului 1763, în lungul țărmului nordic al portului (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Doar asta.

Ţinându-şi o mână pe balustradă pentru echilibru, se aplecă şi o sărută. În întuneric, buzele lui îi atinseră mai întâi obrazul, dar fu uşor să-i găsească gura.

Ea oftă, gura i se relaxă, şi îşi ridică o mână, punându-i-o pe umăr. El nu încercă să adâncească sărutul, dar o luă cu cealaltă mână de mijloc şi o trase mai aproape, aşa încât trupurile lor se atinseră. Era delicată şi caldă, lipindu-se de el.

Era un efort să continue să o sărute cu blândeţe, dar ar fi fost nebun să rişte s-o îndepărteze. Tandrul sărut continuă până când ea se retrase de lângă el şi spuse cu voce şoptită:

– Încerci să mă seduci, Lord George?

– Nicidecum. Credeam că e un sărut foarte manierat, spuse el străduindu-se să regăsească tonul uşor al vocii. Seducţia ar fi nemanierată.

Şi să spună că o curta ar însemna că se mişca prea repede.

– Aşadar, doar un sărut manierat de noapte bună. Se aplecă în faţă, şi buzele ei le atinseră scurt pe ale lui. Atunci, noapte bună.

Se întoarse şi urcă ultimele scări cu pas vioi. El o urmă şi, chiar când deschidea uşa de sus, el spuse:

– Sărutul ăsta mă va face să visez frumos. Şi pe tine?

Ea deschise uşa, şi lumina lămpilor dinăuntru se revărsă peste ea, luminându-i zâmbetul enigmatic pe care-l aruncă peste umăr. Apoi plecă. El bănui că în seara asta amândoi aveau să viseze frumos.

capitolul 19

– Se spune că, din vârful dealului Federal, o să putem vedea până la jumătatea drumului spre Washington, spuse Richard pe când urcau dealul împreună. Deşi poate că e exagerat.

Scanned by CamScanner

Callie și Richard încheiaseră fiecare zi a acestei lungi săptămâni de pregătiri și așteptare cu o plimbare către o altă parte a orașului. Baltimore era al treilea cel mai mare oraș din Statele Unite, dar începeau să-l cunoască bine.

– Dealul Federal e la fel de înalt ca Hampstead? Cel la care sapi șanțuri? întrebă Callie gâfâind puțin de la urcuș. De acolo s-a putut vedea o panoramă superbă asupra orașului și asupra meterezelor voastre.

– Nu cred că dealul ăsta e la fel de înalt, dar se vede o priveliște frumoasă asupra apei. Ajunseră în vârful dealului Federal și își aruncară privirea peste forturi și spre râul Patapsco, ce ducea înspre golf. Richard înțepeni și mormăi o înjurătură în șoaptă. Callie se uită și ea. În orizontul cețos erau catargele grupate ale unor corăbii. Simți cum o gheară înghețată îi cuprinse inima.

– Marina Regală?

Richard îi puse o mână liniștitoare pe spate.

– Cred că astea trebuie să fie. Avea o voce aspră. În câteva zile, răbdarea și hotărârea locuitorilor din Baltimore vor fi puse la încercare.

– Trey. Înghiți greu. Dacă generalul Ross își debarcă trupele, regimentul lui Trey va fi cu siguranță chemat să acționeze.

– Poate că da, poate că nu, spuse Richard calm. Rezerviștii, voluntarii și soldații cu experiență au venit în număr mare. Orașul e plin. Englezii nu se pot compara cu americanii ca număr, și, având în vedere fortificațiile bune pe care le-am construit, voluntarii nu vor mai fi puși pe fugă, așa cum a fost cu trupele de la Bladensburg.

Ea bănui că el avea dreptate. Sarah îi spusese că, după incendierea Washingtonului, Baltimore-ul intrase într-o panică totală, dar în câteva zile orașul își revenise și își canalizase cu hotărâre resursele pentru a rezista probabilului atac englez. Înălță în gând o rugăciune pentru ca Trey să fie ocrotit. Înăbușindu-și neliniștea, spuse:

Scanned by CamScanner

– Am auzit că englezii nu pot intra în golf decât dacă distrug fortul McHenry. Crezi că e adevărat?

– Echipele de săpători de la dealul Hampstead sunt ferm convinși. Richard făcu un gest către fortul de cărămidă în formă de stea de la capătul peninsulei, ce era îndreptat direct spre corăbiile depărtate. În opinia marinarilor cu care am lucrat, fortul e bine poziționat, și râul e prea puțin adânc pentru ca vasele mari de război să intre. Doar vasele mai mici pot ajunge în raza de tragere.

– Între timp, armata generalului Ross va debarca și va invada dinspre est. Ea își dădu seama că mâna îi era încleștată într-a lui cu o forță ce o amorțise. Își slăbi strânsoarea. Aș vrea ca războiul ăsta blestemat să nu fi început niciodată!

– Sunt de acord. Încruntându-se spre fort, Richard continuă: Mi-am dat seama că, deși nu lupt împotriva țării mele, vreau ca America să iasă din acest război întărită și mai sigură de propria identitate. Își îndreptă privirea spre Callie. N-am putut niciodată rezista să n-o aplaud pe micuță.

Ea zâmbi.

– Nici eu. Cât de imprudent din partea Americii să lupte cu cea mai mare putere militară din lume! Au făcut greșeli militare îngrozitoare în război, dar iată-i săpând la propriu și pregătindu-se de confruntare.

– Să le urăm succes.

Se întoarse, luând-o cu el, și împreună se îndreptară tăcuți spre depozit. Ei îi plăceau aceste plimbări de după-masă, pentru că le acorda un răgaz să stea împreună. Aceste ore împreună erau ca prietenia lor din copilărie, exceptând sărutările furate în drum spre dormitoare.

Callie s-ar fi putut feri dacă ar fi vrut, dar descoperise că nu voia. El nu încercase s-o seducă, dar în fiece noapte săruturile deveneau mai lungi și mai amețitoare. Ea bănuia că el îi făcea curte, dar nu voia să întrebe. Într-o

Scanned by CamScanner

săptămână, bătălia s-ar fi putut termina, și ar fi fost din nou posibil să se gândească la viitor.

Dar nu încă.

După aceste pregătiri intensive, Baltimore-ul începuse să se relaxeze, dar vederea vaselor engleze readuse orașul într-o stare de maximă neliniște. Trupe echipate în orice, de la uniforme oficiale la veșminte neîngrijite de marinari, se agitau pe străzi, situația fiind complicată de oamenii care se hotărâseră că venise vremea să-și viziteze rudele din afara orașului.

Trey era acasă într-o permisie până a doua zi, dar fremăta de entuziasm.

- Dimineață o să fim mobilizați, sunt sigur de asta! exclamă el.

Gordon se gândi să-l lumineze în legătură cu realitățile urâte ale luptei, dar renunță. Trey nu l-ar crede, și avea să afle în curând adevărul.

Callie spuse:

- Hai să facem în seara asta o scară de frânghie, pentru orice eventualitate. Josh, avem suficientă sfoară să facem o scară care să ajungă până la pământ de la etajul ăsta?

Josh se gândi, apoi încuviință din cap.

- Da, avem, și am lemn, numai bun pentru niște trepte solide.

- Crezi că va trebui să fugim în felul ăsta, don'șoară Callista? întrebă Molly.

- Probabil că nu, dar, având deja o casă incendiată în război, vreau să fiu pregătită, o lămuri Callie. Clădirile astea sunt toate din lemn, și ar fi cuprinse foarte repede de flăcări dacă englezii se hotărăsc să dea foc orașului.

Gordon fu de acord cu Callie și înțelese că găsirea unui proiect comun de înfăptuit era o metodă bună să distragă atenția de la nesiguranța ce plana asupra lor.

Callie aprinse lămpile pentru a oferi lumină la lucru, și chiar și Sarah ajută, acum că se simțea mai în putere.

Scanned by CamScanner

La fel ca majoritatea bărbaților care își petrecuseră o parte din viață pe mare, Gordon știa multe despre noduri, așa că fu desemnat meșterul nodurilor. Cu toată lumea muncind laolaltă, în două ore aveau o scară solidă de frânghie destul de lungă pentru a ajunge la pământ și din fața, și din spatele casei.

Scara alcătuia o grămadă destul de mare atunci când fu terminată. Pe când Gordon și Trey o înfășurau într-un cilindru gros aproape de mărimea unui butoi cu tutun, Molly întrebă îngrijorată:

– O să te poți descurca cu scara dacă va fi nevoie s-o folosim, bunico?

Sarah râse.

– Dacă am de ales între scară și a mă trezi pusă pe grătar, o să mă descurc!

Josh dădu din cap aprobator.

– N-o să te las să cazi, scumpete. De dimineață, pe lumină, o să pun niște cârlige pentru scări în față și în spate. Josh își acoperi un căscat. Acum sunt gata de culcare.

– Eu o să dorm pe balcon, spuse Trey. Așa o să pot auzi dacă se dă semnalul de adunare a trupelor.

– Cred că o să vin și eu cu tine, spuse Gordon. O să fie plăcut de răcoare.

Molly zâmbi.

– Dacă eu și don'șoara Callista dormim și noi afară, bunica și cu bunicul pot avea din nou patul lor.

Josh chicoti.

– O idee tare bună. Nu îmi place să dorm de unul singur.

– Nici eu, admise Sarah. Îmi lipsește sforăitul tău.

Gordon nu avea să simtă lipsa sforăitului lui Josh, dar simți invidie față de cei doi bătrânei, văzând profunda afecțiune care-i lega. El și Callie împărtășeau o mare afecțiune, dar era o întrebare fără răspuns dacă asta avea să fie de ajuns pentru a-i ține împreună.

Balconul era într-adevăr plăcut de răcoros, deși pe străzi era mai multă activitate decât de obicei. Trey și Molly își întinseră păturile pe stânga, în vreme ce Gordon

Scanned by CamScanner

și Callie luară partea din dreapta. Gordon fu bucuros când ea își întinse pătura lângă a lui. Nu prea aproape pentru a isca necazuri, dar suficient de aproape ca, atunci când toată lumea se liniștea, mâna ei s-o poată lua pe a lui.

El îi ridică mâna s-o sărute ușor pe degete, apoi adormi. Era recunoscător atât pentru propriul autocontrol, cât și pentru oboseala pe care o simțea. Dacă ar fi căzut pradă ispitei și ar fi încercat serios s-o seducă pe Callie în această neobișnuită săptămână, probabil că ea i-ar fi spart capul cu țeava pistolului.

În schimb, devenise din ce în ce mai relaxată în preajma lui și încurajator de receptivă la săruturi. Data viitoare când avea s-o ceară de soție, poate că ea urma să se gândească în mod serios la această cerere.

Dacă nu, ei bine, avea să aștepte și s-o ceară din nou mai târziu.

Callie se trezi în zori, constatând că se mișcase înspre Richard, cuibărindu-se sub brațul lui și punându-și capul pe umărul lui. Își ridică privirea și văzu că el se uita amuzat la ea cu ochii aceia cenușii. Văzând că era trează, o mângâie ușor pe braț și își duse mâna spre șoldul ei. Era un simțământ teribil de încântător. El nu rosti nici un cuvânt când ea se retrase, dar amuzamentul se intensifică.

Ea stătea pe spate, și își aminti că azi războiul avea să ajungă cu siguranță în Baltimore și că fiul ei vitreg urma să facă parte din el. Mâna i se mișcă și o luă pe a lui Richard, iar el își împleti degetele cu ale ei. Sentimentele ei pentru el erau complicate, dar acum se bucura de orice alinare putea primi.

Stătură astfel până când Trey începu să se miște.

- Și a venit și ziua de azi! spuse el cu voce răgușită.

Voce de bărbat, nu de băiat.

Molly, care nu se trezea de bunăvoie dis-de-dimineață, spuse supărată:

Scanned by CamScanner

– Accept că de-abia aştepţi să fii ucis, dar nu poţi să taci?

Callie zâmbi auzind familiara zeflemea între fraţi.

– Cred că e timpul să ne sculăm cu toţii.

Zicând asta, se ridică în şezut, căscând.

– E vremea să vă mişcaţi, somnoroşilor, spuse Sarah din uşa balconului. Părea a fi din nou ea însăşi, sănătoasă. Probabil faptul că dormise cu trupul cald al soţului lângă al ei îi sporise energia. Continuă: O să fac ceva de mâncare pentru micul dejun, şi apoi cred că trebuie să mergem cu toţii la biserică să ne rugăm.

– Greu de contrazis aşa ceva, spuse Richard, ridicându-se şi împăturindu-şi pledul. Sper doar ca Dumnezeu să-şi amintească de chipul meu când o să pun piciorul în biserică. A trecut ceva vreme!

– În cazul ăsta, e bine că mergi în dimineaţa asta, pentru că garantez eu că diavolul îţi ştie numele!

Chicotind, Sarah se întoarse în bucătărie. Să-şi înceapă ziua cu râsete nu era un lucru rău, decise Callie. Râsete şi rugăciuni. Aveau nevoie de amândouă.

capitolul 20

Cea mai apropiată biserică era una metodistă, la doar câteva străzi distanţă. Străzile erau pline de oameni îmbrăcaţi în haine de duminică, ce mergeau să participe la slujbă, voluntari agitaţi aşteptând chemarea la război şi căruţe încărcate, pentru că unii gospodari hotărâseră că era timpul să părăsească oraşul.

Văzând câtă lume se îndrepta spre aceeaşi destinaţie ca ei, Gordon observă:

– Biserica va fi arhiplină. Bănuiesc că nu e aşa de obicei, corect?

– Nu, răspunse calmă Sarah. Dar nu suntem singurii care se roagă la Dumnezeu pentru a fi luaţi în paza Lui.

Gordon încercă să-şi aducă aminte când fusese ultima dată într-o biserică. Probabil atunci când un vechi

Scanned by CamScanner

coleg de clasă, Daniel Herbert, se însurase în Londra, cu un an în urmă. Ceremonia avusese loc în măreața biserică St. George din Hanover Square. Biserica de care se apropiau azi era cu mult mai modestă, deși turla năzuia spre ceruri.

Deoarece Callie și Molly discutau, iar Sarah îl luase de braț pe Josh, Gordon merse alături de Trey. Tânărul era îmbrăcat cu vestonul de voluntar și avea pușca și ranița, pregătit să răspundă chemării în orice clipă. Întrebă:

- Cu ce companie ești, Trey? Acest verde-închis pe care-l porți mă duce cu gândul la brigăzile de pușcași ale armatei engleze.

- Exact, sir! Sunt la pușcașii căpitanului Aisquith, pentru că sunt un bun trăgător. Sunt cel mai tânăr din companie. Vocea îi scăzu. Ei cred că am șaptesprezece ani, și sunt vreo doi de vârsta asta, dar de fapt sunt mai mic.

- Poate că ceilalți băieți mint și ei, ce crezi?

- Nu m-am gândit la asta, spuse Trey, arătând abătut.

- E o onoare să fii într-un grup de elită, indiferent câți ani ai avea, îl asigură Gordon. Dar n-am auzit pe nimeni din familia ta să menționeze că ești într-o companie de trăgători de elită.

- N-am dat explicații, pentru că s-ar îngrijora chiar mai mult decât o fac acum, spuse Trey. Mulți voluntari vor fi trimiși la meterezele la care ați lucrat, dar trupele speciale ca noi vor fi trimise în față. O să luptăm cu adevărat!

- Ăsta e un bun motiv pentru ca familia ta să nu fie încântată dacă află asta, spuse Gordon sec. Lupta adevărată poate duce la o moarte adevărată.

- Eu n-o să fiu omorât, spuse Trey încrezător. Văzând sprâncenele ridicate ale lui Gordon, adăugă: Dar, dacă voi muri, măcar e pentru o cauză nobilă.

Sperând ca încrederea băiatului să nu fie nejustificată, Gordon întrebă:

Scanned by CamScanner

– Unde ai învățat să tragi așa bine?

– M-a învățat tata. Spunea că am un talent înnăscut ca trăgător. Trey părea nostalgic. Mi-e dor de el. Nu era în regulă să le aibă și pe mama, și pe don'șoara Callista, dar se purta bine cu noi toți.

– Cum e cu fratele tău vitreg, Henry?

Buna dispoziție a lui Trey dispăru într-o încruntătură.

– E un mârșav. Un scandalagiu. Nu cred că tata îl plăcea foarte mult, dar era cel mai mare și fiul legitim, așa că tata a trebuit să-l numească moștenitor. Henry a fost mare parte din timp plecat la școală în Anglia, dar, când s-a întors, era mereu pe urmele familiei mele. Eu, mama și Molly eram cu toții înspăimântați de el. Ăsta e un motiv pentru care am considerat că ar trebui să învăț să fiu un bun trăgător.

– Henry era periculos?

– Ah, da.

De pe fața lui Trey dispăru orice urmă de tinerețe.

– Voia să ne vândă pe toți, pe mine, pe Molly și pe bunici, pe altă insulă. În Jamaica, tata avea prieteni care ne-ar fi putut ajuta pe mine și pe Molly de dragul tatălui meu, dar pe o altă insulă am fi fost doar niște sclavi.

Acum, Gordon înțelese cum își cultivase Trey tăria sufletească de care avea nevoie un soldat.

– E un lucru bun că domnișoara Callista se afla acolo să vă scoată pe toți de pe insulă.

– Ea e îngerul nostru, spuse Trey cu voce joasă. Fără ea... Îi aruncă lui Gordon o privire aspră. Știți cât de specială este?

– Știu. Întotdeauna am știut.

Și acum devenea specială într-un fel cu totul nou.

Când ajunseră la biserică, văzură că soldații își lăsau armele afară lângă un caporal din armata orașului, care le păzea. Când Trey ezită, bărbatul cu pricina spuse:

– Nu-ți face griji, n-o s-o fure nimeni. Dar nu poți intra dacă ești înarmat.

Din fericire, pistolul lui Gordon era ascuns. Fără tragere de inimă, Trey își puse pușca de valoare la marginea

Scanned by CamScanner

grămezii, între celelalte arme și perete, apoi se alăturară celorlalți înăuntru. Pe ultima bancheta pe dreapta puteau sta toți șase, deși cam înghesuiți.

În general, Gordon considera slujba plicticoasă, dar, în această duminică specială, cântările erau pornite din inimă, și atmosfera era încărcată de teamă și așteptare. Preotul cu păr argintat rosti o predică înălțătoare, bazată pe pasajul din Biblie despre israeliții care înfrâng o forță mult mai mare.

Predica fu întreruptă atunci când din apropiere se auzi bubuitul unui tun. Urmă a doua salvă, apoi a treia. Trey sări în picioare, plin de entuziasm.

- Gata, semnalul de adunare de la primărie!

Biserica se umplu de zarvă în vreme ce voci strigau și oamenii săreau în picioare. Preotul își închise Biblia și ridică glasul.

- Frați și prieteni, s-au tras focuri de alarmă! tună el, vocea exersată acoperind zgomotul din biserică. Englezii se apropie și, lăsându-vă în paza Domnului și a cuvântului Său, vă acord binecuvântarea, și fie ca zeul războiului să fie cu voi!

Gordon îi dădu nota maximă preotului pentru efectul dramatic și pentru atitudine. Trey se găsea la mijlocul banchetei, și trebui să-și facă loc, trecând de toți membrii familiei. Îmbrățișă femeile și dădu mâna cu Josh și cu Gordon. Apoi plecă, luându-și arma de afară și mergând pentru a se alătura companiei lui de trăgători de elită.

Callie se ridică și spuse cu voce aproape fermă:

- Este vremea să mergem acasă acum. Ne putem ruga acolo.

Se ridică și Sarah, arătând foarte obosită.

- Putem și o vom face.

Pe când se alăturau mulțimii care se îndrepta încet spre ieșire, Gordon mergea în spatele lui Callie și o văzu privind de jur împrejur, cu o expresie îngrijorată. Întrebă încet:

- S-a întâmplat ceva?

Ea zâmbi, scuzându-se.

Scanned by CamScanner

– Am sentimentul permanent că mă urmăreşte cineva. Probabil din pricina tensiunii.

– Poate că da, poate că nu. Am învăţat să ascult de intuiţie. Îşi puse o mână pe umărul ei. Poate că Henry Newell n-ar veni tocmai din Jamaica, dar afacerea depozitului e aici, şi există un potenţial litigiu în legătură cu dreptul de proprietate. Ar fi posibil să angajeze oameni să vadă dacă tu sau restul familiei aţi venit în Baltimore?

– Bănuiesc că ar fi posibil, spuse ea neliniştită. Ieşiră pe uşa din faţă, şi ea trase adânc în piept aerul proaspăt. Mulţumesc tare mult că mi-ai dat încă un motiv de care să-mi fac griji!

El chicoti şi o strânse de umăr, înainte de a-şi lua mâna.

– Am crezut întotdeauna că, având multe griji pe cap, scad temerile în legătură cu o preocupare anume.

– O să ţin minte. Îl luă de braţ pe când el mergea lângă ea. Ce facem acum? O să înnebunesc aşteptând!

Strada era plină de voluntari care se îndreptau spre locurile de adunare. La fel ca alţi civili, grupul lor se trase spre marginea drumului, lăsând soldaţii să treacă.

– Nici eu nu mă pricep deloc să aştept. În mod normal, dacă există acţiune, sunt fix în mijlocul ei, ţinând capul în jos şi încercând să rămân în viaţă.

– Îmi pare bine că de data asta nu e aşa. Am destule griji. Îl strânse mai tare de braţ. Asta nu e lupta ta.

Poate că nu. Dar nu se simţea în regulă să vadă că un băiat care încă n-avea cincisprezece ani plecase la luptă şi poate avea să moară.

– Trebuie să ne vedem de treburi, şi unul dintre modurile în care putem face asta e să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Cel mai rău lucru n-o să se întâmple, pentru că există o mulţime de trupe aici, cunosc mai bine terenul decât englezii şi au poziţii de apărare mai bune, iar mulţi sunt din oraş. Luptă pentru căminele lor şi sunt la fel de periculoşi ca nişte feline încolţite. Dar pregătirile ne vor ajuta să rămânem sănătoşi la cap.

Scanned by CamScanner

Callie zâmbi.

- Cu alte cuvinte, e mai bine să ne ţinem ocupaţi.

Gordon încuviinţă. Nu numai că făcându-şi de lucru aveau să găsească o distragere, dar astfel avea şi el să poată sta departe de ea. Cu cât criza asta avea a se termina mai repede, cu speranţa unor pierderi minime, cu atât mai repede urma să-şi poată dezvălui intenţia de a-i face curte.

capitolul 21

- Bună ziua! Bună ziua? Se auziră bătăi la uşa dinspre stradă a depozitului şi o voce tânără strigă: Domnule Gordon? Doamnă Newell?

Callie îngheţă. Stătea pe balcon odihnindu-se după o zi în care strânsese şi pusese la păstrare apă şi alte provizii, aşa încât să poată fi pregătiţi pentru un posibil asediu sau ocupaţie a trupelor engleze. Richard şi Josh ridicaseră butoiaşe de apă şi combustibil pentru gătit folosind troliul din spatele clădirii.

Josh construise nişte cârlige solide pentru scara de frânghie, şi Sarah îl trimisese să aducă provizii medicale. Josh spusese mucalit că era păcat că nimeni dintre ei nu fuma, pentru că aveau acolo în mijlocul salonului provizii de tutun cât să le ajungă o viaţă.

Luni dis-de-dimineaţă, trei salve de tun anunţaseră că englezii debarcaseră la North Point, peninsula de la est de oraş ce se afla între râurile Patapsco şi Back. Aşa cum prezisese generalul Sam Smith, atacul pe uscat urma sa vină dinspre est şi trebuia să treacă peste masivele metereze la care Richard ajutase cu săpatul.

Oraşul nu se golise, aşa cum se întâmplase în Washington, şi locuitorii rămaşi erau ferm hotărâţi să înfrunte orice avea să vină. Salve rare de tun şi focuri de armă se auzeau dinspre est, şi se răspândise vestea că generalul Stricker organizase ambuscade cu cele mai bune trupe ale sale de-a lungul celei mai înguste părţi din

Scanned by CamScanner

peninsulă, în speranța că avea să blocheze înaintarea trupelor engleze.

Dar toate astea erau depărtate. Auzindu-l pe Peter Carroll, prietenul lui Trey, cum strigă de jos, pericolul devenise foarte personal. Callie se aplecă peste balustradă și strigă:

– Cobor imediat să-ți dau drumul în casă, Peter!

Ea fu iute, dar Richard o întrecu. Își riscă viața coborând în goană câte trei trepte deodată, și, când Callie ajunse jos, el îl lăsase deja pe Peter să intre în micul hol. Uniforma lui Peter era prăfuită și mâneca dreaptă era sfâșiată și transformată într-o eșarfă ce-i susținea mâna dreaptă grosolan bandajată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu asprime. Unde este Trey?

Peter își șterse fața nădușită cu mâna stângă, încercând vizibil să se adune.

– E în viață, dar e rănit. Are nevoie de ajutor.

– Cât de grav e rănit? întrebă Richard. Nu, vino sus, ca să audă toată lumea în același timp.

Callie știa că avea sens, dar inima îi bubuia de neliniște, și îl urmă pe Peter sus pe scări. Acesta se clătina de oboseală.

Când apăru în salon, cei trei Adams se îndreptară cu toții spre el, Molly aducând o cană de limonadă rece, pentru că Richard adusese mai devreme gheață.

– Uite, bea asta, apoi spune-ne de fratele meu!

Peter se prăbuși într-un fotoliu și, dintr-o înghițitură, goli pe jumătate cana. Pe când bea mai încet și restul, Sarah se apropie de el cu trusa medicală pe care o încropise mai devreme. Scoase eșarfa improvizată și îi examină brațul. El tresări sub atingerea degetelor ei blânde, dar ea spuse mângâietor:

– Urâtă și cu mult sânge, dar e doar o rană superficială. O să torn whisky peste ea, ceea ce o să te usture, dar va fi mai puțin probabil să se infecteze. Când o să fie bandajată așa cum trebuie, te vei putea folosi puțin de mână.

Scanned by CamScanner

El trase cu zgomot aer în piept când ea turnă whisky.

- Trey are o rană la picior și încă una în umăr. Nu pare să aibă vreun os rupt, dar a pierdut destul de mult sânge și, chiar și cu ajutorul meu, abia putea merge șchiopătând.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Richard. Am auzit artileria și focuri de armă, dar nu păreau a fi destul de susținute pentru o luptă înverșunată.

- Ambuscade, sir, nu lupte, răspunse Peter. Generalul Stricker a trimis un grup de trăgători de elită în față să provoace o luptă înainte de a debarca mai multe trupe engleze. A funcționat. Trey era unul din trăgători și eu eram iscoada lui. Înghiți cu dificultate. Comandantul englez, generalul Ross, e grav rănit sau mort. Cred că mort.

Se auziră zgomote de uimire din partea tuturor. Dacă Ross era mort sau indisponibil, era posibil ca atacul pe uscat să se sfârșească. Cel puțin atacul avea să fie mai redus. Ross era un ofițer remarcabil, dar următorul în linia de comandă era puțin probabil sa fie la fel de capabil.

Palidă, Callie întrebă:

- Unde e Trey acum?

- Pentru că nu sunt de folos cu mâna asta, locotenentul nostru a spus să-l ajut să ajungă în spatele liniilor, la un doctor. Mai că a trebuit să-l car în brațe, și a fost prea mult pentru amândoi. L-am lăsat la o casă pustie de pe Philadelphia Road. Trey a spus că aveți o căruță și doi cai. Puteți să mergeți și să-l aduceți acasă?

- Bineînțeles, spuse Richard situându-se firesc la conducere. O să mergem eu și Josh. Peter, tu va trebui să vii cu noi, să ne conduci până la Trey.

- O să merg eu, spuse Callie. Am mai multă pregătire medicală decât oricare dintre voi.

- Și eu am chiar și mai multă, spuse Sarah bătăioasă pe când îi bandaja brațul lui Peter. Vreau să merg la nepotul meu!

Scanned by CamScanner

Înainte ca Josh să protesteze, Richard spuse:

– Dumneata nu te-ai refăcut complet, Sarah. Trebuie să fii aici și gata să-l bandajezi. Privirea i se îndreptă spre Callie și Molly. Știu că vreți să mergeți, dar amândouă sunteți prea drăguțe pentru a merge într-o zonă de război. Riscul de necazuri e mult prea mare.

– Cu siguranță faceți ca refuzul să sune bine! spuse Molly tristă.

– Are o limbă foarte talentată, fu de acord Callie, înainte de a-și da seama cât de sugestiv fusese comentariul ei.

Din fericire, Richard nu băgă în seamă aluzia și spuse:

– Nu ne vom întoarce decât peste niște ore bune, așa că ține-ți pistolul la îndemână, pentru orice eventualitate.

– Așa o să fac. Fără tragere de inimă, acceptă că el avea dreptate; ea și pistolul ei ar trebui să fie aici, pentru că nici Sarah, nici Molly nu știau să tragă. Sarah, ai nevoie să completezi ceva la trusa medicală înainte s-o ia?

– Atâta timp cât nu se decid să bea restul de whisky, sunt destule medicamente.

Închise trusa medicală și i-o dădu soțului ei.

– O să iau pături să căptușesc căruța, spuse Josh. Gordon, vrei dumneata să mergi la grajduri să iei caii înșeuați și să-i aduci în spatele depozitului? Căruța e acolo.

– Bineînțeles.

– Peter, cât de departe e locul unde l-ai lăsat pe Trey? întrebă Callie.

El se gândi o clipă.

– Vreo opt kilometri sau cam așa ceva. Cam la jumătatea drumului de unde l-am împușcat pe Ross și de locul luptelor, doar dacă trupele noastre nu s-or fi retras, așa cum au făcut la Bladensburg. Ar trebui să fim înapoi până la căderea nopții.

– Cu siguranță vor exista întârzieri, spuse Richard. Nu-ți face griji, o să ne întoarcem cu Trey cât putem de repede.

Scanned by CamScanner

Se duse spre desagă și își scoase pistolul. Era deasupra celorlalte lucruri ale lui și deja încărcat. Îl băgă în toc, apoi își atârnă de celălalt șold un corn cu praf de pușcă și o cartușieră.

Expresia i se schimbă, și nu mai era fermecătorul ei Richard, ci amenințătorul Lord George Audley, care năvălise din noapte în Washington s-o salveze. Un înger primejdios.

- Aveți cu toții grijă!

Sarah își sărută soțul cu putere.

Richard se îndreptă spre Callie și o atrase într-un sărut intens. Nu o atingere politicoasă a buzelor, ci un sărut adânc, și, strângând-o cu putere lângă el, mâinile i se mișcau lacome pe spatele și șoldurile ei.

După o clipă de rezistență, ea se abandonă îmbrățișării lui cu aceeași lăcomie. Prin vene și creier îi ardea focul, ștergând orice conștientizare a locului unde se aflau și a crizei cu care se confruntau. Prietenul ei de nădejde, bărbatul la care ținea cel mai mult din lume...

Apoi el îi dădu drumul, cu răsuflarea întretăiată. Cu mâini sigure pe brațele ei, el spuse cu convingere:

- O să mă întorc, Callie. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Și o să-l avem pe Trey, așa că nu-ți face griji. *O să mă întorc!*

Se răsuci pe călcâie și plecă. Callie se uită după el, atingându-și buzele cu degetele mâinii stângi. *Ce se întâmplase?*

Viața îi fusese dată peste cap. Din nou.

Cu ochii mari, Molly exclamă:

- Credeam că sunteți doar prieteni!

- Eram. Callie își umezi buzele cu limba, încă tulburată. Acum, asta se schimbă.

Sarah scoase un chicot.

- Data viitoare când băiatul ăla te cere de soție, trebuie să spui da!

Poate că așa ar trebui. Ideea începu să capete sens.

Scanned by CamScanner

Apartamentul păru foarte pustiu după plecarea lui Richard, Josh şi Peter. În tăcerea ce se lăsase, Molly întrebă nesigură:

– Trey o să fie bine, nu-i aşa?

– Da, o să fie. Sarah îşi puse un braţ încurajator în jurul nepoatei ei. Peter Carroll nu părea foarte îngrijorat. Doar că o rană la picior face dificil mersul, şi e o zi foarte călduroasă. Băiatul e obosit.

Callie era de aceeaşi părere, deşi deasupra ei plana un nor de nelinişte. Primejdia era ameninţătoare cu adevărat sau îşi pierduse capul de nelinişte? Părea că adevărata primejdie se îndrepta spre ei. Poate că un mic grup de soldaţi englezi îşi făceau intrarea în oraş. Sau poate că marinari englezi debarcau, să facă ravagii.

Ambele ipoteze erau extrem de puţin probabile. Cu toate astea, neliniştea nu o părăsi. O Sarah obosită se relaxa pe fotoliul întins şi căptuşit. Văzând-o pe Callie, spuse:

– Arăţi de parcă stai pe jăratic, don'şoară Callista.

Callie oftă adânc, să-şi potolească nervii.

– Simt de parcă ceva urmează să se întâmple. Nu englezii care să invadeze oraşul. Cel puţin nu încă. Dar *ceva*.

– Se poate să fie nişte simpli tâlhari, sugeră Molly. Cu atâţia bărbaţi plecaţi voluntari, tâlharii s-ar putea să spargă casele care nu au bărbaţi să le apere.

– Poate că asta simt, spuse încet Callie. Ca să stăm ocupate până când se întorc bărbaţii, ce-aţi zice să exersăm ce să facem dacă hoţii intră cu forţa? Ca instrucţia pe care soldaţii o fac mereu.

– Îmi place ideea, spuse Molly. Trey mi-a spus că de asta soldaţii fac instrucţie tot timpul. Aşa încât să ştie cum să reacţioneze în faţa pericolului. Majoritatea oamenilor îngheaţă când se întâmplă ceva groaznic. O să ne descurcăm mai bine dacă exersăm cum trebuie să reacţionăm.

– Exact! spuse Callie, impresionată. Când soldaţii englezi au năvălit în casa mea din Washington, m-am

Scanned by CamScanner

simțit paralizată, ca un iepure înspăimântat. Nu cred că aș fi putut face mai multe, pentru că erau numeroși, dar m-am urât pentru că m-am simțit atât de neajutorată.

– Nimănui nu-i place să se simtă neajutorat, spuse Sarah cu severitate. Hai să exersăm ce va trebui să facem dacă va fi nevoie să ne apărăm.

Callie își privi gânditoare pistolul.

– În Washington, am știut că un singur foc nu va fi de ajuns să mă salveze de un pluton de soldați furioși. Dar, dacă aici s-ar intra cu forța, probabil ar fi doar câțiva bărbați. Trebuie să pun pistolul undeva la îndemână, împreună cu praful de pușcă și muniție pentru reîncărcare.

– Ce zici de asta? Molly împinse o măsuță într-o poziție cu vedere directă către ușă. Apoi puse un coș cu materialele de lucru pentru preșul din zdrențe pe marginea dinspre ușă. Poți să-ți pui pistolul și muniția aici, și cine intră n-o să vadă nimic.

– Perfect! Ce ziceți de cuțite? Avem cuțitele de bucătărie ale lui Sarah, care sunt bine ascuțite, dar ar fi greu să le aruncăm cu precizie fără mult exercițiu.

Molly se gândi.

– Cuțitele sunt mai eficace de aproape. Nu vreau să ajungă careva atât de aproape de mine!

– Sper din suflet că nu, dar, dacă niște bețivi intră cu forța și văd trei femei, s-ar putea să se hotărască să se distreze. Callie înghiți greu. Ceea ce înseamnă că vor fi cu mult prea aproape.

Tăcură toate, profund conștiente de posibilități. Molly spuse:

– Am o bucată bună de piele tăbăcită. Aș putea să fac din ea câteva teci pentru cuțite mici, ce ar putea fi purtate pe picior.

– Ai o minte delicios de vicleană! exclamă Callie. Hai să începem să lucrăm la astea!

– Nu uitați de tutun, spuse Sarah. Avem niște butoaie mari, ce sunt chiar aici. Sunt bune și stabile pe partea

Scanned by CamScanner

plată, dar, dacă întoarcem câteva pe o parte, s-ar rostogoli repede dacă le-am împinge, și sunt grele.

– Excelent, Sarah! Molly, hai să începem prin a pune câteva butoaie pe o parte și să le îndreptăm spre ușă. După asta, o să facem teci pentru cuțite.

Fiica ei vitregă zâmbi.

– E distractiv, într-un mod alarmant.

– Sunt sigură că nu se va ajunge la asta, spuse Callie. Dar pregătirile ne vor ține ocupate.

Își puse pistolul încărcat, praful de pușcă și muniția pe masă, lângă coșul cu cârpe. Îi spusese mai devreme lui Richard că nu era sigură că ar putea încerca să omoare pe cineva. Dar convingerea ei în această privință începea să se schimbe.

capitolul 22

– Căsuța e acolo. Peter dirija căruța pe un drum accidentat ce șerpuia printr-un tunel de copaci. L-am adus pe Trey atât cât am putut ca să fim departe de lupte.

Cuvintele lui erau întărite de bubuitul artileriei chiar la est de ei.

Poteca se termina la o căsuță din lemn atinsă de vreme. Prin curte scurmau niște găini, uitându-se curioase, înainte de a se întoarce la treaba lor. Gordon bănui că li se dăduse drumul din cuști ca să nu moară de foame până când stăpânii căsuței se puteau întoarce acasă.

– Dacă vestoanele roșii dau peste locul ăsta, găinile sunt ca și dispărute, remarcă Josh oprind căruța în fața casei. A trebuit să forțezi ușa, Peter?

Tânărul încuviință din cap, arătând că-i părea rău.

– Încuietoarea era foarte simplă. N-am vrut să-l las pe Trey să zacă în aer liber. Am lăsat niște bani și un bilet de scuze. I-am mai lăsat sub masă și amândouă puștile noastre. Nu m-am simțit destul de în putere să le car pe amândouă.

Scanned by CamScanner

Gordon și Josh îl urmară pe Peter înăuntru. Trey zăcea cu ochii închiși pe un așternut simplu de pături vechi pe care prietenul lui i-l făcuse în fața căminului rece. Bandajele grosolane de pe umărul stâng și picior erau pline de sânge, dar își deschise ochii când ei intrară.

- Bunicule!

Arăta gata să plângă de ușurare.

- Nu-ți face griji, Trey, spuse Josh cu vocea lui gravă și alinătoare. Ai un prieten bun. A venit direct la depozit, apoi ne-a condus înapoi aici.

Privirea ostenită a lui Trey se îndreptă spre Peter.

- Mi-a salvat viața. Dacă mă găseau englezii, aș fi fost mort, ca Hank McComas și Danny Wells. Înghiți cu greutate. Chiar îmi plăcea de ei.

- Ei au fost cei care l-au împușcat pe generalul Ross? întrebă Gordon cu compasiune.

- Nu sunt sigur cine a tras focul de armă care l-a doborât, spuse Trey cu durere. Trei dintre noi am tras în același timp, și cu toții suntem trăgători de elită, așa încât ar fi putut nimeri oricare din noi. Generalul Ross a fost doborât de pe cal, și un aghiotant l-a prins chiar înainte de a atinge pământul. Trupele lui au scos un soi de urlet de durere și s-au năpustit să ne atace. Hank și Danny au fost omorâți amândoi sub copacul pe care-l foloseau drept postament de tragere. Sunt... sunt sigur că sunt morți. Pe mine m-au atins de două ori, dar eram mai departe, așa că n-a fost atât de rău. Fața i se strâmbă de supărare, și arăta foarte tânăr. Încă n-am murit. O să mor?

Gordon scoase bandajul de la picior, turnă whisky să-l curețe și apoi puse un bandaj nou.

- Cândva, dar nu azi. Glonțul de muschetă care ți-a atins coapsa stângă a intrat direct prin mușchi, fără să atingă vase importante de sânge.

Vestonul lui Trey era deja scos, așa că rana de la umăr fu ușor de examinat.

Scanned by CamScanner

– Un glonț ți-a zgâriat umărul. Turnă mai mult alcool, apoi îi puse un pansament și îl bandajă. Întotdeauna e pericol de infecție, dar ești tânăr și puternic, și în curând o să fii acasă cu bunica. Vei fi bine. De acum înainte poți să te lauzi față de fete că ești un erou al bătăliei de la Baltimore.

Ceea ce era mai mult decât adevărat.

Trey scoase un râset slab și răgușit, apoi icni când Josh și Gordon ridicară cu grijă de ambele capete pătura pe care stătea, folosind-o drept targă pentru a-l duce la căruță. Pe când Peter încropi un acoperiș dintr-o pătură, pentru a feri de soare ochii prietenului său, Gordon se înapoie în casă și mai puse niște bani pe lângă cei pe care îi lăsase Peter.

Apoi luă puștile, praful de pușcă și muniția și închise ușa. Cu noroc, când proprietarii aveau să se întoarcă, să poată să-și găsească casa intactă și suficienți bani pentru a ierta intrarea intempestivă în casa lor.

Se urniră din loc într-un ritm mai lent decât cel în care sosiseră, așa încât Trey să nu fie zdruncinat mai mult decât era necesar. Josh mâna căruța în vreme ce Peter arăta direcția. Gordon stătea în spate cu Trey și încărcă amândouă puștile, apoi le ascunse sub pături. Putea scoate una și trage repede, dar spera să nu fie nevoie.

La scurt timp după ce intrară pe Philadelphia Road, o trupă de soldați americani condusă de un locotenent opri căruța și ceru cu asprime o explicație pentru ce făceau atât de aproape de liniile de luptă.

– Eu și prietenul meu rănit am fost în linia avansată de trăgători de elită, le explică Peter. Arătă spre brațul său bandajat. Acum nu mai sunt de folos, așa că mi s-a spus să-l scot pe prietenul meu Trey de acolo pentru îngrijiri medicale.

Tânărul ofițer se uită în spatele căruței și văzu bandajele pline de sânge. Îl întrebă pe Gordon.

– Dumneata cine ești?

Scanned by CamScanner

– Doctor George Gordon. Îi arătă mâinile pline de bășici și vorbi cu accent american. Dar mi-am folosit timpul săpând la metereze în ultima săptămână.

Locotenentul acceptă asta și le făcu semn să plece.

– Mai bine plecați repede de aici. Brigada orășenească îi ține deocamdată pe loc pe englezi, dar dacă năvălesc...

Scutură din cap fără vreun cuvânt, apoi își continuă patrularea. Abia dacă îl băgă în seamă pe Josh, probabil considerându-l un sclav fără importanță.

Pe când se îndreptau în vest spre Baltimore, Trey spuse:

– Ați încercat să mă avertizați că războiul nu-i strălucire și glorie.

– Da, ăsta e unul dintre acele lucruri ce trebuie de obicei învățate pe propria piele, spuse Gordon. Cel puțin ai supraviețuit botezului focului.

– Până acum. Trey zâmbi strâmb. Ați fost ofițer în armata engleză? Am auzit-o odată pe don'șoara Callista că vă spunea căpitanul Audley.

– Am comandat o corabie sau două, dar n-am fost niciodată oficial un soldat cu rang și uniformă. Nu-i punctul meu forte să ascult de ordine, răspunse el. Dar a trebuit să lupt să-mi salvez viața de mai multe ori. Să supraviețuiești piraților din Marea Chinei de Sud este o luptă serioasă.

– Adevărat? Trey făcu ochii mari. Nu-i doar o poveste să-mi distrageți atenția?

– E cu totul adevărată. Am mai luptat și cu alte prilejuri. De obicei, contra piraților și a tâlharilor. Nu o luptă pentru țara mea, ci doar să mă apăr pe mine și pe prietenii mei de oamenii răi care voiau să ne omoare din cine știe ce motiv.

Trey închise ochii și rămase atât de tăcut, că Gordon crezu că adormise sau leșinase. Erau la jumătatea drumului spre depozit, când el întrebă în șoaptă, cu ochii încă închiși:

Scanned by CamScanner

– Se spune că generalul Ross a fost un om bun şi onorabil, şi se prea poate ca eu să-l fi omorât. Sunt erou sau răufăcător?

Gordon îşi puse mâna pe a lui Trey.

– Şi una, şi alta. Nici una, nici alta. Iadul războiului omoară străini, mulţi dintre ei oameni cumsecade, onorabili, cu prieteni şi familii care îi iubesc. Ross e un astfel de om. Dar armata engleză nu are aici alţi ofiţeri de calibrul lui. Cu el dispărut, s-ar putea retrage sau, dacă atacă fortificaţiile noastre, s-ar putea să nu facă o treabă aşa bună. Asta ar putea salva mulţi americani.

După o altă lungă tăcere, Trey spuse:

– Credeam că să fii soldat înseamnă ceva măreţ şi onorabil. Acum nu cred că-mi place foarte mult.

– Ceea ce dovedeşte că înţelepciunea îţi depăşeşte vârsta pe care o ai. Ţi-ai făcut datoria. Poţi să te mândreşti cu asta, chiar dacă nu-ţi place ce ai făcut.

– Mulţumesc, şopti Trey.

Nu mai rosti nici un cuvânt pe drumul de întoarcere spre depozit, dar Gordon văzu licărul lacrimilor în ochii lui.

Nu era uşor să te maturizezi brusc.

capitolul 23

Organizarea apărării lor era o ocupaţie potrivită pentru Callie, Molly şi Sarah. Energia lui Sarah era încă scăzută, dar le asigură pe femeile mai tinere că e capabilă să dea un butoi de-a rostogolul înspre invadatori.

Pielea tăbăcită găsită de Molly fu tăiată cu uşurinţă în două teci de pus pe coapsă care să ascundă cele două cuţite mici de bucătărie. Callie se simţea ca o femeie-pirat foarte curajoasă când îşi legă teaca pe picior şi exersă cum să scoată cuţitul rapid de sub fuste.

Sarah o rugă sec să nu omoare pe nimeni cu cuţitul, pentru că după aceea nu-l mai putea folosi la bucătărie. În ciuda căldurii, Sarah gătea o supă de carne cu legume

Scanned by CamScanner

și orz, care-i plăcea lui Trey, spunând că era reconfortantă. Chiar mai reconfortantă avea să fie dragostea de bunică pe care Sarah o punea în mâncare.

Era dificil să nu bagi în seamă zgomotul artileriei și al focurilor de armă de la est, dar Callie se obișnui întrucâtva cu el. Oamenii se pot efectiv obișnui cu orice.

Pregătirile lor fură gata la lăsarea întunericului. Callie și Molly se așezară de-o parte și de alta a lămpii, Molly lucrând la preșul ei din zdrențe și Callie modificând o altă rochie luată la mâna a doua. Pe când Callie desfăcea un tiv, îi trecu prin cap că ele două erau mai mult ca două surori decât ca mamă și fiică. Ca soră, părea să aibă mai puține responsabilități decât ca mamă.

Molly nu era cu mult mai tânără decât sora cea mai mică a lui Callie din Anglia. Annie mergea de-a bușilea când Callie plecase în Jamaica. Cum arăta oare acum?

Simți un junghi de dor pentru casa copilăriei ei. Tatăl ei era un tiran, și probabil că sora mai mică o trădase pe Callie în fața tatălui lor când ea încercase să fugă cu Richard. Dar, în general, se împăcase bine cu surorile ei și cu fratele ei mai mic. Îi simțeau lipsa oare? Și-ar mai aduce aminte de ea după toți anii aceștia?

TROSC! O lovitură răsunătoare în ușă întrerupse brusc gândurile lui Callie. O altă lovitură bubui în ușă, smulgând-o pe jumătate din țâțâni. Asta era, amenințarea asta era cea pe care o simțise apropiindu-se!

După un moment în care încremenise, își aminti de pistol. Dar, înainte chiar de a putea sări de pe scaun, o a treia lovitură spulberă ușa în bucăți, și trei bărbați intrară în salon.

Și în frunte era brutalul ei fiu vitreg, Henry Newell.

Cu un rânjet triumfător ce-i schimonosea trăsăturile, șuieră:

– Te-am prins acum, târfă ce ești!

Sarah era în bucătărie, amestecând în supă. Ea și Molly înghețară, uitându-se la Henry ca niște iepuri hipnotizați de un șarpe. Știau prea bine de ce era capabil.

Scanned by CamScanner

Callie crezuse că era absurd de neverosimil ca fiul ei vitreg să vină tocmai până în America s-o găsească. Totuși, acum că era aici, această întâlnire era absolut inevitabilă. Dacă era să se ia după servitorii lui Matthew, Henry fusese un băiețel afurisit care nu putea recunoaște atunci când greșea și nu putea suporta să piardă. Mergea până în pânzele albe să susțină că el câștigase, ceea ce însemna că trebuia s-o urmărească aici și s-o distrugă.

Adunându-și toate puterile, se ridică grațios, lăsând rochia pe care o modifica să cadă la podea. Ce păcat că se mutase de lângă masa unde se afla pistolul, pentru a avea mai multă lumină la cusut. Masa era între ea și Henry, și arma era ascunsă în umbra coșului cu zdrențe, unde el n-o putea vedea.

Callie înaintă cu un pas spre el și spuse cu o căldură prefăcută:

– Vai, Henry, ce surpriză să te văd! Ai venit să te asiguri că mama ta vitregă și frații vitregi sunt întregi și nevătămați? Credeam că de-acum ai o soție și un copil de care să te îngrijești.

– N-am nici soție, nici copil, nu până când nu mă ocup de tine! Scoase un pistol de sub haină și îl ațintì direct spre pieptul ei. Țeava părea la fel de mare și amenințătoare ca una de tun. Am așteptat momentul ăsta trei ani nenorociți!

Callie n-avea decât un singur lucru în gând: să câștige timp prin orice metode.

– Cum de m-ai găsit? Credeam că ai renunțat până acum.

– Nu renunț niciodată! Nu mi-am crezut ochilor ce noroc am avut când administratorul depozitului a scris acum două luni și a menționat că doamna Newell locuia în Washington și că intenționa se mute în apartamentul din depozit dacă invadau englezii. Zâmbi cu o nerăbdare perversă. În sfârșit, după trei ani blestemați și trebuind să trec direct prin Marina Regală. Azi am stat ore întregi în stradă în vreme ce am studiat depozitul,

Scanned by CamScanner

vrând să mă asigur că bărbaţii nu se vor întoarce prea curând. Acum e momentul să fac dreptate.

Luptând cu panica, ea se apropie câţiva paşi.

– Nu înţeleg de ce ai nevoie de dreptate, Henry. Testamentul definitiv al tatălui tău a dispărut misterios, aşa încât ai moştenit totul. Nu-i de ajuns?

Ochii lui şterşi luciră.

– Ai fugit cu toţi banii din seiful tatălui meu şi cu patru sclavi valoroşi, ca să nu mai spun despre bijuteriile mamei! Vreau totul înapoi!

Nici chiar un război nu-l putuse opri. Căutarea ar fi trebuit să coste mult mai mult decât valoarea a ce pretindea el că pierduse. Dar lui Henry nu-i păsa de logică. Ea simţise în permanenţă că el avea o obsesie ascunsă în ce-o privea şi care trebuia să fie satisfăcută, oricare ar fi fost preţul.

– Ştii că tatăl tău a vrut să-i elibereze pe toţi patru. Ne-a spus asta amândurora în acelaşi timp.

– Dar a fost prea comod ca măcar să încerce asta. De vreme ce el n-a făcut-o, ei îmi aparţin *mie*, şi tu n-ai nici un drept legal să-i eliberezi! mârâi el. Am venit să-i iau înapoi şi să-mi închei socotelile cu tine. Cu oraşul atacat, nimeni nu va băga de seamă ce se întâmplă aici.

– Care ar fi acele socoteli? Încă un pas mai aproape, cu ochii şi pe oamenii lui. Erau două brute arogante şi miroseau de parcă ieşiseră dintr-o distilerie. Unul din bărbaţi părea cunoscut, şi îşi dădu seama că era Hoyle, supraveghetorul cel brutal, dat afară de Matthew la insistenţele ei. Acum îl recunoscu şi pe celălalt ca fiind un prieten musculos, dar nu prea isteţ de-al lui Hoyle, pe nume Goat[1], ceea ce era o insultă la adresa ţapilor adevăraţi.

Cu voce calmă, ea continuă:

– Nu ţi-am făcut nici un rău. Banii pe care i-am luat din seiful tatălui tău sunt mult mai puţini decât cei la care aş fi fost îndreptăţită dacă mi-aş fi primit drepturile

[1] În limba engleză, *goat* înseamnă şi „ţap". (n.tr.)

Scanned by CamScanner

de văduvă. Chiar dacă adaugi valoarea corectă de piaţă a familiei Adams la ceea ce am luat – însăşi ideea unui preţ pe prietenii ei o făcu să-i vină să vomite, dar înghiţi şi continuă –, ar fi cu mult mai puţin decât să-mi plăteşti drepturile de văduvă. *Ai câştigat*, Henry. De ce ai depus atâta efort să ne găseşti?

– Nu numai că ai luat ceea ce era al meu, dar ai tratat-o pe târfa tatălui meu ca şi cum ar fi fost albă! urlă el. Nici una din voi nu merită să atingă rochia mamei mele, şi totuşi iată-vă, amăgindu-l pe tata şi complotând împotriva mea!

– L-am tratat pe tatăl tău cu respect şi afecţiune, şi niciodată n-am complotat împotriva ta. Se apropie cu încă un pas. Aproape că putea atinge pistolul, dar, în intervalul care i-ar fi trebuit să-l ia, să-l armeze şi să ţintească, el putea s-o împuşte, pentru că pistolul lui era deja aţintit asupra ei şi gata să tragă. Rateurile nu erau neobişnuite, dar nu voia să-şi pună viaţa în joc.

– Ai dat idei şi altor sclavi! adăugă el furios. După ce ai plecat, câţiva dintre cei mai buni lucrători au fugit de pe plantaţie şi s-au alăturat maroonilor[1] liberi din munţi. Tu mi i-ai luat!

– Destul! spuse nerăbdător Hoyle, supraveghetorul concediat. Ne-ai promis fete ca parte din înţelegerea noastră. Negresa aia de-acolo? Pare coaptă pentru asta!

– Valorează mai mult ca virgină, asta dacă mai e. Pot face o mică avere dacă o vând în New Orleans. Tu poţi s-o ai pe asta, văduva tatălui meu, după ce termin eu cu ea. Henry flutură pistolul spre Callie, apoi spre Sarah. Bătrâna găteşte bine, şi o să aducă şi ea bani buni. Unde-i băiatul?

– Fratele meu s-a dus la voluntari, să lupte cu englezii, spuse Molly înverşunată. Nu poţi pune mâna pe el! Înaintă şi ea spre invadatori, cu o lucire periculoasă în ochi.

---

[1] Maroons jamaicani erau numiţi negrii care au scăpat de sclavie în Jamaica şi care au înfiinţat comunităţi libere în munţi. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– N-ar fi trebuit să aştept până când au plecat băr-baţii, dar tipul ăla blond părea periculos. Henry înjură încruntat, gândindu-se ce să facă. Poate că nu mai pot pune mâna pe băiat, dar bătrânul e un tâmplar bun şi valorează ceva. Aşteptăm aici până se întorc. Privi-rea lui se îndreptă din nou, arzătoare, spre Callie. Ne putem distra cu femeile, apoi îi încolţim pe bărbaţi când se întorc. Cine este blondul, dragă mamă vitregă? Amantul tău?

– E doar un vechi prieten din Anglia, spuse ea blând. Nu-i cineva cunoscut.

– Deci o să-l împuşc şi o să-mi leg toţi sclavii şi o să las leşurile să le găsească administratorul. Râse. Sau ce-o să mai rămână din voi.

Goat, a cărui privire se mişca de la o femeie la alta, se îndreptă ţanţoş spre bucătărie.

– Nu vreau să aştept până când termini tu cu roşcata. Bătrâna n-arată prea rău. Io vreau s-o încerc, şi Hoyle să stea de pază.

Uitându-se pofticios, întinse mâna după Sarah.

– Nu mă atinge, porcule!

Sarah zvârli un polonic de supă fiartă în faţa urâtă a lui Goat. El urlă şi sări înapoi, înfigându-şi degetele în ochi.

În timp ce el îşi pierdea echilibrul, Sarah îl împin-se furioasă în cel mai apropiat butoi de tutun. Aces-ta era culcat pe o parte, aţintit către uşă. Capul lui Goat lovi butoiul greu cu un pocnet urât, azvârlindu-l spre Hoyle.

– Uită-te dracului ce faci! lătră supraveghetorul, ferin-du-se din calea butoiului, şi se izbi de Henry.

– Împiedicaţilor ce sunteţi! tună Henry, clătinându-se şi întorcându-se să vadă ce se petrecea în spatele lui.

În clipa în care nu mai fu atent, Callie smulse pisto-lul din spatele coşului cu zdrenţe, duse mâna la trăgaci şi ţinu pistolul cu amândouă mâinile pe când îl aţintea spre el.

Scanned by CamScanner

– Voiai dreptate, Henry? O să ți-o dau! În Washington nu fusese în stare să tragă, dar de data asta nu ezită. Apăsă încet trăgaciul și trase un foc de armă în inima neagră a lui Henry.

Un zgomot asurzitor și un nor de fum înțepător umplură încăperea când reculul pistolului îi zgudui spatele. Pe când sângele ieșea din rană, ea se luptă cu greața. Simțea că-i venea rău – dar nu regreta.

– Ce...? Cu o expresie neîncrezătoare, Henry se îndoi încet de mijloc, uitându-se cum sângele îi țâșnea din piept. Cu ultima suflare, șuieră: *Târfă...!*

Callie se agăță de masă pe când Henry se prăbuși la pământ și scăpă pistolul din mână. Temându-se că arma încărcată s-ar putea descărca, ea se dădu instinctiv înapoi.

Arma se descărcă cu un zgomot și mai asurzitor și cu un fum înțepător, iar Goat urlă. Când Callie se îndreptă de spate, văzu sânge pe tâmpla bărbatului. Scoase un sunet gâtuit, căzu greoi pe jos și nu mai vorbi.

Callie încărca disperată din nou pistolul, când Hoyle i-l smulse din mână și-l aruncă într-o parte.

– Scorpia dracului! O să plătești pentru asta!

Hoyle o înșfăcă de gât cu amândouă mâinile și o târî spre el. Încercând să respire, ea bâjbâi să-și ridice fusta ca să ajungă la teaca cuțitului de pe coapsa stângă. Molly ascuțise cu grijă amândouă cuțitele, și doar dacă ar fi putut să ajungă la al ei...

Molly strigă:

– Dă-i drumul! Ridică pistolul gol al lui Henry și îl azvârli în fața lui Hoyle, lovindu-l cu cruzime în nas.

Apoi se întinse după propriul cuțit, cu ochii plini de furie.

În vreme ce Hoyle înjură și se apucă de nas, Callie reuși să-și scoată cuțitul din teacă. Îl crestă pe supraveghetor, tăindu-i partea dreaptă a feței. Lama ascuțită ca briciul îl tăie și peste gât și declanșă un jet purpuriu de sânge cald. Era atât de aproape, încât o stropi pe când se prăbușea la pământ.

Scanned by CamScanner

Ea se sufocă și aproape căzu și ea, dar Molly o prinse de braț și o ținu în picioare.

– E în regulă acum, spuse Molly înnebunită. Este în regulă!

Din momentul în care Goat se dusese după Sarah și până la moartea lui Hoyle nu trecuse mai mult de un minut.

Callie se holbă la sânge și la leșuri. Salonul arăta ca un câmp de luptă. Începu să tremure, și ochii o usturau rău de la fum. Apoi auzi pași grei ce tropăiau pe scări. Orbește, ridică iute cuțitul și se întări să înfrunte această nouă amenințare.

– Callie! Vocea lui Richard. *Callie!* Năvăli pe ușa spartă și înțelese dintr-o privire îngrozită întreaga scenă. Dumnezeule!

– Henry ne-a atacat, spuse Molly printre lacrimi. Era *fratele* meu, să fie de trei ori blestemat!

Richard ajunse la Callie din șase pași iuți și o luă în brațe înainte ca ea să-și dea seama pe deplin că el era acolo.

– Callie, ești teafără?

Trupul ei îl recunoscu înaintea minții. Se prăbuși la pieptul lui și se agăță de el cu degetele tremurânde, pe când teama și neliniștea ultimelor minute o copleșiră. Începu să suspine necontrolat.

Josh intră grăbit pe ușă, mai în vârstă decât Richard, dar nu cu mult mai lent.

– Sarah, Molly! Se opri și se uită la trupul neînsuflețit al lui Henry Newell. Doamne, Dumnezeule, bruta asta a venit tocmai până aici?

– Bunicule!

Molly alergă suspinând în brațele lui. Sarah o urmă cu un pas ceva mai lent. Reținută, spuse:

– Nemernicul ăla a venit s-o violeze și s-o omoare pe don'șoara Callista și să ne ia pe toți înapoi în sclavie. Ajunse lângă soțul ei și îl luă de mijloc, sprijinindu-se de puternicul său trup, pentru că mâinile lui erau ocupate de Molly. Don'șoara Callista i-a omorât pe el și pe Hoyle

Scanned by CamScanner

ca pe niște porci ce erau, spuse ea cu o puternică mândrie. A luptat ca o tigroaică. Și Molly la fel. Arătă spre Goat. Ultimul foc din pistolul lui Henry l-a omorât pe ăsta, și nu-i nici o pagubă.

Josh scoase niște înjurături pe care Callie nu le mai auzise vreodată. Fără a da drumul femeilor lui, înaintă și îl lovi pe Henry în cap.

– Aș fi vrut să fiu eu aici să-l omor!

– Și eu aș fi vrut asta. Vocea lui Callie era atât de slabă, că abia se putea auzi pe ea însăși. Dar el a așteptat până când dumneata și Richard erați departe, pentru că ar fi fost mai greu să năvălească aici cu voi prezenți.

Richard îi dădu părul deoparte cu o mână mare și blândă.

– Hai, vino să stai jos, Catkin! Arăți gata să te prăbușești.

Amorțită, se așeză fără vlagă pe cel mai apropiat fotoliu.

– Unde e Trey?

Richard îngenunche în fața ei și îi luă mâinile, cercetând-o cu privirea.

– E jos în căruță cu Peter Carroll. Nu-i rănit grav, dar e slăbit. Abia trăsesem în fața depozitului, când am auzit focuri de armă și un țipăt venind dinăuntru. Eu și Josh l-am lăsat pe Peter să aibă grijă și am urcat cât am putut de repede. Zâmbetul lui era la fel de cald ca mâinile. Dar tu n-ai avut nevoie de noi, Catkin. Războinica mea.

– Eram îngrozită, șopti ea.

– Firește că erai, spuse el repede. Orice ființă rațională ar fi. Un erou face ceea ce trebuie să facă, în ciuda fricii pe care o simte. Tu ești un erou, Callie.

– Nu mă simt ca și cum aș fi.

– Dar ești. Se încruntă. Trebuie să cobor să ajut să-l aducem pe Trey sus. O să fii în regulă pentru câteva minute?

Ea își adună ultimele rămășițe de putere și voință.

Scanned by CamScanner

– Sunt bine. Îl strânse mâinile lui Richard, apoi îi dădu drumul. Adu-l pe Trey sus! După ce îl îngrijeşte Sarah – se uită spre leşurile de pe podea, apoi îşi feri privirea –, putem hotărî ce să facem în continuare.

capitolul 24

Se făcuse complet întuneric. Gordon îl lăsă pe Josh să se ocupe de leşuri şi se îndreptă spre căruţă cu inima bătându-i încă tare de la panica pe care o simţise la auzul focurilor de armă. Abia dacă îşi amintea că-i spusese lui Peter să aibă grijă de Trey pe când sărise din căruţă, deschisese uşa şi alergase în sus pe scări. Uşa sfărâmată prevestea dezastrul.

Când Gordon intrase şi o văzuse pe Callie mânjită de sânge, simţise cum îi murea inima. Nu avea să uite niciodată cât de uşurat fusese să vadă că era nevătămată, dar şocul în care se afla era destul de rău. Mâinile îi erau îngheţate când o aşezase şi încercase s-o încălzească.

Îşi mai revenise când îi spusese că trebuia să-l ajute pe Trey, dar era profund şocată. Întotdeauna avea să facă ceea ce era nevoie, dar avea un suflet de ocrotitor şi nu de ucigaş.

Când ajunse pe stradă, Trey încerca să-l împiedice pe Peter să îl ţină în căruţă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el disperat. Familia mea e nevătămată?

– Toată lumea este bine. Se uită spre Peter, întrebându-se cât de mult ar trebui să spună în faţa cuiva care nu făcea parte din familie.

Ghicindu-i gândurile, Peter spuse cu voce joasă, foarte matură:

– Sunt un Carroll din Carrolton şi o să fac totul să-i protejez pe Molly şi pe Trey. Dacă există secrete, sunt în siguranţă cu mine.

Gordon încuviinţă scurt din cap.

Scanned by CamScanner

– Trey, fratele tău vitreg, Henry, a năvălit cu două brute. Callie, Molly și Sarah s-au luptat cu ei.

Trey clipi, nesigur.

– S-au luptat...?

– Toți trei sunt morți, spuse direct Gordon. Lui Peter îi zise: Acum, ești parte din asta. Priponește caii, și o să-l ducem pe Trey sus. Poți să afli toată povestea acolo.

Peter încuviință din cap și asigură căruța și caii după ce Gordon îl ajută pe Trey. Deși Peter își ținea în mare parte de timp brațul rănit într-o eșarfă, putea face anumite lucruri la nevoie, cum ar fi să ducă sus cele două pușți. Ce băiat bun!

Pentru că Trey abia putea merge, Gordon îl luă de mijloc cu o mână și aproape că-l cără în sus pe scările înguste. Băiatul icni de durere când piciorul rănit fu lovit, dar continuă să urce, târându-și o parte din greutate folosindu-se de balustradă pentru a se susține.

În cele din urmă, ajunseră în apartamentul ce era luminat de lămpi și primitor. Sarah făcuse deja patul pentru nepotul ei în dormitorul bărbaților și porunci:

– Aduceți-l pe băiatul meu aici!

Când intrară în salon, Trey aproape că plânse de recunoștință când fu pus pe saltea și se putu răsuci în brațele moi și primitoare ale lui Sarah. Ea îi dădu pe toți afară pe tăcute și îl legănă pe Trey ca pe un prunc, șoptindu-i cuvinte de alinare și mângâindu-l pe spate.

Obosiți, Gordon și Peter se întoarseră în camera principală și văzură că Josh târâse leșurile lângă un perete, acoperindu-le cu o pătură. Molly punea masa, așezând mâncare și băutură, dar se întoarse și se duse direct în brațele lui Peter.

– Mulțumesc că l-ai salvat pe fratele meu!

– Îmi pare bine că am fost acolo să-l ajut.

O îmbrățișă și el, și fu o îmbrățișare ce implica mai mult decât recunoștință.

Gordon bănuise că exista o puternică atracție între cei doi și acum avea confirmarea. Amândoi erau tineri, dar, dacă se năștea o afecțiune de durată, ar fi statornicit-o

Scanned by CamScanner

pe Molly pe viață; Gordon fusese în Baltimore destul timp pentru a ști că familia Carroll era una dintre primele familii din Maryland. Charles Carroll - poate bunicul lui Peter? - fusese semnatar al Declarației de Independență a Americii, și se spunea că era cel mai bogat om din America.

În general, bogăția trăgea la bogăție, dar Molly era frumoasă, blândă, inteligentă - și moartea lui Henry Newell îi schimbase situația financiară în mod considerabil. Acum, ea și fratele ei aveau să fie moștenitorii averii Newell. Date fiind talentele lui Gordon la falsificat, intenționa să se asigure de asta. Molly avea să fie o moștenitoare.

De când începuse Gordon să gândească asemenea unei mame puse pe pețit? Trecând cu tact peste îmbrățișare, spuse:

- Mulțumesc mult că ai scos sticla cu rachiul cel bun pe care am cumpărat-o acum câteva zile, Molly. Cred că avem nevoie cu toții de asta.

- Cu siguranță eu am nevoie. Callie ieși din dormitorul femeilor, palidă și tremurând, dar stăpânindu-se. Se spălase de sânge și își schimbase rochia, părând aproape normală, atât timp cât n-o priveai în ochi.

Cu greutate, el se stăpâni s-o îmbrățișeze, deoarece i-ar fi slăbit fragila stăpânire de sine.

- Cum te descurci?

Zâmbetul ei era pieziș, dar sincer.

- Suntem cu toții în viață și teferi, iar Henry și brutele lui sunt morți. Cred că ăsta e cel mai bun rezultat posibil. Privirea i se îndreptă spre grămada de leșuri acoperită, și înghiți cu greutate. Acum, trebuie să hotărâm ce să facem cu... rămășițele.

- Am eu câteva idei pentru asta, dar mai întâi un tonic pentru nervi. Gordon turnă rachiu în șase pahare mici pe care le adusese Molly. Îl dădu pe al lui pe gât dintr-o înghițitură și își turnă încă unul. Dacă sticla ar fi fost destul de mare, s-ar fi târât în ea și ar fi băut-o

Scanned by CamScanner

pe toată. Callie nu bău chiar la fel de repede, dar termină curând pentru a i se reumple paharul.

Molly se înecă puţin când bău, dar alcoolul păru că o întăreşte. Spuse:

– Acum, să mâncăm. Vom putea gândi mai limpede după aceea.

Josh zâmbi drăgăstos.

– Semeni aşa bine cu bunica ta.

Ea îi dărui un zâmbet sfios de mulţumire şi aduse o tavă cu felii de şuncă şi brânză, apoi o oală cu supă fierbinte şi farfurii, o bucată mare de pâine şi o carafă cu limonadă făcută de ea. Gordon îşi dădu seama că era mort de foame şi la fel erau Josh şi Peter. Callie şi Molly începură şi ele să mănânce şi Callie arăta ceva mai puţin palidă.

Sarah veni şi ea câteva minute mai târziu.

– Trey doarme. Cred că o să fie bine.

Se aşeză obosită pe un scaun lângă soţul ei şi îşi umplu cu îndemânare o farfurie.

Aşa ar trebui să fie o familie, îşi dădu seama Gordon. Felul în care îşi împărtăşeau totul şi respectul lor n-aveau nimic în comun cu mesele tensionate, nefericite ale copilăriei lui.

Molly termină prima, apoi îl convinse pe Peter să-şi scoată vestonul de uniformă. În vreme ce bărbaţii îl aduseseră pe Trey, ea spălase sângele de pe mâneca dreaptă, ce fusese scoasă şi transformată într-o eşarfă improvizată. Acum, că bărbatul, vestonul şi mâneca erau la un loc, începu să coasă la loc mâneca. Peter se uită la ea de parcă nu se mai sătura privind-o.

Când toată lumea termină de mâncat, Callie întrebă deschis:

– Ce facem cu leşurile?

– Am văzut corăbiile Marinei Regale pe râul Patapsco mai devreme, spuse Peter. În câteva ore, o să înceapă să bombardeze Fort McHenry. Nu ştiu cât va rezista fortul, dar, după părerea mea, să aruncăm discret câteva leşuri

Scanned by CamScanner

în port în următoarele câteva ore nu va atrage prea multă atenție.

După o tăcere plină de uimire, Callie întrebă:

- Li se permite avocaților să facă astfel de propuneri?

- Scopul legii este dreptatea, spuse el cu o voce de oțel ce dădea indicii despre bărbatul care avea să devină într-o zi. Acei trei bărbați au năvălit aici să distrugă trei femei nevinovate. Și-au meritat moartea.

- Asta e foarte practic, spuse ea. Recunosc că sunt înclinată să nu dau explicații despre ce s-a întâmplat aici, în special nu acum când o luptă stă să înceapă.

- Cei doi bătăuși ai lui Henry pot dispărea în felul ăsta, dar moartea lui Henry trebuie confirmată oficial, spuse Gordon. Dacă Henry a murit neînsurat, Molly și Trey sunt moștenitorii averii Newell.

Callie îi aruncă o privire tăioasă.

- El a spus pe șleau că o să se însoare numai după ce o să se ocupe de mine.

Gordon își dori să-l omoare din nou pe Henry.

- În cazul ăsta, codicilul la testament intră în vigoare, și averea merge la Molly și Trey, cu excepția părții tale ca văduvă și câteva mențiuni individuale. După cum probabil îți amintești, ești tutorele lor legal până când devin majori.

Callie știa că el mințea în legătură cu un codicil la testament, dar trebuia să aibă încredere în talentele lui la falsificare.

- Mă bucur că m-a ales drept tutore, dar asta ar însemna că trebuie să-i duc înapoi în Jamaica să se ocupe de plantație?

- Nu! Vocea răgușită era a lui Trey. Se sculase din pat și acum se rezema de tocul ușii dormitorului. Nu mă mai întorc acolo. Niciodată!

Pe când Josh se ridică să-l ajute pe Trey să vină la masă, Molly spuse cu voce mai calmă, dar nu mai puțin categorică:

Scanned by CamScanner

– Nici eu. Tata ne-a iubit, dar nu îndeajuns cât să ne elibereze. Acolo eram sclavi. N-o să mă întorc acolo niciodată în viaţa mea!

– Înţeleg şi sunt de acord. Nici eu nu vreau să mă întorc. Callie se încruntă. Dar asta înseamnă că plantaţia va trebui dată unui administrator, ceea ce e adesea problematic pentru proprietarii absenţi, sau va trebui vândută.

– Nu putem vinde plantaţia cu sclavi cu tot, spuse Molly cu hotărâre. Sunt prietenii noştri, şi trebuie să fie eliberaţi.

– Molly are dreptate. Nu vreau să se continue aşa cum a fost până acum, spuse Trey. Uitându-se precaut spre bunica lui, îşi turnă puţin rachiu în paharul de limonadă.

Sarah nu obiectă, dar expresia ei îi spunea clar că mai mult de atât nu avea să mai primească.

– Mai există o posibilitate, spuse Gordon. Callie, nu mi-ai spus tu că o plantaţie vecină era în proprietatea quakerilor şi că era lucrată de negri liberi? Ai putea să-i eliberezi pe negrii lui Newell şi să vinzi plantaţia quakerilor, cu clauza de a-i păstra pe toţi cei care doreau să continue să muncească acolo pe o leafă corectă. Însă asta va reduce foarte mult valoarea moştenirii.

Molly şi Trey se uitară multă vreme unul la altul, apoi încuviinţară din cap.

– Hai să facem aşa, spuse Molly. Nu trebuie să fim bogaţi, ci doar să facem ceea ce e corect.

Callie zâmbi printre lacrimi spre ei.

– Sunt atât de mândră de amândoi. Totuşi, asta va fi dificil de realizat de la distanţă. Peter, odată ce vom avea un certificat de deces pentru Henry, să iau legătura cu avocatul meu? S-ar putea să aibă legături cu avocaţi din Jamaica sau să ştie pe cineva care are.

– Asta depinde de avocat, spuse Peter. Mulţi lucrează doar pe plan local, dar Baltimore-ul şi Washingtonul au avocaţi cu legături internaţionale. Cine e avocatul dumneavoastră?

Scanned by CamScanner

- Francis Scott Key din Georgetown.

- Domnul Key? Excelent! spuse Peter entuziast. Eu studiez dreptul cu unchiul meu, și el și domnul Key sunt buni prieteni. Au lucrat și înainte împreună la cazuri. Vor putea găsi un avocat bun și cinstit în Jamaica, să se ocupe de succesiune, eliberarea sclavilor și vinderea plantației după ce este confirmată proprietatea ca fiind a voastră. Bineînțeles că va dura ceva timp.

- Nu știu unde se află acum domnul Key, dar cu siguranță că, în cele din urmă, lumea se va liniști, spuse Callie. E posibil ca unchiul tău să poată începe procesul de a-l declara decedat pe Henry Newell și să ne spună ce aspecte legale sunt implicate?

- Sunt sigur că unchiul va fi încântat să vă ajute. Expresia lui Peter arăta limpede că orice motiv de a o vedea mai des pe Molly era bine-venit. Cât despre locul unde se află domnul Key, cred că acum este oaspetele Marinei Regale.

Callie îl privi fix.

- De ce s-ar afla pe o corabie engleză?

- Domnul Key și domnul Skinner, reprezentantul prizonierilor americani de război, au navigat spre amiralul Cochrane pe un vas de armistițiu pentru a solicita eliberarea unui prizonier american, un doctor mai vârstnic a cărui sănătate e șubredă, explică Peter. Au mai vrut să capete o listă a altor americani care sunt ținuți prizonieri de către englezi. Unchiul spunea că, deoarece sunt la bordul unui vas sub pavilion britanic, e probabil să fie reținuți până după ce Baltimore-ul va fi înfrânt.

Trey scoase un mormăit.

- Și dacă Baltimore-ul nu e înfrânt?

- Indiferent de cine câștigă bătălia, vor fi eliberați ulterior. Domnul Skinner e agent american de ceva vreme și a fost întotdeauna tratat cu multă politețe. Peter zâmbi. Spunea că amiralii britanici aranjează foarte frumos masa de cină.

Scanned by CamScanner

– Asta e bine de ştiut. Callie se încruntă. Dar cum să-l declarăm pe Henry decedat fără ca eu să fiu acuzată de crimă?

– Am o idee, deşi probabil n-o să placă nimănui, spuse Gordon. Am putea spune că a fost îngrijorat de soarta mamei vitrege şi a fraţilor vitregi, aşa că a venit la Baltimore în speranţa de a-i duce într-un loc sigur. Aflând de vătămarea fratelui mai mic, ne-a însoţit spre câmpul de luptă pentru a ajuta ca Trey să fie adus acasă şi a fost, din nefericire, rănit mortal. Destule gloanţe au zburat prin North Point ca totul să fie credibil.

– Ai dreptate, spuse Callie cu un zâmbet pieziş. Gândul la un act de eroism asociat cu Henry e *revoltător*! Dar probabil va merge dacă vom cădea cu toţii de acord asupra detaliilor poveştii. Chiar ar justifica şi aflarea trupului lui aici. Sunteţi cu toţii de acord cu asta?

– Eu o să fiu de acord cu ce-o să spui dacă sunt întrebat, zise Josh, dar n-aş putea să mă hotărăsc să spun că diavolul ăla a venit la Baltimore să-i apere pe Molly şi pe Trey!

– Putem minţi dacă trebuie, spuse Sarah. Dar e puţin probabil să fim întrebaţi, fiind doar doi bătrâni servitori negri.

– Dacă mă întreabă pe mine, sunt sigură că pot izbucni în lacrimi convingătoare, spuse Molly. Atât timp cât nu trebuie să spun din ce cauză plâng!

Asta îi făcu să râdă.

– Putem face asta, deşi urăsc să spun că a avut vreodată vreo motivaţie altruistă, spuse Trey. Dar îmi imaginez că vor vorbi cel mai mult cu dumneata, pentru că eşti tutorele nostru, nu-i aşa, don'şoară Callista?

Peter scoase o foaie împăturită de hârtie şi un creion scurt din buzunar. Pe când scria, spuse:

– Aici sunt un bilet şi adresa unui medic pe care-l foloseşte familia mea. E mai puţin probabil să se fi alăturat voluntarilor decât un felcer. Vă poate da un certificat de deces şi vă poate ajuta să organizaţi înmormântarea.

Callie acceptă hârtia murmurând:

Scanned by CamScanner

-Săptămâna asta devine din ce în ce mai bună. Dar mulţumesc, Peter. Uşurezi cu mult toată problema.

-Îmi pare bine să ajut, doamnă. Se ridică şi îi permise lui Molly să-l ajute să se îmbrace cu vestonul de uniformă, lăsându-l să rămână deschis peste eşarfa care îi susţinea braţul drept. Acum, trebuie să mă întorc la regimentul meu. Nu ştiu dacă o să fiu de mare folos, dar probabil că englezii vor ataca mâine meterezele noastre de la dealul Hampstead, şi trebuie să fiu acolo.

Arătând nefericită, dar fără a comenta, Molly se ridică şi ea.

-Întoarce-te nevătămat!

-Asta am de gând, spuse el cu un zâmbet pieziş pe când îşi lua puşca şi muniţia. Foarte bine că plec acum, în caz că aveţi şi alte lucruri de discutat pe care n-ar trebui să le audă un avocat!

„Un băiat foarte isteţ", se gândi Gordon. „Destul de potrivit pentru Molly."

Toate femeile îl îmbrăţişară de bun-rămas pe Peter, şi Molly îl conduse până în stradă pentru a-şi lua la revedere între patru ochi. Când se îndepărtară suficient pentru a nu mai putea auzi, Gordon spuse:

-Josh, ai idee cum ar fi cel mai potrivit mod de a-i arunca pe partenerii lui Henry în port fără a fi observaţi?

-În curând o să plouă, spuse Josh. O furtună puternică, cred. Putem pune leşurile în hamul de pânză din spatele casei şi să-i lăsăm la pământ cu troliul, apoi să-i ducem în larg cu barca noastră. Dacă vâslim în jurul furtului, putem să-i aruncăm peste bord şi apoi să ne întoarcem acasă.

-Asta ne va uda, dar e eficient, spuse Gordon. Dacă o să folosim troliul, îl putem coborî şi pe Henry, să-l punem în birou. Mă îndoiesc că vrea cineva să doarmă cu leşul lui aici.

-Ai dreptate! spuse Callie ferm. A trebuit să scapi des de leşuri nedorite?

Scanned by CamScanner

– Nu, dar e un nou talent pe care o să mi-l adaug pe listă, spuse el cu o seriozitate prefăcută.

Callie râse şi se ridică de la masă.

– Aş vrea să văd şi eu odată lista asta. Dar, acum, e vremea să ne apucăm cu toţii de treabă.

capitolul 25

Callie ştiuse dintotdeauna că Josh putea prezice corect vremea, şi acesta avu din nou dreptate. Pe când ploaia cădea în averse, Richard şi Josh prinseră cele trei trupuri într-un ham de pânză şi îl coborâră la pământ cu troliul. O treabă macabră, dar o duseră la îndeplinire cu stoicism. Ea fu recunoscătoare că familia lor avea doi bărbaţi musculoşi cu stomac rezistent.

În întuneric şi ploaie, era îndoielnic să-i vadă cineva, dar, dacă apăreau întrebări, coborârea trupului lui Henry până la biroul depozitului era o motivare justificată pentru ceea ce făceau. Henry – eroul – vine în Baltimore să-şi apere familia. Ideea ar fi fost de râs dacă n-ar fi tremurat încă în sinea ei de la ameninţările lui.

Pe când Richard şi Josh se îndepărtau vâslind pe ploaia torenţială, Callie se concentră asupra curăţării sângelui vărsat. Se sili să se gândească la el ca la o oarecare pată, cum ar fi fost una de vin sau de supă. După asta, o ajută pe Molly să strângă masa şi să spele vasele. Din fericire, troliul era bun şi pentru a aduce sus apă pentru spălat şi gătit.

Callie ştergea vasele, când Molly întrebă:

– Ce crezi despre Peter Carroll?

Nefiind surprinsă de întrebare, Callie răspunse:

– Cred că e un tânăr de treabă.

– Crezi că ar putea exista ceva... durabil între un bărbat din una dintre cele mai de vază familii din Maryland şi o sclavă?

– Nu mai eşti sclavă! spuse tăios Callie. Eşti o tânără frumoasă, foarte bine educată şi o moştenitoare. Dar,

Scanned by CamScanner

în ce privește posibilitatea unei relații de durată, aici există întotdeauna o întrebare. Sunt sigură că lui Peter nu-i pasă de originea ta, dar s-ar putea ca familiei lui să-i pese. Chiar dacă n-ar obiecta, amândoi sunteți foarte tineri, și prima dragoste e adesea ca o furtună de vară. Intensă, dar care trece repede.

Molly îi aruncă o privire piezișă.

- Peter are nouăsprezece ani. Eu am șaisprezece. Dumneata te-ai măritat la șaisprezece ani.

Asta era de necontestat și destul de șocant. Molly era la fel de în vârstă cât fusese Callie pe atunci? Era așa tânără! Dar Callie fusese și ea tânără. Mult prea tânără.

- Eu nu m-am măritat că așa am vrut eu. Deși n-a mers rău, nu pot să recomand așa ceva.

- Ai avut o primă dragoste care să-ți stăpânească mintea și inima? întrebă Molly. Cineva cu care să vrei să fii cu orice preț, deși ai fost silită să te măriți cu tatăl meu?

- Nu chiar, spuse Callie cu voce de scuză pe când așeza farfuriile una peste alta și le punea pe un raft în bucătărie. Fetele pe care le cunoșteam eu se îndrăgosteau mereu de profesori de dans sau de rândași și de tineri vicari chipeși, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Bănuiesc că nu sunt foarte pasională.

- Nu cred asta! exclamă Molly. Cu siguranță a existat cineva!

Callie se încruntă ca și cum cugeta la asta, apoi scutură din cap

- Pentru că Richard era cel mai bun prieten al meu, n-am băgat în seamă rândașii.

- N-ai fost niciodată îndrăgostită de el? întrebă Molly cu uimire. E așa chipeș!

Callie scutură din cap

- Eram cei mai buni prieteni. Călăream, înotam și intram împreună în buclucuri. Era altceva.

- Serios? întrebă sceptică Molly.

- Da, spuse hotărât Callie, înăbușindu-și gândurile legate de ultimele câteva sărutări ce erau foarte diferite

Scanned by CamScanner

de relația lor din copilărie. Și nu mai pune la îndoială spusele celor mari!

Molly râse, și terminară curățenia în liniște. Sarah se dusese deja la culcare, obosită de ziua care se terminase, la fel și Trey.

Callie spuse:

– Pari să dormi pe tine, dar eu n-o să mă pot odihni până când nu se întorc bărbații. Înainte de a merge la culcare, vrei să mă ajuți să mut câteva butoaie cu tutun, să fac o nișă? Vreau să-mi pun salteaua acolo, pentru că nu cred că o să dorm bine în noaptea asta și nu vreau s-o trezesc pe Sarah.

– Și dacă mă ții pe mine trează? spuse Molly îndreptându-se spre butoaiele cu tutun.

– Ah, n-am nimic împotrivă dacă îți stric ție somnul! Amândouă râseră, și din nou Callie se gândi că Molly era mai degrabă ca o soră mai mică decât ca o fiică.

Fu simplu să aranjeze butoaiele în așa fel încât să facă o nișă în formă de U ce dădea spre balcon și golf. Callie întinse păturile cât de mult putu, pentru că știa că avea să se foiască toată noaptea. Și dacă plângea din cauza nervilor zdruncinați, n-avea să audă nimeni.

Callie o trimise pe Molly la culcare, apoi își luă o limonadă și un rachiu pe balcon. Administrația orașului spusese locuitorilor să stingă toate luminile, așa încât să nu devină ținte pentru dușman, ceea ce însemna că afară era numai ploaie și întuneric. Ei aveau două felinare acoperite ce dădeau doar o fâșie îngustă de lumină. Unul atârna pe scări, celălalt era înăuntru pe o masă, să-i dirijeze pe bărbați la înapoierea acasă.

Fu o ușurare să audă plescăitul vâslelor, apoi zgâriatul lemnului pe lemn când barca solidă trase la chei. Trecură câteva minute, apoi o cheie intră în ușa de la stradă, de sub balcon. Acea ușă era neatinsă de mult timp, așa că probabil Henry avusese un șperaclu.

Auzi zgomotul unor pași ușori pe când doi bărbați obosiți urcau spre apartament. Când intrară, Josh mormăi:

Scanned by CamScanner

– Primul lucru mâine-dimineaţă, o să repar uşa asta şi o să pun o încuietoare mai solidă la cea de jos!

Ea îşi puse deoparte băutura, luă cele două pahărele de rachiu pe care le turnase mai devreme şi îi întâmpină la uşă.

– De pe amândoi se prelinge apă de parcă sunteţi rufe abia scoase de la spălat, observă ea pe când Richard îl urmă pe Josh în încăpere.

– Şi ne simţim la fel. Aş putea să-i dau lecţii de înot unui peşte.

Josh îşi mască un căscat. Adusese sus felinarul de pe scări, ţinând cu grijă raza de lumină întoarsă dinspre balcon. Callie îi întinse un pahărel de rachiu.

– Trey doarme în camera ta. Voia să-ţi dea patul, dar l-am forţat să-l păstreze, subliniind că azi a fost împuşcat de două ori, aşa că e mai bine să profite.

– Ce mai băiat! spuse Josh cu dragoste. Nu contează. O să dorm bine pe podea. În seara asta aş putea dormi şi pe pietre. Dădu rachiul pe gât dintr-o singură înghiţitură şi îi înapoie paharul lui Callie. Fără îndoială a fost o zi lungă.

– Într-adevăr.

Pe peretele de lângă uşă erau nişte cuie, unde Richard îşi agăţă pălăria îmbibată cu apă şi haina înainte de a lua băutura.

– Sunt nişte prosoape şi haine uscate în bucătărie, spuse ea. Vrei să vii să stai cu mine pe balcon înainte de a te duce să te culci?

– Mi-ar plăcea.

Zâmbetul lui în lumina slabă părea obosit, dar liniştit. Luă al doilea felinar şi se duse în bucătărie.

Callie îşi găsi drumul spre balcon şi îşi lăsă trupul obosit să cadă pe unul dintre scaune. Câteva minute mai târziu, Richard se aşeză pe scaunul din stânga, cu felinarul într-o mână şi în cealaltă cu un pahar înalt în care era probabil un amestec de limonadă şi rachiu, la fel ca în al ei.

Scanned by CamScanner

Deşi zgomotul ploii înăbuşea mare parte din sunete, era firesc să se vorbească încet. Ea întrebă:

– Aţi rezolvat totul cu bine?

– Da, am vâslit în port şi i-am aruncat în mare în două locuri diferite. Nu ştiu în cât timp vor fi găsiţi. Moartea lor ar putea sau nu să fie legată de lupte. Nu cred că are vreo importanţă. Îşi ridică paharul spre port şi spre fortul ce se afla în capăt. Sunt lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

– După cum a spus Peter Carroll, îşi merită soarta. Nu-mi pasă de cei doi, dar... Ezită, căutându-şi cuvintele. Mă simt tristă pentru Henry, care era cel mai nemernic dintre toţi. L-am disprețuit, dar Matthew l-a iubit.

El se întinse şi îi luă mâna.

– Dragostea poate fi foarte oarbă.

Sorbiră băutura în tăcere pe când ploaia torenţială se transformă într-o ploaie continuă, dar mai domoală. După o ultimă înghiţitură de limonadă, ea îşi puse paharul gol pe duşumea, lângă scaun.

– Înţeleg că intenţionezi să falsifici acel codicil folositor la testamentul lui Matthew?

– Da. Să-mi arăţi vechea schiţă a testamentului şi orice alte modele ale scrisului lui pe care le ai, şi cred că o să pot face un document care să arate convingător. Nu este ca şi cum ar mai exista şi alţi moştenitori care aşteaptă să ducă asta înaintea tribunalului.

– Adevărat. Şi chiar e ceea ce ar fi vrut Matthew. Dreptate, chiar dacă nu e exact conform legii. Îmi place punctul de vedere al lui Peter asupra acestei chestiuni.

– Cum te simţi? întrebă el. Am avut o zi lungă şi obositoare, dar eu n-am făcut totuşi decât să merg spre un câmp de luptă să aduc acasă un prieten, apoi să scap de leşurile a doi ticăloşi. Ziua ta a fost mult mai rea.

Ea încercă să vină cu un comentariu superficial de femeie războinică, dar, în loc de asta, începu să tremure. Apucându-l de mână ca pe un colac de salvare într-o mare furtunoasă, spuse istovită:

Scanned by CamScanner

- Cred că a fost cea mai rea zi din viaţa mea. Mai rău decât atunci când am fugit şi am distrus vieţile amânduro-ra, mai rău decât atunci când englezii mi-au dat foc casei şi aproape m-au linşat. Azi toţi cei la care ţin profund au fost ameninţaţi. Trey a fost rănit, iar tu şi Josh aţi fi putut fi omorâţi mergând după el. Apoi a venit Henry şi...

Izbucni în lacrimi, nemaiputând să vorbească.

El se ridică şi o luă în braţe, apoi se aşeză din nou cu ea în poala lui. Îi aşeză capul sub bărbia lui şi îi mân-gâie spatele.

- Cei pe care îi iubeşti au fost brutal ameninţaţi, iar tu a trebuit să ucizi. Eşti îndreptăţită să ai o criză de isterie. Eşti liberă să spargi porţelanuri sau să te arunci la podea şi să loveşti cu pumnii şi cu picioarele.

Ea nu era sigură dacă intenţia lui fusese să o facă să râdă, dar râse.

- Dacă e să izbucnesc în halul ăsta, mai bine să mă arunc pe jos şi să lovesc duşumeaua înainte de a sparge porţelanurile.

- Foarte practic. Degetele lui lungi îi masau uşor cea-fa, răspândind căldură şi relaxare în corpul ei încordat.

- A curs suficient sânge azi.

Ea oftă obosită.

- Îmi pare rău că am devenit aşa o plângăcioasă. Tu spuneai cu admiraţie că eram ca un băiat, nu o fată plângăcioasă.

Râsul lui era blând şi tandru.

- Cum s-au schimbat vremurile! Acum am băgat de seamă că eşti fată, şi nu mă deranjează deloc. De fapt, chiar îmi place. Să izbucneşti în lacrimi după o zi groaz-nică nu-i acelaşi lucru cu a fi plângăcioasă.

- Cred că nu, dar nu-i momentul să mă răsfăţ prea mult. Mâine, Baltimore-ul poate fi spulberat în bombar-damente, şi trebuie să fiu pregătită pentru orice.

- Marinei Regale n-o să-i fie prea uşor, o asigură el. Va trebui să distrugă Star Fortul şi bateria de artilerie de la Lazaretto Point de pe partea opusă a canalului. Apoi va trebui să treacă de bariera de la gura portului

Scanned by CamScanner

interior. S-ar putea ca forturile să reziste sub bombardament atât de mult, încât englezii să se plictisească și pur și simplu să plece acasă.

– Să sperăm! Aici nu-i Washington. Locuitorii din Baltimore se adăpostesc și luptă pentru căminele lor. Oftă. Mâine ar trebui să pot pretinde că sunt puternică din nou, dar în seara asta nu vreau să dorm singură. Am făcut un pat adăpostit de butoaiele de tutun. Vrei să stai cu mine acolo?

Trupul lui înțepeni sub al ei.

– Spune clar ce înțelegi prin a sta cu tine.

– Să dormim. Să ne ținem în brațe unul pe altul. Nimic mai mult. Ea se ridică din poala lui și îi întinse mâna. Trebuie să fii cel puțin la fel de obosit ca mine, Domnule Aventurier Îndrăzneț. Hai să te odihnești!

El îi luă mâna și se ridică de pe scaun.

– Bucuros, Catkin. Îi aruncă acel zâmbet al lui intim și fermecător. Poți să-mi murmuri la ureche să adorm.

capitolul 26 *Ana Maria*

Fusese o zi foarte lungă. De fapt, a doua zi deja venise, bănuia Gordon. Chiar și cu un partener atât de robust ca Josh, lupta cu valurile de furtună din port fusese istovitoare. Gordon era absolut epuizat, ceea ce făcea ca invitația lui Callie de a i se alătura în patul improvizat să fie bine-venită. Oboseala ar trebui să-l facă să se poarte ca un gentleman, deși avea să fie o provocare. Ea inspira sentimente de tandrețe și dorință periculos de intense.

Nișa dintre butoaie era confortabilă, cu un vag miros de tutun și vedere spre ferestre, deși nu era prea mult de văzut pe o ploaie torențială ce cădea peste un oraș cufundat în întuneric.

Callie dădu deoparte pătura de deasupra și se întinse în pat, ce era destul de lat pentru două persoane. El se întinse lângă ea, întrebând:

Scanned by CamScanner

– Podeaua e mai puțin tare decât în nopțile trecute, sau sunt eu atât de obosit încât nu-mi dau seama?

– Patul e cumva mai gros. Mai devreme, eu și Molly am găsit niște saci goi în depozit, așa că am adus sus destui cât să asigure un strat mai gros, explică ea, întinzându-se pe partea dreaptă. Nu-i un pat adevărat, dar e mai bine decât podeaua.

Adevărat. Dar chiar și podeaua goală ar fi fost bună cu Callie alături.

Ea se întoarse pe o parte, să stea cu fața spre el, și își puse brațul peste mijlocul lui, respirându-i ușor pe gât.

– Mulțumesc că stai cu mine.

– Plăcerea e de partea mea, spuse el, vorbind serios. A fost o zi groaznică. Cu toate astea, iată-ne pe toți aici și în viață, iar Trey nu e grav rănit. Avem multe pentru care să fim recunoscători. O mângâie pe spate, și i se confirmă ceea ce bănuia când o ținuse în poală. Nu purta nimic pe sub cămașa uzată și spălată de multe ori. Asta era aproape la fel de bine ca și cum n-ar fi purtat absolut nimic.

– Molly e nebună după Peter și se pare că și el după ea, murmură Callie. Crezi că o să iasă ceva din asta?

– Bănuiesc că te referi la o căsătorie, nu la un copil din flori.

– Bineînțeles! spuse ea indignată. Vreau să găsească un soț bun, devotat, care să aibă grijă de ea și de familia pe care o s-o aibă. Cum sunt Sarah și Josh.

– Peter pare un tip foarte de treabă. Presupunând că supraviețuiește atacului englez, da, cred că s-ar putea să aibă un viitor împreună. Bănuiesc că moștenirea va fi una acceptabilă, nu?

– Cu toți sclavii eliberați, n-o să fie o mare avere, dar va fi îndeajuns pentru a-i permite să trăiască independent sau să aducă o zestre bună într-o căsătorie.

– Banii fac întotdeauna ca un potențial partener să fie mai atrăgător, spuse Gordon. Dar sunt tineri. S-ar putea ca atracția să fie trecătoare.

Scanned by CamScanner

– I-am spus asta lui Molly, şi ea a vrut să ştie dacă la vârsta ei eram atât de atrasă de un tânăr încât să-l vreau mai presus de orice. Chicoti. A trebuit să recunosc că asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

– Nu?

– M-am gândit la asta şi am decis că prietenia cu tine îmi absorbea toată energia în ce priveşte băieţii.

El cugetă.

– La fel a fost şi pentru mine. Poate că de asta nu ne-am gândit să ne găsim parteneri aşa repede cum făceau alţii de aceeaşi vârstă cu noi.

– Eu cred mai degrabă că eram înceată decât că era ceva în neregulă cu mine, spuse ea sec.

– Nu-i nimic în neregulă cu tine, replică el, încurajând-o. Doar că ţi-a lipsit ocazia, pentru că ai intrat direct din situaţia de a fi cea mai bună prietenă a mea într-o căsătorie cu un bărbat destul de în vârstă pentru a-ţi fi tată. Presupun că, atunci când ai ajuns în Jamaica, erai prea cinstită pentru a începe o aventură cu un bărbat mai aproape de vârsta ta, nu?

– N-am cunoscut niciodată pe cineva care să mă ispitească suficient pentru adulter, răspunse ea. Dar tu? Odată ce ai ieşit în lume, ai ajuns să manifeşti un interes normal faţă de sexul opus?

Da, Callie ştia să pună o întrebare pe şleau. El zâmbi în întuneric.

– Ah, da. Chiar absolut normal.

Dar, deşi cunoscuse femei care îi plăcuseră atât în pat, cât şi în societate, nu întâlnise vreodată pe una care să-i stăpânească mintea şi inima sau care să-l înnebunească.

– Încă de când ne-am întâlnit în Washington, m-am tot gândit cât de diferite ar fi putut fi vieţile noastre dacă n-am fi fost prinşi de taţii noştri când am fugit, cugetă ea. Dacă ne-am fi căsătorit în Scoţia, oare viaţa noastră ar fi fost mai bună sau mai rea? Ne-am fi plictisit unul de altul pe când îmbătrâneam şi am fi început să ne uităm pe-alături? Oare prietenia ar fi putut fi o bază

Scanned by CamScanner

solidă pentru o căsătorie, chiar dacă nu eram nebuni unul după altul?

- M-am gândit și eu la asta, să știi, admise el. M-am oferit să mă însor cu tine ca prieten pentru a te salva de la o căsătorie nedorită. Dar, când mi-ai dat un sărut de mulțumire, ei bine, mi-am dat seama că erai totuși fată și că fuga nu era o idee chiar așa rea.

Ea râse.

- Serios? Îmi aduc aminte că am fost extrem de ușurată, de recunoscătoare și emoționată de aventura asta, dar nu aveam sentimente romantice față de tine. Bănuiesc că nu sunt prea pasională.

- Îmi permit să te contrazic.

Amintindu-și cum îi răspunsese la sărutul de rămas-bun de dimineață – sau mai degrabă din urmă cu o zi –, se întoarse cu fața spre ea și o sărută din nou. Încet, metodic și simțind destulă pasiune cât pentru amândoi. Îi mângâie arcuirea fină a spatelui elegant, alunecând peste țesătura uzată, până când ajunse la rotunjimea dulce a posteriorului. Palma i se opri acolo, și el o strânse tare pe Callie peste vintrea lui.

Ea scoase un sunet slab din gât și se apăsă și mai tare, cu gura lacomă și receptivă. Nu-și mișcă partea de jos a corpului, dar, în schimb, își strecură piciorul între ale lui, atingerea devenind dogorâtoare chiar și prin straturile de haine.

Oboseala dispăru, și el șopti:

- Dacă nu vrei să continuăm, acum e momentul să te oprești!

Răspunsul ei fu să-și strecoare mâinile pe sub cămașa lui desfăcută, excitant de reci pe pielea lui fierbinte.

- Hai să uităm împreună ziua asta, șopti ea.

Îngropându-și ultimele scrupule de gentleman, el își duse mâna pe sânul ei, simțind rotunjimea caldă prin țesătura cămășii. Ea își ținu răsuflarea și se arcui sub mâna lui când el o apucă de sfârc. Ea îl sărută din nou, și limba i se mișca pe a lui, provocator și ademenitor.

Scanned by CamScanner

El își strecură o mână pe sub tivul cămășii, lunecându-și palma în sus pe piciorul ei catifelat și bine proporționat. Mai sus și mai sus, peste șold. Apoi, cu delicatețe, între coapse, până când atinse intima și mătăsoasa căldură. Ea scânci și își deschise picioarele, sunetul slab fiind acoperit de ploaie.

Pe când el explora pliurile sensibile, ea începu să se răsucească pe degetele lui îndemânatice, legănându-și șoldurile la atingerea lui. El își dădu seama amețit că ar putea s-o aibă acum, și ea l-ar primi fericită, și dorința lui pentru această fascinantă împlinire aproape că îi distruse ultimele rămășițe ale controlului.

Dar mai avea suficientă minte pentru a-și da seama că o relație intimă completă ar fi depășit o barieră ce ar schimba totul între ei și poate ar distruge orice șansă la un viitor. Așadar, în seara asta nu avea să existe o deplină împreunare, dar intenționa să-i dovedească, pe toți zeii, că urma să aibă parte de pasiunea unei femei!

Îi luă din nou gura irezistibilă, în vreme ce degetele i se afundau și mai adânc în locurile ei cele mai secrete. Căldură, umezeală și miresme senzuale, mai îmbătătoare decât cel mai bun brandy.

Când ea se cutremură sub atingerea lui, gura lui îi înăbuși strigătul. Ea se potoli lângă el pe când încordarea se topi încet.

El își duse buzele pe gâtul ei și pe adâncitura fină a umărului, simțind pulsația fierbinte a sângelui pe limbă. Era atât de atrăgătoare, atât de dulce la gust.

Pe când răsuflarea ei încetinea, ea se topi lângă el, lipsită de puteri, lipindu-se atât de mult, încât era greu de spus unde se termina ea și unde începea el. Sângele lui îi pulsa nebunește prin vene, cerând împlinirea, dar intensitatea plăcerii ei era aproape îndeajuns pentru a-l răsplăti.

Își revenise cam pe jumătate, când își dădu seama că mâna ei se strecura timid sub brâul indispensabililor lui. Abia de conștientizase asta când mâna ei îl apucă și întregul lui corp încremeni.

Scanned by CamScanner

Nu era pricepută în ceea ce făcea, dar n-avea nevoie să fie. Mâna lui Callie era cea care-l mângâia, trupul lui Callie era cel care se lipise de al lui, aroma lui Callie era de ajuns să-i dizolve fiecare particulă de creier. O strivi lângă el, gemând:

- Callie... dragă Doamne, *Callie!*

- Richard al meu, șopti ea cu suflarea numai o mângâiere, pe gâtul lui. Inima mea de Leu.

Mâna ei se strânse încercând să apese și îi declanșă culminarea violentă ce părea a continua la nesfârșit, dar care totuși se sfârși prea repede. Binecuvântată stare de inconștiență.

O ținu aproape de el pe când mintea și trupul se armonizară din nou. Când mai cunoscuse o astfel de satisfacție puternică?

Niciodată.

O astfel de mulțumire?

Niciodată.

- Îmi pare rău, Catkin, murmură el nesigur. N-am vrut să se întâmple asta.

- Nici eu. Dar fără îndoială ne-a făcut să nu ne mai gândim la ziua asta grea.

- Mă bucur că gândești așa. Zâmbi trist. Am mințit. Nu-mi pare absolut deloc rău de asta, chiar dacă a fost neplanificat. Îi masă blând spatele și gâtul, nevrând să-i dea drumul niciodată. Acționând mânat de această dorință, spuse: Callie, vrei să te măriți cu mine? Amândoi suntem destul de răniți de viață, și fiecare din noi are limitele sale, dar cred că ne este mai bine împreună decât despărțiți.

Pentru multă, multă vreme, ea nu-i răspunse. Dar nici nu încercă să se distanțeze. În cele din urmă, spuse:

- E greu de văzut dincolo de următoarele câteva zile. Dar, dacă după această bătălie suntem vii și nevătămați, subiectul merită a fi discutat.

El râse cu entuziasm.

- În sfârșit încep să-ți înfrâng rezistența!

Scanned by CamScanner

– Cred că așa e, spuse ea ușor amuzată. Dar, pe de altă parte, totul s-a schimbat de când ai năvălit în viața mea, acum trei săptămâni.

– Și lumea mea e diferită. Trecuse de la căutarea permanentă a agitației la pace. Efectiv, călătorise în jurul lumii să-și găsească drumul spre casă. Acum avea nevoie doar s-o convingă pe prudenta lui războinică să-și împartă viața cu a lui.

O sărută pe creștetul capului, apoi trase păturile peste ei. Ploaia se potolise, dar temperatura coborâse, așa că aerul nopții era răcoros.

– Mi-ar plăcea să te țin așa o veșnicie.

– Mă mulțumesc cu seara asta, deoarece nu știm ce ne va aduce ziua de mâine. Se răsuci încântător, găsindu-și cea mai comodă poziție lângă el. Se potrivea așa bine în brațele lui. Să dea Domnul ca zorii să vină cât mai încet!

Oboseala lui profundă se topise, lăsând în urmă o satisfacție relaxată. Când fusese vreodată mai fericit? Niciodată.

Adormi cu un surâs pe buze.

Noaptea se spulberă când englezii începură să bombardeze fortul McHenry în zori. Cea mai puternică flotă navală din lume bătea la ușa orașului Baltimore.

capitolul 27

Josh îi conduse pe doctor și pe asistentul său în biroul depozitului, toți trei cu apa șiroind de pe ei. Doctorul, un bărbat respectabil de vârstă mijlocie, reacționase pe loc la puterea numelui de Carroll de la sfârșitul biletului semnat de Peter. După ce așteptă ca zgomotul făcut de o serie deosebit de gălăgioasă de bombe să scadă, Josh anunță:

– Don'șoară Callista, doctorul Williams și asistentul său.

Scanned by CamScanner

Callie ocoli tejgheaua pentru a-l saluta pe doctor.

- Vă mulțumesc mult că ați venit așa repede, doctore Williams. Trupul... trupul este pe masă aici. Îl conduse pe doctor în spate, în locul unde forma lungă, înfășurată în foaie de cort, zăcea pe masa unde Molly lucrase la prețurile ei din zdrențe.

Când fură adunați cu toții în jurul mesei, Callie arătă înspre Richard și Molly prezentându-i cu numele care deciseseră ei că ar fi cele mai potrivite. Atâtea nume diferite! Richard nu trebuia să fie lord, și nu trebuia să fie menționat faptul că Molly și Trey erau nelegitimi. Cel mai bine era dacă ea și tinerii erau cu toții Newell.

- Domnul Audley și domnișoara Mary Newell. Bănuiesc că Josh v-a explicat că decedatul este fiul meu vitreg, Henry Newell, care abia ajunsese din Jamaica, în căutarea familiei lui, devenind victimă a acestei violențe îngrozitoare, nu-i așa?

Williams încuviință din cap, scoțându-și pelerina udă și dându-i-o lui Josh, fără ca măcar să-i arunce o privire. Josh își juca foarte bine rolul de sclav ce trecea neobservat.

- Da, înțeleg că nefericitul domn a fost împușcat. În ce împrejurări?

- Peter Carroll ne-a adus vestea că fratele lui Molly, un voluntar trăgător de elită, a fost rănit în timpul luptei de la North Point, explică Richard. Revendicase onoarea de a spune minciunile necesare pentru că era cel mai bun la asta. Eu și Josh am luat căruța să-l recuperăm pe Trey, și Peter ne călăuzea într-acolo. Îl aduceam acasă, când l-am descoperit pe domnul Newell, care era rănit mortal, pe drumul de întoarcere în oraș. Trey era inconștient, dar Josh l-a recunoscut imediat pe domnul Newell. Calul lui dispăruse. Probabil a fost furat de englezi.

Williams își notă câte ceva într-un carnețel. Nu păru să vadă ceva dubios în relatare.

- Știți de ce a călărit pe drumul spre câmpul de luptă?

Scanned by CamScanner

– Domnul Newell mai respira şi era semiconştient. A spus că îl căuta pe fratele lui mai mic, despre care ştia că era un foarte bun trăgător şi avea curajul necesar pentru a se oferi voluntar pentru cea mai periculoasă poziţie. Richard îşi coborî vocea: Era destul de conştient pentru a înţelege că Trey era lângă el şi nu era rănit grav. L-am adus pe domnul Newell înapoi în oraş, în speranţa că îl vom putea duce la un doctor în timp util.

– Din păcate, era prea târziu. Callie se tamponă la ochi cu o batistă fină de muselină. Deja murise până a ajuns aici. Când te gândeşti că a venit tocmai până aici pentru fratele său mai mic şi pentru sora lui!

– Admirabil, dar nebunesc, spuse grav Williams, notând încă ceva. Bănuiesc că sunteţi un prieten de familie, domnule Audley?

– Eu şi doamna Newell suntem logodiţi, spuse afabil Richard, ignorând privirile uimite ale lui Callie, Molly şi Josh. Plănuim să ne căsătorim când se vor mai linişti lucrurile.

– Am fost complet bulversată de moartea lui Henry, spuse Callie, străduindu-se să sune neajutorată. Domnul Audley a fost de neprețuit în ajutorul pe care ni l-a dat în această perioadă dificilă. El a fost cel care a explicat importanța unui certificat de deces. Henry era un om înstărit, și, fără soție sau copii proprii, fratele și sora lui sunt moștenitorii lui. Situația e complicată de faptul că el e din Jamaica, așa că totul trebuie făcut aici așa cum se cuvine.

– Înțeleg pe deplin. Doctorul își puse carnețelul în haină. Sunt onorat că domnul Carroll mi-a sugerat să vă servesc într-o chestiune atât de importantă.

O serie neobişnuit de violentă de lovituri la fort zguduiră pentru scurt timp depozitul. Toţi tresăriră, dar, după ore întregi de bombardamente, nu fură reacţii mai puternice.

Richard continuă:

– Henry Newell ar fi fost fiul meu vitreg. Deşi n-am avut niciodată ocazia să-l cunosc cu adevărat înainte

Scanned by CamScanner

de tragica sa dispariție, acum trebuie să fac tot ce pot pentru el. Trase solemn în jos foaia de cort pentru a expune fața lui Henry. Chiar și mort, pe față se vedeau cute de mânie și brutalitate.

- Nu există nici o îndoială legată de identitatea decedatului? întrebă doctorul Williams.

Întrebarea lui suna ca o întrebare oficială adresată înainte de a emite certificatul de deces.

- Da, este cu siguranță fiul meu vitreg. Aici sunt actele pe care le avea asupra lui. Callie scoase documentele pe care Richard le luase din buzunarele lui Henry. Mai existase și o sumă substanțială de bani. Luaseră mare parte din ea pentru Molly și Trey. Mai era și acest inel cu sigiliu. Arătă inelul de aur cu o elaborată literă *N* gravată pe față. A aparținut soțului meu și a mers la Henry la moartea tatălui lui. Acum, trebuie să meargă la cel mai mic fiu al lui Matthew. Deși nu era sigură că Trey avea să vrea ceva ce purtase Henry.

Williams încuviință din cap.

- Poate altcineva să identifice cadavrul?

Molly înaintă.

- Da, cu siguranță e fratele meu mai mare, Henry. De n-ar fi venit în America!

Începu să plângă, suspinele ei răsunând în biroul depozitului. Callie o luă pe după umeri, consolând-o.

- Trey, fratele mai mic, poate și el să depună mărturie referitoare la identitatea lui, spuse Richard. Nu poate să coboare scările din cauza rănii de la picior, dar l-a văzut pe Henry ieri și era suficient de conștient încât să poată depune mărturie. Vă pot duce sus la el dacă vreți.

- Nu, nu este necesar. Williams trase foaia de cort în jos până la brâu, expunând rana din centrul pieptului și sângele uscat de pe cămașa din jurul acesteia. Nu e nici o incertitudine legată de modul în care a murit. Doctorul scutură din cap cu tristețe. Așa un bărbat tânăr! Ce păcat că domnul Newell a călătorit atâta drum să-și ajute familia, doar ca să-și găsească sfârșitul așa departe de casă.

Scanned by CamScanner

– O mare pierdere pentru societatea jamaicană şi pentru familia lui, fu de acord cu pioşenie Richard, iar Callie trebui să admită că el mințea foarte bine. Continuă: Ultima noastră datorie față de domnul Newell este să-i facem o înmormântare creştinească, aşa cum se cuvine. Era anglican, şi asta va fi alegerea noastră dacă există vreo biserică în apropiere.

– St. Paul's, la care mă duc eu, e destul de apropiată. Williams zâmbi cu o notă de umor când trase din nou foaia de cort peste faţa lui Henry. Noi, cei din Baltimore, suntem mândri de oraşul nostru, dar e destul de modest față de Londra! Totul e în apropiere.

– Credeți că vicarul ar putea să ne ajute? întrebă Callie.

Nimeni nu menționa că vremea deosebit de caldă făcea ca timpul să fie de o crucială importanță.

– Vicarul, reverendul Harbow, e un prieten de-al meu. Williams zâmbi sobru. În ultimele două săptămâni, mi-a spus că o să-l pună pe gropar să sape gropi în plus, pentru cazul când va fi nevoie de ele după lupte. Sunt sigur că va fi de acord să vă ajute cu o înmormântare rapidă. Există şi un meşter de sicrie în apropiere, care a făcut şi el câteva în plus, pentru orice eventualitate.

Cât de practic! Callie trase adânc aer în piept, dându-şi seama că abia aştepta să-l vadă pe Henry îngropat.

– Richard, dragul meu, să mergem la vicar?

– Firește. Richard ridică una din pelerinele de ploaie pe care le aduseseră jos din cauza ploii şi i-o puse pe umeri. Doctore Williams, vreți să-l trimiteți pe asistentul dumneavoastră la atelierul meşterului de sicrie să aranjeze ca să fie adus unul aici? Avem o căruță care poate transporta sicriul la biserică dacă reverendul Harbow ne poate ajuta.

– Sunt bucuros să vă ajut cu ce pot. Williams îi făcu semn asistentului să se apropie şi îi explică, după care Richard îi dădu nişte bani de-ai lui Henry pentru sicriu. Banii se dovedeau de folos, pentru că nici chiar Richard n-avea resurse nelimitate.

Scanned by CamScanner

Se hotărî ca Molly și Josh să stea cu cadavrul până când sosea sicriul. Callie și Richard urmau să meargă la biserică și să încerce a-l convinge pe vicar să îngroape un distins străin care nu era din parohia lui. Callie se rugă în tăcere ca slujba de îngropăciune să poată avea loc imediat, de preferat în acea după-amiază.

Dr. Williams îi conduse afară și le indică pe unde să meargă spre biserică, înainte de a pleca și el. Callie îl apucă cu putere pe Richard de mână, deoarece ploaia și vântul îi loveau, și tunurile bubuiau în depărtare. Când doctorul nu-i mai putu auzi, ea întrebă cu o dulceață periculoasă în glas:

- Cum de mi-a scăpat faptul că suntem logodiți?

Richard zâmbi larg.

- M-am gândit că, dacă am fi pe punctul de a ne căsători, acest fapt mi-ar oferi o justificare mai bună să discut cu doctorii, vicarii și alții asemenea.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Adu-mi aminte să rup logodna după ce îl îngropăm pe Henry.

- Da, Catkin, spuse el supus, dar ochii îi sclipeau. Va fi ca și cum n-ar fi existat niciodată vreo logodnă.

Ea își lăsă capul în jos și se concentră asupra drumului noroios. N-ar fi recunoscut niciodată, dar găsea... interesantă ideea de a fi logodită cu Richard. Nu mai suna imposibil sau de nedorit.

Se uită la el cu coada ochiului. Blestemat să fie! După noaptea trecută și după descoperirea unei laturi pasionale pe care nu-și dăduse seama că o avea, devenea din ce în ce mai dificil să-și imagineze cum să-l alunge. Din ce în ce mai ușor să se imagineze împărțind același pat...

Mai târziu! Avea să se gândească la viitor mai târziu. Acum, trebuia să se concentreze asupra înmormântării fiului ei vitreg și asupra ignorării bubuiturilor continue ale tunurilor.

*

Scanned by CamScanner

Înmormântarea lui Henry Newell fu rapidă și simplă. Callie bănuia că toată lumea din oraș care nu se găsea în primele linii ale luptei avea nervii încordați la maximum de la luptele în desfășurare și era recunoscătoare să aibă ceva de lucru care să merite osteneala. Reverendul Harbow fusese foarte înțelegător și îndatoritor. Cu siguranță nu stricase faptul că Richard menționase numele de „Carroll" o dată sau de două ori.

Pentru că ploaia torențială continua, fiul ei vitreg fu îngropat în cimitirul plin de noroi al bisericii St. Paul's. Trey nu putu să ia parte, iar Molly refuză categoric, așa că amândoi rămaseră acasă, în vreme ce Callie, Richard, Josh și Sarah fură prezenți.

Pentru că reverendul Harbow nu știa nimic despre decedat, întrebă dacă cineva voia să spună câteva cuvinte. Callie simți o bruscă dorință să strige: „Fiul meu vitreg a fost o bestie și o brută, și îmi pare bine că l-am omorât!"

Își înghiți cuvintele și își îngropă fața în mâini, sperând ca reacția ei să pară una de durere. Richard se ridică încet.

– Nu l-am cunoscut pe Henry Newell cât era în viață și, din cauza tristelor împrejurări, n-o să fim niciodată membri ai aceleiași familii. Un sofisticat om de lume, educat în Anglia, era bine cunoscut în societatea jamaicană de baștină și i se va simți lipsa de către toți prietenii săi.

„Dacă avea vreunul", se gândi Callie, rămânând cu capul plecat. Deși Jamaica avea cu siguranță și alte brute bețive, așa că poate totuși avusese ceva prieteni.

Richard continuă:

– Călătoria lui neobișnuită spre America în căutarea fratelui, a surorii și a mamei sale vitrege nu va fi niciodată uitată de către ei. Știu că era iubit de mama și de tatăl său și, cu ajutorul lui Dumnezeu, acum e cu siguranță împreună cu ei. Richard își lăsă capul în jos. Fie ca Henry Newell să aibă parte de pace.

Scanned by CamScanner

Callie își dădu seama că ultima frază suna sincer. Poate chiar era.

Astfel se sfârși existența pământească a lui Henry Newell. Richard dărui sume generoase bisericii și reverendului și comandă o foarte respectabilă piatră de mormânt ce avea inscripționate numele lui Henry, data de naștere și cea de deces și o urare pioasă să se odihnească în pace.

Pe când cei patru participanți la înmormântare se îndreptau spre casă pe străzile pline de apă, Josh remarcă:

- Îmi pare bine că am venit. Voiam să mă asigur că diavolul ăla e mort.

Ajunseră la depozit și îi găsiră pe Molly și pe Trey dormind. Richard și Josh luară binoclul și ieșiră pe balcon să vadă canonada ce continua. Trey avea o privelițte foarte bună spre sclipirile mortierelor și ale proiectilelor ce străbăteau cerul.

În ciuda ploii, pe acoperișurile vecine erau destule persoane sobre care urmăreau bătălia. De la această distanță era imposibil să știi cum mergea lupta, dar bombardamentul continuu era un semn bun, însemnând că fortul McHenry nu se predase încă.

Callie și Sarah se îndreptară spre bucătărie, să pregătească cina. Callie tăie șuncă și brânză, în vreme ce Sarah făcu o porție de limonadă, folosind ultimele lămâi. Cu orașul asediat, nu se știa când aveau să mai poată face rost de lămâi.

- Ce bine că ai cumpărat șunca asta de Virginia! Ne-a asigurat mâncarea zile bune.

- Cu șuncă se pot face multe lucruri delicioase, fu de acord Sarah pe când rupea pesmeții în două și punea șuncă și brânză la mijloc. În curând, osul ăla o să-și găsească sfârșitul într-o oală cu ciorbă de fasole. Dar e păcat că n-avem mâncare mai bună la îndemână. Dacă a meritat vreodată o înmormântare să fie sărbătorită, atunci asta e aceea!

Callie râse, apoi își acoperi gura cu o mână.

Scanned by CamScanner

– Mă tot gândesc că ar trebui să arăt mai mult respect, dar nu pot.

– S-a făcut dreptate, și am scăpat basma curată, spuse Sarah cu o licărire de umor în ochi. Poți să-ți spun că mi s-a luat o mare, foarte mare greutate de pe inimă.

– Încep să mă simt mai puțin rău în legătură cu ce am făcut. Grătarul se încălzise pe focul mic, așa încât Callie topi o bucată de unt, apoi acoperi suprafața de fontă cu pesmeții cu șuncă și brânză.

Pe când brânza se topea încet și pesmeții se rumeneau, Callie își șterse mâinile pe un mic prosop. Fără a se uita înspre prietena ei, spuse:

– Richard m-a cerut de soție cu adevărat, nu doar ca să-i păcălească pe doctor și pe vicar.

– Ai de gând să spui da? întrebă Sarah cu interes.

– Nu știu, admise Callie cu voce joasă. Când m-a cerut prima dată în Washington, ideea ieșea complet din discuție. Aveam mult prea multe responsabilități. Dar, pe măsură ce trece timpul, îmi e tot mai greu să îmi imaginez să nu-l am lângă mine.

– Lord George sau Gordon, sau Richard, sau Audley, sau orice nume ar avea e un bărbat de ispravă și crede că ești cea mai importantă ființă din lumea asta. Sarah zâmbi. Și e cel mai chipeș bărbat din câți am văzut eu vreodată. De ce eziți?

– Pentru că voi sunteți familia mea și nu pot suporta gândul să vă părăsesc! izbucni ea cu durere. Și ar trebui să plec, pentru că Richard vrea să se întoarcă la căminul lui din Anglia.

– Don'șoară Callista, uită-te la mine în loc de grătarul ăla, spuse Sarah ferm. Când Callie își ridică privirea, Sarah continuă: Dumneata ești îngerul drag al familiei mele. Ne-ai scos din sclavie de parcă eram în carul bunului Dumnezeu și ne-ai ajutat când n-aveam nici măcar o lețcaie. Și, cel mai important dintre toate, ne-ai dat șansa să ne ridicăm capul și să devenim liberi și independenți. Ne-ai dat viețile pe care le avem acum și viitorul pe care abia îl așteptăm. Vocea i se îmblânzi. Acum

Scanned by CamScanner

e momentul să mergi înainte cu viaţa dumitale. Dacă îl iubeşti, de ce să nu te măriţi cu el?

- Nu ştiu dacă îl iubesc aşa cum vă iubiţi voi, tu şi Josh, sau dacă simt ce simt Molly şi Peter unul pentru celălalt. Eu şi Richard am fost cei mai buni prieteni. Cred că încă suntem. E asta o bază atât de puternică pentru căsătorie?

- Fiecare căsătorie are propria sa poveste, cugetă Sarah. Toate pornesc din locuri diferite şi merg pe căi diferite. Eu şi Josh ne-am îndrăgostit unul de celălalt pe când eram cam de aceeaşi vârstă cu Molly şi tânărul Peter şi am trăit împreună cu mult înainte de a ne putea căsători oficial la biserică. Ştiai că stăpânul Matthew m-a cumpărat de pe o altă plantaţie, aşa încât eu şi Josh să putem fi împreună?

- Nu ştiam asta, spuse Callie, uimită că habar n-avea de o altă parte importantă a poveştii vieţii prietenei ei. A fost incredibil de frumos din partea lui.

- Josh l-a rugat să mă cumpere, şi el a făcut-o, pentru că îl aprecia pe Josh, şi eu aveam un preţ mic, pentru că pe vremea aia eram doar o fată care spăla vase, spuse Sarah râzând. A făcut o afacere, pentru că am devenit o aşa bună bucătăreasă. Dar nu era obligat să facă posibil ca noi să fim împreună, şi eu n-am uitat niciodată asta. Vocea îi deveni nostalgică. Eu şi Josh ne-am iubit atunci şi ne iubim şi acum, dar acea dragoste a crescut şi s-a schimbat peste ani. E mai potolită, mai adâncă, mai puternică. Mai presus de orice ne-am fi putut imagina atunci când eram tineri şi voiam doar să ne dezbrăcăm unul pe celălalt.

- Nu trebuie să ştiu asta! exclamă Callie. E ca şi cum m-aş gândi la părinţii mei în pat.

Sarah râse.

- Vreau să spun doar că, dacă nu-ţi iubeşti bărbatul acum aşa cum crezi că ar trebui, îţi garantez că o să ajungi să-l iubeşti în feluri în care nici n-ai visat. Eşti o femeie bună, şi el e un bărbat bun, şi împreună o să găsiţi calea spre iubire.

Scanned by CamScanner

Callie oftă lung și adânc.

– Deci îmi dai binecuvântarea ta?

Sarah traversă mica bucătărie și o îmbrățișă pe Callie.

– Da. Atâta vreme ai trăit pentru noi. Acum, este timpul să trăiești pentru dumneata. Nu înseamnă că n-o să te mai iubim sau că n-o să ne mai iubești. O să ne scriem o grămadă de scrisori. Poate că o să vii în vizită într-o zi sau poate că noi o să te vizităm. Am de gând să văd Londra înainte de a muri.

Callie o îmbrățișă pe Sarah, dorindu-și ca propria ei mamă să fie atât de caldă și de înțeleaptă. Apoi mirosi ceva a ars și se desprinse repede ca să întoarcă iute pesmeții pe grătar, înainte de a se arde de tot.

Sarah îi dăduse mult de reflectat. Prietenii ei nu mai aveau nevoie de ea. Gândul era trist – dar venea în același timp și ca o ușurare.

capitolul 28

Cele șase scaune de pe balcon fuseseră îmbunătățite prin capitonarea cu pânză groasă de sac și ofereau un loc bun pentru a se putea vedea bombardamentul orașului. Callie și Sarah aduseseră tăvi cu pesmeți fierbinți cu șuncă și brânză, o carafă de limonadă și două castronașe cu cepe murate.

La fel ca fluierarul fermecat din Hameln[1], îi ademeneau pe pofticioși, în acest caz pe Molly și Trey, care se treziseră flămânzi. Trey se folosea de un baston improvizat pe care i-l făcuse Josh.

Sarah întrebă:

---

[1] Legenda fluierarului fermecat din Hameln, un orășel din Germania, unde în anul 1284 acesta a fost angajat să scape orașul de șobolani. Când orașul a refuzat să-l plătească pentru serviciile făcute, el a răspuns prin atragerea copiilor din oraș după el, la fel cum făcuse cu șobolanii. Legenda a fost preluată, printre alții, de frații Grimm în basmele lor. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

- Cum te simți? Arăți mai întremat.

- Mă simt bine, spuse vesel nepotul ei, așezându-se pe un scaun lângă bunicul lui. Pot să mă întorc mâine pe câmpul de luptă.

- Nu, n-o să te întorci! spuseră la unison Sarah și Callie. Sarah continuă: Lupta asta o să fie câștigată sau pierdută fără tine. Ți-ai făcut datoria.

Callie alese scaunul de lângă Gordon. El fu încântat să vadă că se așezase foarte aproape de el, în timp ce mușca din coaja crocantă a unui pesmet cu șuncă și brânză și îl făcea să alunece pe gât cu o înghițitură de limonadă. Ușor aromatizată cu rachiu, observă el. Sarah știa cum să aline o familie aflată într-o situație dificilă.

După ce devoră repede un pesmet, Callie întrebă:

- Cum merge lupta?

- Nu știm. Îi dădu binoclul și se întinse să mai ia un pesmet cu șuncă și brânză. Cu tot întunericul ăsta și ploaia, tot ce putem vedea sunt bombele și proiectilele trase spre Star Fort și bateria aflată de cealaltă parte, la Lazaretto Point.

Ea își potrivi binoclul.

- Când un proiectil explodează deasupra fortului, pot vedea zidurile de cărămidă, dar nimic mai mult. Oftă și îi dădu binoclul lui Sarah. Ce zi ciudată, ba chiar foarte ciudată a fost și asta!

- Cândva, cărțile de istorie vor descrie ziua asta drept Bătălia de la Baltimore, și toate astea vor fi descrise ca fiind evidente și previzibile, pentru că manualele de istorie vor ști cine a câștigat, cugetă Gordon. Dar în seara asta e un mister. Dacă ajută la ceva, încep să mă simt optimist pentru oraș. Marina Regală a bombardat vreme de ore întregi fortul, cu rezultate minime.

- Mie mi se pare că vasele engleze au tunuri cu o rază de acțiune mai mare decât tunurile americane, spuse Josh. Dar faptul că stau mai la distanță ca să fie în siguranță face ca tunurile să nu fie chiar așa precise.

Scanned by CamScanner

– Nu pot auzi nici o salvă dinspre est, spuse Molly. Crezi că trupele engleze s-au retras? întrebă ea fără prea multe speranțe.

– Mai degrabă cele două armate se uită una la alta și își mișcă trupele de colo-colo ca la un joc de șah, răspunse Gordon. Forțele americane sunt mult mai numeroase și sunt adăpostite în spatele unor extraordinare metereze. Bănuiala mea e că trupele engleze așteaptă ca atacul pe mare să aibă succes. Dacă se va întâmpla asta, armata britanică va ataca, și orașul va fi prins ca o nucă într-un clește.

Exemplifică o mișcare de prindere în clește cu degetul mare și arătătorul. Molly tresări la o explozie asurzitoare.

– Asta se poate auzi chiar până la Washington!

– Poate și până la Philadelphia, spuse Trey, luând încă doi pesmeți.

Callie oftă.

– Cât mai pot s-o țină așa trupele engleze? Bombardează de – se opri ca să socotească – cincisprezece ore de-acuma. N-o să-și termine munițiile?

– În cele din urmă, dar încă nu, spuse Josh mohorât. Fortul nu folosește prea mult, pentru că acolo se știe că vasele de război engleze sunt în afara razei de acțiune a tunurilor lor. Bănuiesc că își păstrează muniția pentru a o folosi dacă englezii se vor apropia.

Mâncară în liniște până când toată mâncarea și băutura se terminară. Binoclul rămăsese la Callie, care se mai uita prin el din când în când.

– Chiar dacă nu putem vedea prea multe, există o fascinație îngrozitoare față de această luptă, observă ea.

– Poate că așa e, spuse Josh, ridicându-se. Dar sunt obosit. Trezește-mă dacă se întâmplă ceva interesant!

Se ridică și Sarah.

– Te poți obișnui cu orice, nu-i așa? Sunt foarte sigură că pot dormi încă o sută de salve de tun. Molly, Trey, e vremea să vă duceți și voi la culcare! Au fost niște zile grele.

Scanned by CamScanner

Dovada oboselii lor era că tinerii intrară fără a protesta. Josh o luă pe Sarah pe după umeri, şi, împreună, îi urmară.

– Acum suntem doar noi doi. Hai, vino şi aşază-te la mine în braţe, propuse Gordon. Găsesc că este reconfortant.

– Şi eu la fel. Callie se ridică de pe scaunul ei şi luă o pătură de pe patul lor ce era în continuare făcut între butoaiele de tutun. Când se aşeză în braţele lui primitoare, înfăşură pătura în jurul amândurora şi îşi lăsă capul pe umărul lui cu un oftat de relaxare. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta.

– Sper s-o faci. Gordon se jucă cu părul ei, scoţându-i agrafele pe care le folosise mai înainte pentru a arăta ca o văduvă respectabilă. Apoi îi dădu şuviţele grele şi mătăsoase pe după umeri. Îmi place părul tău. Luceşte roşcat-auriu în lumina proiectilelor Congreve.

– Cred că suntem ceva prea departe pentru asta, spuse ea râzând. Urăsc proiectilele alea îngrozitoare – trag ca nebunele. N-o să uit niciodată când englezii au tras două din astea în casa mea. Oftă. Parcă ar fi fost acum o mie de ani.

– Şi mie mi se pare la fel. S-au întâmplat atâtea de atunci. Trăim nişte ciudate vremuri incerte. Se încruntă, încercând să îşi definească simţămintele. E ciudat să nu faci nimic. Nu sunt obişnuit să fiu spectator. În general, când sunt probleme, eu ori lupt, ori fug să-mi scap pielea.

Ea chicoti.

– Presupun că lupţi mai des decât fugi. Cu cine ţii acum?

– Admir oraşul ăsta. Băieţi ca Trey şi o mână de bătrâni veterani şireţi ca Sam Smith înfruntă cea mai mare putere militară de pe pământ. Invincibilii lui Wellington l-au înfrânt pe însuşi Napoleon; cu toate astea, trupele lipsite de experienţă ale americanilor le rezistă. Îşi lăsă mâna caldă şi protectoare pe ceafa ei. Nu vreau să văd Baltimore-ul înfrânt.

Scanned by CamScanner

– Nici eu. Callie căscă. După cum a spus Josh, trezește-mă dacă se întâmplă ceva interesant!

– Bine. Somn ușor, Catkin, șopti el.

Îi plăcea s-o aibă dormind în brațele lui. Intimitatea lor din noaptea precedentă făcuse asta posibil. Cât avea să treacă până când ea să fie atât de obișnuită să-l aibă în preajmă încât să vrea să se mărite cu el? Nu mult, spera el. Voia să meargă acasă și s-o aibă pe Callie lângă el.

În ciuda canonadei continue, ațipi și el. Apoi o schimbare bruscă îl trezi. Nu se mai auzea bubuitul tunurilor, ci liniștea. O liniște stranie. Bombardamentele încetaseră.

Deveni foarte atent, uitându-se spre cerul întunecat de deasupra fortului McHenry, din care cădea ploaia. În depărtare, un ceas bătu de patru ori.

Callie se mișcă, apoi se trezi brusc.

– Tunurile nu mai trag! Lupta pentru fort trebuie să se fi terminat, dar cine a câștigat?

– E imposibil de spus, zise el mohorât. Dar chiar dacă fortul McHenry s-a predat, Marina Regală tot va trebui să treacă de blocada de vase ce au fost scufundate în canal. Nu va fi ușor.

Ea privi întunericul cu nemulțumire.

– *Urăsc* să nu știu!

– Și eu, încuviință el strângând-o în brațe. Sunt atâtea lucruri pe care să le urăști la un război, dar lipsa de informație despre ce se întâmplă e unul dintre cele mai rele. Va trebui să așteptăm până în zori pentru a vedea ce steag flutură peste fort.

Ea se ridică din brațele lui și se întinse.

– Ești o saltea bună, dar mușchii mei sunt înțepeniți.

– La fel și ai mei. Se ridică trosnind de pe scaun. Nici chiar perna din pânză de sac nu era suficientă pentru a-l face confortabil pentru somn. Să ne plimbăm încolo și încoace pe balcon?

– Am o idee.

Scanned by CamScanner

Se duse în spatele scaunului și începu să-i maseze gâtul și umerii. Era minunat. Încă o dovadă a naturaleței fizice dintre ei. Când termină, el făcu la fel pentru ea, o parte a masajului mutându-se în zone ce o făcură să-i îndepărteze mâna.

– Fii cuminte! îi porunci ea.

– Da, doamnă, spuse el supus.

Când se simțiră ceva mai flexibili, merseră încoace și încolo pe balcon, ținându-se de mână, în vreme ce priveau întunericul și ploaia. El se gândi la trupele aflate în tranșeele de la dealul Hampstead, care erau probabil afundate în noroi până în gât. Dar nu auzise încă nimic care să sugereze că fuseseră atacați de către englezi.

În cele din urmă, cerul la est începu să se lumineze, dar, spre nemulțumirea amândurora, era încă prea încărcat pentru a vedea ceva din fort. Gordon își recuperă binoclul pentru a studia mai bine, apoi scuturăă din cap.

– Pot vedea catargul steagului, și e și un steag agățat de el, dar mi-e imposibil să văd ce steag este.

Veniră și Josh, și Sarah lângă ei, apoi Molly și Trey. Sarah prăji niște ouă și le băgă între ultimii pesmeți, servindu-i cu ceai fierbinte. Mâncară, se uitară și așteptară, vorbind foarte puțin.

Norii începură să se risipească, și cerul se lumină. Dintr-odată, norii se împrăștiară, și soarele lumină fortul în formă de stea și steagul ce flutura deasupra lui în bătaia vântului.

– Uitați-vă! șopti Molly. Ia uitați-vă la asta!

Adierea matinală prinsese steagul, și pânza uriașă se desfășura cu o leneșă forță. Roșu, alb și albastru, stele și dungi.

Fortul McHenry era neînvins.

Callie icni. Cel mai frumos steag pe care-l văzuse vreodată flutura peste fort; dungile și stelele se vedeau limpede pe când vântul lovea pânza, întinzând-o în toată măreția ei.

Scanned by CamScanner

– Am învins, şopti ea. La orizont, văzu catargele vaselor engleze. Se îndepărtau, deja dispărând în ceaţa dimineţii.

Pe când entuziasmul o copleşea, strigă:

– Am învins! Au plecat! Micul Star Fort din cărămidă a rezistat celei mai mari forţe navale din lume!

Pe când Trey chiuia de bucurie, Molly plângea, şi Sarah se îmbrăţişa cu Josh, Callie îl apucă pe Richard şi îl învârti. Râzând, el o strânse lângă el.

– S-ar putea să plănuiască un atac dintr-o altă direcţie, avertiză el, dar râdea şi el ca un nebun.

– Ba nu. E toamnă, şi pleacă spre un loc mai cald, cum ar fi Bermude sau Barbados, spuse ea ferm. Am una dintre presimţirile mele, Richard. Îţi aminteşti de ele? Baltimore e în *siguranţă*.

– De obicei, simţurile nu te înşală, spuse el, cuprinzând-o sub braţul său şi uitându-se dincolo de port la steagul ce flutura măreţ, ca şi când nu s-ar fi putut sătura de priveliştea aceasta.

În vreme ce privea şi ea în aceeaşi direcţie, îşi dădu seama şocată că trecuseră ani de când avusese una dintre presimţirile ei. În tinereţe, fuseseră frecvente, dar dispăruseră... Când oare?

Când se măritase şi se mutase în Jamaica. Timp de cincisprezece ani, făcuse ceea ce era necesar şi înaintase încetul cu încetul, dar spiritul vioi, rebel al tinereţii ei fusese îngropat.

Cu o claritate deosebită, recunoscu faptul că îi adoptase pe copiii ei vitregi şi pe bunicii lor drept familia ei, nu doar pentru că aveau nevoie de ea, ci şi pentru că ea avea nevoie cu disperare de ei.

Dar acum se simţea renăscută şi era gata de noi aventuri. Pe când strigăte triumfătoare începură să se audă de pe străzi şi acoperişuri în jurul lor, îl luă pe Richard de mână şi îl trase înăuntru, departe de zgomotul în creştere al victoriei.

Uitându-se în enigmaticii lui ochi cenuşii, întrebă:

Scanned by CamScanner

- Lord George Gordon Richard Augustus Audley, încă vrei să te însori cu mine?

El clipi la auzul înșiruirii tuturor numelor lui.

- Da.

- Atunci, vrei să mă mai ceri o dată, sau să te cer eu?

El râse exuberant și o îmbrățișă cu o energie ce o luă pe sus, învârtind-o.

- Cere-mă tu, Catkin! Nu mi-am dat seama că visam la o zi în care o frumoasă femeie să mă ceară de bărbat!

O lăsă jos, cu un zâmbet strălucitor, suficient să lumineze întreaga sufragerie învăluită de lumina zorilor din mansarda lor. Devenind serioasă, ea îi luă amândouă mâinile și se uită înspre fața dragă, chipeșă, mai familiară decât a ei încă de când se cunoscuseră, în camera copiilor de la reședința Rush.

- Așa cum mi-ai spus, noi eram în suferință în feluri diferite, dar ne era mai bine împreună decât despărțiți. Afară, pe balcon, mi-am dat seama că n-am mai avut presimțiri de când te-am pierdut și a trebuit să mă mărit contra voinței mele. Până azi. Știu că englezii se retrag din această luptă și mai știu că vreau să merg în aventura vieții cu tine. Aceeași aventură care odinioară a fost întreruptă, dar acum e momentul nostru. Trase adânc aer în piept. Vrei să te însori cu mine, Inima mea de Leu?

Expresia lui se schimbă, și pentru prima dată ea văzu în ochii lui vulnerabilitate și dorință. Încă de când venise în galop s-o salveze într-un fel ridicol, dar romantic, atunci când Washingtonul ardea, fusese peste măsură de priceput și de stăpân pe situație. Dar asta era o frântură dintr-un bărbat mai profund, și îi ajunse la inimă.

- Nu știu dacă vreodată voi fi capabil să-ți ofer atât cât meriți, Callie, spuse el grav. Dar îți promit și fac legământ că o să mă însor cu tine și o să-ți dau tot ce am.

Mâinile ei se încleștară pe ale lui.

- Ce altceva mai poate cere o femeie?

- Păi, un acoperiș deasupra capului, și pot să-ți ofer asta, spuse el zâmbind malițios. E în Londra, dar, dacă vrei, putem găsi un alt acoperiș în altă parte.

Scanned by CamScanner

– Chiar și aici? întrebă ea curioasă.

– Chiar și aici. A început să-mi placă orașul ăsta. Ridică din umeri. Oriunde va fi bine atâta vreme cât sunt cu tine. Dar mai întâi... Anglia!

O trecură fiori pe șira spinării auzind cuvintele spuse cu glas tare.

– Am avut chiar acum una din presimțirile mele.

– Vin multe și una după alta în dimineața asta, spuse el cu interes.

Asta era pentru că se simțea renăscută.

– O să fie mari provocări când ne vom întoarce în Anglia. Chiar primejdii.

De data asta, când zâmbi, fu cu blândețe.

– O să ne înfruntăm trecutul, ceea ce va fi dificil. Cât despre primejdii – n-am vrut noi aventură?

– Aventura vieții.

Se ridică pe vârfuri, îl luă de gât și se cufundă într-un sărut fără restricții sau îndoieli. Se mărita cu cel mai bun prieten al ei, și lucrurile erau așa cum trebuiau să fie.

capitolul 29

Aproape nevenindu-i să creadă cât de norocos era, Gordon o sărută pe viitoarea lui mireasă. Acum, că se hotărâse, Callie nu se mai reținea. Asta era cea mai bună prietenă neînfricată a lui din copilărie, fata după care tânjise încă de atunci în tărâmurile întunecate și deznădăjduite.

Cineva își dregea foarte tare și clar glasul dinspre ușile deschise spre balcon. Se uită și îi văzu pe toți cei patru membri ai familiei Adams privindu-i cu zâmbete largi. Sarah spuse:

– Don'șoară Callista, nu era oare timpul să-l iei de bărbat pe sărmanul de el?

Callie roși așa cum doar o femeie cu fața albă și păr roșcat-auriu putea.

Scanned by CamScanner

- Asta intenționez. Tocmai l-am cerut și el a spus da.
Cu ochii strălucitori, Molly întrebă:
- Unde și când va fi nunta?
- Cât de repede posibil aici, în Baltimore, spuse pe loc Gordon. O luă pe Callie pe după umeri și o strânse lângă el. Nu mai vreau să scape de data asta. Josh, vrei să-mi fii alături?
Zâmbind larg, Josh spuse:
- Da, milord.
- Dacă îmi mai spui încă o dată așa, renunț la tine în favoarea lui Trey, îl amenință Gordon.
- Dacă insiști, Gordon, replică Josh. Dar îmi plăcea ideea de a-i sta alături unui lord englez adevărat.
- E doar un titlu de curtoazie, Josh, îi explică Callie. Sarah, tu îmi vei sta alături? Și, Molly, vreau să fii și tu de față.
- Toată lumea vine la nuntă în afară de mine? întrebă Trey, simțindu-se ofensat.
- Tu o să fii garda noastră, spuse Gordon. Dacă cineva se opune când vicarul întreabă dacă există vreun impediment în calea căsătoriei, pocnește-l cu bastonul.
- Am pușca și țintesc cu precizie, spuse Trey optimist. Pot s-o folosesc?
Gluma lui aduse un moment de tăcere stânjenitoare între ei. Callie îl întrerupse, spunând:
- Ce-ați zice ca voi patru să mergeți la o plimbare frumoasă pe malul apei? Participați la sărbătorire, vedeți ce spune lumea. Eu și logodnicul meu avem nevoie de vreo două ore să... discutăm aranjamentele de nuntă.
- Haideți, copii, spuse Sarah. Am fost dați afară, și nu vreau ca voi să zăboviți pe-aici și să fiți corupți de porumbeii ăștia doi.
Chicotind, Molly merse să-și ia un șal, pentru că ploaia se oprise și era răcoare. Fu nevoie de câteva minute ca familia Adams să se strângă și să plece. Din fericire, Trey mergea foarte bine în dimineața asta. Înainte de a pleca, Gordon îi dădu o monedă de aur lui Josh, care urma îndeaproape grupul.

Scanned by CamScanner

– Fac eu cinste cu un prânz festiv.

Josh prinse îndemânatic moneda.

– Având în vedere cât de devreme este, va fi mai degrabă un al doilea mic dejun. O să închinăm cu niște cafea tare și fierbinte dacă avem noroc.

Pași pe scări și închise cu putere ușa în spatele lui.

– Aranjamente de nuntă, spuse Gordon. St. Paul's sau biserica metodistă de unde pastorul ne-a dat afară, cu zeul bătăliilor care să vegheze asupra noastră? Se pare că binecuvântările lui sunt de folos.

– Ne putem decide mai târziu.

Râzând, se aruncă asupra lui și începu să-i dea jos haina.

– Propun s-o luăm înaintea jurămintelor, doar ca să vedem dacă luăm o decizie înțeleaptă.

– E înțeleaptă, spuse el, terminând să-și scoată haina și luându-i ei șalul de pe umeri. Dar cred cu tărie că e mai bine să fim siguri.

Rochia ei era croită să se închidă în față, așa că el începu s-o deschidă cu degete ridicol de neîndemânatice.

– Ce pat să folosim?

– Hai să-l folosim pe cel improvizat. Poate că nu e confortabil, dar e al nostru, și nu poate vedea nimeni acolo.

Își duse degetele la nasturii de la gulerul cămășii, la fel de neîndemânatice ca ale lui. Când mai simțise el o așa dorință nebună? Niciodată. Dar nici nu se mai culcase cu Callie până atunci.

– Am așteptat asta multă vreme, spuse el răgușit. Ar trebui s-o luăm mai încet.

– Știu că ai dreptate. Se aplecă să sărute pielea expusă a gâtului lui, lingându-l malițios. Dar când am fost noi vreodată înțelepți?

– Ai dreptate. Dar asta... asta contează, Callie, spuse el serios. Ăsta e viitorul nostru. O femeie mi-a spus odată că o căsătorie e ca și cum ai lua pe cineva de mână și v-ați arunca împreună de pe o stâncă.

Callie râse.

Scanned by CamScanner

- Deci întrebarea este, ne avântăm sau ne zdrobim la baza stâncii?

- Atâta vreme cât o facem împreună..., spuse el blând dându-i jos rochia, lăsând-o într-o cămăşuţă transparentă şi un corset uşor.

- Avântă-te cu mine, Catkin!

- Întotdeauna.

Când îi desfăcu nasturii de la pantaloni, îşi dădu seama că aceasta e adevărata lor căsătorie, deşi aveau să o oficializeze curând. Acestea erau jurămintele lor reciproce, şi erau în pragul asumării supremului angajament fizic.

Îi scoase cămaşa din pantaloni şi, într-un acces de maliţiozitate, i-o rupse în faţă, expunându-i pieptul lat. Bine clădit, acoperit cu păr auriu cu câteva nuanţe mai închis decât cel decolorat de soare de pe cap. Îşi plimbă amândouă mâinile peste pielea expusă, încântată de pulsul cald al forţei musculoase.

Şi cicatrice. Câteva.

- Te-a folosit cineva drept ţintă de tragere? întrebă ea, atingând o adâncitură aspră ce arăta ca şi cum ar fi fost lăsată de un glonţ de muschetă.

- Cicatricele nu le-am căpătat pe toate în aceeaşi zi, chicoti el. Am o colecţie întreţinută cu grijă. Probabil am şi cicatrice de care am uitat.

Nelăsându-se pradă gândurilor legate de trecutul lui periculos, ea spuse ferm:

- Ei bine, e momentul să te opreşti din a le aduna! E un ordin.

Îi trase cămaşa jos de pe umeri şi braţe, întrebându-se câte cicatrice găsea dacă făcea un inventar amănunţit. Avea să lase asta pentru o altă zi.

- Da, doamnă, spuse el cu o falsă blândeţe. Deşi, dacă vrei să adaugi un semn de muşcătură...

- Sună ca o idee demnă de a fi cercetată.

Lăsă cămaşa să cadă şi îl apucă de umăr. O piele caldă, sărată sub limbă, un parfum specific lui Richard.

Scanned by CamScanner

Ochii lui luceau ca ai unui leu în lumina soarelui, și îi desfăcu rapid corsetul, lăsând-o doar într-o cămășuță subțire. Tremura puțin, în ciuda căldurii din ochii lui.

Simțindu-se rușinată, îi trase pantalonii jos, plăcându-i puterea și consistența coapselor, a genunchilor, a gleznelor. Apoi îngenunche în fața lui să țină de fiecare crac, așa încât el să-și poată scoate picioarele. Acum, rămăsese doar în indispensabili, și, când ea se ridică, putu vedea cât de pregătit era el pentru a desăvârși... logodna lor.

Citindu-i gândurile, el întrebă blând:

– Te simți puțin rușinată?

Ea roși.

– Am fost măritată timp de doisprezece ani și sunt văduvă de trei, dar nici un bărbat nu m-a văzut dezbrăcată.

– Abia aștept să fiu eu primul norocos, dar completa revelație poate să mai aștepte. O luă de mână și o duse în jurul butoaielor de tutun, spre cuibul ce era pregătit pentru ei.

În lumina crescândă a dimineții, el era minunat, cu pielea albă și părul auriu. Mama lui fusese norvegiană, și avea acea frumusețe nordică nepământeană.

El dădu cuvertura deoparte. Avea marginile zdrențuite. Sarah cumpărase cuverturi folosite și ieftine, apoi le fiersese cu levănțică, să se asigure că erau curate și frumos mirositoare. Nu erau deosebit de moi, dar asprimea era erotică atunci când se freca de pielea neacoperită. Callie bănui că ar simți totul erotic în starea ei actuală.

Richard o trase lângă el, așa încât stăteau unul cu fața la celălalt. Apoi o mângâie pe cap și pe spate, sărutând-o cu tandrețe. Ea putea simți cum el se stăpânea, nevrând s-o tulbure. Ea se simțea ca o virgină nervoasă, deși nu era virgină. Dar nervoasă, da. Trecuse mult timp de când se culcase cu un bărbat, și atunci fusese din datorie, nu din dorință. Acum, pășea într-un teritoriu necunoscut.

Scanned by CamScanner

Nervii i se relaxară pe când mângâierile și sărutările lui reaprinseră dorința ce o făcuse să izbucnească mai înainte. Își îngropă degetele în părul lui. Șuvițele blonde de cădeau mătăsoase peste mâna ei.

- Sper să-ți păstrezi părul mai lung decât dictează moda, murmură ea. E așa încântător!

El chicoti.

- Cred că eu trebuia să spun asta. Îi îndepărtă părul cu degetele, așa încât să-l poată răsfira peste umeri. Pisica mea focoasă, roșie și aurie, și debordând de vitalitate.

- Mă simt de parcă am înviat după ani în care am fost un foc mocnit.

Ea îi puse palma pe obraz, simțind înțepătura favoriților, pentru că nu se bărbierise de dimineață. Erau aproape invizibili din cauza culorii părului, dar senzația era ispititor de masculină. Își duse mâna dinspre obraz spre falcă, gât, continuând în josul corpului cu o pură încântare.

Pentru că ea era cea care trebuia s-o ia mai încet, tot ea era cea care trebuia să aţâțe focul din nou. Mâna ei continua să se miște din ce în ce mai jos peste pielea netedă și mușchii încordați, buricele degetelor trecând prin părul ceva mai aspru până când putu apuca acea ispititoare și rigidă fierbințeală.

El își ținu răsuflarea, devenind și mai tare. Ei îi plăcea că îl putea tulbura astfel. Înainte ca ea să-și poată încerca pe mai departe puterea, el spuse răgușit:

- E momentul să mă retrag din punctul de fierbere și să mă concentrez asupra ta.

O întoarse pe spate și o sărută mai profund. Ea își dădu seama că el îi ridicase cămășuța până la umeri abia când simți mâna lui caldă peste sân. Icni și tremură de plăcere.

Îndatoritor, el își lăsă capul în jos și îi sărută sânul, jucându-se cu limba și ciupind ușor până când ea fu gata să țipe de la valurile de senzații ce o copleșeau. El își mută gura pe celălalt sân, în vreme ce își duse palma

Scanned by CamScanner

mai jos de talie și abdomen, până când ajunse la cel mai sensibil loc dintre toate.

– Te rog, nu zăbovi prea mult, șopti ea, și șoldurile ei se agitară în jurul degetelor lui cercetătoare. *Te rog!*

– Dorința ta e plăcerea mea, milady, spuse el cu voce gravă. Se mișcă între picioarele ei, folosindu-și degetele să se poziționeze. Sprijinindu-se deasupra ei, era mândru, un leu roșcat, puternic, ce îi tăie răsuflarea.

Transpirația îi lucea pe frunte pe când o pătrundea încet, din grijă pentru lunga ei perioadă de celibat, dar, în ciuda strâmtorii, corpul ei îl primi cu bucurie. Tânjind la împlinire, își ridică șoldurile până când fură complet uniți.

Ei i se tăie răsuflarea de uimire și încântare. Matthew fusese un iubit atent pentru o soție lipsită de entuziasm, și n-avea nici un motiv să se plângă de el, dar nu fusese niciodată ca acum. *Niciodată.*

Pe când el începu să se miște în ea, Callie se predă unor senzații ce o invadau, găsind rapid același ritm cu el, ce-i făcu sângele să danseze. El se împingea, ea îi răspundea, el se împingea din nou, și ea îi reflecta mișcarea. Un foc reciproc ce se ridica din ce în ce mai sus până când o mistui. Când el o atinse chiar deasupra locului unde erau uniți, ea se spulberă într-o pură pasiune, fără trup, doar senzații și o plăcere amețitoare.

Vibrând, îl ținu strâns de trunchi, agățându-se de el pentru a o ajuta să nu se împrăștie în mici fărâme. Înțelegând instinctiv, el o îmbrățișă, împingându-se pentru ultima dată și terminând cu un geamăt adânc, îngropându-și fața în părul ei.

Ea îl ținea, tulburată până în străfunduri. Trecu un răstimp amețitor, înainte ca ea să spună pe un ton nesigur:

– Cred că asta înseamnă că suntem compatibili?

El râse întorcându-se într-o parte și luând-o cu el, așa încât stăteau față în față pe când el trăgea cuvertura peste ei. Ei îi plăcea să stea goală, lipită de el. Asta era

Scanned by CamScanner

un alt fel de intimitate, la fel de puternică în felul ei după cum fusese și împreunarea lor.

– Într-adevăr, foarte compatibili, spuse el. Mă întreb dacă ar fi fost așa în cazul în care am fi reușit să ajungem la Gretna Green și ne-am fi căsătorit atunci.

– Nu cred, spuse ea. Eram tineri și mult mai simpli pe atunci. Nu cred că am fi avut atâta experiență în pat. Îl apucă de umăr. Gândește-te, cred că am fi descoperit destul de repede totul!

El se trase mai aproape de ea.

– Așa cum ai spus mai devreme, ăsta e momentul potrivit pentru noi. Deși... Se opri, apoi continuă ceva mai serios, cu o urmă de durere în voce: Pe atunci, aș fi putut să-ți vin în întâmpinare cu o inimă mai deschisă. Mai mult decât reușesc acum. O mângâie cu blândețe pe obraz cu încheieturile mâinii. Dar, deși poate că nu te pot iubi atât cât meriți, mi-aș da viața pentru tine.

– Sper să nu trebuiască s-o faci, spuse ea, la fel de serioasă. O să spun, drept răspuns, că eu aș ucide pentru tine.

Deja dovedise că putea ucide. Oricât de groaznic fusese, ar face la fel, fără nici un moment de ezitare, pentru a-l proteja pe Richard.

– Ce pereche însetată de sânge mai suntem și noi! Își lunecă degetele în părul ei, masându-i pielea capului și ceafa. Aș zice că n-avem nevoie de talentele astea în Anglia.

– Presupun că ai dreptate.

Ea nu-și dăduse seama de cât de mult îi plăcea lui să atingă, dar ei îi plăcea tare mult. Îndeosebi pentru că trezea în ea o poftă asemănătoare cu a-l atinge și ea. Se cuibări lângă el, convinsă că nu avea să se sature niciodată de această apropiere.

– Mă întreb cât mai avem până când se va întoarce familia Adams.

– Nu îndeajuns de mult. Mi-ar plăcea să-mi petrec viitoarea săptămână aici cu tine.

Scanned by CamScanner

Degetele lui rătăciră spre sânul ei și începură să facă niște chestii delicioase. Cu un oftat, ea îi dădu mâna la o parte.

– Am avut noroc să avem atât timp singuri, așa că mai bine să ne căsătorim repede și să facem asta legal.

– Foarte adevărat. Se ridică și se întinse, roșcovan și chipeș. Nu mi-ar displăcea să încerc asta într-un pat adevărat.

Ea râse, ridicându-se. Îi venea să râdă din orice.

– Nu se spune că prima dată ar trebui să fie ceva deosebit? Pânza de sac într-o mansardă de depozit nu se va uita niciodată.

Simțindu-se mult mai puțin rușinoasă decât înainte, își trase cămășuța peste cap, rămânând la fel de goală ca el, pentru că se părea că și el își pierduse indispensabilii pe undeva.

– În caz că te întrebi cu ce te alegi...

Lui i se tăie răsuflarea, și ochii i se întunecară.

– Ești atât de frumoasă. Întotdeauna ai fost. Și vei fi mereu. Mai bine acoperă-te înainte de a uita că nu vom mai fi singuri mult timp!

Ea își puse din nou cămășuța, simțindu-se plăcut de poznașă.

– Odată ce suntem îmbrăcați așa cum se cuvine, poate că putem trage un pui de somn până se întorc ceilalți? Nici unul din noi n-a dormit prea mult noaptea trecută.

Ea se uită afară și mai avu o presimțire la vederea acelui mare steag american fluturând. Nu era chiar americancă, dar știa de ce parte se afla în acest război.

– Un pui de somn n-ar fi rău. Se opri din îmbrăcat s-o sărute pe tâmplă. Și, după asta, ne putem dedica următoarei noastre treburi.

– Care va fi?

Arătând ca băietanul poznaș de șaptesprezece ani cu care fugise, el spuse:

– Falsificarea!

Scanned by CamScanner

capitolul 30

Callie nu fu deloc mirată să descopere că Richard era un falsificator meticulos. Ce soț cu multe talente căpătase!

După lunga noapte fără somn și sărbătorirea exuberantă a victoriei din zori, ea și Richard se îmbrăcaseră și se întinseseră pe patul improvizat, dormind până la amiază. Din fericire, adormiseră față în față și ținându-se de mână, nefăcând ceva care să-i stânjenească pe cei care locuiau cu ei.

Când Callie se trezi și îl văzu pe Richard, simți o dorință profundă să se întoarcă și să se încolăcească în jurul lui pentru a vedea dacă visase pasiunea orelor trecute. Aceeași dorință era și în ochii lui, dar se controlară, în mare parte pentru că el se ridicase înainte ca ea să se poată arunca asupra lui.

După un prânz cu rulouri cu cârnați, Josh, Molly și Trey ieșiră din nou, și venise momentul ca Richard și Callie să se pună pe treabă. În vreme ce ea făcea modificări la rochia pe care urma să o poarte la nuntă, Richard se apucă să lucreze la falsificare.

Începu prin a citi toate documentele scrise de mâna lui Matthew pe care le avea Callie. Din fericire, trimisese o cutie cu documente importante la Baltimore când familia Adams se evacuase, așa că avea mai multe exemplare.

Cu mostrele în față, Richard începu să exerseze scrisul în același stil, cu o atenție specială în a imita semnătura lui Matthew Newell. Callie întrebă:

– E mai dificil să-i copiezi semnătura pentru că ești stângaci?

– Da, dar sunt un falsificator foarte bun, spuse el uitându-se la ea cu o expresie de amuzament în ochii cenușii.

– Într-o zi va trebui să explici cum de ai devenit așa expert, spuse ea. Poate când vom pleca înapoi spre Anglia, și timpul se va scurge greu.

Scanned by CamScanner

– Timpul nu se va scurge niciodată greu în prezența ta, spuse el, privirea lui amintindu-i de orele anterioare. Dar, din nefericire, trebuie să mă concentrez la asta. Cum să formulăm codicilul?

Callie se gândi la modul de exprimare al ciornei testamentului pe care o studiase.

– Ar trebui să fie scurt, doar câteva fraze specificând succesiunea averii lui Matthew „în cazul în care iubitul meu fiu, Henry Newell, moare necăsătorit și fără urmași". Cu excepția unor moșteniri personale, după cum s-a subliniat în ultimele dorințe și în testamentul său, totul se va împărți între „Mary Adams Newell, cunoscută sub numele de Molly, și Matthew Adams Newell, cunoscut sub numele de Trey". Și eu trebuie să fiu singurele tutore.

– Are sens. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine. Căzând de acord asupra conținutului, Richard începu să lucreze la o ciornă a codicilului. Deja găsise hârtie de scris de genul celei folosite de Matthew, și foile așteptau momentul în care el avea să fie pregătit să creeze versiunea finală.

Callie se întoarse la modificările ei. Deoarece amândouă lucrările necesitau lumină puternică, stăteau de-o parte și de alta a aceleiași mese. Ea cosea tivul, el își îmbunătățea falsul. Foarte casnic.

Când Callie avu nevoie de o pauză, își puse rochia deoparte și se duse înspre bucătărie, unde Sarah pregătea o porție mare de pesmeți în cuptorul simplu pe care i-l făcuse Josh. Acesta putea construi sau improviza aproape orice.

Prima tavă de pesmeți ieșise deja, iar Callie luă unul, îl rupse în două și îl unse cu gemul de mere pe care îl făcuse Sarah. Pesmetul se fărâmița delicios în gură, gustul merelor cu mirodenii îmblânzind textura fărâmicioasă a cojii.

– O să-mi lipsească bucatele făcute de tine!

– Bănuiesc că o să ai un bucătar francez sofisticat, dar n-o să fie în stare să egaleze pesmeții mei, încuviință

Scanned by CamScanner

Sarah făcând o bilă dintr-o măsură dublă de aluat de pesmeţi, apoi netezind-o încet într-un cerc lat şi aplatizat. Dar o să-ţi dau reţeta.

- Ai mei n-o să fie niciodată la fel de buni. Callie mai luă încă un pesmet şi puse pe el gem de mere din belşug. Acum, că lupta s-a sfârşit, ne putem gândi din nou la viitor. Sunt sigură că tu şi Josh aţi discutat ce vreţi să faceţi acum. O să rămâneţi în Baltimore?

- Da, vrem să ne pornim propriile afaceri, spuse Sarah terminând de aplatizat aluatul la grosimea potrivită pe masa acoperită de fainã. Josh o să facă tâmplărie şi o să construiască lucruri, şi eu o să mă ocup de o ospătărie. O să le facem într-o clădire destul de mare pentru amândouă afacerile şi o să locuim deasupra. Josh s-a uitat prin preajmă pentru a găsi un loc potrivit.

- Te-ai gândit bine. Callie simţi un junghi pentru că aceste planuri n-aveau nimic de-a face cu ea, dar acum o porneau cu toţii în direcţii diferite. Cum rămâne cu vizita la fiul tău şi la familia lui?

- Philadelphia nu-i departe. O să-l vizităm sau pot veni ei în vizită la noi. Sarah zâmbi şi întoarse un pahar cu fundul în sus, să decupeze pesmeţii în formă de cerc. Poate că-l putem ademeni aici pentru totdeauna. O să vedem. Avem nenumărate posibilităţi, şi totul ţi se datorează dumitale.

Callie roşi uşor şi termină ultima bucăţică de pesmet. Ea beneficiase chiar şi mai mult de prietenia familiei sale adoptive.

- Henry avea destul de mulţi bani la el. Având în vedere ce a furat de la tine şi de la fratele şi sora lui, cred că ar trebui să aparţină familiei Adams pentru a ajuta la această nouă fază a vieţii voastre.

Sarah se opri din decuparea pesmeţilor şi făcu ochii mari.

- Ne-am gândit că ne putem descurca cu ce am pus deoparte, dar banii ăştia cu siguranţă vor uşura foarte mult situaţia. Dar cum rămâne cu drepturile tale ca văduvă? A furat şi de la tine.

Scanned by CamScanner

– Până la urmă, o să primesc ceea ce mi se cuvine când testamentul lui Matthew va fi executat. Callie zâmbi. Până atunci, mă mărit cu un bărbat care spune că mă poate întreține în mod decent.

– Sunt sigură că poate!

Sarah se întoarse la decupatul pesmeților și la așezarea cercurilor de aluat pe tava de copt din fier.

– Ce planuri au Molly și Trey?

– Molly a exersat semnătura de „doamna Peter Carroll", spuse Sarah sec. Dacă n-o să meargă asta, după ce o să se termine cu plânsetele, o să existe și alți tineri. O s-o țin ocupată până când o să se mărite. Ai învățat-o să fie o bună croitoreasă. Cât despre Trey, se gândește să studieze dreptul.

– Serios? Peter Carroll are într-adevăr o mare influență asupra familiei tale!

– Cu siguranță are. Trey spune că au discutat despre drept când unitatea lor de voluntari făcea pauză de la săpat și că a găsit asta foarte interesant. Dacă e serios, vom putea găsi pe cineva cu care să studieze dreptul.

– Îmi închipui că voluntarii vor fi lăsați să vină în curând acasă, așa încât administratorul depozitului ar trebui să se întoarcă aici în următoarele câteva zile, dar e un tip amabil. Deoarece sunt mai mult sau mai puțin proprietara acestui depozit, puteți sta aici până când o să vă găsiți o nouă locuință.

– Înainte de venirea iernii, sper! Aici ar fi ca și cum am locui într-o ghețărie.

Callie era pe punctul de a se întoarce la lucrul ei, când la ușa care dădea în mansardă sună clopoțelul. Josh agățase o sfoară ce mergea de la ușa din stradă până în capul scărilor, așa încât vizitatorii să se poată anunța.

– O să cobor eu să văd cine este.

– Vin și eu cu tine. Richard se ridică și se întinse. Am nevoie de o pauză.

– În caz că trebuie să fiu apărată în casa scării? spuse Callie cu un zâmbet.

Nu că o deranja să-l aibă cu ea.

Scanned by CamScanner

- Adu-ţi aminte că afară se sărbătoreşte victoria, ceea ce înseamnă că unii bărbaţi vor bea mult prea mult, spuse el serios. Dacă vreo doi beţivi au observat că aici locuiesc trei femei frumoase, e într-adevăr posibil să ai nevoie de protecţie chiar şi aici.

Sarah scoase capul afară din bucătărie.

- *Trei* femei frumoase? Mulţumesc, Lord George!

Tonul ei era glumeţ, dar al lui era serios când se duse spre Sarah şi o sărută pe obraz, zicând:

- *Eşti* frumoasă, Sarah. Sper că Josh îţi spune în permanenţă asta.

Sarah roşi, cu tot tenul ei închis.

- Da, îmi spune!

Pe când Callie şi Richard coborau scările, ea îi zise:

- Mai bine ai avea grijă, Richard. Te transformi într-un adevărat bărbat cumsecade.

- Ferească Dumnezeu! exclamă el cu o groază prefăcută. O să am o deosebită grijă să-mi exersez proasta dispoziţie. Îi zâmbi. Dar asta n-o să se întâmple până când amintirile acestei dimineţi n-o să dispară. Ar putea dura ceva timp.

De data asta, fu rândul lui Callie să roşească. Ea deschise uşa care dădea spre stradă şi văzu un tânăr voluntar. Acesta întrebă:

- Sunteţi doamna Newell? Când ea încuviinţă din cap, el continuă: Peter Carroll a trimis un mesaj. Trupele engleze s-au retras în toiul nopţii fără a ataca fortificaţiile americane şi s-au îmbarcat pe vasele engleze ale Marinei Regale pentru a pleca. Voia s-o asigure pe domnişoara Molly Adams că e bine şi că o să vină s-o vadă de îndată ce va fi eliberat din serviciul militar.

- Ce veşti minunate! Mulţumesc, spuse cu căldură Callie. Pot să-ţi ofer un aperitiv?

- Mulţumesc, doamnă, dar locuiesc în apropiere şi trebuie să-i demonstrez mamei că sunt viu şi nevătămat, spuse el rânjind.

Îşi atinse borul pălăriei şi plecă. Richard închise uşa.

Scanned by CamScanner

– Presimțirea ta de azi-dimineață a fost corectă. S-a terminat cu adevărat. Să mergem mâine la bisericile de aici și să vedem cât de repede ne putem căsători? Sunt destul de încrezător că putem găsi un vicar sau un revederend care n-o să insiste să se facă strigările. Zâmbi strengărește. Nu vreau să aștept mai mult decât e necesar.

– Sunt întru totul de acord!

Casa scărilor era mai bine luminată acum, de când Josh făcuse o fereastră înaltă deasupra.

Richard o privea concentrat și avea degetele pătate de cerneală.

– Mai sunt și alte motive pentru care am coborât cu tine, în afară de protecție. O luă de mână și o atrase în brațele lui. Ocazia de a-ți fura un sărut, de exemplu.

Ea se lăsă cu ardoare îmbrățișată, lipindu-și întregul trup de al lui.

– Poți fura un sărut atunci când îți e dat de bunăvoie?

– Un punct de vedere filosofic la care mă voi gândi mai târziu, spuse el răgușit înainte ca gura lui s-o cuprindă pe a ei.

Ea nu-și închipuise că un simplu sărut putea fi atât de îmbătător. Firește că ăsta nu era unul simplu. Limbile li se atingeau, își sorbeau răsuflarea unul altuia. Mâinile lui îndemânatice îi masau spatele, trăgând-o mai aproape de el.

Ea fu încântată să simtă dovada clară a excitației lui. Își strecură mâna între ei și strânse. Lui i se tăie răsuflarea, și ea se trezi cu spatele lipit de perete și cu mâna lui mișcându-se pe coapsa ei. Apoi între picioare...

Ea gemu când el o ridică și îi înfășură un picior în jurul șoldurilor lui. O împreunare atât de rapidă. Un apogeu atât de brusc și de cutremurător. Trupurile lor se încleștară în extaz, și din nou ea pierdu orice legătură cu realitatea, nu mai știa cine și unde era pe când se înălța într-o senzație desăvârșită împreună cu el. Mai bine împreună decât despărțiți...

Reveni la realitate când Richard respiră greu și îi puse încet picioarele pe podea, gâfâind.

Scanned by CamScanner

- Chiar am vrut să nu mai fac asta până când n-o să fim căsătoriți așa cum se cuvine și o să avem un pat adevărat!

Ea chicoti.

- Acum înțeleg de ce căsătoria se bucură de așa o popularitate. Cât durează faza asta de lună de miere?

- Având în vedere că încă nici măcar nu suntem căsătoriți, cred că avem mult timp de așteptat. Ani întregi. O sărută pe ureche. Zeci de ani.

Rămaseră îmbrățișați până când își reveniră. Odată cu relaxarea, apăru și un nou gând alarmant.

- Pentru că nu m-a interesat să mă mai mărit vreodată, nu mi-a trecut prin minte că ar fi posibil să am copii, șopti Callie. Ce crezi despre asta?

El își înălță capul și rămase tăcut mult timp, astfel că ea deveni îngrijorată.

- Richard? S-ar putea să nu se întâmple. În prima mea căsătorie nu s-a întâmplat. Dacă îți displace ideea, există chestiuni ce se pot face pentru a împiedica o sarcină.

Deși se putea să fie deja prea târziu pentru a preveni asta.

El o îmbrățișă liniștitor.

- Nu-mi displace ideea. Deși eu chiar nu m-am gândit că s-ar putea să am copii. Dar... îmi place ideea. Să am copii cu tine. Își mișcă ochii. De fapt, îmi place ideea asta chiar foarte mult. Doar că o să-i creștem mai bine decât am fost noi crescuți.

- Sper și eu că da! exclamă ea. Suntem oameni inteligenți. Putem să fim niște părinți mai buni decât au fost ai noștri.

- Asta e un standard scăzut, spuse el cu o umbră de umor. Hai să năzuim să fim la fel de buni cum sunt Josh și Sarah! Mă îndoiesc că vom atinge nivelul ăsta, dar e un țel demn de urmărit. O luă pe după umeri, și începură să urce scările. Mâine o să ne ocupăm de amănuntele organizării căsătoriei. O biserică, un vicar și un magazin de bijuterii, să cumpărăm un inel.

Scanned by CamScanner

– Să cumpărăm două inele, spuse ea ferm. De ce femeile să fie singurele marcate ca fiind luate?

El râse.

– E un punct de vedere corect. Atunci, două inele.

– Cum o să ne înapoiem în Anglia? Crezi că Hawkins va veni să ne ia?

– Da, dacă poate. E un om de onoare. După ce veştile că Baltimore-ul a rezistat atacurilor englezilor vor ajunge la St. Michaels, cu siguranţă va naviga încoace. Până acum probabil s-au terminat reparaţiile la corabia lui. Richard ridică din umeri. Şi, dacă dintr-un anume motiv nu se poate întoarce pentru noi, o să găsim un alt drum spre casă.

Acasă în Anglia cu cel mai bun prieten alături. Cum de dăduse un asemenea noroc peste ea?

capitolul 31

Următoarele două zile îl convinseră pe Gordon că avea să-i placă să fie însurat. Îi plăcuse dintotdeauna compania lui Callie şi s-o aibă alături era ca în copilărie, doar că, în loc să prindă broaşte sau să gonească în galop, organizau o nuntă şi din când în când îşi furau sărutări secrete.

Prima dată se opriră la un bijutier, domnul Tate. Când intrară în prăvălie, el aşeza suporturi cu bijuterii pe tejghea.

– Bună ziua! spuse el vesel. După cum puteţi vedea, abia am deschis după ce mi-am mutat afacerea din oraş, în ultimele două săptămâni nefericite.

– Luptele nu sunt bune pentru afaceri, fu de acord Gordon. Cu atât mai puţin pentru o afacere ce se ocupa cu obiecte mici, de valoare şi uşor de furat. Sper că ne veţi putea servi rapid cu o pereche de verighete asortate.

– Nişte benzi simple de aur, spuse Callie aruncându-i lui Gordon o privire răutăcioasă. Arăta deosebit

Scanned by CamScanner

de încântător în această dimineaţă, cu părul roşcat pus în valoare de o rochie de dimineaţă simplă, dar foarte bine croită, de un albastru-închis. În interiorul inelului masculin pe care i-l voi da soţului meu aş vrea să gravaţi „A mea Inimă de Leu".

Gordon zâmbi larg.

- În cazul ăsta, în interiorul inelului pentru doamna mea, vă rog să gravaţi „A mea Catkin".

Domnul Tate clipi, dar îşi reveni repede.

- Vă rog să scrieţi exact cuvintele pe care le vreţi. Foarte progresist din partea dumneavoastră să schimbaţi inele. Chiar cred că va deveni o modă. Zâmbi. Bineînţeles că e o tendinţă cu care sunt de acord. Permiteţi-mi să vă arăt câteva modele de bandă simplă de aur şi apoi o să vă iau măsurile. Pot avea inelele gata mâine, dacă doriţi.

- Ar fi excelent. Gordon era pe punctul de a plăti un avans pentru inele, când observă pe tejghea un suport cu cercei. O pereche era din topaz auriu atârnând pe fire delicate de aur. Ridică unul şi admiră cum strălucea soarele prin faţetele pietrelor preţioase. Se uită la Callie.

- Îţi plac? Nu ţi-am dat un cadou de logodnă potrivit.

- Nu trebuie să-mi dai nimic. E de ajuns că ai spus da când te-am cerut de bărbat. Totuşi, luă celălalt cercel şi îl puse pe lângă ureche, uitându-se într-o mică oglindă de pe tejghea. Dar ăştia sunt încântători.

Timp de trei ani, ea susţinuse o familie de cinci persoane, fără a avea posibilitatea de a pune nişte bani deoparte. El simţea o neaşteptată şi puternică dorinţă de a o răsfăţa.

- Aurul se potriveşte cu ochii tăi. Cât costă cerceii, domnule Tate?

Negocierea fu rapidă şi satisfăcătoare pentru ambele părţi. Callie îşi puse cerceii în urechi, apoi se ridică pe vârfuri să-l sărute pe Gordon pe obraz.

Scanned by CamScanner

– Nimeni n-a avut vreodată atâta grijă de mine, șopti ea. Și câteodată chiar și cea mai independentă dintre femei vrea să aibă cineva grijă de ea.

Simțindu-se ridicol de mulțumit, el îi răspunse mai temeinic la sărut, în vreme ce, plin de tact, domnul Tate nu-i băgă în seamă și scrise o factură.

Apoi, râzând, el și Callie plecară braț la braț. Nu mai râsese atât de mult de pe vremea fugii lor ghinioniste. Callie fusese întotdeauna capabilă să-l facă să râdă și să se simtă bine cu viața lui, și acum, că nu mai era apăsată de griji legate de război, de responsabilitățile ei față de familia sa adoptivă sau de teama de a fi găsită de Henry Newell, era din nou ființa veselă și fericită, dar îmbogățită de cincisprezece ani de maturitate și experiență de viață.

Da, își recăpătase cea mai bună prietenă, și perspectiva de a împărți patul cu ea pentru tot restul vieții era înnebunitor de atractivă. Dar, pentru moment, evita să fie singur cu ea în casa scărilor, pentru că nu se puteau dezlipi unul de altul. Ea merita un pat adevărat, și mai erau doar câteva zile.

Vicarul de la St. Paul's fusese de acord să oficieze o nuntă rapidă. Harbow trăise mulți ani în Maryland, dar era născut în Anglia, și încă putea fi impresionat de faptul că Gordon era fiu de marchiz. Era și îndeajuns de bărbat încât să înțeleagă de ce un semen ar dori s-o aibă pe Callie în patul lui cât se putea de repede.

Odată ce biserica și inelele fură rezolvate, întreaga familie din mansardă plecă în căutarea unui nou amplasament pentru căminul și afacerea familiei Adams. O clădire spațioasă de pe Charles Street, în centrul orașului, era la doar câteva străzi de chei. Proprietarul actual era un dogar, așa încât spațioasa curte din spate avea deja un atelier și un spațiu de depozitare.

Sarah se îndrăgosti de bucătăria lungă și decise pe loc unde să-și pună cuptorul mare de care avea nevoie pentru afacerea ei. Clădirea era în bună stare și apartamentele de locuit de deasupra erau spațioase și confortabile.

Scanned by CamScanner

Proprietarul hotărâse să plece din oraş, aşa că era dispus să accepte un preţ de nimic în schimbul unei tranzacţii rapide. Banii lui Henry urmau să acopere fără probleme preţul de cumpărare.

După aceea, Gordon făcu cinste cu o cină de celebrare la cea mai mare cârciumă din oraş. Înainte de a începe să mănânce, el propuse un toast.

- Pentru viitoarea fericire şi mulţumire a tuturor şi fără războaie!

Toată lumea râse şi bău pentru asta. Pe când se uita înspre feţele din jur, îşi dădu seama cât de mult avea să simtă lipsa familiei Adams. În doar două săptămâni, deveniseră ca o familie pentru el. Nu, chiar mai bună decât a lui. Cei şase erau legaţi de o experienţă comună a războiului, şi asta era o legătură pe care n-aveau s-o uite niciodată.

Îşi ridică paharul pentru un al doilea toast.

- Ne vom întâlni din nou cu toţii, vă promit!

- O să beau bucuros pentru asta! spuse Josh pe când îşi înălţau din nou paharele.

Nimeni nu bău exagerat, dar cu toţii erau veseli la plecarea din cârciumă, în drum spre depozitul aflat la două străzi distanţă. Se întunecase deja, dar străzile erau pline de voluntari fericiţi şi murdari de noroi ce fuseseră eliberaţi de la posturile lor şi acum sărbătoreau.

Atmosfera era plină de optimism, şi Gordon şi Callie mergeau în urma grupului, ţinându-se de mână. Când ajunseră la depozit, o siluetă trăgea de frânghia de la uşă, uitându-se în sus plin de speranţă. Molly îl recunoscu prima.

- Peter!

Ţâşni spre el într-un mod total nepotrivit pentru o doamnă, şi el o prinse în braţe şi o sărută.

- Molly!

Întrerupând sărutul, dar ţinând-o lângă el, Peter se întoarse şi îi salută pe ceilalţi.

Scanned by CamScanner

– Îmi pare bine să vă văd pe toţi. Voiam să o asigur pe Molly că sunt bine şi am nişte veşti pentru dumneavoastră, doamnă Newell.

– Hai sus şi spune-mi acolo, Peter, zise ea pe când Josh descuia uşa ce acum avea o încuietoare nouă, mult mai sigură. Abia am venit de la masă, dar, dacă vrei ceva de mâncare, întotdeauna e ceva bun în bucătăria lui Sarah!

– Ar fi nemaipomenit, doamnă. Privirea lui se îndreptă din nou spre Molly.

Băiatul era topit după ea şi la fel era şi ea după el.

Josh aprinse o lampă în micul coridor de la baza scărilor şi îi conduse sus. Uşa de sus fusese şi ea refăcută şi prevăzută cu o nouă încuietoare.

Înăuntru, după ce se aprinseră lămpile, Peter spuse:

– Doamnă Newell, m-am gândit că aţi vrea să ştiţi că avocatul dumneavoastră, domnul Key, şi ceilalţi americani care erau cu el au fost eliberaţi de către englezi şi au sosit aici în Baltimore în această seară. Se opri să accepte recunoscător o cană de bere de la Sarah. El şi domnul Skinner au putut obţine eliberarea doctorului mai în vârstă a cărui captivitate îi determinase să ajungă la vas încă de la bun început. Şi au, de asemenea, o listă cu toţi prizonierii deţinuţi de către englezi, ceea ce e o mare uşurare pentru familii.

– Minunat! exclamă Callie. Pentru prizonieri şi pentru mine. Am câteva probleme legale ce necesită rezolvare, şi ne gândeam să-l vizităm pe unchiul tău, dar o discuţie cu domnul Key va fi şi mai potrivită. Ştii unde stă? E prea târziu să-i facem o vizită în seara asta, aşa că o s-o lăsăm pe mâine, la prima oră a dimineţii.

– Sunt la hotelul Indian Queen, nu departe de aici. Clădirea aceea mare, la colţul străzilor Baltimore şi Hanover.

Ochii lui Peter se luminară când o văzu pe Molly că se apropia cu o tavă cu mâncare.

– Mulţumesc, Molly! E minunat să te întorci la civilizaţie după zile întregi petrecute în şanţuri pline de noroi.

Scanned by CamScanner

Măreţele noastre noutăţi sunt, de fapt, lipsa de noutăţi, pentru că, după o zi în care ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica de pe poziţiile noastre opuse, trupele engleze s-au retras în toiul nopţii, renunţând la luptă. Ne-am întrebat dacă vor ataca în altă parte, dar s-au îmbarcat pe vase şi acum au plecat de tot. Pe aici ce noutăţi sunt?

– Poţi să mă feliciţi, spuse Gordon cu un zâmbet ridicol de larg. Callie a fost de acord să se mărite cu mine. Nunta va fi în trei zile la biserica St. Paul's şi bineînţeles că eşti invitat.

– Ce minunat! exclamă Peter. Cu siguranţă o să participăm. S-a mai întâmplat ceva interesant?

Asta îi dădu lui Josh ocazia să povestească despre noua lor casă şi despre afaceri. Peter cunoştea locul de pe Charles Street şi agreă ideea. Dacă era deranjat de faptul ca fata pe care o iubea avea să locuiască deasupra unei prăvălii, nu arătă defel.

Cu toate acestea, Gordon simţi o ciudată dorinţă paternală de a-l întreba pe Peter ce intenţii avea cu privire la Molly. Astfel de întrebări ar trebui să vină din partea lui Josh, dar foştii sclavi puteau fi reticenţi în a pune întrebări unui tânăr alb dintr-o distinsă şi avută familie din partea locului.

Gordon aşteaptă până când conversaţia animată se stinse, şi Peter termină de mâncat, apoi îl invită pe tânăr să i se alăture pe balcon. Cu un aer uşor circumspect, Peter îl însoţi afară.

Gordon închise uşa din spatele lor, apoi se sprijini de balustradă cu mâinile încleştate în faţa lui, uitându-se înspre port.

– Îmi place oraşul vostru.

Imitându-i poziţia, Peter răspunse:

– Şi mie. Apărarea oraşului va fi sursă de inspiraţie pentru restul ţării şi cred că îi va ajuta pe negociatorii noştri de pace în Gent.[1] Oraşul ăsta va creşte şi va prospera, şi sunt încântat să-i aparţin.

[1] Oraş în provincia Flandra de Est din Belgia (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Aveam impresia că familia Carroll deţine deja o bună parte din oraş şi din stat.

Peter chicoti.

– Familia e mare. Ramura mea e bine situată, dar nu din ramura Carroll extrem de bogată.

Bucuros să audă asta, Gordon comentă:

– Aşa că n-ar fi o problemă prea mare dacă te-ai însura cu o fată care nu e atât de bogată şi nu aparţine unei vechi familii din Maryland. Vocea lui deveni tăioasă. Asta presupunând că ai gânduri serioase în legătură cu Molly.

– Dacă întrebaţi dacă intenţiile mele sunt onorabile, sir, răspunsul e da. Molly e frumoasă, dar, mai mult de atât, e bună şi înţeleaptă. Peter se uită prin întuneric la Gordon. Şi mă face pe *mine* să mă simt bine. Ca un proaspăt bărbat logodit, mă gândesc că ar trebui să înţelegeţi asta.

Peter tocmai făcuse un rezumat potrivit al simţămintelor lui Gordon faţă de Callie.

– Da, înţeleg. Dar eu şi Callie ne cunoaştem încă de pe vremea când eram prunci.

– În vreme ce eu şi Molly ne cunoaştem doar de câteva zile, spuse Peter încet. Sentimentele mele s-ar putea schimba şi la fel ale ei. E tânără, şi nici eu nu sunt mult mai mare. Nu voi putea să mă gândesc la căsătorie până când nu-mi voi fi terminat studiile de drept. Dar, pentru moment, vreau să-i fac curte onorabil, atât timp cât amândoi ţinem unul la altul. Speranţa mea e că într-o zi vom sta în faţa aceluiaşi altar unde dumneavoastră şi doamna Newell o să vă rostiţi jurămintele. Răspunde asta îngrijorării dumneavoastră?

– Da. Gordon chicoti. Probabil voi fi în Anglia şi nu voi putea urmări cum îi faci curte, dar Josh e capabil să te ciomăgească dacă va fi necesar.

– Nu va fi necesar.

Apa portului era întunecată, dar se vedeau lumini la victoriosul Star Fort şi în jurul portului. Gordon întrebă:

Scanned by CamScanner

– Știi cum s-au întors în oraș Key și ceilalți? Vasele scufundate pentru a bloca intrarea în port n-au fost încă ridicate la suprafață, așa încât traficul nu se desfășoară normal.

– Key și Skinner erau într-o ambarcațiune ce a ocolit vasele blocadei. Nimic mai mare n-ar fi putut să pătrundă în port.

– Mă bucur că bărcile mici pot intra. Transportul nostru înapoi spre Anglia ar trebui să sosească în curând.

Dacă o mică ambarcațiune putea intra în port, o barcă de pe *Zephyr* n-ar avea nici o problemă.

– Înapoi în Anglia? întrebă Peter curios.

– Sunt englez până-n măduva oaselor, răspunse Gordon. Dar asta nu înseamnă că n-am sărbătorit când Baltimore a rezistat atacului englez. Dacă orașul ar fi fost cucerit și incendiat, ar fi putut distruge Statele Unite. Lumea e mai bună cu încă o națiune anglo-saxonă care să echilibreze aroganța britanică.

Peter râse.

– Sunteți foarte lucid în ce privește țara dumneavoastră de baștină.

– Am văzut o mare parte din lumea asta. Părțile modelate de noțiunile britanice de lege și justiție sunt mai bune, dar prea multă putere naște aroganță și o atitudine agresivă. E mai bine ca puterea să fie împărțită între națiuni.

Privi înspre port, gândindu-se că într-o săptămână urma să plece având-o pe soția lui lângă el. Dar acest oraș și oamenii aceștia făceau acum parte din ființa lui. El și Callie aveau să revină aici.

capitolul 32

Hotelul Indian Queen era foarte mare, mai potrivit pentru Londra decât Baltimore, deși nu s-ar zice că ea văzuse prea multe în Londra înainte de exilul în Indii. Ea și Richard se îmbrăcaseră intenționat ca niște

Scanned by CamScanner

persoane de vază, aşa că un funcţionar obosit de la recepţie le dădu numărul camerei domnului Key fără a pune alte întrebări.

Urcând scările, Callie spuse:

– Domnul Key şi soţia lui au o casă frumoasă în Georgetown, chiar la nord de Washington. Şase copii, un birou de avocatură, exact pe malul râului Potomac. Le place să primească musafiri, aşa că i-am vizitat de câteva ori. Chiar dacă Frank arată mai degrabă ca un poet visător, e un avocat extrem de bun şi are relaţii strânse cu cercurile guvernamentale din Maryland.

– Exact de ceea ce avem nevoie pentru a începe executarea testamentului lui Henry în Jamaica. Richard îi zâmbi. Îmi place să urmăresc dansul cerceilor tăi de topaz.

Ea râse.

– Mie îmi place să-i port. Poate că n-o să-i mai dau jos niciodată. Se bucura de această scurtă perioadă de logodnă, dar, şi mai mult, abia aştepta să fie efectiv măritată şi să se trezească în braţele lui Richard, uitându-se, culcată pe perne, la zâmbetul lui leneş şi intim.

Roşind, îşi reaminti că se aflau aici cu treabă. Ajunseră la camera lui Key, şi ea ciocăni repede, spunând:

– Domnule Key? Sunt Callista Audley şi am nişte chestiuni legale foarte importante, dacă nu cumva am nimerit un moment groaznic de nepotrivit.

După o clipă, uşa se deschise brusc, şi în pragul uşii apăru Frank Key. Părul lui negru ondulat şi cămaşa boţită îl făceau să arate ca şi cum nu dormise zile la rând. Dar avea un zâmbet binevoitor.

– Cât mă bucur să te văd aici, teafără! Vă rog, intraţi! Înţeleg că dumneata şi familia aţi reuşit să plecaţi nevătămaţi din Washington.

– Da, deşi cred că locuinţa mea s-a evidenţiat în mod tragic ca fiind singura casă incendiată de către englezi.

– Îmi pare rău să aud asta! exclamă el. Era frumoasă şi bine situată.

Scanned by CamScanner

- Nu mă mai întorc, așa că sunt interesată să vând terenul. Aici sunt adresele amabilei mele vecine, doamna Turner, și a viitoarei mele reședințe în Londra. Îi dădu lui Key hârtia cu adresele, apoi îl trase pe Richard mai în față. Aș vrea să vi-l prezint pe Gordon Audley. Urmează să ne căsătorim luni.

Key și Richard își strânseră mâinile, evaluându-se reciproc, apoi Key le făcu semn să ia loc pe două scaune incomode.

- Sunteți rudă cu primul soț al doamnei Audley, sir?

- E mult mai complicat decât asta, răspunse Richard. O s-o las pe Callie să povestească.

- Ceea ce o să și fac, zise Callie. Am nevoie de ajutor în executarea unui testament în Jamaica, dar, mai întâi, ce mai faceți? Mi s-a spus că dumneata și domnul Skinner, reprezentantul prizonierilor de război, ați fost ținuți captivi de către Marina Regală, dar că ați apărut triumfători împreună cu doctorul eliberat și cu o listă a tuturor prizonierilor de război.

- Da, dar a fost îngrozitor să vedem bombardamentul de la kilometri distanță și să nu știm care e cursul bătăliei! Am avut îndoieli cu privire la acest război, dar s-au spulberat când am văzut Baltimore-ul atacat. Avea o privire arzătoare. Nu m-am simțit niciodată mai american. Arătând rușinat, continuă: Știți că am oarece înclinații spre poezie. În timpul luptei și după aceea, mă simțeam copleșit de senzații mai puternice decât am cunoscut vreodată. Mi-am așternut simțămintele pe hârtie, pe spatele unui plic, și noaptea trecută le-am dezvoltat într-o poezie. Ați... ați vrea s-o vedeți?

- Sigur că da!

Callie citise câteva dintre poeziile scrise de Key. Era foarte talentat și acest subiect era foarte important. El îi dădu o foaie lungă de hârtie plină cu rânduri și câteva cuvinte șterse.

- Mai trebuie să lucrez la ea, spuse scuzându-se. Dar m-am gândit că surprinde teama și triumful acestei situații.

Scanned by CamScanner

Ea începu să citească în vreme ce Richard se uita fără jenă peste umărul ei.

Prima strofă suna așa:[1]

O, spune, poți tu zări,
În lumina timpurie a zorilor,
Ceea ce cu atâta mândrie salutăm noi
În ultima licărire a crepusculului
Ale cărui largi dungi și stele briliante,
În timpul periculoasei lupte,
Le vedeam deasupra meterezelor,
Atât de elegant fluturând?
Și strălucirea roșie a rachetelor,
Bombele explodând în aer,
Probând, de-a lungul nopții,
Că steagul nostru era încă acolo.
O, spune, drapelul cu dungi și stele
Tot mai flutură oare
Peste pământul celor liberi
Și peste casa celor viteji?

Ajungând la sfârșitul strofei, o podidi plânsul.

– Da, șopti ea. A fost exact așa.

Richard își puse mâna pe umărul ei.

– Și noi ne-am uitat la proiectile și mortiere. Să le vedem a fost destul de dureros, dar mai rău a fost să ne întrebăm ce a însemnat când bombardamentul a încetat. Când au venit zorile, la început a fost imposibil să vedem ce steag flutura peste fort. A fost un moment uluitor când a răsărit soarele și a dezvăluit acele „largi dungi și stele briliante" de care ați scris. Bătu cu degetul pe un colț de hârtie. Aceasta e o poezie nu numai pentru Baltimore, ci pentru întreaga națiune.

Key înghiți cu greu, cu fața îmbujorată.

---

[1] Traducere de Cristian Petru Bălan, traducerea autorizată și integrală, inclusă și în *Enciclopedia Imnurilor de Stat ale Țărilor Lumii*, o carte de același autor, apărută la Editura Mileniul III-Ploiești în anul 2008, având prefața scrisă de maestrul Gheorghe Zamfir. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Mă bucur că vorbele mele v-au transmis asta. M-au năpădit atât de repede, încât nu le puteam pune frâu.

– Ar trebui să fie un cântec, spuse Callie când termină a patra și a cincea strofă și îi dădu poezia înapoi lui Key, cuvintele răsunându-i în minte. Întregul oraș îl va cânta bucuros.

– Am o melodie în minte, admise Key, dar, pentru moment, spune-mi despre întrebările dumitale legale.

Scoasă de sub vraja poeziei, Callie relată pe scurt versiunea atent prelucrată a motivului pentru care ea și familia ei adoptivă trăiseră sub nume false. Apoi îi spuse povestea oficială a morții lui Henry Newell și că avea o ciornă a testamentului, precum și un codicil recent descoperit.

Se gândise să pretindă că găsise codicilul îndoit în Biblia ei, dar, cum Key era un membru devotat al bisericii anglicane, s-a gândit că era mai înțelept să „găsească" neașteptata adăugire la testamentul lui Matthew în exemplarul ei prețios al cărții *Robinson Crusoe*. Richard îi dăduse cartea de ziua ei când împlinise doisprezece ani, și era singura dintre cărți pe care o trimisese la Baltimore cu familia Adams. Celelalte erau acum scrum.

Concentrat, în maniera caracteristică avocaților, Key studie certificatul de deces al lui Henry, testamentul scris în ciornă de mâna lui Matthew și codicilul. Nu puse la îndoială autenticitatea codicilului, dovada certă a îndemânării lui Richard ca falsificator. Când termină de studiat documentele, spuse:

– Toate astea arată suficient de corect, deși va lua ceva timp să se probeze testamentul.

– Se poate face dintr-o altă țară? întrebă ea. Nici unul dintre noi nu vrea să se întoarcă în Jamaica.

Key se gândi, apoi încuviință din cap.

– Cunosc un tânăr avocat în Washington care este jamaican la origine. E un bun avocat, și cred că ar fi dispus să ia documentele dumitale în Jamaica și să se îngrijească de ele de-a lungul procesului de probațiune. O șansă să-și viziteze familia și să fie plătit pentru asta.

Scanned by CamScanner

– Ar fi minunat! spuse Callie. Deoarece eu și viitorul meu soț vom pleca în curând spre Anglia, bănuiesc că există mai multe formalități ce trebuie îndeplinite înainte de a pleca, pentru a asigura că totul se face așa cum se cuvine. Nu vreau să pierd timpul cu întrebări circulând dus-întors peste Atlantic.

El încuviință din cap.

– Așa cum spuneți, vor trebui făcute multe copii și legalizări notariale. Eu pot face munca de notar pentru că vă cunosc de câțiva ani – zâmbi scurt –, deși sub două nume diferite. Lucrez în mod obișnuit cu un avocat aici, în Baltimore – George Carroll –, și el are oameni care pot ajuta cu copiatul și completatul documentelor. Deoarece familia dumitale adoptivă va sta în Baltimore, va fi bine pentru ei să-și facă o relație cu el pentru viitoare posibile probleme.

– Îl cunoaștem pe nepotul lui George Carroll, Peter. Callie zâmbi. El și fiica mea vitregă, Molly, sunt foarte interesați unul de celălalt.

– Excelent! Peter e un tânăr foarte cumsecade. Key netezi teancul de hârtii și le băgă înapoi în mapă. Acum, trebuie să mă fac prezentabil și să mă întâlnesc cu cumnatul meu într-o altă problemă.

Callie se ridică și îi întinse mâna.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați făcut timp să ne ajutați în niște vremuri așa tulburi!

Cu un zâmbet fermecător, Key îi scutură mâna.

– Noi, poeții, suntem niște tipi nervoși. A meritat să fiu avocat înainte de micul dejun pentru a primi laude pentru ultima mea creație.

– Laude foarte sincere, spuse Richard, strângându-i mâna lui Key. Ziua bună, sir. Abia aștept să aud *Apărarea fortului McHenry* cântat la fiecare colț de stradă!

Callie îl luă pe Richard de braț și părăsiră hotelul împreună. Și în minte îi sunară din nou cuvintele „pământul celor liberi și casa celor viteji".

Scanned by CamScanner

capitolul 33

Următoarele zile fură petrecute vorbind cu avocaţi şi semnând hârtii. Peter Carroll îşi luase o zi liberă de la muncă după ce se întorsese de pe câmpul de luptă şi o petrecu împreună cu Molly. Callie invidia puritatea inocentă a dragostei lor, necomplicată de cicatricele şi trădările vieţii. Nu avusese niciodată parte de asta, dar acum îl avea pe Richard, şi asta compensa pentru restul.

În ziua următoare, Peter se întoarse la biroul lui din cabinetul unchiului şi deveni unul dintre asistenţii care copiau documente originale. Era o muncă uriaşă, deoarece copiile erau de trebuinţă lui Callie, familiei Adams, domnului Key şi tribunalului. Mâna lui Callie obosise de la atâta semnat, dar se gândi că procesul avea să meargă ca uns pentru că documentele nu ridicaseră întrebări. Deşi aveau să treacă luni pentru a soluţiona probaţiunea, atunci când urma să se termine, Molly şi Trey aveau să fie aranjaţi pentru tot restul vieţii.

Vremea se răcise, vara lăsând locul unei toamne plăcute. În noaptea de dinaintea nunţii, ea şi Richard se hotărâră să se plimbe pe malul apei, ţinându-se de mână, vorbind puţin, pur şi simplu asimilând privelişte a şi sunetele oraşului. Când cerul se întunecă, o luară înapoi spre depozit şi văzură o ambarcaţiune familiară, plutind spre cheiul din apropiere.

– Barca de pe *Zephyr!* exclamă Richard recunoscându-i pe cei doi bărbaţi de pe ea. Hawkins a ajuns la ţanc.

– Cu siguranţă aşa e!

Iuţiră pasul şi îl întâlniră pe chei, pe când marinarul lui asigura barca.

– Salutare! strigă Hawkins. Mă bucur să văd că aţi supravieţuit ultimelor evenimente. Sunteţi interesaţi să plecaţi spre casă?

Richard întinse o mână şi îl ajută pe celălalt bărbat să urce pe chei.

Scanned by CamScanner

– Într-adevăr, suntem. Dar, mai întâi, ți-ar plăcea să asiști la o nuntă mâine-dimineață?

Privirea lui Hawkins se mută de la Richard spre Callie.

– Mi-ar plăcea și mă bucur să văd că voi doi ați înțeles în cele din urmă ce să faceți unul cu celălalt!

Callie râse și îi întinse mâna.

– Era chiar așa evident?

– Pentru dumneata, poate că nu, însă pentru toți ceilalți era. Hawkins se înclină formal peste mâna ei. N-am un cadou potrivit, dar vă voi oferi cabina mea de pe *Zephyr* pentru voiajul de întoarcere acasă.

Callie spuse nesigură:

– Nu pare în regulă din partea noastră să te alungăm din propriul pat, căpitane Hawkins.

– Acceptăm, spuse Richard, trecând peste scrupulele lui Callie. Și mulțumesc, Hawkins. Îi aruncă lui Callie o privire atâtătoare. Chiar nu vreau să-mi petrec luna de miere pe un prici.

– Nici eu, admise Callie. Îl sărută pe obraz pe Hawkins. Mulțumesc, căpitane.

El roși și schimbă repede subiectul. Callie zâmbi, invitându-i pe el și pe marinarul lui în mansardă la cină. Avea să fie o lună de miere grozavă.

Până la urmă, Gordon decise că era mai ușor să înfrunte un grup de soldați înarmați și beți decât să se însoare. Pe când aștepta la altarul bisericii St. Paul's, mormăi:

– N-o să mai fac asta niciodată!

Josh, bărbat însurat și cu experiență, scoase un chicotit grav.

– Trebuie să faci asta doar o dată. Don'șoara Callista nu e genul care să renunțe la cineva, așa că veți fi cuplați pe viață, ca o pereche de gâște.

– Interesant felul în care pui problema, spuse Gordon, dar gândul la a-i aranja penele lui Callie era suficient de captivant pentru a-i distrage atenția.

Scanned by CamScanner

Nu credea, de fapt, că ea avea să se răzgândească, dar voia ca totul să se termine.

Singurii oaspeți erau Peter Carroll și Hawkins, iar Trey era pregătit să folosească bastonul la nevoie. Biserica părea foarte goală până când răsună orga, care umplu spațiul gol cu sunete vesele, apoi doamnele intrară una după alta.

Molly înaintă prima spre altar, cu un mic buchet în mâini și un zâmbet larg pe față. Era neagră și uimitoare într-o rochie rubinie și arăta mult mai matur decât atunci când Gordon o întâlnise pentru prima dată, cu doar câteva săptămâni în urmă. Probabil se gândea la viitoarea ei nuntă. După felul în care ea și Peter schimbau priviri, era evident că la asta se gândeau amândoi.

Urmă apoi Sarah, matură și superbă, în satin verde. În cele din urmă, Callie a lui, radiind în auriu și crem, cu părul strălucitor ca focul și topaze dansându-i în urechi. Inima lui Gordon se gândi să se oprească în clipa când el o văzu plutind spre altar.

Își dădu seama cu deosebită claritate că, indiferent de felul în care el și Callie ar fi definit condițiile căsătoriei lor, ea i-ar fi dat un sens vieții. Timp de atâția ani, viața lui fusese mai întâi despre supraviețuire și mai apoi despre rezolvarea de probleme fascinante pentru oamenii care aveau nevoie de ajutor. Unele dintre aceste sarcini contau drept ispășire pentru trecute păcate, dar nu se compara cu ceea ce aducea Callie în această căsătorie.

Cum de devenise atât de norocos?

Ea ajunse la altar și îi aruncă un zâmbet menit să-i repornească inima care aproape că uitase a bate. Își aminti de prima împrejurare când o cunoscuse, când era o fetiță care mergea de-a bușilea, fericită și neînfricată. Chiar și atunci simțise că o asemenea fată poți întâlni foarte rar.

Atâtea amintiri. Cerșind împreună de mâncare de la bucătarii. Discuții aprinse despre cărți. Ea țipând la tatăl ei să nu-l omoare. Acum, că se aflau în fața altarului, totul părea cumva inevitabil.

Scanned by CamScanner

Cu ochi strălucitori, ea îl luă de mână, se întoarseră spre reverendul Harbow şi deveniră soţ şi soţie.

Callie simţea că ar trebui să fie mai agitată având în vedere felul în care viaţa ei se schimbase, dar nu putea invoca nici o grijă. El era Richard, la urma urmei. N-ar trebui să existe nici o surpriză deosebită în căsătoria lor, şi asta era *bine*.

El rezervase un salon intim la hotelul Indian Queen pentru micul dejun de nuntă, ce era mai degrabă un prânz de nuntă. Mâncarea era bună, deşi poate nu la fel de bună ca aceea preparată de Sarah. Dar nimeni dintre ei nu trebuia să gătească sau să cureţe după ospăţul de nuntă.

Discuţiile şi râsetele continuară până târziu după-amiază, până când Richard se ridică şi îşi înălţă paharul.

– Un toast pentru prieteni şi mulţumirile noastre pentru prezenţa voastră aici. Îi privi pe rând drept în ochi, începând şi terminând cu Callie. Apoi zâmbi. Nu ne aşteaptă decât vremuri bune!

Bău paharul printre multe râsete, apoi îl lăsă jos şi o luă pe Callie de braţ, ridicând-o.

– Vă las să vă bucuraţi că sunteţi împreună atât timp cât veţi dori, dar am rezervat apartamentul nupţial din acest hotel pentru mine şi Callie. Oricât de dragi mi-ar fi butoaiele alea de tutun, nu vreau să dorm cu ele în noaptea asta!

Izbucniră noi râsete, în vreme ce Callie roşi. Bănuia că toată lumea ştia la ce se dedaseră ei printre butoaie. Richard spuse:

– O să trecem pe la apartament de dimineaţă să ne luăm rămas-bun. Şi, Hawkins, o să ne întâlnim cu tine pe ambarcaţiune la timp să prindem fluxul.

Apoi plecă împreună cu Callie. Ea îl luă de braţ în timp ce se îndreptau spre scările ce duceau la etajele superioare ale hotelului.

– Un pat adevărat? Fără butoaie de tutun? Ce mai lux, milord!

Scanned by CamScanner

El chicoti.

– Nu sunt sigur că vom mai vedea un asemenea lux. Chiar dacă Hawkins ne dă cabina lui, e strâmtă și nu știu cât de mare e patul. Și în vreme ce casa mea din Londra e confortabilă, n-aș merge atât de departe încât s-o numesc luxoasă.

– Nu contează.

Apartamentul nupțial era la etajul de sus, împreună cu celelalte apartamente. Când părăsiră scările păşind pe mocheta groasă, ea văzu că pe peretele din fața scărilor fusese pusă o oglindă mare.

Fu surprinsă de imaginea unei perechi deosebit de arătoase, înainte de a-și da seama despre cine era vorba. Bineînțeles că Richard era destul chipeș cât pentru doi, cu statura lui înaltă, umerii lați și părul blond strălucitor. Partea surprinzătoare era că și ea arăta la fel. Deși nu la fel de frumoasă ca Richard, imaginea ei arăta o femeie încrezătoare și îmbrăcată elegant, care părea un partener potrivit.

Reflexia fu de scurtă durată, pentru că el o trase pe lângă oglindă și descuie ușa apartamentului nupțial. Era situat pe colț, cu un salon și un dormitor ce se vedeau printr-o ușă la stânga, și avea multe ferestre.

– Ăsta ar fi fost un loc bun de unde să urmărim bombardamentul, observă el.

Ea intră în salon și se duse spre o fereastră largă ce oferea o priveliște superbă asupra portului.

– Ai dreptate, aici suntem la o înălțime mai mare decât la depozit, și forma de stea a fortului e foarte clară. Se întoarse cu spatele la fereastră și spuse: Am demonstrat deja că suntem compatibili, așa că ne putem petrece timpul în alt fel. Poate un joc de cărți?

El râse, ridicând-o în aer, ca un adevărat leu roșcat.

– N-am fost niciodată de părere că jocul de cărți e ceva interesant. Dar tu, draga mea Catkin, ești nesfârșit de fascinantă.

Scanned by CamScanner

O duse în dormitor şi o puse în mijlocul patului lat, aşezându-se şi el şi sărutând-o imediat ce fură întinşi amândoi. Când respirară, ea scoase un râset gâlgâit.

– Ce pat minunat e ăsta!

– Şi am de gând să mă asigur că nu pierdem nici un minut în el. O luă de după mijloc şi se întoarse pe spate cu ea deasupra. În sfârşit suntem în legalitate!

Ea se răsuci pe el, găsind cel mai comod loc să stea întinsă. Trupurile lor se potriveau atât de bine. Când mâna lui îi găsi un sân, ea spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Nimic ce te face să te simţi atât de bine nu poate fi păcătos!

– Păcătos, poate. O muşcă uşor de gât, făcând-o să se topească. Dar e păcătos *oficial*.

Hainele începură să dispară sub degete nerăbdătoare. Deşi nu era nici un motiv de grabă, prima dată când se împreunară fu în iureşul unei pasiuni pe care şi-o înăbuşiseră în ultimele zile. Ah, da, erau compatibili... *daaa!*

După aceea, stătură goi sub cearşaf, să-şi revină. Ea adora că avea dreptul să-l atingă oriunde şi oricând îi plăcea. El iubea faptul că stătea pe aceeaşi pernă, cu faţa întoarsă spre ea, ochii lui cenuşii limpezi şi plini de lumină precum un cristal.

– Cred, spuse ea încet, că va fi relativ simplu să ne adaptăm acestei căsătorii, pentru că avem încredere deplină unul în celălalt. Nu e asta o bază minunată pentru căsătorie? Când se căsătoresc doi străini, încrederea necesită timp pentru a fi câştigată.

– Vorbeşti din experienţă, presupun. Îmi place că nu trebuie să-mi petrec mult timp ghicind ce simţi sau ce vrei. Ajută că eşti atât de admirabil de directă. Se jucă cu părul ei acolo unde se revărsa peste umăr. Evident, îi plăcea partea cu „atingerea oriunde şi oricând" la fel de mult ca ei. Te-ai gândit ce fel de viaţă ţi-ar plăcea să trăim, Callie? Ştii casa din Londra, dar, dacă nu-ţi place, putem cumpăra alta.

Scanned by CamScanner

– Mă aștept să-mi placă foarte tare, spuse ea pe loc. Londra este inima Angliei, dar totuși nu știu nimic despre ea. N-o să mă plictisesc prea curând!

– Ți-ar plăcea să avem și o casă la țară? Un conac nu departe de oraș, astfel încât să nu trebuiască să petrecem prea mult timp pe drumuri, încolo și-ncoace.

– Mi-ar plăcea, dar ne putem permite? Întinse o mână și-l mângâie, apoi se opri pentru că găsise o cicatrice pe antebrațul lui.

– Te-a împușcat cineva?

– Doar puțin, o asigură el. Înainte ca ea să poată întreba ce voise să zică, el continuă: Cât despre ce ne putem permite, poate îți amintești că întotdeauna am fost bun la economisirea banilor.

Ea bănuia că asta se datora faptului că el nu putuse avea niciodată încredere în cei din jurul lui, așa că voia să-și aibă propriile fonduri la care să poată apela.

– Da, aveai chiar și bani pentru fuga noastră. Pe atunci, n-aveam o prea mare experiență cu banii, dar am devenit destul de pricepută la economisit. În plus, până la urmă, o să am banii din averea lui Matthew, ca văduvă a lui. Asta ar trebui să ne sporească frumos veniturile.

– Adu-mi aminte să dispun la Londra redactarea unui contract de partajare a bunurilor comune, spuse el. M-am gândit la asta când eram ocupați până peste cap cu avocații din Baltimore, însă reglementările astea păreau mai puțin importante decât chestiunea moștenirii.

– Și eu m-am gândit la fel. Pentru că avea încredere în el, contractul de partajare nu părea, de fapt, așa important. Deși, dacă urma să aibă copii, atunci ar conta. Gândul o făcu să freamete.

– În orice caz, pot să-mi permit un conac modest la țară. O să fie distractiv să pornim în căutarea lui. Zâmbi. Pot să devin moșier. Crezi că aș putea fi judecător, sau oficialitățile ar da înapoi îngrozite?

Scanned by CamScanner

– Cred că ai fi un bun judecător, pentru că eşti practic, nu eşti un moralist rigid, spuse ea gânditoare. Te-ai gândit să intri în parlament? Ai fi un parlamentar excelent, pentru că ai văzut aproape toată lumea.

El scoase un hohot de râs.

– Crezi că m-aş putea alătura celor câţiva rebeli din Camera Comunelor, şi împreună să-i scoatem din minţi pe tradiţionalişti? Ar putea fi distractiv, dar nici o circumscripţie sănătoasă la cap nu m-ar accepta drept candidat.

– Ai vechi prieteni de şcoală care controlează burguri putrede[1]? întrebă ea pe jumătate serioasă. Poate unul dintre ei te va trimite în parlament dacă eşti interesat.

El ezită.

– E o idee interesantă pentru viitor, poate, deşi, date fiind tendinţele mele reformiste, vreau să elimin burgurile putrede. Nu e corect ca oamenii cu putere să-şi pună propriul membru în parlament. Dar e adevărat că nu mă mai interesează aşa mult să plec în misiuni dubioase pentru oameni care sunt dispuşi să mă plătească bine pentru a le rezolva problemele. Investiţiile mele au fost suficient de reuşite astfel încât să nu mai am nevoie de genul ăsta de ocupaţie.

– Misiuni dubioase cum ar fi salvarea de văduve din zone de război? Îi zâmbi drăgăstos. Mă bucur că n-ai renunţat la ocupaţia asta prea devreme!

El îi luă mâna şi i-o ţinu între ale lui.

– Şi eu. Dar trebuie să echilibrez situaţia cu oamenii pe care i-am nedreptăţit în trecut. Ţi-am spus că am stat în aceeaşi pivniţă cu alţi condamnaţi şi că, beţi fiind cu toţii, ne gândeam la feluri în care să ne ispăşim păcatele dacă am supravieţui. Este timpul să îndrept lucrurile.

---

[1] Noţiune folosită la începutul secolului al XIX-lea – circumscripţie electorală depopulată, reprezentată disproporţionat în parlament prin păstrarea numărului iniţial de locuri. Aristocratul care o susţinea putea controla locurile din parlament. (n.tr.)

Scanned by CamScanner

– Să te împaci cu trecutul, înainte de a te gândi la viitor? E o idee frumoasă. Se opri. Asta include și să te împaci cu tatăl tău dacă mai e în viață?

– Nu. Rosti asta fără nici o ezitare. Poate cu unii dintre frații mei, dar, când eram tânăr, n-am făcut nimic pentru a merita maltratarea din partea a tatălui meu. Comportamentul meu rebel a fost rezultatul acestei atitudini. Nu e nimic de ispășit. Dar au existat oameni cu care ar fi trebuit să mă port mai bine. Colegi de școală. O directoare. Îi studie fața. Dar tu? Ai probleme din trecut pe care simți nevoia să le rezolvi?

– În afară de a o strânge de gât pe sora mea care ne-a pârât la tata? Probabil n-ar trebui să fac asta. Altceva... Oftă. Au trecut atâția ani. Mai am foarte puține relații.

– În cazul ăsta, va trebui să ne facem altele mai bune.

Se aplecă și o sărută. Știind că situația avea să escaladeze, ea se întoarse așa încât sânii să-i fie lipiți de pieptul lui. Dacă astea erau șoapte de alcov, îi plăceau chiar foarte mult.

Cuvintele de rămas-bun din dimineața următoare fură exact pe-atât de emoționante și de lacrimogene pe cât se așteptase Gordon. Nu era deosebit de îngrijorat de lacrimile femeilor, atâta vreme cât nu el era cel care le provocase, și nu îi învinovățea pe Callie și pe membrii familiei ei adoptive pentru că se simțeau profund mișcați. Era sfârșitul unei perioade importante din viața tuturor. N-avea importanță cât de strălucit arăta viitorul lor, acest sfârșit era o pierdere profundă.

Hawkins și marinarul lui așteptau stoic în barcă. Bagajele modeste ale lui Gordon și ale lui Callie fuseseră deja duse la bord, și era doar o chestiune de minute până când Callie era pregătită să plece.

Fiind o femeie înțeleaptă, nu prelungi prea mult momentul despărțirii. Mai multe lacrimi nu făceau despărțirea mai puțin dureroasă. El fu bucuros când ea își șterse lacrimile și spuse:

Scanned by CamScanner

– E timpul, Richard.

– Da. Aminteşte-ţi doar că ne vom întoarce într-o zi să-i vizităm.

Dădu un tur rapid de strângeri de mână cu Josh şi Trey şi îmbrăţişări cu Sarah şi Molly. Apoi o ajută pe Callie să coboare în ambarcaţiune, şi Hawkins împinse barca, îndepărtând-o de chei.

După ce mai flutură o dată mâna, Callie privi cu hotărâre drept în faţă, aşezată lângă Gordon pe una din bănci.

– Într-o adevărată manieră feminină, spuse ea sec, mă gândesc că acum arăt îngrozitor, cu nasul şi ochii roşii.

Gordon râse.

– Arăţi adorabil, cam ca o fetiţă de zece ani.

– Nu sunt sigură că asta e mai bine. Îl luă de mână. Când crezi că ne-am putea întoarce aici? E aşa o călătorie lungă.

– Nu e departe ziua când nave cu aburi vor traversa Atlanticul, spuse el. Vor fi mai rapide şi mai sigure decât vasele cu pânze.

Hawkins pufni, fără a-şi întrerupe vâslitul domol.

– Urâte şi puturoase. Nişte chestii oribile navele alea cu aburi.

– Nu te pot contrazice pe de-a-ntregul, admise Gordon. Dar, cum am petrecut ceva timp la conducerea unei nave cu aburi, aş zice că ăsta-i viitorul.

Callie îl privi lung.

– Ai fost căpitanul unei nave cu aburi? Când s-a petrecut asta?

– Cu un an sau doi în urmă, răspunse el. Nu sunt un adevărat marinar, cum e Hawkins aici de faţă, dar ştiu câte ceva despre navigaţie şi despre motoarele cu aburi, aşa că mi-am ajutat un prieten care avea nevoie de un căpitan în timp ce nava lui cu aburi era în probe pe Tamisa.

– *Hotărât* lucru, o să încep să scriu o listă cu numeroasele lucruri pe care le-ai făcut! spuse ea. Vreau să aud totul despre zilele petrecute pe nava cu aburi, pe drumul

Scanned by CamScanner

de întoarcere spre Londra. O să ne ofere un bun subiect de discuție.

El îi aruncă un zâmbet leneș, sugestiv.

- Nu cred că o să ne plictisim.

Ea îi oferi un zâmbet provocator, ce garanta că nu avea să existe plictiseală.

Și nu existase.

capitolul 34

Stâncile albe de la Dover, octombrie 1814

Callie își încleștă mâinile de balustrada vasului *Zephyr* și, cu un nod în gât, privi fascinată la imensa fâșie de stânci de calcar din față.

- N-am văzut niciodată stâncile albe, dar fac atât de mult parte din legendele Angliei, încât pentru mine înseamnă acasă. L-ai rugat pe Hawkins să se întoarcă pe ruta asta ca să pot vedea stâncile?

- Stâncile albe au fost unul dintre motive pentru care am venit pe traseul ăsta, spuse soțul – soțul! – ei. Și mie îmi place să le văd. Dar Academia Westerfield e chiar pe drumul spre Dover și e un loc bun de unde să încep să îndrept lucrurile.

Richard o luă pe după umeri, iar ea își strecură brațul pe după mijlocul lui cu un oftat mulțumit. Fusese cea mai fericită lună de miere posibilă în acest voiaj liniștit și încântător. În fiecare zi se făcuse tot mai răcoare pe când se îndreptau spre nord și est, dar Atlanticul atât de cunoscut ca fiind imprevizibil nu le trimisese în cale nici o furtună. Deși patul lui Hawkins nu era tot atât de încăpător ca acela de la hotelul Indian Queen, fusese *pe deplin* satisfăcător.

- Aici a fost ultima ta școală, nu-i așa? Erai încă elev când am fugit împreună, și bineînțeles că nu te-ai mai înapoiat aici.

Scanned by CamScanner

Îl privi cu coada ochiului şi văzu că el încuviinţă din cap. Pentru scurt timp, atenţia îi fu atrasă de felul încântător în care părul lui blond arăta în înviorătoarea briză marină.

Spunându-şi să nu piardă firul acestei discuţii, întrebă:

– Cât de urât te-ai comportat la şcoala asta particulară?

El se mişcă stânjenit.

– Păi, n-am încercat să dau foc şcolii, dar eram furios şi necooperant şi chiuleam adesea de la ore. Eram obraznic şi câteodată bătăuş, deşi, din fericire, o astfel de atitudine era întotdeauna stopată foarte rapid. Mi s-a spus de către una dintre cunoştinţele mele din Londra că sunt considerat singurul eşec al lui Lady Agnes Westerfield.

Ea clipi.

– E doar o etichetă pusă, dar cum de poţi fi numit aşa când tu eşti atât de încântător şi de înţelept?

El chicoti şi o strânse mai tare în braţe.

– Au trecut mulţi ani. Nu numai că m-am schimbat, dar tu scoţi la suprafaţă tot ce-i mai bun din mine, Catkin. Încă sunt capabil să fiu o persoană îngrozitoare.

Ea se gândi cât de înspăimântător arătase când năvălise călare înspre casa ei în flăcări şi hotărî să-i accepte spusele.

– Abia aştept s-o cunosc pe Lady Agnes. Dacă încearcă să te bată, o să te apăr.

– Nu mă aştept s-o facă. Era o femeie remarcabil de răbdătoare. După o lungă pauză, spuse: Eu nu sunt prea nerăbdător s-o văd din nou. Dar se pare că asta trebuie să fac. Îi aruncă un zâmbet trist. Să faci ceea ce trebuie pare a fi atât de plictisitor de matur.

– Nu vrei să încerci totul măcar o dată? spuse ea tachinându-l.

El râse, dar ea fu bucuroasă că urma să fie alături de el când avea să înfrunte această parte a trecutului său.

Academia Westerfield era un vast şi răzleţit conac de ţară, potrivit pentru fiica unui duce. Pe când Gordon

Scanned by CamScanner

o ajută pe Callie să coboare din trăsura pe care o închiriase, îi explică:

- Casa făcea parte din moştenirea personală a lui Lady Agnes. A călătorit prin toată lumea când era tânără. Când s-a înapoiat în Anglia, a înfiinţat şcoala ca să aibă o ocupaţie. Cred că ştii că este pentru băieţi de familie bună şi proaste purtări.

- Râd ori de câte ori aud asta. Callie îl luă de braţ, şi se îndreptară spre intrarea în aripa din dreapta. Dar, practic, ce înseamnă asta?

- Scopul ei mai degrabă subversiv este de a ajuta băieţii inadaptabili să înveţe să joace jocurile de societate fără a-şi pierde sufletele. Se gândi la colegii lui de şcoală şi la câţi dintre ei înfloriseră sub îndrumarea ei înţeleaptă. E foarte bună la ceea ce face.

- S-ar părea că e locul perfect pentru tine. Callie ciuli o ureche. Presupun că ţipetele ce vin din spatele casei sunt de pe terenurile de joacă, şi nu de la un masacru, nu-i aşa?

El ştia că ea încerca să-i calmeze nervii, dar nu putu să schiţeze nici un zâmbet.

- Lady Agnes şi cei doi asociaţi ai ei cred cu tărie în sport ca mijloc de a consuma energia tinereţii. Trase de clopoţelul de la uşa lată de la intrare. Continuă: În aripa asta sunt apartamentele sale personale. În restul casei, sunt sălile de clasă, iar în spate sunt spaţiile de locuit pentru băieţi. Abia începuseră să le construiască atunci când am plecat.

Trecură doar câteva minute până când un majordom bătrân cu o expresie imperturbabilă deschise uşa. Arăta familiar, dar Gordon nu putu să-şi amintească numele lui.

- Domnule. Doamnă. Făcu uşoara plecăciune datorată străinilor îmbrăcaţi în haine scumpe. Cum vă pot fi de folos?

- Aş vrea s-o văd pe Lady Agnes, dacă e disponibilă, răspunse Gordon. Spune-i că s-a întors soiul rău.

Scanned by CamScanner

Fără a clipi, majordomul îi invită înăuntru într-un mic salon din partea dreaptă.

– Voi vedea dacă Domnia Sa e disponibilă.

Callie se așeză calmă într-un fotoliu, însă Gordon măsura cu pasul încăperea. Spera ca Lady Agnes să fie destul de curioasă pentru a vedea cine o vizita. Se purtase bine cu el, și el nu-i răspunsese la fel. S-ar putea crede că se simțise mai bine făcând rele, de vreme ce-și petrecuse mare parte din tinerețe în acea stare, dar Lady Agnes era altfel. Pe ea o respectase.

După cam cinci minute, se putu auzi un pas hotărât, și Lady Agnes intră în salon. Înaltă și cu un aer autoritar, nu era o femeie de neglijat oriunde s-ar fi aflat. Încărunțise mai mult, dar, altfel, arăta fără vârstă.

– Mă întreb care soi rău ar putea fi.

Gordon veni spre ea și făcu o plecăciune, simțind teama școlarului față de autoritate, pe care o ascunsese cu atâta pricepere.

– Lady Agnes.

Ea se opri în ușă, uitându-se fix.

– Lord George Audley! Ce plăcere neașteptată! Privirea i se mută spre Callie. Și ea este?

Callie se ridică și zâmbi veselă.

– Bună ziua, Lady Agnes. Eu sunt Doamna Soi Rău. Sau poate că ar trebui să zic Lady George de Soi Rău.

Lady Agnes râse și strigă peste umăr:

– Te rog, niște aperitive. Presimt o vizită lungă și interesantă în compania familiei Soi Rău.

Le făcu semn să ia loc, dar Gordon rămase în picioare.

– Poate că memoria vă joacă feste, Lady Agnes. Mi s-a spus că sunt considerat singurul dumneavoastră eșec, și am venit destul de târziu să-mi cer iertare.

– Memoria mea e foarte bună. Directoarea se așeză pe canapea în foșnet de fuste. Stai jos, băiete! Unde ai auzit că ai fi așa-zisul meu singur eșec? N-am spus niciodată așa ceva.

Scanned by CamScanner

Zâmbind fără tragere de inimă auzind că-i spune „băiete", el alese un fotoliu de unde le putea vedea bine pe ambele femei.

- Am auzit toate astea de la niște vechi colegi de școală pe care i-am întâlnit în Londra. Nici unul dintre ei nu părea dispus să pună la îndoială categorisirea asta.

Lady Agnes oftă.

- Ai fost, fără îndoială, unul dintre cei mai dificili elevi pe care i-am avut. Când ai ajuns aici, erai ca un cățeluș care fusese bătut de atâtea ori, încât nu avea încredere în nimeni. Tot ce știai era să muști. Cu toate astea, părea că, odată cu trecerea timpului, făceai progrese. Greșesc?

- Nu, admise el. Dar eram departe de a fi bine atunci când am plecat.

Ea îi studie fața.

- Am crezut întotdeauna că, dacă ai mai fi rămas un an aici, ai fi fost dat pe brazdă și pregătit să înfrunți lumea în condițiile tale.

El se gândi la trecut, la băiatul care fusese pe atunci și la felul în care, șovăitor, ajunsese să respecte școala și pe colegii lui.

- E posibil. Începusem să-mi dau seama că trebuia să mă schimb și să încetez să mai pocnesc în ziduri.

- Așa am crezut și eu. Lady Agnes își întinse mâinile de frustrare. Dar ai plecat în vacanța de vară și nu te-ai mai întors. Am primit un bilet lapidar de la secretarul tatălui tău, în care se spunea că ai fost retras pentru că ai dezonorat o tânără domnișoară de familie bună și că se ocupau de tine. Aruncă un zâmbet rece. Și mi se cerea să returnez cu poșta banii plătiți pentru următorul trimestru.

Callie urmărise cu o fascinație calmă întreaga discuție, dar, în acest moment, înaintă spre marginea fotoliului cu ochii plini de mânie.

- Revoltător! Eu sunt „tânăra domnișoară de familie bună" pe care se presupune că a dezonorat-o Richard. A făcut asta, oferindu-mi o căsătorie onorabilă, pentru

Scanned by CamScanner

a mă salva de la măritișul cu un străin care avea de trei ori vârsta mea. Un târg care l-ar fi ajutat pe tatăl meu să scape de mine și să scoată și profit din asta.

Lady Agnes o studie pe Callie, cu o expresie atentă.

– Am fost sigură că mai erau multe de spus în privința acestui subiect. Dacă ești dispusă să-mi povestești, aici va rămâne, între aceşti patru pereți.

Callie îl privi pe Gordon, și el îi dădu permisiunea încuviințând din cap. Lady Agnes îi respinsese scuzele, dar merita adevărul.

– Richard sugerase să mergem la Gretna Green pentru a mă salva de la o căsătorie nedorită, spuse Callie. Societatea poate considera asta o dezonorare, dar pentru mine el era salvarea.

– Așadar, voi doi eraţi îndrăgostiţi din copilărie?

– Nu, eram cei mai buni prieteni. Nu era nimic romantic între noi. Callie îi aruncă o privire intimă lui Gordon. Cel puțin, nu atunci. Dar eram disperată, și, când el a propus fuga ca fiind singura scăpare, am acceptat recunoscătoare. Oftă, cutremurându-se. Dar tații noștri, Lord Stanfield și Lord Kingston, ne-au ajuns din urmă aproape imediat. Singurul mod de a-l opri pe tata să-l omoare în bătaie pe Richard a fost să jur că o să mă mărit cu plantatorul lui bogat din Jamaica, dacă promitea să nu-i mai facă rău lui Richard.

– Stanfield s-a ținut de cuvânt, spuse Gordon sec. În loc de a mă snopi cu cravașa, a făcut să fiu condamnat pentru tâlhărie și răpire, și deportat la Botany Bay.

Lady Agnes nu putea fi șocată cu una, cu două, dar aceste cuvinte o făcură să caște gura de uimire. I se acordă timpul necesar să-și revină, odată cu sosirea majordomului și a unei servitoare cu un cărucior pe roți cu mici sendvișuri, prăjituri și cești cu cafea și ceai.

Când servitorii plecară, Lady Agnes spuse:

– După o asemenea relatare, poate că amândoi aveți nevoie de ceva mai tare, nu?

Gordon chicoti.

Scanned by CamScanner

– Mulțumesc, dar de obicei mă abțin. E într-adevăr o poveste groaznică, dar s-a petrecut cu multă vreme în urmă. Acceptă o ceașcă aburindă de cafea de la Lady Agnes, apoi își umplu o mică farfurie cu sendvișuri. Bucătăresele de aici fuseseră întotdeauna pricepute.

Lady Agnes turnă ceai pentru Callie.

– Dacă ești fiica lui Stanfield, ești Catherine, dacă-mi aduc bine aminte. Cum a mers căsătoria?

– Mi se spunea Catherine, dar acum mă folosesc de al doilea nume, Callista. Callie sorbi din ceai cu plăcere, apoi își luă și ea niște sendvișuri. Am avut o viață mai ușoară decât Richard. Soțul meu era cu mult mai bătrân, dar era un om cumsecade. Fiul lui cel mai mare de la prima soție era... dificil. Dar i-am îndrăgit foarte mult pe cei doi copii vitregi mai mici.

Gordon observă că vorbele lui Callie dădeau de înțeles că frații cei mai mici aveau aceeași mamă cu Henry. Ei bine, amănuntele nu erau necesare.

Callie continuă:

– După moartea soțului meu, au existat motive să se pună la îndoială buna-credință a moștenitorului său, așa că i-am luat pe cei doi copii mai mici și pe bunicii lor și am fugit la Washington, unde am trăit destul de bine sub numele de Audley. Zâmbi spre Gordon. Asta era în memoria prietenului meu din copilărie, despre care mi se spusese că murise. Apoi Richard a fost trimis de către cineva din Londra să o salveze pe văduva Audley, ceea ce a și făcut. După câteva săptămâni în Baltimore, iată-ne, căsătoriți cu adevărat.

– Sunt sigură că explicația acoperă multe evenimente fascinante. Erați în Washington când a fost incendiat? Ce treabă urâtă! spuse indignată Lady Agnes. Cum a fost la Baltimore? Americanii au făcut o treabă admirabilă apărându-și teritoriul.

– Nu se poate spune că englezii n-au fost provocați să incendieze capitala americană, deși mi-aș dori să nu fi fost cazul. Callie termină un sendviș cu pateu. În Baltimore am putut vedea foarte bine bombardamentul.

Scanned by CamScanner

Totul a fost foarte instructiv și îmi va însufleți eventualele memorii dacă vreodată o să mă apuc să le scriu. Ceea ce bănuiesc că nu voi face.

Lady Agnes chicoti.

– Lord George, ai ales o soție perfectă, deși n-ai nevoie să-ți spun eu asta.

– Nu, n-am nevoie, replică el drăgăstos.

– Am o întrebare despre nume. Lady Agnes îl studie din nou, împingând în direcția lui tava cu sendvișuri, acum mult mai goală. Când erai elev aici, ți se spunea, pe bună dreptate, Lord George. Recent, vechii elevi de la Westerfield s-au referit la tine spunându-ți Gordon când discutau despre diferite aventuri numai bune să-ți facă părul măciucă. Știu că ești îndreptățit la toate aceste nume, dar pe care-l preferi?

Acum, că se implicase într-o căsătorie respectabilă în Anglia, își dădu seama că venise vremea să decidă cum voia să se prezinte în fața lumii. Se gândi la întrebare în vreme ce-și mai lua niște sendvișuri.

– Lord George era un tip foarte enervant, și niciodată nu mi-a plăcut numele ăsta. Considerați-l mort. Richard îi aparține lui Callie. Gordon mi se potrivește așa cum sunt acum. Așa că aleg să fiu domnul Gordon Audley. Puteți să-mi spuneți Gordon, dacă doriți. Privi înspre Callie. Ești dispusă să renunți la a fi Lady George?

– N-o să-i duc lipsa. Nici mie nu-mi place numele de George. Privi spre Lady Agnes. Este o trădare? Dar titlul tău e mai mult de curtoazie. Atâta vreme cât sunt doamna Audley, și nu văduva Audley, sunt mulțumită.

– Atunci, Gordon să fie, spuse Lady Agnes încuviințând din cap. Ți se potrivește.

Callie spuse:

– Vreau să aud mai multe despre aventurile care-ți fac părul măciucă! Lady Agnes, o să-mi mai povestiți câte ceva? Sunt sigură că Richard n-o s-o facă.

Directoarea chicoti.

– Ei bine, a avut un rol esențial în misiunea lui Lord Kirkland de a-și salva soția răpită și pe camerista ei.

Scanned by CamScanner

Când Callie se întoarse spre el ridicând din sprâncene, Gordon înălță din umeri.

- A fost doar un noroc chior că mă aflam în Londra și eram căpitanul celei mai noi nave cu aburi a lui Ashton. Eu doar am pilotat nava. Kirkland și prietenii lui și-au riscat viața urcând pe vasul răpitorilor, și Ashton a fost cel care, odată intrat în sala motoarelor, a băgat viteză. Omul ăsta își pierde timpul ca duce. Este un inginer de primă clasă!

- Neapărat să-mi povestești mai multe despre asta, că *altfel...*, spuse Callie amenințător, cu ochii precum două monede de aur.

Gordon zâmbi cu viclenie.

- Abia aștept să aflu ce înseamnă acest „*altfel*" al tău.

Callie râse.

- Și eu. Lady Agnes, ce îmi mai puteți spune despre aventurile soțului meu?

Lady Agnes cugetă.

- Singura poveste efectiv dramatică pe care o știu este că și-a folosit talentele de țintaș fără greșeală pentru a salva viața unui alt băiat de-al meu și a soției lui. Și mai este o poveste despre o pivniță din Portugalia.

- Am auzit despre pivniță, spuse Callie, întorcându-și privirea spre Gordon. N-o să-mi scriu memoriile; va trebui să le scriu pe ale tale. *Îngrozitoarele povești ale unui gentleman englez!*

El își dădu ochii peste cap ca un școlar.

- O carte ca asta n-o să se vândă niciodată. După cum ți-am spus, sunt întotdeauna un aventurier de ocazie și temător. Vrând să schimbe subiectul, întrebă: Lady Agnes, păstrați mereu legătura cu lumea bună. Nici unul din noi nu mai are vești despre familiile noastre de ani întregi. Pentru început, mai trăiesc tații noștri?

Directoarea scutură din cap.

- Nu, Lord Stanfield a murit acum vreo doi ani. Fratele Callistei, Marcus, e acum Lord Stanfield, și pare un tânăr destul de plăcut.

Scanned by CamScanner

– Moartea tatălui meu nu e nici o pierdere pentru umanitate. Mă bucur să știu că fratele meu nu seamănă cu el, spuse Callie caustic. Ce știți despre tatăl lui Richard?

– Lord Kingston a murit cam acum un an. L-a lăsat inima, cred.

Gordon renunță cu regret la fantezia în care îl înfrunta pe tatăl său spunându-i ce om oribil era. Dar mânia asta era veche, și era simplu să scape de ea.

– Așadar, fratele meu mai mare, Welham, este acum marchiz de Kingston. Sunt sigur că asta îl face foarte fericit. Gordon își notă în minte să nu treacă pe lângă reședința familiei, Kingston Court. N-avea nici o dorință de a-l mai vedea vreodată pe Welham. Welham și Julian, fiii primei marchize de Kingston, fuseseră amândoi grosolani și dificili, deși Welham fusese mai rău de atât, având și aroganța unui moștenitor.

– Din ce am auzit, cel mai proaspăt Lord Kingston enervează pe toată lumea. Lady Agnes se gândi o clipă. Nu-mi amintesc să fi auzit ceva despre frații tăi mai mici, ceea ce fără îndoială înseamnă că sunt vii și nevătămați.

Exista o șansă mai mare de a construi o relație acceptabilă cu frații lui mai mici. Mama lor se purtase în general bine cu cei trei fii vitregi mai mari, și, cu puțin noroc, băieții ei poate moșteniseră caracterul mamei lor, nu pe al tatălui.

Următorul frate la rând după Gordon era Eldon, cel mai mic fiind Francis. Gordon abia dacă își mai amintea cum arătau, dar acum aveau în jur de douăzeci de ani, așa că probabil că nu i-ar mai fi recunoscut. Poate că într-o zi avea să-i caute.

Lady Agnes spuse:

– E târziu să mai plecați acum spre Londra, așa că de ce să nu petreceți noaptea aici? Am o mulțime de camere de oaspeți și sunt folosite cu regularitate de către foștii mei băieți. Emily și generalul Rawlings vor fi aici

Scanned by CamScanner

la cină, și știu că le-ar plăcea să te vadă. Se uită înspre Callie. Ei sunt asociații mei la conducerea școlii.

- Sunt la fel de amabili ca dumneavoastră? întrebă Gordon prudent.

- Bănuiesc că da. Ai fost subiect de conversație din când în când, de-a lungul anilor. O să se bucure să vadă că nu numai că ai supraviețuit, dar ai și prosperat.

Callie se uită întrebător spre Gordon.

- Dacă nu vrei neapărat să te întorci chiar acum la Londra, mi-ar plăcea să-mi petrec noaptea aici. Cu puțin noroc, o să aflu mai multe povești îngrijorătoare despre tinerețea ta nebunească.

El chicoti.

- Cum să mă împotrivesc unei astfel de plăceri? Mulțumesc, Lady Agnes. Acceptăm bucuroși ospitalitatea dumneavoastră.

Ea fusese încercarea de care se temuse cel mai tare. În schimb, îi ușurase partea cu scuzele. Se întrebă dacă asta însemna că alte tentative de ispășire aveau să fie mai grele decât se aștepta.

Spera că nu. Începuse să-i placă să rezolve lucrurile într-un mod cât mai simplu. Callie făcea ca totul să fie simplu, și îi plăcea noua turnură pe care o luase viața lui.

capitolul 35

- Uită-te la felul în care frunzele își schimbă culoarea. Verde și frumoasă, dar și aurie. Callie privea pe fereastra trăsurii, fascinată de tot ce vedea. Trecuseră cincisprezece ani, la urma urmei. Nu știam că îmi plăcea să am patru anotimpuri decât atunci când n-am mai avut.

- În Washington erau patru anotimpuri, sublinie Richard.

- Da, dar nu erau anotimpuri englezești. Erau prea la extremă, și Jamaica era în cea mai mare parte a anului fierbinte.

Scanned by CamScanner

El chicoti şi îi luă mâna, s-o tragă înapoi pe banchetă lângă el.

– Ai lăsat urme de nas pe fereastră. S-ar putea să nu-ţi mai placă atât de mult să ai patru anotimpuri englezeşti când o să bată vânturile îngheţate dinspre Marea Nordului.

Ea flutură din gene către el.

– De ce crezi că m-am măritat? E treaba ta să-mi ţii de cald toată iarna.

El râse şi o trase mai aproape de el.

– O să fac tot posibilul.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Putem să ne purtăm foarte prosteşte. Poate că ai observat.

– Da, şi îmi place. O mângâie pe braţ. De ce nu încerci să te odihneşti puţin, astfel încât să ai la îndemână alte exclamaţii când o să ajungem la Londra? Cred că eşti obosită, pentru că jumătate din noapte am stat de vorbă după cină.

– Da, şi a fost încântător. Îşi acoperi un căscat. Totuşi, ai dreptate, sunt obosită. Trezeşte-mă când ajungem în Londra.

Aţipi şi nu se trezi până când Richard spuse:

– Intrăm în Mayfair şi o să ajungem curând acasă.

Ea se îndreptă brusc pe banchetă.

– M-ai lăsat să pierd mare parte din Londra! spuse ea indignată.

– O să fie acolo şi mâine, şi tu o să fii mai puţin obosită.

– Abia aştept să îmi petrec ani întregi explorând Londra. Se întoarse şi îşi apăsă nasul de fereastra trăsurii. Am fost adusă aici o dată sau de două ori pe când eram copil, dar nu-mi amintesc mare lucru.

El se uită pe fereastra opusă.

– Aproape am ajuns. Casa este pe Mount Row, un fel de Berkeley Square la scară mică. Grădina privată din mijlocul scuarului e mult mai mică şi nu are prăvălia

Scanned by CamScanner

de înghețată a lui Gunter, dar e plăcut să privești afară și să vezi puțină verdeață.

- Arată încântător!

Trăsura hurui și se opri lângă o casă pe colț. Richard coborî, dădu jos scărița și îi oferi mâna.

- Bun venit în noul tău castel, prințesa mea!

Ea aproape că țopăi de emoție. Scuarul era înconjurat de un șir de case curate, toate foarte bine îngrijite. Ea își dădu seama că ușile din față erau toate vopsite în culori diferite, destul de discrete încât să nu distragă atenția, dar îmbogățind totuși scuarul. Casa lui Richard - casa *lor* - se distingea printr-o ușă de un roșu foarte închis.

- Cred că ai spus că familia care are grijă de casă se numește Bolton, nu?

- Da. Amândoi sunt foarte buni și au acea pricepere magică să apară când e nevoie de ei și să rămână invizibili tot restul timpului.

O conduse pe Callie în sus pe cele șase trepte spre ușa de la intrarea principală și bătu repede cu ciocănelul strălucitor de alamă. Callie zâmbi, văzând că acesta era un cap de leu.

După ce-și anunțase astfel sosirea, Richard deschise ușa cu o cheie și o introduse într-un mic vestibul. Era strălucitor de curat și puternic luminat de soarele după-amiezii, cu un vas cu flori de toamnă așezat pe o masă lungă de lângă perete. Lângă vas erau trei coșuri cu scrisori și invitații.

- Pleacă omul câteva luni de acasă, și corespondența scapă de sub control, remarcă Richard ajutând-o pe Callie să își scoată pelerina.

Pe când i-o dădea jos de pe umeri, apăru un bărbat care trebuia să fie Bolton. Era solid și avea o cicatrice pe obrazul stâng.

- Lord George! Făcu o plecăciune, părând sincer încântat. Ce bine să vă văd din nou acasă!

- Eu și soția mea am decis să renunțăm la apelativul de Lord și Lady George, spuse Richard. Vom fi domnul și doamna Gordon Audley. Îmi pare rău dacă asta

Scanned by CamScanner

va scădea din respectul pe care îl inspiră poziția ta față de alți servitori.

– O să rezist, sir. Expresia lui Bolton era serioasă, dar în ochi i se vedea amuzamentul. Bine ați venit la Londra, doamnă Audley! Și îmi permiteți să vă transmit felicitările mele amândurora?

– Da. Callie îi zâmbi călduros. Sunt nerăbdătoare să fac un tur al casei.

– Va fi plăcerea mea să te conduc pe aici, Catkin, deși n-o sa dureze mult. Pe când Richard îi oferi brațul, îi spuse lui Bolton: Vrei sa te îngrijești de bagaje și de vizitiu, te rog? Când o să coborâm, o s-o rog pe doamna Bolton să aibă pregătită cina într-o oră și jumătate. Nimic complicat, îți convine așa, Callie?

– Va fi perfect. În șoaptă, spuse: Sper că ultima oprire din acest tur să fie în dormitorul matrimonial, da?

El îi aruncă un zâmbet diabolic ce nu avea nevoie de explicații.

Doamna Bolton se dovedi o femeie solidă, cu ochi ageri și o discretă siguranță. Callie se gândi că ele două aveau să se înțeleagă foarte bine.

Plecară de la nivelul bucătăriei spre încăperile comune, aflate cu un etaj mai sus. Casa era atractivă, cu mare parte dintre încăperi încălzite de carpete persane bogat colorate, deși mai trebuiau niște mici retușuri de decorațiuni.

Richard spuse scuzându-se:

– Casa are nevoie de mai multe îmbunătățiri. N-o am de multă vreme, și am fost plecat mare parte din timp. Ești liberă să faci orice schimbări dorești.

– Îmi place să mă ocup de decorațiuni interioare. Își înăbuși o durere la gândul frumoasei ei case pierdute din Washington. Îmi place casa asta, Richard. E mult mai caldă și mai primitoare decât casele în care am crescut amândoi.

– Asta era, de fapt, și scopul, spuse el sec.

Pe când o conducea sus către dormitoare, ea își trecu degetele peste stejarul lucios al balustradei.

Scanned by CamScanner

- Probabil soții Bolton iubesc și ei casa asta. Au mare grijă de ea, chiar dacă tu n-ai fost aici de luni întregi.

- Da, chiar iubesc casa, încuviință el. Bolton a fost sergent în armată, și ăsta e primul cămin de lungă durată pe care l-a avut. O conduse spre spatele casei. Aici sunt două dormitoare ce dau înspre grădina din spate și comunică printr-o ușă. Eu îl folosesc pe cel din dreapta ca salon și birou, dar poate fi transformat într-un dormitor pentru stăpâna casei, dacă vrei.

Ea chicoti.

- Nu sunt nici pe departe obosită de patul conjugal, Inima mea de Leu!

- Îmi pare foarte bine să aud asta, spuse el solemn, conducând-o în dormitor. Ea văzu în treacăt plăcuta grădină din spate, înainte ca atenția să-i fie îndreptată spre pat. Era aproape tot atât de mare ca acela de la hotelul Indian Queen.

Și chiar mai confortabil.

După ce probară patul, ce trecu cu brio examenul, luară o cină relaxată, apoi se îndreptară spre salonul de lângă dormitor. Sosise luna octombrie, și seara era rece, dar un mic foc păstra în cameră o atmosferă plăcută. Callie o găsi delicios de casnică, și nu ducea deloc dorul butoaielor de tutun și al proiectilelor. Dar cel mai bine dintre toate era că se ajungea în dormitor cu foarte puțin efort.

Își ridică privirea să admire chipul gânditor al lui Richard care cerceta sistematic coșurile cu corespondența ce se adunase în lipsa lui. Majoritatea scrisorilor merseră la coșul de gunoi. Pe câteva le puse deoparte să le studieze mai târziu.

Își ridică privirea și luă o înghițitură din vinul pe care-l adusese de la cină.

- Stai confortabil?

- Foarte. Scriu scrisori pe care să le trimit către Baltimore și Washington, să le spun prietenilor noștri că am ajuns cu bine. Își arcui spatele și se întinse. Trebuie

Scanned by CamScanner

să-mi stabilesc un fel de rutină aici, ceea ce este complicat de faptul că tu ești singura persoană pe care o cunosc în Londra.

– O să remediezi asta cât de curând. Atragi oamenii și îți faci prieteni cu mare ușurință.

Ea nu se gândise niciodată la asta, dar își dădu seama că el avea dreptate.

– Bănuiesc că, dacă îmi fac curaj, pot să mă duc în vizită la reședința Stanfield și să văd dacă vreun membru al familiei e acolo. Dacă nu, servitorii vor ști probabil pe unde sunt.

– Nu arăți prea entuziasmată de acest gând.

– Noi doi am trăit pe un nor vrăjit, fără a trebui să avem de-a face cu lumea exterioară. Cu ambii părinți morți, acum eu sunt cea mai mare din familie. Am fost plecată atât de mult timp, că mă simt o străină printre ei. Zâmbi trist. Trebuie să mă duc să-i caut cât de curând, dar, ca să fiu sinceră, mai degrabă aș vizita faimoasa librărie Hatchard decât să merg la reședința Stanfield.

– Dacă e așa, hai mâine să dăm o raită prin Londra, spuse el. O să închiriez o trăsură de la grajdurile locale și o să te duc să vezi câte ceva. Hatchard e întotdeauna o plăcere, și e și căsuța poștală pentru schimburile de mesaje între Ticăloșii Mântuiți.

– O căsuță poștală?

– Noi toți trimitem mesaje acolo, și domnul Hatchard le ține la dispoziția oricăruia dintre „șobolanii" din pivniță care se întâmplă să treacă pe acolo. Poate că sunt ceva mesaje noi, și eu trebuie să scriu despre situația actuală și să las biletul acolo. Scrise o notă despre sine. Ar suna prea lăudăros dacă spun că m-am însurat cu cea mai frumoasă femeie din lume?

– Da, ar suna lăudăros și nu te-ar crede, pentru că poate și ei au doamne frumoase. Totuși, apreciez atitudinea. Îi veni o idee. Presupun că trebuie să raportezi celui care te-a angajat că m-ai găsit. Aș vrea să știu mai multe despre misteriosul Sir Andrew Harding, cel care ți-a finanțat misiunea.

Scanned by CamScanner

– Există un mod simplu de a face asta. Lord Kirkland este cel care m-a trimis, şi el şi soţia lui sunt amândoi nişte muzicieni excelenţi. Înainte ca eu să plec, Lady Kirkland a menţionat că uneori organizează serate muzicale intime pentru prieteni. Am spus că mi-ar plăcea să particip la una dacă sunt în Londra, şi tocmai am găsit o invitaţie la o serată muzicală intimă ce se ţine mâine-seară. O să te prezint cu o plecăciune lui Kirkland, pentru a dovedi că misiunea mea a fost una de succes, şi vei avea ocazia să întâlneşti lume. Cred că-ţi va plăcea de Lady Kirkland.

Callie clipi.

– Lord Kirkland... Bărbatul căruia i-ai salvat soţia?

– După cum am spus, eu doar am condus nava. Dar da, el e.

– În cazul ăsta, chiar ţin să particip! Se gândi la garderoba ei. O să am nevoie de mai multe haine. Nu pare o idee bună să port rochii refăcute şi uzate dacă va trebui să mă vizitez cu lorzi şi cu doamnele lor.

– Ai crescut cu lorzi şi cu soţiile lor exact ca mine, aşa că n-ar trebui să fii prea impresionată, spuse el sec. Deoarece eşti aşa o croitoreasă talentată, una dintre rochiile tale refăcute o să fie în regulă pentru mâine-seară. Lady Kirkland arată întotdeauna bine îmbrăcată, aşa că poţi cere numele modistei ei pentru a-ţi îmbogăţi garderoba.

– E un plan bun. Îmi place să cos şi să creez rochii noi, dar sunt dispusă să las pe altcineva să facă lucrurile obişnuite. Ezită, apoi decise să pună întrebarea ce persista în adâncul minţii ei.

– Crezi că o să te plictiseşti de viaţa tihnită şi o să te întorci la aventuri?

– Nu, răspunse el imediat. După cum am spus, am fost întotdeauna un aventurier de ocazie. Acum, că te am pe tine, nu am nici un motiv să mai plec.

Ea zâmbi, gândindu-se că era mai romantic decât crezuse el însuşi că putea fi.

Scanned by CamScanner

– O să ne plictisim vreodată să facem dragoste sălbatică şi pătimaşă?

El scutură din cap.

– Stă în firea lucrurilor să ne mai domolim, dar nu-mi pot imagina vreodată că n-o să mai vreau să mă culc cu tine. O să ai optzeci de ani şi o să cureţi trandafirii ofiliţi din grădină, şi eu o să mă strecor în spatele tău şi o să încerc să te conving să facem nebunii în şopronul din grădină.

Ea râse.

– Îmi place gândul ăsta! Îmi pot imagina scena.

Se întoarse din nou la scrisorile ei. Era bine să fie din nou în Anglia cea înverzită şi sigură.

Cu toate astea, avea o amintire vie a presentimentului din Maryland. Drumul lor nu avea să fie atât de clar şi de sigur cum părea acum.

Îşi aminti că orice existenţă îşi avea problemele ei. Sigur că împreună puteau face faţă la orice.

capitolul 36

A doua zi dimineaţă, era răcoare şi însorit, o zi tocmai bună pentru ca Gordon să-i arate Londra soţiei sale. Comandă o cabrioletă de la grajdurile locale împreună cu un băiat care să stea în spate şi să aibă grijă de cai atunci când ei coborau. Acum, că rămânea mai mult în Londra, trebuia să-şi cumpere şi el o trăsură.

Începu prin a colinda cu Callie parcurile şi palatele din West End, apoi se opriră la Westminster Abbey, să-i vadă măreţia interioară. Ei îi plăcea privelişte a, şi pe el îl încânta s-o facă fericită, aşa cum merita.

Oprirea lor la librăria Hatchard se prelungi mai mult decât se aşteptaseră, pentru că amândoi fură fascinaţi de bogăţia de cărţi. După ce Gordon o puse şi pe ea pe contul său personal, întrebă dacă erau mesaje de la Ticăloşii Mântuiţi.

Scanned by CamScanner

Curioasă, Callie îl însoţi la biroul librăriei. Erau două mesaje în mapa Ticăloşilor Mântuiţi. Gordon îl deschise pe primul.

– Ăsta e de la Duval, un regalist francez. Un tip tare de nădejde. Odată ce Napoleon a dispărut, s-a întors în Franţa, ceea ce nu e de mirare. Spune că într-o zi o să vină din nou la Londra, dar habar n-are când.

Împături primul mesaj şi îl deschise pe al doilea.

– Ah, ăsta e de la Will Masterson. E un alt fost şcolar de la Academia Westerfield, dar genul ăla bine-crescut, nu ca mine. El e cel care a găsit cum să ne scoată vii din pivniţa aia. Se uită peste bilet şi ridică din sprânceană. Interesant.

– Interesant de bine sau de rău? întrebă Callie.

– E de bine. Şi-a petrecut anii ca ofiţer, luptând contra francezilor în Portugalia şi Spania, dar, după ce împăratul a abdicat, a părăsit armata şi, pe drumul spre Anglia, şi-a luat nevastă. De fapt, s-ar putea ca acum să fie în Londra. O să văd ce pot face să-l găsesc. Kirkland o să ştie. Kirkland ştie întotdeauna.

– Abia aştept să-l cunosc pe Kirkland cel atoateştiutor, murmură Callie.

Gordon zâmbi larg.

– Gândeşte-te la el ca la un maestru al spionajului, dar unul fermecător. Şi muzical. Împături scrisoarea lui Masterson şi o puse înapoi în mapă. Chiar dacă e puţin răcoare, ai vrea să ne oprim la Gunter pentru una dintre faimoasele lui îngheţate?

– Ah, da! E unul dintre lucrurile la care visam pentru momentul când mi-aş fi făcut debutul în societate. Se strâmbă. Ceea ce n-am făcut niciodată, desigur.

– Ăsta va fi mai bun decât debutul în societate, îi promise el. De vreme ce te-ai ales cu mine, nu mai trebuie să-ţi faci griji în căutarea unui soţ convenabil prin mulţimea îngrozitoare de tineri nervoşi care-şi caută o soţie.

Îi aruncă o prefăcută privire răutăcioasă. Şi dormitul e mult mai bun decât dacă erai pe piaţa de căsătorii.

Ea râse şi îl luă de braţ.

Scanned by CamScanner

– Ultima afirmație e fără îndoială adevărată!

Un angajat al librăriei duse două cutii măricele cu cărți la cabrioletă și le puse în spatele banchetei sub ochii curioși ai lui Skip, băiatul care însoțise cabrioleta. Gordon o ajută pe Callie să urce și luă frâiele pentru a merge înspre Berkeley Square, acolo unde se afla prăvălia lui Gunter, cea mai faimoasă cofetărie din oraș.

Când ajunseră acolo, el comandă trei porții din specialitatea zilei, portocală amăruie, inclusiv una pentru Skip, băiatul de la cabrioletă, care făcuse ochii mari de încântare când văzu tratația neașteptată. După cum era obiceiul, Gordon mâncă stând lângă cabrioletă, unde Callie își ataca înghețata cu o feminină lăcomie.

– E *divină*! exclamă ea. Câteodată, făceam înghețată la Washington, dar astea sunt cu totul deosebite! Imaginează-ți ce gust minunat ar avea înghețatele astea în arșița unei veri din Chesapeake.

– Am fi vrut să ne înecăm într-un butoi din ăsta pentru a scăpa de căldură. Mai luă o mică înghițitură, savurând deliciosul gust dulce-amar pe când înghețata se topea, umplându-i gura cu aroma ei. Poate îi sugerezi lui Sarah să vândă înghețată în ospătăria ei.

– E o idee foarte bună. O să revin în altă zi să vorbesc cu proprietarul, să aflu cum face el niște înghețate așa minunate – asta dacă o să vrea să-mi spună.

– Mituiește-l, sugeră Gordon. Sarah se află destul de departe ca să nu-i facă concurență.

– E și asta o idee bună. Putem discuta un buget pentru mită ceva mai târziu.

Cu regret, își termină înghețata, și Gordon înapoie cele trei farfurioare goale unui ospătar. Skip părea să-și fi lins farfurioara. Dacă Gordon ar fi fost ceva mai tânăr, probabil ar fi făcut la fel.

Când se înapoie la cabrioletă și urcă în ea, spuse:

– Reședința Kirkland unde va fi serata muzicală din seara asta e chiar aici, în partea cealaltă de Berkeley Square. Poate va avea și înghețată printre multe altele.

Scanned by CamScanner

– Un motiv bun să particip, chiar şi dacă nu mi-ar plăcea muzica, spuse Callie zâmbind.

Plecară din Berkeley Square, şi se îndreptau către casă, spre Mount Row, când Callie îl luă de braţ.

– Aici e South Street!

– Aşa, şi? replică el, întrebându-se ce însemna asta.

– Reşedinţa Stanfield e pe South Street. La numărul douăzeci şi doi. Hai să ne oprim, să văd dacă e cineva din familie acolo. Oftă adânc. Probabil ar trebui să trec odată peste această primă întâlnire. Dacă nimeni din familia Brooks nu e aici, e chiar mai bine. Pot spune că am încercat şi să-i uit pentru o vreme.

Înţelegând nevoia de a termina odată cu asta, el întoarse pe South Street. Numărul douăzeci şi doi era cam la jumătate, pe partea dreaptă. Ciocănelul era ridicat, semn că era cineva din familie acasă.

Callie se uită la casă. Era mare şi arăta a fi scumpă.

– Deşi am locuit aici când eram copil, nu-mi aduc deloc aminte de ea.

Richard coborî din cabrioletă şi îi dădu frâiele lui Skip, apoi o ajută pe Callie să coboare şi o luă de braţ pe când se îndreptau spre casă.

– Dacă îmi aduc aminte corect, te împăcai destul de bine cu surorile şi cu fratele tău atunci când locuiai acasă. Pe cine din familie n-ai prea vrea să-l revezi?

Întrebarea lui îi domoli nervii, făcând-o să-şi analizeze neliniştile.

– Pe Jane, spuse ea. Următoarea ca vârstă după mine. Era întotdeauna tare încrezută. Îmi făcea morală din cauza comportamentului meu nestăpânit şi mă pâra părinţilor. Sunt sigură că ea a fost cea care i-a spus lui tata că am fugit. Nu cred că o pot ierta vreodată pentru asta, din cauza urmărilor îngrozitoare. Tu erai cât pe ce să fii omorât în noaptea aceea!

– Dar n-am fost. Vocea lui era calmă pe când urcau treptele. Nu putea şti cât de dezastruos avea să iasă, şi era foarte tânără. Avea cam cincisprezece ani, nu-i aşa?

Scanned by CamScanner

Poate că, odată cu trecerea anilor, a învățat să fie mai tolerantă.

Sau poate Callie avea să-i scoată ochii surorii ei. Lovi cu putere ciocănelul de ușă. De fapt, nu credea că avea să-i scoată ochii, dar era cu mult mai puțin miloasă în legătură cu trădarea din tinerețe a lui Jane decât era Richard.

Ușa fu deschisă de către un majordom fără de cusur, care o trimise cu gândul la o bufniță împăiată. Întâlnise trei majordomi în două zile, și cel mai mult îi plăcea de al lui Richard, dar zâmbi amabil către acesta.

– Bună ziua. E cineva din familie acasă?

Majordomul se încruntă.

– Și dumneavoastră cine sunteți, mai exact?

– O rudă pierdută de mult. Sper să fac o surpriză familiei mele.

El continuă să rămână încruntat, dar între membrii familiei Brooke exista o oarecare asemănare, și se părea că ea trecu testul asemănării.

– Sir Andrew și Lady Harding stau acum aici, pentru că reședința lor suferă transformări, dar Sir Andrew nu e acasă. Lady Harding își ia ceaiul în camera de dimineață. Voi vedea dacă primește musafiri.

Lady Harding! Fără îndoială ea era cea care-l convinsese pe soțul ei să trimită un om până în America, s-o găsească pe Callie. Poate că fusese un act de ispășire.

Majordomul îi lăsă să intre în hol, dar nu-i invită să ia loc. Decât să aștepte în holul din față, Richard îl urmă tăcut pe majordom, luând-o pe Callie de mână ca s-o tragă după el.

Majordomul deschise ușa camerei de dimineață și anunță:

– Cineva pretinzând că este o rudă de mult pierdută e aici și spune că vrea să vă facă o surpriză, milady.

Femeia îmbrăcată elegant de pe canapea, cu părul pieptănat pe spate într-un stil prețios, ridică privirea. Era întruchiparea unei cuviincioase tinere femei

Scanned by CamScanner

măritate, exact aşa cum Callie s-ar fi aşteptat din partea lui Jane.

Lady Harding îşi văzu vizitatorul şi sări în picioare.

- Catherine, eşti aici!

Callie clipi. Nu era Jane, ci Elinor, următoarea sora mai mică. Mare parte din familia Brooke avea aceeaşi nuanţă de păr blond. Doar Callie moştenise culoarea roşcată-aurie, despre care tatăl ei pretinsese că era semnul diavolului. Deşi Jane şi Elinor avuseseră trăsături comune şi aceeaşi nuanţă de păr, Ellie era mai scundă şi mai plăpândă decât Jane. Dulce şi timidă. Ea se ţinuse scai de Callie, urmând-o drăgăstos pretutindeni, câteodată ajungând chiar să fie o pacoste. Ea era sora care îi dusese, probabil, cel mai mult dorul lui Callie.

- Da, eu sunt, acasă din sălbăticia Lumii Noi, spuse în glumă Callie. Tu eşti cea care a trimis pe cineva să mă salveze de război?

Când Elinor încuviinţă din cap, Callie intră în salon şi îl trase pe Richard după ea.

- Îmi imaginez că-l vei recunoaşte pe soţul meu, de vreme ce ne era vecin.

- Doamne, Dumnezeule, Lord George!

Elinor se opri brusc în loc, albindu-se la faţă. Apoi se prăbuşi pe canapea şi îşi îngropă faţa în mâini, cu umerii tremurând, şi începu să suspine necontrolat. Şocată, Callie se aşeză pe canapea lângă sora ei şi îi puse o mână pe spate, s-o liniştească.

- Draga mea, ce s-a întâmplat? Pentru că ai depus atât de mult efort să mă aduci acasă, mă gândeam că vei fi bucuroasă să mă vezi.

O bătu cu blândeţe pe spate pe sora ei, dar aceasta continua să plângă.

- Mă gândeam că Lady Harding se va dovedi a fi Jane, încercând să repare trecute păcate.

Richard spuse rece:

- Crezi că, dacă o plesnesc, s-ar putea să se potolească din plâns?

Scanned by CamScanner

Callie se încruntă, fiind surprinsă de lipsa lui de compasiune.

– N-o s-o plesnești pe sora mea!

Dar probabil că aceste cuvinte ajunseră până la Elinor. Ea își înălță capul și scoase o batistă, ștergându-și ochii și suflându-și nasul, înainte de a o mototoli într-o mână.

– Mie... mie îmi pare rău. Înghiți. Am fost tare bucuroasă că Andrew era dispus să încerce să te găsească, dar nu mi-am dat seama că această căutare va fi încununată de succes. Și... și am crezut că Lord George e mort.

– Viu, nevătămat și am o căsnicie fericită cu sora ta. Se sprijinea de ușă, cu brațele încrucișate la piept și cu ochii mijiți, evaluând situația. Dar, având în vedere reacția ta, mă întreb dacă există ceva de care să te simți vinovată.

Fața lui Elinor se schimonosi, și ea începu din nou să plângă. Întotdeauna fusese o plângăcioasă, își aminti Callie. Pierzându-și puțin răbdarea, spuse:

– De ce nu ne spui și nouă ce s-a întâmplat? Clarificarea situației e întotdeauna un bun început.

Elinor o privi cu ochii ei de un albastru spălăcit. Încă avea frumusețea delicată ca de porțelan, dar arăta cu douăzeci de ani mai bătrână decât vârsta ei actuală.

– Eu... eu am fost cea care i-a spus lui tata că ai fugit cu Lord George, zise ea brusc. M-am uitat pe furiș când ai plecat și am ghicit ce intenționai. Dar niciodată, niciodată nu m-am așteptat ca rezultatul să fie atât de dezastruos. Se uită înspre Richard. Am crezut că ai murit și că totul era din vina mea!

Callie se îndepărtă de Elinor, îngrozită.

– Credeam că ții la mine! De ce ai făcut ceva atât de răuvoitor?

Elinor începu din nou să plângă. Richard spuse pe un ton relaxat:

– Ești sigură că nu-mi permiți s-o plesnesc, draga mea? Nu prea tare, doar cât să-i atragem atenția.

Scanned by CamScanner

De data asta, Callie fu tentată să-i permită, dar efectiv nu putea. Poate dacă ar fost Jane, dar nu pe Elinor. Cu toate astea, voia să aibă răspunsuri. Se ridică și privi în jos la sora ei.

– De ce, Ellie? Explică-mi doar *de ce*. Altfel s-ar putea să te plesnesc eu însămi!

Elinor înghiți cu greutate.

– Te iubeam, dar te și invidiam îngrozitor. Erai atât de frumoasă, de curajoasă. Aveai atâta încredere în tine. Nu te dădeai niciodată înapoi, indiferent de cât de îngrozitor te trata tata. Tu erai întocmai cum aș fi vrut eu să fiu. Voiam *să fiu* tu. Privirea ei chinuită se duse înspre Richard. Și... și îmi închipuiam că eram îndrăgostită de Lord George. Voiam cu disperare să-mi arunce măcar o privire la fel cum se uita la tine. Când am ghicit că ai fugit cu el, dintr-un impuls, am mers la tata și i-am spus. Nu mi-am imaginat niciodată consecințele. Își coborî privirea spre batista mototolită. În șoaptă, termină: Nu mi-am iertat asta niciodată.

Cu o voce surprinzător de blândă, Richard spuse:

– Nu puteai avea mai mult de treisprezece sau paisprezece ani. Erai foarte tânără, și mulți ar spune că ceea ce ai făcut a fost corect și așa cum se cuvine. Dar te-ai simțit vinovată pentru că ai acționat din răutate. Acțiunile tale aproape că m-au omorât și au silit-o pe sora ta să plece în exil și să se mărite cu un străin suficient de bătrân să-i fie tată. Aproape că ne-ai distrus pe amândoi.

– Asta e mai mult decât suficient să fii chinuită de vinovăție, încuviință Callie cu o furie abia stăpânită.

Imaginea lui Richard ghemuit în fân, strângându-și capul între mâini pentru a se apăra de furia mortală a tatălui ei, o făcu să-i vină să vomite. *Sângele!* Insultele și amenințările lătrate ale tatălui ei, siguranța că cel mai bun prieten al ei avea să fie omorât chiar sub ochii ei...

Și totul pentru că sora ei preferată suferea din dragoste adolescentină. Simțindu-se ca lovită în stomac,

Scanned by CamScanner

Callie traversă încăperea spre Richard. El o îmbrăţişă liniştitor.

– Şi, cu toate astea, amândoi am supravieţuit şi ne-am regăsit, Catkin.

Privirea i se duse înspre Elinor.

– Evident, n-am murit în timpul călătoriei spre New South Wales, aşa cum s-a relatat. Există o profundă ironie în faptul că dorinţa ta a fost să-ţi salvezi sora de războiul care ne-a unit din nou. Eu am fost cel ce a fost trimis s-o găsească şi s-o aducă acasă. Asta e o oarecare compensare, deşi întâmplătoare.

– Poate că Dumnezeu are un îngrozitor simţ al umorului.

Callie se întoarse din nou spre Elinor, simţindu-se epuizată. Sora ei arăta de parcă aştepta cravaşa tatălui lor, deşi n-o folosise niciodată asupra fiicelor lui. Prefera metoda tradiţională de a-şi pedepsi fata cea mai mare cu mâinile goale. Nişte mâini foarte puternice, mânate de furie...

Ea înghiţi cu greu şi apelă la latura ei bună.

– Accept că n-ai vrut să ne faci răul pe care l-ai făcut. Dar va dura ceva timp până când îmi va trece supărarea.

Elinor încuviinţă din cap cu tristeţe.

– Înţeleg. Poate... poate că într-o zi vom putea fi din nou prietene?

– Poate. Dar nu azi.

Callie îl luă de braţ pe Richard, având nevoie cu disperare de sprijinul lui, şi părăsiră micul salon.

Afară, Richard îl chemă pe băiatul cu caii.

– Skip, o să mergem puţin să ne plimbăm prin jur şi o să venim după aceea aici.

Recunoscătoare pentru pauză, căci voia să-şi revină, Callie rămase tăcută până ajunseră în capătul lungii străzi. După ce o cotiră la dreapta la intersecţie, ea spuse şovăielnic:

– Am nedreptăţit-o pe Jane. În toţi aceşti ani, am învinovăţit-o pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Scanned by CamScanner

– Poate că ar fi făcut la fel dacă ți-ar fi știut planurile, dar din alte motive. Deși nu neapărat mai bune. Richard o conduse, ocolind un câine ce se tolănise în mijlocul trotuarului. E ciudat să te gândești că întregul lanț de evenimente a fost pricinuit de o îndrăgostire de școlăriță. Habar n-aveam că se gândea la mine în felul ăla. Abia dacă o băgasem în seamă; știam doar că era timidă și că se ținea numai după tine.

– Nici eu nu mi-am închipuit. Dar, deși poate că tu nu-ți amintești, ai fost întotdeauna drăguț cu surorile mele mai mici. Când vorbeau, le ascultai, și firește că erai cel mai arătos tânăr din vecini. Scoase un râs tremurat. Și dezastrul s-a abătut asupra singurului eșec al lui Lady Agnes pentru că erai prea amabil! Poți spune că asta e o ironie.

– Râsul e mai bun decât furia. O luă de mână, degetele împletite fiind mai intime decât mâna ei pe mâneca hainei lui. Nu știu dacă aș fi ales vreodată un astfel de drum în viață, dar am învățat multe în ciudata mea călătorie, am întâlnit multă lume interesantă – și n-au încercat toți să mă omoare – și am devenit mult mai mult bărbatul care am vrut să fiu decât dacă aș fi rămas băiatul lui tata în Anglia.

Ea zâmbi pieziș.

– Câți dintre acei oameni interesanți *chiar* au vrut să te omoare?

– Aproape nici unul; mai puțin de cinci la sută, cred. Vocea îi deveni mai serioasă. Amândoi ne-am schimbat de-a lungul anilor. La șaptesprezece ani, credeam că ar trebui să mă însor cu tine pentru că erai prietena mea, și căsătoria noastră te putea salva de la o soartă pe care o urai. Dar, când ne-am întâlnit din nou în Washington, mi-am dat seama că am vrut să mă însor cu tine pentru ceea ce erai tu. Pentru că era momentul potrivit, și tu erai femeia potrivită. Nu pentru că aveai nevoie să fii salvată.

Scanned by CamScanner

Ea se gândi la anii petrecuți în Jamaica: prieteniile, temerile, frustrările. Și-ar dori oare ca ele să dispară, dacă ar fi posibil?

– Nu avem cum să știm ce viață am fi avut, nu-i așa? Nu când asta ar însemna să pierdem tot ce am învățat. Ea îl strânse mai tare de mână. Sunt doar bucuroasă că ne-am găsit unul pe altul atunci când am făcut-o.

Continuară să ocolească strada, și se apropiau de cabrioleta închiriată, când ea spuse:

– Ce spune despre mine faptul că eram sigură că n-aveam s-o iert niciodată pe Jane pentru că ne-a trădat, dar cred că voi putea până la urma s-o iert pe Elinor?

– Asta înseamnă că tu și Jane nu v-ați împăcat niciodată bine, așa că există o dispoziție mai mică pentru iertare. Întotdeauna ai plăcut-o pe Ellie, așa că există mai multe lucruri plăcute de care îți amintești.

– Are sens. Și e mai ușor să ierți o greșeală făcută din dragoste, oricât de nechibzuită ar fi.

Când își aminti fața surorii ei mai mici, înțelese cât de mult suferise deja Elinor. Da, poate într-o zi ar putea fi din nou prietene.

Într-o zi.

capitolul 37

– E o noapte plăcută pentru muzică, spuse Callie punându-și cerceii cu topaze. Liniștitoare, să sperăm.

Gordon își aranja lavaliera uitându-se la Callie cum se îmbrăca. Nu se sătura niciodată să se uite la ea. Deși rochia ei de un verde-închis, tivită cu auriu, era uzată și refăcută, Callie lucrase cu îndemânare și rochia arăta superb.

– Cred că aceste serate muzicale sunt mici și intime, cu vreo cincisprezece sau douăzeci de oameni. Nu e o mulțime mare și stresantă. Un mod bun de a face cunoștință cu Londra.

Ea se întoarse și îi zâmbi.

Scanned by CamScanner

- Mă întreb dacă o să fie înghețată.

- Aș fi surprins dacă cei doi Kirkland nu au un aranjament permanent cu Gunter's, ce presupune cutii transportabile cu înghețată și un serviciu prompt. E realizabil, de vreme ce locuiesc atât de aproape.

- În cazul ăsta, pot să sper. Zâmbi larg. Și, dacă nu e înghețată, o să te ronțăi pe tine mai târziu.

Coborâră împreună, și el o ajută să-și pună pelerina. Nu că avea nevoie de ajutor, dar îi plăcea să aibă un pretext s-o atingă. Așa cum spusese ea, câteodată se purtau cam prostește. Și le plăcea amândurora.

Pentru că seara era frumoasă și cu lună, merseră pe jos până la reședința Kirkland. Callie era cam tăcută în seara asta, dar nu mai părea supărată. El bănui că reușise să ierte întru câtva ceea ce făcuse Elinor.

Reședința Kirkland era bine luminată când ajunseră, și muzica unei harpe plutea pe scări când fură poftiți să intre. Lady Kirkland însăși îi salută, în timp ce majordomul lua pălăria lui Gordon și pelerina lui Callie.

Zâmbind cu căldură, ea spuse:

- Gordon! Am fost așa bucuroasă când am primit biletul tău că poți veni în seara asta. Mă prezinți musafirei tale?

Se întoarse așteptând către Callie.

- Lady Kirkland, sunt bucuros s-o prezint pe soția mea, Callista Audley.

Ochii lui Lady Kirkland se măriră de încântare. Luând mâna lui Callie, spuse:

- Ce plăcere să vă cunosc! Bănuiesc că e ceva ce s-a întâmplat brusc, nu? Când Gordon a fost aici ultima dată, la începutul verii, nu părea deloc însurat.

Callie zâmbi la rândul ei, răspunzând cordialității contesei.

- Căsătoria nici măcar nu se întrevedea la orizont pe atunci, dar n-a fost atât de brusc pe cât pare.

Înainte de a putea spune mai multe, veni și Kirkland.

- Am auzit ceva despre o căsătorie recentă?

Gordon puse mâna pe spatele lui Callie.

Scanned by CamScanner

– Iată rezultatele pline de succes ale misiunii mele în America. Necunoscuta văduvă Audley este acum soția mea. După cum s-a dovedit, eram prieteni din copilărie, și a fost o încântare să ne regăsim.

– Bravo! Privirea ageră a lui Kirkland sugera că știa că povestea era mai complicată decât comentariile simple ale lui Gordon. O să-i trimit vorbă lui Sir Andrew Harding că ai reușit să o găsești pe doamna pierdută și că ai adus-o acasă în Anglia.

– Nu-i nevoie, spuse Callie pe un ton cam sec. În după-amiaza asta am aflat că Lady Harding e sora mea, Elinor. Soțul ei nu era acasă, dar sunt sigură că i-a dat deja veștile.

– Vreau să aud mai multe despre cum ați ajuns să vă căsătoriți, spuse Lady Kirkland. Sunt sigură că e o poveste romantică! Dar acum trebuie să îi salut pe ceilalți nou-veniți.

– Așadar, sunteți una dintre surorile Brooke, spuse Kirkland, oferindu-i brațul. Știind asta, face ca trecutul misterios și îngrijorător al soțului dumneavoastră să fie mai limpede.

– Și mai puțin îngrijorător, spuse Callie strângându-i mâna. Noi doi intram frecvent în bucluri împreună. Credeam că ne-am pierdut pentru totdeauna unul pe celălalt, așa că trebuie să vă mulțumesc mult că l-ați trimis s-o salveze pe văduvă.

– Nebănuite sunt căile Domnului, spuse Kirkland cu un zâmbet intim. Am simțit asta pe pielea mea. Dar regret că voi pierde talentele tale speciale pentru viitoare misiuni, Gordon. Căsătoria te face să stai mai mult pe acasă.

– Deja are acest efect pentru mine, fu de acord Gordon. De ce să vreau să plec undeva unde nu e Callie?

– Adevărat. Fără a mai spune ca o să fii prea ocupat pentru a hălădui pe alte meleaguri îndepărtate. Expresia lui Kirkland părea circumspectă. Abia am aflat veștile. Nu sunt sigur dacă să te felicit sau să te compătimesc.

Scanned by CamScanner

– Dacă te referi la căsătoria mea, cu siguranță să mă feliciți, spuse Gordon încurcat.

Kirkland se încruntă.

– N-ai auzit? Tocmai ai devenit al șaptelea marchiz de Kingston.

Gordon icni, simțindu-se de parcă i se înfipsese un cuțit în abdomen, blocându-i respirația și lăsându-l prea amorțit pentru a mai simți durerea. Callie îl strânse tare de mâna stângă, trezindu-l la realitate:

– Richard! șopti ea repede. *Richard!*

Mâna ei caldă era un sprijin, dar încă se simțea atât de zdruncinat, încât abia putea vorbi.

– Mi-am petrecut jumătate din viață îndepărtându-mă cât am putut de Kingston Court, spuse el șovăielnic. Acum... *asta.*

– Vino aici, îl îndemnă Kirkland luându-l de celălalt braț pe Gordon și conducându-l din camera de primire prin holul din față, spre biroul lui personal.

Callie îl ținea strâns de mâna stângă. Când fură în siguranță în biroul lui Kirkland, ea îl conduse spre un grup de canapele așezate în unghi drept față de biroul masiv. Aici îngenunche în fața lui și îi luă amândouă mâinile.

– Vorbește cu mine, te rog!

El văzu că ea era înspăimântată și încerca să ascundă asta, așa că făcu un uriaș efort să se adune. Îi strânse mâinile, fără a-i da drumul, și se uită înspre Kirkland, care turna brandy și îi oferea un pahar.

– Bea asta, spuse încet prietenul lui.

Își recuperă o mână de la Callie și sorbi din băutură. Arsura îi ajuta să-și limpezească puțin mințile.

– Cum de am moștenit titlul? Lady Agnes mi-a spus că tata a murit cam acum un an și că fratele meu mai mare, Welham, e moștenitorul. Chiar și dacă el a murit pe neașteptate, mai e al doilea frate al meu, Julian.

Kirkland mai turnă două pahare. Îi dădu unul lui Callie și făcu un gest spre canapea.

Scanned by CamScanner

– Staţi şi dumneavoastră, vă rog! Îl puteţi ţine de mână şi acolo.

Ea îi aruncă un zâmbet pieziş, aşezându-se lângă Gordon.

– Ai aerul unui om obişnuit să aibă de-a face cu veşti şocante.

– Pedeapsa pentru păcatele mele. Kirkland luă loc pe unul dintre fotoliile învecinate. Ca să-ţi răspund la întrebare, fratele tău Julian a murit într-un accident de călărie la scurt timp după moartea tatălui tău. Cred că sărind peste garduri, beat fiind...

– Welham... Kirkland ezită. El a murit acum câteva zile... Poate s-a sinucis. Explicaţia oficială este un accident pe când îşi curăţa armele. Iubea armele şi avea multe, aşa că nimeni dintre cei care îl cunoşteau n-a găsit asta ca fiind puţin probabil.

– A lăsat vreun bilet care să sugereze că a fost sinucidere? întrebă Gordon, impresionat ca întotdeauna de sursele de informaţii ale lui Kirkland.

– Din câte ştiu eu, nu, dar, dacă ar fi unul, familia n-ar vrea să-l facă cunoscut. Kirkland se uită înspre Callie înainte de a continua: Au circulat recent nişte zvonuri cum că nu-i plăceau femeile. Că gusturile lui mergeau într-o altă direcţie.

– Nu trebuie să vă ascundeţi după vorbe în faţa mea, Lord Kirkland, spuse Callie. Ştiu ce vreţi să spuneţi şi trebuie să admit că mă surprinde. În copilărie, toate fetele din acea parte din Lancashire ştiau că nu trebuiau să rămână singure cu Welham. Era cunoscut ca fiind un mitocan care le pipăia. A încercat să-mi facă şi mie aşa ceva, dar, din fericire, mă pricep să mă apăr mai bine decât multe fete.

Privirea lui Kirkland deveni tăioasă.

– Interesant. Poate că purtarea lui greşită faţă de femei ascundea adevăratele lui preferinţe. Sau poate îi plăceau ambele sexe.

Gordon se încruntă.

Scanned by CamScanner

– Dacă îi plăceau amândouă, nu trebuia să se omoare din cauza asta.

– Poate se luase cu băutura, şi asta îl făcea atât de dezechilibrat încât, într-un moment de nefericire, s-a hotărât să termine cu toate, sugeră Callie.

– E o posibilitate, fu de acord Kirkland. Mai circula însă vorba şi că era pe cale să se logodească cu o fată foarte bogată şi de familie bună. Poate că ea s-a răzgândit, şi asta l-a supărat rău de tot. Nu vom şti niciodată de ce sau cum a murit. Dar, fie că-ţi place, fie că nu, şi se pare că nu-ţi place, titlul şi averea îţi revin ţie.

Gordon lăsă să-i scape un oftat.

– Ar fi trebuit să rămân în America şi să pretind că am murit. Sunt sigur că următorului meu frate mai mic, Eldon, i-ar plăcea să fie Lord Kingston mult mai mult decât o să-mi placă mie.

Sunetul slab al unui pian pluti prin birou, şi Kirkland îşi înclină capul.

– Trebuie să urc spre salonul de muzică. Eu şi Laurel am plănuit să cântăm câteva duete împreună. Aţi venit cu trăsura? Dacă nu, vreţi ca unul dintre oamenii mei să vă conducă acasă?

– Mulţumesc, dar o să fiu în regulă. Creierul meu începe să lucreze din nou. Gordon oftă. Presupun că primul pas e să vizitez avocatul familiei şi să-i spun că sunt în viaţă. Nu-mi imaginez că pot rămâne invizibil, sperând că nimeni n-o să mă observe.

– De-acum, prea multă lume ştie că trăieşti. Dacă vrei, pot merge cu tine mâine-dimineaţă la cabinetul avocatului, drept garant pentru identitatea ta, în caz că există îndoieli. Lady Kingston, presupun că-l veţi însoţi, nu-i aşa?

Callie avea o privire inexpresivă.

– Lady Kingston? Mintea nu mi-a mers aşa departe!

Gordon zâmbi uşor.

– Sunt mai mare în rang, Kirkland, de vreme ce eşti doar conte.

Kirkland râse.

Scanned by CamScanner

– Pot suporta asta. Pentru că n-ai trăsură, vrei să te iau de acasă mâine-dimineaţă?

Callie răspunse pentru amândoi:

– Mulţumesc, ar fi foarte convenabil. La zece dimineaţa?

După ce Gordon şi Kirkland căzură de acord, contele plecă, şi Callie se mişcă astfel încât să se lipească de Gordon.

– Ţi-ai dat seama de ce ideea moştenirii averii şi a onorurilor Audley e aşa supărătoare?

– Uram să fac parte din familia aceea, spuse încet Gordon, încercând să-şi depăşească tumultul emoţiilor. Vocea tatălui său îi răsuna în minte: „Eşti liber să-l omori. Am fii mai buni". Le-am disprețuit pe majoritatea rudelor pentru că erau atât de detestabile şi am urât Kingston Court, care e cu siguranţă cea mai urâtă şi mai plină de mucegai reşedinţă mare din Anglia. Aşezarea lângă lac o face să fie umedă şi plină de igrasie, şi e în direcţia vântului dinspre un foc mocnit de mină de cărbune. Casa asta mă îmbolnăvea de fiecare dată când stăteam acolo.

– Motive numai bune să urăşti ideea de a deveni lord şi stăpân la Kingston Court. E un loc deprimant, observă Callie. Dar cele mai rele dintre rudele tale au murit, şi tu ai depăşit cu mult copilăria ta nefericită.

El o strânse de mână, nevrând să-i dea drumul.

– Tu ai fost cea mai bună parte din copilăria mea, Callie. Datorită ţie, am reuşit să cresc cel puţin în parte sănătos la minte şi fericit. Dar n-am nici un fel de chemare să mă întorc acolo. Se strâmbă. Printre alte lucruri, această moştenire va face imposibilă întoarcerea în America, dacă te hotărăşti că nu vrei să locuieşti permanent în Anglia.

– Unde mergi tu, acolo merg şi eu, spuse ea calm. Simţul responsabilităţii îţi e prea mare ca să fugi de moşie, arendaşi şi de afacerile care fac parte din averea Kingston. Pentru că această responsabilitate a căzut asupra ta, voi fi lângă tine.

Scanned by CamScanner

El îi studie trăsăturile delicate și încântătoare împreună cu bărbia încăpățânată și se întrebă cum de avusese atâta noroc. Cu Callie lângă el, putea înfrunta orice.

- Mă împăcam mai bine cu arendașii Kingston decât cu familia mea, spuse el, amintindu-și. Nu-i pot părăsi acum. Tata era un lord competent, dar nu unul plăcut, și Welham sigur a fost mai rău în toate privințele.

- O brută egoistă, fu de acord Callie. Dacă chiar a cerut de soție o tânără fată, poate că ea a decis că să locuiască la Kingston Court cu el era un preț prea mare chiar și pentru a deveni marchiză.

- Nici un om sănătos la minte n-ar vrea să locuiască acolo, spuse el mohorât.

- Din fericire, noi nu trebuie să locuim acolo, sublinie Callie. Deși nu poți scăpa de îndatoriri, nu suntem obligați să locuim la proprietatea familiei. Putem construi o casă modernă și plăcută în altă parte a proprietății, mai departe de lac și de cenușa de cărbune. Înțeleg că moștenirea include o casă în Londra, dar nu-i nevoie să locuim nici acolo. Îmi place casa ta de pe Mount Row. Casa *noastră* de pe Mount Row. Putem foarte bine să stăm acolo.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că mi te-a dat, Catkin. Îi dădu drumul la mână și o îmbrățișă s-o tragă și mai aproape de el. Îmi dau seama că am primit vestea moștenirii atât de prost pentru că mi-a readus în minte tot ce am urât la copilăria mea. Am crezut că mi-am revenit, dar constat că nu. Toată durerea și mânia mocneau în adâncul ființei mele, așteptând să erupă ca un vulcan.

Callie se încruntă.

- Poți depăși o copilărie grea, dar nu cred că e posibil s-o uiți cu totul. Cicatricele sunt mereu acolo, și durerea răbufnește din nou dacă sunt lovite pe neașteptate, așa cum ai pățit tu acum.

- Exact. Și cicatricele astea tocmai au fost pocnite de către legile englezești ale moștenirii. Dacă aș putea să las toată mizeria asta fratelui meu mai mic, aș face-o.

Scanned by CamScanner

Gura i se strânse. Acum sunt mai fericit decât am fost vreodată în viaţa mea. Nu vreau să pierd asta.

– N-o să pierzi nimic. Îşi puse obrazul pe umărul lui. Amândoi vom avea mai multe responsabilităţi, în special tu, dar vom avea şi o putere mai mare să ne modelăm viaţa aşa cum vrem. Poţi construi o casă nouă şi poţi angaja oameni capabili să administreze moşia, în vreme ce tu să devii membrul rebel al Camerei Lorzilor.

El zâmbi.

– S-ar putea să-mi placă partea asta.

– O să-ţi placă, prezise ea cu un zâmbet drept răspuns. Există nişte moşii mai mici lângă Londra? Dacă da, putem să avem la ţară conacul nostru, fără a mai trebui să căutăm unul.

– Există un astfel de conac în Hertfordshire, dacă îmi aduc aminte corect. L-am vizitat odată, şi era destul de plăcut acolo. Va trebui să-l întreb pe avocat despre asta când o să-l văd mâine. O sărută cu adâncă recunoştinţă. Eşti un miracol, Callie.

Sărutul se adânci, şi mâinile începură să se mişte. El fu şocat când îşi dădu seama că ea îi desfăcea nasturii de la pantaloni. Aproape paralizat când degetele ei atinseră carnea dezgolită şi fierbinte, icni:

– Ce dracu' faci?

Ea chicoti.

– Nu-i evident? Sper doar că toată lumea e sus şi ascultă muzică.

Apoi se aplecă şi îşi puse gura pe el, iar el îşi pierdu orice legătură cu realitatea pe care o mai avea. Plăcerea dura şi dura, prelungită voit, pe când strălucirea în cascadă a unui concert de pian de Vivaldi se îngemăna cu senzaţiile voluptuoase.

Când ajunse în punctul unde crezu că se transforma în cenuşă, ea îl aduse într-un rapid şi distrugător punct culminant. Când trecu de la nebunie la pace, o strânse lângă el, obrazul ei odihnindu-se la pieptul lui pe când el o mângâia pe cap şi pe gât.

Când fu din nou coerent, spuse cu voce răguşită:

Scanned by CamScanner

– Dacă intenționai să-mi distragi atenția, cu siguranță ai reușit. Dar tu? Îi mângâie rotunjimile provocatoare ale taliei și șoldului, gândindu-se cât de minunat era trupul de femeie.

Ea încercă să-i dea mâna la o parte.

– Putem discuta despre asta când suntem la noi acasă, în patul nostru cel grozav.

– Nu. Acum. În ciuda intenției ei de a aștepta, el îi simți excitarea în respirația accelerată și în obrajii îmbujorați. Trebuia să-i ofere și el plăcerea intimă pe care ea i-o oferise lui. Făcând asta, ar fi legați și mai strâns, și avea o nevoie de acea apropiere dacă voia să supraviețuiască acum, când lumea lui se întorsese din nou cu susul în jos.

Mâna lui se strecură sub tivul rochiei, apoi urcă pe piciorul cu ciorap. Seducție mătăsoasă. Ea icni și se dădu puțin înapoi, desfăcându-și picioarele la atingerea lui. Și respirația lui se acceleră când îi atinse intimitatea caldă și umedă. De acum, își cunoșteau bine unul altuia trupurile, și era așa ușor, așa satisfăcător s-o aducă la acea cutremurătoare culminare pe care i-o dăruise ea.

Îi prinse geamătul cu gura, sărutând-o, inspirându-i pasiunea și răspunzându-i cu a lui. Dacă era marchiz, ea era marchiza lui, perechea lui, partenera lui.

Dar, mai presus de orice, era salvatoarea lui.

Când convulsiile ei tăcute se sfârșiră, el o trase lângă el, din nou cu capul pe umărul lui. Om înțelept, Kirkland, să aibă o canapea în birou. Înlesnea foarte mult o comportare necuviincioasă.

Dându-i înspre spate părul strălucitor de culoarea caisei, zise blând:

– Ți s-a spus vreodată întreaga poveste a mamei și a tatălui meu? A fost un mare scandal.

– Am auzit că era foarte frumoasă, cu sânge scandinav, și că tu semeni foarte mult cu ea, spuse Callie cu aceeași blândețe în glas. Că era actriță și că a murit când erai foarte mic, cam de patru ani. Când eram copil,

Scanned by CamScanner

am acceptat pur și simplu aceste fapte și nu m-am gândit să mai întreb ceva.

– Tata a dorit-o nebunește și s-au căsătorit în doar câteva săptămâni – sau așa mi s-a spus. Era greu de crezut că tatăl lui simțise o astfel de pasiune, dar nașterea lui Gordon era dovada. Pasiunea s-a stins repede, și, fiind omul care era, a învinovățit-o pe *ea* pentru că s-a însurat cu o actriță. A început să aibă amante, ceea ce a înfuriat-o. Poate că arăta ca o rece și blondă zeiță nordică, dar se pare că avea un temperament focos. L-a părăsit pe tata și și-a găsit și ea un amant. Tata a fost foarte furios și a plănuit să divorțeze, dar ea și amantul ei au murit într-un accident de trăsură.

Callie tresări.

– Cu siguranță nu știai toate astea când erai mic!

– Am știut că tata mă disprețuia, dar nu și de ce. Afișă un zâmbet lipsit de umor. Un băiat de la prima mea școală mi-a relatat poveștile despre mama. Îți poți imagina cum îi spunea. Am fost dat afară pentru că aproape l-am omorât. Insultele la adresa ei au fost cauza câtorva dintre exmatriculările mele. Abia dacă mi-o aminteam, dar nu puteam suporta să aud cum era batjocorită.

– N-am știut nimic din toate astea, șopti Callie îngrozită.

– N-am putut vorbi despre asta. Nici măcar cu tine, spuse el simplu.

– Tragediile casnice ale familiei mele au fost mult mai tăcute decât ale tale. Degetele ei se mișcau neliniștite pe mijlocul lui. Mama a suportat sarcini fără număr încercând să-i dăruiască lui tata moștenitorul, dar a fost blestemat cu fiice sănătoase și cu fii bolnăvicioși. A fost o mare ușurare când s-a născut fratele meu Marcus, care era un băiețel sănătos și drăguț. Callie oftă. Dar tata nu s-a mulțumit doar cu moștenitorul. Avea nevoie de o rezervă. Următoarea sarcină a omorât-o pe mama.

Gordon înjură în șoaptă.

– Cum poate un bărbat să-i facă așa ceva soției lui? Viața ta e infinit mai importantă decât să ai un moștenitor

Scanned by CamScanner

de sex masculin. Deşi mi-ar plăcea să am o fiică sau două care să semene cu tine.

- Nu te-ar supăra dacă ar avea păr diavolesc roşcat-auriu? întrebă Callie.

- Niciodată. Zâmbi scurt înainte de a scutura din cap. Nu-i de mirare că nici unul din noi nu vrea să se întoarcă în casa copilăriei. Amândoi am avut motive să evadăm.

- Revenirea n-ar fi aşa rea, pentru că am fi împreună. Cu siguranţă nu te las să mergi de unul singur la Kingston Court! Fără tragere de inimă, se retrase din braţele lui şi se ridică de pe canapea. Mâine, ne vom obişnui mai mult cu gândul ăsta. Pentru moment, hai să mergem sus şi să ascultăm nişte muzică bună. Ne va linişti pe amândoi.

- Fie facem aşa, fie o să adorm pe canapeaua asta, ceea ce ar fi nepoliticos.

Se ridică şi el şi începu să-şi aranjeze ţinuta.

Callie îşi netezi spre spate părul cu amândouă mâinile, folosind o magie ce-i permise să arate ca şi cum n-ar fi făcut ce tocmai făcuse. Apoi zâmbi şi îl luă de braţ, iar împreună se îndreptară spre etaj, într-un efluviu tămăduitor de muzică excelentă.

Callie se trezi că se relaxă în timpul concertului. Aşa cum îi spusese Richard, Kirkland şi soţia lui erau nişte pianişti excelenţi, în special când cântau amândoi la acelaşi instrument. Deşi Callie nu se pricepea la muzică, putea spune că interpretarea lor era dragoste exprimată prin muzică.

Se găsea chiar şi îngheţată.

Ea şi Richard plecară după aperitive, justificându-se prin oboseala acumulată, ceea ce era adevărat, deşi era mai degrabă o oboseală emoţională decât fizică. Ţinându-se de mijloc ca doi tineri îndrăgostiţi, merseră pe jos în tăcere câteva străzi până la Mount Row.

Când ajunseră acasă şi în patul lor, făcură din nou dragoste, de data asta cu o tandreţe lentă. Richard

Scanned by CamScanner

adormi repede după aceea, cu brațul în jurul ei, dar Callie rămase trează. Revenise în viața ei cu o încredere spontană și o cunoaștere a provocărilor vieții de care ea avea nevoie cu disperare.

Dar, în seara asta, fusese vulnerabil într-un fel cum nu îl mai văzuse în toți anii de când se cunoșteau. Pentru prima dată, își dădu seama că el avea nevoie de ea la fel de mult cum avea și ea nevoie de el.

În ce punct prietenia devenise ceea ce lumea definea ca fiind dragoste?

capitolul 38

Funcționarul deschise ușa către biroul privat și anunță:

– Domnule Roberts, Lord Kirkland și Lord și Lady George Audley sunt aici.

Avocatul cărunt ridică privirea surprins, dar își reveni repede. Ridicându-se, spuse:

– Ce plăcere neașteptată! Lord George, presupun că sunteți moștenitorul pierdut al averii Kingston, corect?

– Da, eu sunt. Gordon îi întinse mâna. Lord Kirkland și soția mea sunt aici pentru a depune mărturie în ce privește identitatea mea.

– E adevărat că nu semănați cu nimeni din familia dumneavoastră, dar cred că mama dumneavoastră avea sânge norvegian, nu-i așa?

Dacă avocatul ar fi arătat un cât de mic semn de dispreț, Gordon ar fi fost tentat să-l pocnească, dar expresia lui Roberts era neutră.

– Da, avea, și eu i-am moștenit coloritul.

– Foarte specific, și se potrivește cu descrierile pe care le-am avut despre dumneavoastră. Roberts arătă spre scaune. Vă rog, luați loc! Sunt sigur că această discuție va fi de durată. Se uită spre funcționar. Ceai, cafea și aperitive, te rog!

Scanned by CamScanner

După ce Kirkland şi Callie depuseră mărturie că-l cunoşteau pe Gordon de mulţi ani şi că nu exista nici o îndoială în privinţa identităţii lui, avocatul solicită, scuzându-se, o mostră de scris. Aceasta se potrivi cu scrisorile întâmplătoare pe care Gordon le scrisese de-a lungul anilor, şi astfel problema identităţii fu rezolvată. Avocatul familiei îl acceptă drept noul marchiz de Kingston, şi urma să înceapă să lucreze la documentele necesare pentru a-şi revendica moştenirea.

După aceasta, Roberts îi făcu o prezentare de ansamblu a proprietăţilor familiei şi a veniturilor. Gordon nu conştientizase cât de mult din veniturile Kingston veneau de la minele de cărbune din Lancashire. Fu mulţumit să vadă că într-adevăr exista un conac în Hertfordshire ce ar constitui un refugiu convenabil din Londra.

După ce trecu în revistă lunga listă de proprietăţi, Gordon întrebă:

- Fraţii mei mai mici ştiu că sunt în viaţă, sau Eldon crede că el a moştenit?

- Nu sunt sigur, admise Roberts. Întotdeauna am transmit tatălui dumitale mesajele ocazionale pe care le-aţi trimis, dar el mi-a interzis să le menţionez faţă de alţi membri ai familiei.

- Sperând probabil că o să mor undeva departe, spuse Gordon cu asprime.

- Poate, admise stânjenit avocatul. De când a murit tatăl dumneavoastră, n-am mai primit nici o altă scrisoare de-a dumneavoastră şi nu ştiu dacă şi-a informat vreodată moştenitorul de faptul că sunteţi în viaţă. Eu l-am trimis pe fiul meu la Kingston Court să participe la înmormântarea fratelui celui mare şi să explice situaţia legală fraţilor mai mici. Aruncă un zâmbet rapid. Îmi pare bine că v-aţi prezentat în persoană, pentru că nu prea ştiam cum să procedez cu căutarea dumneavoastră.

- Kirkland are meritul de a vă face viaţa mai uşoară. Eram destul de obişnuit să ignor toate veştile privitoare

Scanned by CamScanner

la familia mea. Resemnându-se cu inevitabilul, continuă: Mai bine aș merge în Lancashire înainte ca Eldon să se obișnuiască prea mult cu ideea de a fi noul Lord Kingston.

– Poate face necazuri? întrebă Kirkland.

Gordon ridică din umeri.

– Efectiv, habar n-am. Abia mi-l amintesc. Dar el și fratele lui mai mic, Francis, păreau întotdeauna mai rezonabili decât frații mai mari.

– Dată fiind marea perioadă cât ați lipsit, se poate să fie greu pentru Lord Eldon să creadă că sunteți în viață, admise Roberts. Așa că e recomandabilă o călătorie într-acolo, și asta cât mai repede.

Dorindu-și să-i poată da blestematul de titlu și moștenirea lui Eldon, Gordon spuse:

– O să mă asigur că el și Francis o să aibă din ce se întrețină.

Averea era cu siguranță destul de mare încât să se asigure că frații lui aveau să poată trăi foarte confortabil. Pe când cei trei părăsiră biroul lui Roberts, Gordon îi mulțumi lui Kirkland pentru ajutor.

– Nu-i nici o problemă, spuse Kirkland. Să-mi zici dacă te mai pot ajuta cu ceva. Am ceva experiență în a naviga prin mulțimea de birocrați londonezi.

– S-ar putea să apelez la asta, spuse Gordon. Uitându-se la Callie, adăugă: deocamdată, mergem în Lancashire.

Callie îl luă de mână.

– Să terminăm odată și cu asta!

– Te rog să mă ții la curent cu progresele făcute. Kirkland își atinse borul pălăriei. O să te obișnuiești destul de repede cu toate astea, Lord Kingston. Ai putea chiar să descoperi că-ți și plac provocările acestei noi poziții dobândite.

Probabil era adevărat, dar Gordon încă își dorea să nu fi fost nevoit s-o facă.

Scanned by CamScanner

capitolul 39

Trecuseră cincisprezece ani de când Gordon parcursese acest drum, dar și-l amintea bine. Când se apropiaseră de vârful dealului ce domina valea unde se afla Long Lake și Kingston Court, el semnală surugiului să oprească trăsura. Deschizând ușa, îi spuse lui Callie:

- E momentul să aruncăm o scurtă privire spre viitorul nostru.

Ea se întinse, apoi coborî după el.

- Vin și eu. După trei zile de zdruncinături în trăsură, orice ocazie de a-mi dezmorți picioarele e bine-venită.

Știind că aveau să ajungă în acea zi la Kingston Court, amândoi se străduiseră să se îmbrace cu atenție. Dacă Gordon învățase un lucru în toată cariera lui sinuoasă, asta era că îmbrăcatul conform statutului reușea să convingă parțial lumea că acolo îi era locul. Dacă avea să fie marchiz, atunci al naibii dacă n-avea să arate ca atare, și așa și arăta.

Dar pălea în comparație cu Callie, a cărei expertă refacere a unei rochii de un verde-închis tivită cu broderie cu fir de aur o făcea să arate ca o regină. Una magnifică, precum Elizabeth, care avea și ea păr roșu.

- Într-una din zilele astea, o să ai timpul necesar să mergi la o croitoreasă pentru o nouă garderobă, spuse el sec.

Ea râse, strângându-și șalul de cașmir în jurul umerilor, pentru a se proteja de vântul de toamnă.

- Sper și eu, dar, între timp, ia gândește-te câtă economie îți fac!

- Pentru că nu avem nevoie să fim strânși la pungă, va trebui să cheltuiesc orice economii de la îmbrăcăminte pe bijuterii cu care să te împodobesc, nu că ai avea nevoie de bijuterii ca să arăți frumoasă.

- Mai bine aș avea un cal bun de călărie.

- Așa te vreau! spuse el drăgăstos. Le poți avea pe amândouă.

Scanned by CamScanner

O luă pe Callie pe după umeri, şi se plimbară pe culmea dealului. Ziua fusese mohorâtă, dar, după-amiază târziu, soarele ieşise, şi lacul din vale strălucea ca o oglindă.

Callie spuse:

– Reşedinţa Rush e chiar după dealul ăla. Poate că mâine o să putem merge călare, să vedem dacă cineva din familia mea e acolo. Am părăsit-o pe Elinor aşa repede, că n-am întrebat de nimeni altcineva.

– O să facem şi asta. Mă întreb dacă poteca dintre casele noastre pe care mergeam noi mai e folosită sau e năpădită de buruieni.

Tăcu, gândindu-se la bucuria lipsită de griji a prieteniei lor şi la greutăţile tuturor celorlalte perioade ale copilăriei lui.

– Noi, familia Brooke, mergeam întotdeauna pe alt drum în vale, aşa că nu cred că am văzut vreodată casa ta din partea asta, spuse Callie. De fapt, arată gotic! O să aibă şi lilieci şi lanţuri zăngănitoare?

El zâmbi la felul în care ea îi contracara încordarea. Reşedinţa răsfirată chiar arăta destul de gotic, în special partea cea mai veche, ce fusese cândva turnul unui castel medieval. Turnul scund, dar ameninţător stătea pe un deal abrupt ce domina lacul, botezat cu numele lipsit de imaginaţie de Long Lake. Apartamentele stăpânului erau în turn şi aveau vedere spre apă.

Completări ulterioare ale structurii mergeau în josul turnului. Partea aceea a dealului era mai puţin abruptă, dar îi lipseau priveliştile spectaculoase asupra lacului.

– Îmi pare bine că aveam camera în partea mai nouă a casei, spuse el. Era umedă şi igrasioasă, dar cel puţin nu erau lilieci, iar lanţurile zăngănitoare erau probabil zgomotele făcute de mine când mă strecuram afară fără permisiune.

Ea spuse, avertizându-l:

– Pentru că au un puternic simţ al ordinii lucrurilor, servitorii o să ne pună să dormim în camerele stăpânului, în vechiul turn. Mobilă masivă şi şemineuri

Scanned by CamScanner

din care iese fum, aşa cred eu. N-am vizitat niciodată turnul.

- N-am văzut prea mult din camerele stăpânului, dar am explorat turnul de mai jos. Pereţii de piatră sunt aşa groşi, încât în interior e ascunsă o scară secretă.

- Serios? Aş vrea să fi ştiut! exclamă ea.

- Nu ţi-ar fi plăcut. Trecerea e foarte strâmtă, clădită pentru strămoşii noştri mai scunzi. Scara merge până jos la nivelul beciului. Era ori o cale de fugă în cazul unui asediu, ori un drum pentru ca depravaţii Audley să poată coborî şi seduce cameristele.

- O să fie păianjeni? întrebă ea cu o prefăcută nelinişte.

- Aproape sigur. Împreună cu alte mici creaturi care mişună prin întuneric. Îi strânse mâna mai cu putere. Dar n-o să stăm mult în turn. Poţi căuta un loc pentru noua noastră casă, în vreme ce eu o să vizitez fermele arendaşilor şi minele şi o să mă întâlnesc cu administratorii afacerilor familiei.

- Deja ştiu unde ar trebui s-o construim. Îţi aduci aminte de vâlceaua ferită dintre moşiile familiilor noastre? E pe moşia Kingston, e minunată şi nu e atinsă de cele mai rele vânturi dinspre Marea Irlandei. Păru gânditoare. Construcţia va lua timp, aşa că o să caut o proprietate în care să locuim până când noua casă va fi gata.

- Un conac va fi de ajuns, atât timp cât e departe de Court. Era timpul să se întoarcă la trăsură, dar Gordon ezită, cu privirea rătăcind peste vale. E ciudat. Nu vreau să trăiesc în Kingston Court - am mult prea multe amintiri neplăcute ale copilăriei mele acolo. Şi, cu toate astea, simt că valea asta înseamnă acasă, aşa cum n-am simţit niciunde altundeva.

Callie îşi muşcă buza.

- Ştiu ce vrei să zici. Lumina, dealurile, totul în Lancashire ne-au modelat anii copilăriei. Mă bucur că m-am întors în Anglia, sunt încântată să am o casă în Londra şi mai sunt ciudat de încântată să am o casă şi aici.

Scanned by CamScanner

– O să fie o casă frumoasă, modernă şi confortabilă, promise el. O bună utilizare a averii Kingston.

– Camere de baie cu apă fierbinte şi căzi adânci? întrebă ea plină de speranţă.

– Desigur. Zâmbi către ea. Căzi destul de mari pentru două persoane. Dacă e un lucru pe care mi-l amintesc din copilărie, acela e că era mult de muncă pentru a administra o avere excesiv de mare. Dar, de vreme ce nu există altă cale, am putea măcar să avem căzi decadente.

Râzând, ea îl luă de braţ, şi se întoarseră la trăsură. Mergând prin vale spre reşedinţă, Gordon observă:

– Focul mocnit de cărbune s-a extins.

Arătă spre locul unde o dâră subţire de fum alb ieşea din pământ.

– Există acum câteva locuri care fumegă. Ăsta din faţă e destul de aproape de casă.

– Cât e de când fumegă? întrebă Callie. Mocneşte parcă dintotdeauna.

– De aproape patruzeci de ani, cred. Se gândi iarăşi la copilăria lui. Mineritul poate fi urât, dar îmi plăcea să cobor în galeriile de cărbune şi să învăţ despre motoare cu aburi care pompează apa afară. Nu te-am luat şi pe tine o dată sau de două ori?

– O dată. Nu ţi-am împărtăşit plăcerea pentru spaţii murdare, sufocante.

– Ai dreptate. Abia aşteptai să ieşi, aşa că nu te-am invitat să mai vii cu mine. Eu eram favoritul inginerului de mină, pentru că mă interesau foarte mult instalaţiile lui, şi asta mi-a folosit mult mai târziu. Zâmbi la acea aducere-aminte. Experienţa mea la minerit mi-a adus postul de căpitan al vasului experimental cu aburi al ducelui de Ashton. Pe atunci, navigasem deja destul şi cunoşteam motoarele cu aburi, aşa că eram calificat.

– Deci aşa ai ajuns să conduci vasul ce a salvat-o pe Lady Kirkland, spuse Callie cu interes. Cum de a ajuns Ashton să te angajeze?

Scanned by CamScanner

-Asta e o poveste lungă, pentru o altă zi, căci am ajuns la destinație. Privi pe fereastră pe când trăsura intra pe sub străvechea arcadă de piatră din curtea centrală. Turnul se contura într-o parte, în vreme ce aripile mai noi și clădirile exterioare coborau pe deal în jos spre stânga.

Trăsura se opri zăngănind, și ei coborâră pe caldarâm. Având-o pe Callie la braț, Gordon se îndreptă spre ușa casei lui strămoșești și sună la clopotul mare. Gongul grav răsună ca vocea Judecății de Apoi. Deși nu-i plăcea casa mai mult decât îi plăcuse vreodată, faptul că intra acum cu Callie lângă el îl făcea să simtă o îmbunătățire față de trecut.

Lacheul care-i primi era tânăr și îmbrăcat tradițional, cu pantaloni până la genunchi și o perucă pudrată. Gordon n-avusese timp să-și imprime cărți de vizită, așa că, înainte ca lacheul să poată întreba cine era, spuse:

-Sunt noul Lord Kingston. În trecut, eram cunoscut sub numele de Lord George Audley. Frații mei mai mici sunt acasă?

Lacheul era tânăr și nu-l văzuse niciodată pe George, dar nu era prost. Probabil știa că era fratele mijlociu care lipsise atât de mult timp. Făcând ochii mari, lacheul se înclină adânc.

-Servesc un aperitiv înainte de cină, milord. Vă voi conduce la ei.

O casă urâtă, mobilier urât, coridoare unde te trăgea curentul. Era exact la fel de neplăcut pe cât își amintea Gordon, dar cel puțin nu mai trebuia să-și facă griji că urma să dea peste tatăl lui. „Ești liber să-l omori. Am fii mai buni."

Probabil că și Callie își amintea acele cuvinte, pentru că îl strânse tare de braț. Arăta foarte frumoasă și întru totul aristocrată. Dar, chiar dacă ar purta pe ea un sac de făină, tot ar arăta ca o marchiză. El nu credea că ar fi putut suporta să fie aici fără ea alături de el.

Micul salon unde familia și oaspeții se adunau pentru băuturi înainte de cină era încălzit de un foc, chiar

Scanned by CamScanner

dacă unul fumegând. Nu fusese destul de mare pentru ritualul cu băuturile când se găsise pentru ultima dată în această casă.

Dar, dacă pe atunci fusese cel mai de nimic dintre fiii bătrânului lord, acum își luase revanșa. Lacheul îi invită înăuntru, spunând:

– Marchizul de Kingston.

Cuvintele îi paralizară pe cei doi tineri care discutau în salon. Eldon trebuia să fie cel cu păr castaniu și un aer de ironică detașare. Arăta foarte asemănător cu un Audley. Francis, cel mai mic dintre cei cinci frați, semăna foarte tare cu mama lui, cu păr blond, pistrui și o față veselă. Nici unul din ei nu semăna cu Gordon. Ca întotdeauna, el era cel ciudat.

Francis vorbi primul:

– George, tu ești cu adevărat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. S-a spus că ai murit de aproape cincisprezece ani! Dar îmi amintesc acel păr blond.

Înaintă și îi întinse mâna, arătând sincer încântat.

– M-am folosit de numele mijlociu, Gordon, timp de ani întregi. Gordon îi scutură mâna fratelui său, bucuros că părea cineva fericit să-l vadă. N-am murit așa cum s-a spus și am trimis din când în când scrisori avocatului familiei, pentru a reaminti că încă trăiesc. Îmi imaginez că tata a păstrat informația pentru sine, în speranța că până la urmă îmi voi remedia eșecul de a muri în timpul deportării la Botany Bay.

Eldon își reveni și îi întinse și el mâna.

– Ar fi trebuit să ne previi, George! Sau, mai degrabă, Gordon. Am fi tăiat vițelul cel gras pentru tine. În schimb, va trebui să te mulțumești în seara asta cu friptură de miel.

– Vițelul cel gras poate continua să pască liniștit, spuse Gordon în timp ce o trăgea mai în față pe Callie. Dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea!

Înainte de a putea rosti numele lui Callie, Eldon exclamă:

Scanned by CamScanner

– Catherine Brooke! Fără îndoială că tu eşti, acum femeie în toată firea. N-am mai cunoscut pe nimeni cu nuanţa aia de păr roşcat-auriu.

– Într-adevăr, eu sunt, Eldon. Îi întinse mâna, zâmbind. Acum, mi se spune pe numele mijlociu, Callista, dar poţi să-mi spui Catherine, dacă preferi.

Eldon îi luă mâna, cu ochii sclipind de curiozitate.

– Poate că acum vom putea afla ce s-a întâmplat cu voi doi! Gordon, tu pur şi simplu ai dispărut în vreme ce eu şi Francis eram la şcoală, şi am aflat mai târziu de Catherine că s-a măritat într-un fel ciudat de rapid. Speculaţiile erau în floare.

Gândindu-se că fraţii lui meritau să ştie, Gordon le spuse:

– În cazul în care întrebaţi dacă am sedus-o pe Callie şi am lăsat-o însărcinată, răspunsul e nu.

– Tata voia să mă mărite cu un plantator jamaican cu mult mai bătrân, şi eu uram această idee. Callie reluă povestea. Deoarece eu şi fratele vostru eram buni prieteni, el s-a oferit cavalereşte să se însoare cu mine la Gretna Green, pentru a mă proteja de un soţ nedorit. Dar taţii noştri au aflat aproape imediat şi ne-au prins din urmă. Aşa că m-am măritat cu plantatorul, iar Gordon a fost condamnat pentru diferite delicte şi deportat, ceea ce a fost îngrozitor de nedrept.

– Aşadar, asta e povestea, cu mult mai puţin scandaloasă decât ar fi putut fi, termină Gordon. Acceptă un pahar de vin de Xeres de la Francis, care turnase două pentru nou-veniţi. Voi ce aţi mai făcut?

– Hai să discutăm ultimii cincisprezece ani de istorie la cină, sugeră Eldon. Servitorii au avut timp să mai pună două tacâmuri la masă şi sunt sigur că discuţia noastră va fi una lungă, aşa că am putea foarte bine să şi mâncăm!

Se mutară în sufrageria învecinată, fapt ce îi dădu lui Gordon ocazia să-şi lase paharul de vin de Xeres după care nu se prea dădea în vânt, deşi apreciase

Scanned by CamScanner

ospitalitatea lui Francis. Fusese un băieţel drăguţ care părea să fi devenit un tânăr cumsecade.

Gordon se simţi pentru scurt timp descumpănit când fu aşezat automat în capul mesei. Cum putea fi capul unei familii când nu simţise niciodată că făcea parte din ea? Dar asta se putea schimba, ceea ce era un gând încurajator.

După ce toţi patru luară loc pe una din părţile lungii mese, Gordon spuse direct:

– Eldon, în ultimele aproximativ două săptămâni, ai crezut probabil că eşti noul marchiz. Ce părere ai despre reapariţia mea neaşteptată?

– Tânărul domn Roberts a explicat că există motive să se creadă că erai în viaţă, aşa că n-am fost cu totul surprins de întoarcerea ta. Eldon părea gânditor. Am sentimente contradictorii despre moştenire. Ca al patrulea fiu, nu am aşteptat-o niciodată, dar, da, mă obişnuisem cu ideea titlului şi a averii. Cu toate astea, iată-te aici! Zâmbi şmecherește. Ca să compensezi speranţele mele spulberate, îmi poţi creşte alocaţia!

Cu toţii râseră. Gordon era bucuros că fratele lui nu părea a avea resentimente.

– O să mă ocup de alocaţii, promise el. Ai vreun ţel în minte? Te-ai ocupat cu ceva în special de-a lungul anilor?

– În mare parte, am locuit în Londra, bucurându-mă de viaţa unui tânăr gentleman englez, dar în ultimul timp m-am gândit că e momentul unei schimbări, spuse Eldon serios. Mă gândesc la politică. Domeniul Kingston controlează câteva locuri în parlament, şi mi-ar plăcea următorul care devine disponibil. E timpul să mă impun drept un om cu stare.

Gordon se bucură să audă că Eldon avea ţeluri ce erau departe de a fi frivole.

– Tu ai avut întotdeauna o minte ageră şi o limbă ascuţită. Cred că ai fi un bun parlamentar.

Eldon încuviinţă din cap, arătând mulţumit. Gordon îşi îndreptă atenţia spre fratele lui mai mic, amuzat

Scanned by CamScanner

să constate că se purta foarte asemănător cu un cap de familie.

- Francis, cum îți petreci timpul? Și tu te-ai bucurat de viața unui gentleman pus pe huzur în Londra?

- Nicidecum! După ce am urmat cursurile la Cambridge, am devenit asistentul administratorului domeniului, spuse Francis. Administratorul curent, Martin – trebuie să ți-l amintești –, îmbătrânește. Planul este ca eu să-l înlocuiesc când va fi gata să se retragă.

- Îți place munca? întrebă cu interes Callie.

- Da! spuse Francis entuziast. Apar atâtea noi progrese, atât în agricultură, cât și în minerit. De exemplu...

Eldon îi tăie vorba fratelui său, vorbind tărăgănat:

- Oricât de interesante ar fi programele de reproducere, sunt mai multe amănunte decât e nevoie într-o seară când ne punem la curent cu noutățile.

Francis zâmbi scuzându-se:

- Îmi pare rău, am tendința să mă comport ca un fermier mai mult decât ar trebui să facă un fiu de marchiz! Dar, dacă te interesează, voi fi fericit să îți împui urechile mai târziu. Expresia lui deveni îngrijorată. Am o înțelegere cu o tânără domnișoară din vecini. Sper că vei fi de acord cu căsătoria noastră.

Gordon ridică din sprâncene.

- De ce n-aș fi? Tu ești cel care va sta cu ea, așa că alegerea ar trebui să-ți aparțină.

- Nici tata, nici Welham n-au fost de acord. Francis părea reticent. Părinții Juliei sunt fermieri, nu aristocrați, dar sunt oameni muncitori și cu suflet. Am învățat multe despre treburi legate de agricultură de la domnul Frane.

Din tonul vocii fratelui sau, Gordon ghici că familia Frane fusese una mai afectuoasă și mai primitoare decât familia Audley. Poate auzind același lucru, Callie spuse cu căldură:

- Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Julie a ta. Putem să-i vizităm familia sau poate ea și mama ei pot veni aici la ceai în curând.

Scanned by CamScanner

Francis făcu ochii mari.

– Ea... Ne-ar plăcea asta foarte mult amândurora!

Pe când primul fel de mâncare fu luat de la masă și se servi al doilea fel, Gordon bău din vin și comentă:

– Când am intrat în vale, am văzut că focurile de cărbune s-au întins. Mirosul lor e prin toată casa.

– Nu e întotdeauna așa rău, spuse Francis pe un ton de scuză. Doar când bate vântul dinspre vest.

Ceea ce se întâmpla de obicei, dacă Gordon își amintea corect.

– Focurile astea amenință casa? Poate că e timpul să abandonăm Kingston Court pentru un loc mai sănătos.

Francis păru îngrozit.

– Dar istoria, Gordon! Cea mai veche parte are peste șase sute de ani!

– Și fiecare zi din astea se resimte în lipsa de confort, spuse Gordon sec. O să vă las să stați în camerele stăpânului, de care îmi amintesc că erau reci și expuse curentului.

– Dar foarte mărețe. Eldon chicoti. Cred că ești blocat acolo, pentru că servitorii pregătesc cu siguranță camerele acelea pentru noul stăpân și soția lui.

Callie întrebă:

– Există pe moșie case convenabile care sunt neocupate în prezent? De preferat unele care nu sunt vechi de șase sute de ani.

Francis se gândi puțin.

– Casa văduvei stăpânului e goală. E destul de solidă, deși ar fi nevoie de o zi sau două pentru a o pregăti pentru a fi locuită.

– Atât timp cât nu există bursuci în salon, ar fi foarte bună, spuse Gordon. Callie, tu ce crezi?

– Îmi aduc aminte că era o reședință frumoasă și bine plasată. Va fi perfect. Zâmbi. O vom aprecia cu atât mai mult dacă va trebui să petrecem câteva nopți în turnul gotic.

Scanned by CamScanner

Asta stârni şi mai multe râsete. Masa se dovedi a fi surprinzător de plăcută. Poate că să fie Lord Kingston n-avea să se dovedească un lucru atât de rău.

Părerea lui Gordon se schimbă când el şi Callie le urară noapte bună fraţilor săi şi se retraseră în turn. Callie studie cu stupoare vastul dormitor.

- Dacă Welham a locuit aici, nu-l condamn dacă s-a sinucis!

- Nu-ţi plac tapiseriile nepreţuite ce înfăţişează sfinţi murind în diferite feluri oribile şi animale sfâşiate de câini şi vânători? întrebă Gordon sec.

- Nu, *nu-mi* plac! Începu să se plimbe prin încăpere, privind încruntată spre tapiseriile şi dulapul cu sculpturi masive asemănătoare cu patul. Patul cu baldachin era potrivit pentru feţe regale, având la colţuri stâlpi din mahon, sculptaţi, ce sprijineau baldachinul de catifea. Cuvertura din brocart era trasă la o parte, expunând cearşafuri fine şi perne extravagante.

Lui îi veni în minte imaginea tatălui său în patul acesta, tăvălindu-se cu neveste, cameriste şi amante şi procreând o sumedenie de fii, şi simţi cum i se puse un nod în stomac.

- Nu pot dormi în patul ăla.

Callie se uită repede spre el. Înţelegând, spuse încet:

- Parcă nici eu n-aş vrea să dorm aici. Paturile sunt prea personale pentru a fi trecute în moştenirea de familie. Hai să găsim o alternativă!

Deschise o uşă spre stânga.

- Garderoba asta e mult mai bună. Putem să încropim un pat pe covorul ăsta aşa frumos. O să mototolesc cuverturile de pe pat astfel încât servitorii să nu observe dimineaţă că nu le-am apreciat eforturile.

Gordon veni lângă ea şi o trase aproape de el.

- Nu te deranjează să dormi pe duşumea?

- Va fi mai confortabil decât podeaua unui depozit, înconjuraţi de butoaie de tutun, şi acolo ne-a plăcut tare mult. Se sprijini de el ca o pisică. Ne putem descurca

Scanned by CamScanner

aici pentru câteva nopți, până când ne vom muta în casa văduvei.

– Mulțumesc pentru înțelegere, spuse el încet.

– Faptul că frații tăi mai mici sunt amabili nu-ți șterg anii de suferințe, zise ea cu blândețe. Acum, lasă-mă să încropesc patul, să ne putem odihni puțin.

Avea dreptate. Patul improvizat era comod, și Callie îl primi cu dulceață în brațele ei, făcând ca toate aspectele negative ale reședinței Kingston Court să pălească.

capitolul 40

Callie își înăbuși un căscat pe când intrau în dormitorul matrimonial pentru a doua noapte.

– Abia aștept să ne mutăm mâine în casa văduvei, dar, înainte de a părăsi turnul, vreau să văd scara secretă. Noaptea trecută eram prea obosiți ca să ne mai pese.

– Pentru că nu mai vreau să pun vreodată piciorul în camera asta, în seara asta e momentul, răspunse Richard. E ascunsă în spatele șifonierului de mahon. Am urcat din pivniță să văd unde duc scările. Când am deschis ușa din capul scărilor, am fost îngrozit să mă trezesc în dormitorul tatălui meu.

– Asta nu s-a schimbat, spuse ea sec.

– Hai să vedem dacă îmi amintesc cum se deschide din partea asta. Cercetă șifonierul, apoi își duse degetele în spatele unuia din stâlpii de mahon asemănători cu cei ai patului. Când văzu că nu merge, întoarse tot stâlpul. Mișcându-se încet, dar cu un geamăt gotic, șifonierul se roti de la perete ca o ușă masivă.

Callie aduse o lampă în deschizătură, strâmbând din nas la mirosul de umezeală. Treptele de piatră erau înguste și coborau în curbe strânse.

– M-ar lua amețeala să urc sau să cobor, iar tavanul e așa jos, că probabil ar trebui să mă aplec. Cu siguranță tu ar trebui.

– Putem coborî dacă vrei, spuse Richard îndatoritor.

Scanned by CamScanner

– Nu, e mai puțin romantic decât am crezut. Împinse șifonierul la locul lui. După asta, vreau să iau puțin aer curat și să admir priveliștea de pe balcon.

– Asta e o alegere mai bună, încuviință el trăgând draperiile ce acopereau ușile duble ce dădeau în balconul tăiat în pereții de piatră groși de aproape doi metri.

Callie deschise ușa și ieși pe platforma lată de lemn. Bătea un vânt aspru și norii acopereau luna creând contraste spectaculoase de lumină și umbră. Trase adânc aer în piept, simțind cum se înviorează.

– Vine furtuna. Îmi plac furtunile, atât timp cât mă aflu în casă și în siguranță. Se aplecă peste balustradă. Dumnezeule, e construit chiar peste stânca aceea ce coboară spre lac, și până jos e un drum lung. Castelul a fost vreodată atacat?

– Nu, din câte am auzit eu, dar, dacă cineva ar fi încercat să-l cucerească, n-ar fi făcut-o dinspre lac. Richard veni lângă ea la balustradă și se uită în jos la prăpastia mortală.

Noaptea era rece, așa că aduse o pătură. Se puse în spatele lui Callie și o înfășură în jurul amândurora, așa încât spatele ei era sprijinit de pieptul lui.

– Ei, asta e romantic, murmură ea.

– Mult mai bine decât să ne târâm în josul unei scări de piatră, fu el de acord. A fost o zi bună, nu-i așa? În special vizita la reședința Rush, la familia ta.

– A fost minunat să-l văd pe fratele meu mai mic Marcus matur, spuse ea. A devenit un lord pe cinste. Nici pe departe ca tata.

– Ne va fi un bun vecin, spuse gânditor Richard. Sora ta cea mai mică, Annie, e încântătoare, iar sora ta Jane a fost o surpriză plăcută.

– Ăsta a fost adevăratul șoc, admise Callie zâmbind larg. Pare că s-a descurcat de minune administrând gospodăria lui Marcus în acești ultimi ani. Așa cum spunea, căsătoria cu vicarul de acolo îi va da o mulțime de ocazii de a face pe șeful cu oamenii, dar și să fie cu ochii

Scanned by CamScanner

pe reşedinţa Rush, să se asigure că are să continue să funcţioneze fără probleme.

– Şi a râs când a spus asta! N-aş fi zis niciodată că Jane avea simţul umorului.

– A făcut progrese odată cu trecerea anilor. Callie chicoti. Probabil ar spune la fel despre mine. Îmi place că pot fi prietenă cu surorile şi cu fratele meu. Pentru multă vreme, n-am crezut că îi voi mai vedea vreodată.

– Şi totuşi, iată-ne aici! Richard o strânse mai tare în braţe, legănând-o uşor. Locul pe care l-ai ales e perfect pentru a construi o versiune mai bună a casei strămoşeşti Kingston Court. Pentru că vâlceaua dă înspre sud, noua casă va fi caldă si luminoasă tot anul, şi dealurile ne vor proteja de vânturi.

– Va fi o casă fericită, spuse Callie cuprinsă de o nouă presimţire. O să avem trei copii, şi toţi vor fi draci împieliţaţi, aşa cum am fost noi!

El chicoti.

– Dar noi ne vom descurca mult mai bine cu ei decât au făcut-o părinţii noştri.

Şi asta suna adevărat.

– Mă gândesc la planul parterului pentru noua casă, dar am nişte idei şi pentru casa văduvei, că vom locui acolo vreo doi ani, şi are nevoie de nişte îmbunătăţiri.

– Orice vrei, Callie. Sunt doar bucuros că vom putea să ne mutăm acolo mâine. M-aş mulţumi şi cu o hulubărie, doar să plec din Kingston Court.

Ea îi aruncă o privire.

– Podeaua din garderobă n-a fost chiar rea, nu-i aşa?

– Întru totul acceptabilă pentru o noapte sau două, dar vine iarna. Vreau un pat cald, cu o nevastă caldă. Zâmbi. Din fericire, am deja nevasta caldă.

– Tot ce am nevoie eu e un soţ cald, spuse ea provocator. Nu e musai să am un pat adevărat.

– Îţi dai seama că, dacă o să continui să-ţi freci fundul încântător de mine, n-o să apucăm să dormim prea mult?

Scanned by CamScanner

- Planul meu ticălos a reuşit! Râzând, se întoarse în braţele lui şi îşi înălţă gura pentru un sărut. Părul lui era de un argintiu pal în lumina lunii, şi era atât de chipeş, că ea abia putea respira. Dar tandreţea din ochii lui fu cea care îi topi inima.

- Inima mea de Leu..., şopti ea.

Lumea se spulberă în flăcări, durere şi întuneric.

Explozia din dormitorul din spatele lor îi izbi cu putere pe Gordon şi pe Callie de balustrada balconului. Se balansară, fiind cât pe ce să cadă în lac. Instinctiv, el o luă în braţe, şi se răsuciră împreună spre stânga. Capul i se lovi tare de balustradă înainte să cadă peste ea în timp ce resturi arzânde fură aruncate prin uşa deschisă.

Ameţit, se îndepărtă de Callie, după ce ploaia de lemn sfărâmat şi piatră încetă. Ea zăcea moale şi sângerând în colţul dintre podeaua balconului şi balustradă. Îngrozit, îi verifică gâtul să vadă dacă avea puls şi îl simţi. Respiraţia ei era regulată, dar era leşinată şi de la tâmplă îi curgea sânge.

Când se ridică, balconul se înclină sub picioarele lui, şi îşi dădu seama că era pe cale să se desprindă de pe turn şi să plonjeze în josul stâncii. Trebuia să scape amândoi de acolo înainte de a se întâmpla asta, dar unde puteau merge? Cel mai măreţ dormitor din Lancashire devenise un altar de jertfă în flăcări. Deşi pereţii erau din piatră, podelele şi mobilierul erau din lemn şi ţesături, fiind acum devorate de flăcările flămânde. Patul şi draperiile erau în flăcări şi, în vreme ce el privea într-acolo, colţul din stânga faţă al patului masiv se cufundă în podea, pe când scândurile duşumelei ardeau.

Flăcări se înălţau şi blocau complet intrarea în cameră, iar căderea în prăpastia stâncoasă i-ar fi omorât cu siguranţă pe amândoi. „Scara din interiorul zidurilor." Piatra era mult mai rezistentă la incendiu, şi vechile scări erau accesibile.

Conştientizând furios mirosul acru al prafului de puşcă, se întoarse spre Callie. Era încă leşinată, aşa

Scanned by CamScanner

că el rupse brutal în două pătura ce îi apărase de frig. Cu mâinile tremurânde, făcu un fel de ham destul de mare pentru a-i susține corpul leșinat și o puse peste pieptul lui.

Pentru a ajunge la scări, trebuia să intre în dormitor, și căldura era teribilă. În spatele lui, auzi cum balconul se rupe și se prăbușește cu zgomot pe stânci până când căzu în lac, împroșcând cu apă. Protejă fața lui Callie cu un braț în vreme ce parcurse în goană cei șase pași până la șifonier.

Gâfâind din lipsă de aer, roti stâlpul ce controla șifonierul și smuci piesa grea de mobilier spre el. Trebui să-și aplece capul când păși pe mica platformă din capul scărilor. Aerul stătut mirosea a umezeală, dar era binecuvântat de răcoros.

Trase șifonierul la loc în urma lui. Se trezi brusc într-un întuneric de iad, dar era mai sigur să aibă ceva între ei și foc.

Se lovi la cap și înjură când făcu primul pas în jos, așa că se sili să se oprească și să tragă adânc aer în piept. Trebuia să se concentreze la coborârea acestor scări strâmte și alunecoase în timp ce-și ținea capul aplecat pentru a evita să și-l spargă. Era înspăimântător să se miște cu viteza melcului, dar să meargă mai repede ar fi însemnat să riște un dezastru.

Scara îngustă cotea la stânga, așa că își folosi brațul stâng s-o țină pe Callie aproape și bâjbâi cu dreapta pe peretele umed și colțuros. Estimă că erau cam la jumătatea drumului spre jos, când Callie i se mișcă în brațe.

– Richard? Îi puse o palmă pe piept. Ce s-a întâmplat?

– Dormitorul a explodat, spuse el încordat. Dacă am fi fost înăuntru, acum eram praf și pulbere. Ai leșinat. Mai ai alte răni?

Urmă o pauză câtă vreme ea se verifică.

– Mă doare capul, mintea mi-e tulbure, am destule zgârieturi și mă doare glezna stângă. Dar cred că nu-i nimic grav. Respira greoi. Focul de cărbune a cauzat explozia?

Scanned by CamScanner

- Nu, dar s-ar putea să se fi dorit să pară așa. Se opri să se odihnească și respiră. Am mirosit praf de pușcă. Cineva a încercat să ne omoare.

Callie icni.

- Cine? Unul din frații tăi? Ar avea cel mai mult de câștigat.

- Asta e și părerea mea. Conștientizarea acestui lucru îi lăsă un gust amar. Crezuse că în sfârșit avea o familie adevărată, și acum unul sau amândoi frații încercau să-l omoare.

Avea să-și facă griji de asta când aveau să fie undeva în siguranță. Începu să coboare din nou.

- Cred că pot merge singură, zise Callie, dar nu părea foarte sigură.

- Poți încerca atunci când vom ajunge jos. Își înăbuși un blestem când din greșeală își înălță capul prea mult și se lovi din nou. Era al naibii de obositor să care o greutate deloc neglijabilă în vreme ce mergea aplecat. Dar nu mai aveau mult.

În cele din urmă, ajunse la podeaua murdară a pivniței, împiedicându-se când nu mai simți scări sub piciorul lui. Pivnița era mult prea fierbinte și fumul se învârtejea pe lângă ei. Deasupra, puteau auzi vuietul flăcărilor și sunetul lemnăriei arse ce se prăbușea.

Când Callie se răsuci să se desprindă de el, se clătină nesigură, așa că îi dădu brațul s-o sprijine.

- Cum ieșim de aici?

- Partea asta de pivniță e deasupra nivelului solului datorită pantei dealului. Dacă mergem pe lângă perete spre dreapta, o să ajungem la o ușă ce dă spre deal. Trebuie să ieșim înainte ca toate etajele de deasupra noastră să se prăbușească.

O putu auzi pe Callie cum înghite.

- Atunci, hai să ne mișcăm! Pot să merg dacă mă țin de brațul tău. Mai pot să fac ceva?

- Întinde-ți mâna liberă, ca să nu nimerim în ceva dezastruos. Ai grijă cum mergi, că podeaua e lunecoasă. Găsi peretele cu mâna dreaptă și începu să se miște de-a

Scanned by CamScanner

lungul lui, cu Callie urmându-l. Auzindu-i răsuflarea întretăiată, știu că suferea, dar înaintau mai repede așa decât s-o ducă în brațe, și nu mai aveau timp.

În spatele lor, o porțiune din podea se prăbuși în flăcări. Era înspăimântător de aproape, dar le oferi destulă lumină pentru ca Gordon să vadă ușa.

– Acolo, drept în față!

O apucă cu brațul stâng pe după talie și o ținu aproape pe sus ultimii șase pași. Gâfâia de oboseală pe când ajunse la ușă, care era zăvorâtă de un drug masiv din lemn. Cu puterea dată de disperare, îl ridică. Ușa se urni cu greutate, dar, când o împinse cu toată puterea, scârțâi și se deschise.

Imediat ce drumul fu degajat, o luă pe Callie de mijloc și o trase lângă el.

– Trebuie să ne îndepărtăm de clădire cât putem de repede!

Chiar dacă Callie șchiopăta groaznic, se mișca surprinzător de repede. Aerul proaspăt de pe deal veni ca o mare ușurare. Continuară să se îndepărteze de turn. De-acum, în orice moment, în orice moment...

Plafoanele interioare se prăbușiră în spatele lor cu un vuiet asurzitor, aruncând resturile în flăcări în toate direcțiile. La prima izbitură, Gordon o trase pe Callie jos și o acoperi cu trupul lui, gâfâind din greu, cu respirația întretăiată.

Tăciuni aprinși cădeau în jurul lor, dar pământul era rece și umed și nu luase nimic foc. Prudent, se ridică în șezut. Callie se ridică și ea, și el o trase aproape. La distanță, auzi cum oamenii țipau, luptându-se cu focul.

Pe când priveau la șuvoiul de flăcări ce erupea din turn, Callie spuse cu umor sec:

– Acum va trebui să-mi cumperi o nouă garderobă. Și tu o să ai nevoie de una.

El râse, amețit de ușurarea că supraviețuiseră.

– Cel puțin tapiseriile alea îngrozitoare au dispărut.

– Nu-i nici o pierdere, dar mă bucur că am cerceii cu topaze. Tresări când spre cer erupse o altă pălălaie

Scanned by CamScanner

de flăcări. Partea asta din Kingston Court e definitiv pierdută.

Gordon ridică din umeri.

– Atâta vreme cât toată lumea e teafără, nu-mi pasă. Să ardă şi să fie blestemată!

– N-ai meritat Kingston Court! mârâi o voce din apropiere. E vina ta că arde, şi cred că ai făcut un pact cu diavolul de ai supravieţuit!

Se întoarse şi îl văzu pe fratele lui Eldon cu un pistol în mână aţintit spre inima lui.

capitolul 41

Gordon ştia că unul din fraţii lui provocase, cel mai probabil, explozia, dar simţi că-i venea să vomite când auzi confirmarea. Silindu-se să aibă o voce stăpânită, spuse:

– Nu eu am pus explozia la cale, Eldon. Îi şopti lui Callie: Rămâi jos şi arată-te fără vlagă şi neajutorată, Catkin.

– Nici nu-i greu! murmură ea cu un umor negru.

Gordon se ridică încet, ca să nu-l sperie pe fratele lui, şi acesta să tragă.

– Sperai ca explozia să pară rezultatul focurilor de cărbune? Sigur cineva în afară de mine trebuie să fi observat mirosul prafului de puşcă.

– Nimănui nu i-ar fi păsat, spuse Eldon cu o răceală letală. Arăta şocant de asemănător cu tatăl lor. Un tunet se adăugă ameninţătoarei atmosfere gotice. Nimănui nu i-a păsat când l-am împuşcat pe Welham şi am făcut să pară sinucidere.

Nu sinucidere, nu accident, ci crimă. Date fiind evenimentele acestei nopţi, totul avea noimă acum. Cu aceeaşi răceală în glas, Gordon spuse:

– Bravo! Era un nesuferit. Puse o notă de admiraţie în voce, încercând să câştige timp. Ei trei se aflau într-o porţiune izolată, dar nu departe erau alţi oameni.

Scanned by CamScanner

Din nefericire, Eldon era destul de aproape încât să nu fie nevoie de un mare talent la tras cu arma. Callie arăta exact cum trebuia, ameţită şi neajutorată, dar Gordon observă că mâna ei stângă cerceta noroiul, căutând pe ascuns o armă potrivită.

Sperând că găsise ceva, Gordon se îndepărtă de ea pentru a păstra atenţia lui Eldon asupra lui.

– Ai aranjat şi moartea lui Julius? Dacă el călărea beat, n-ar fi fost greu să provoci un accident fatal.

– El s-a omorât fără vreun ajutor din partea mea. Eldon zâmbi. Asta mi-a dat ideea. Cu Julius mort, doar Welham stătea între mine şi moştenirea Kingston. Şi era aşa uşor de ucis. Nimeni nu-l plăcea. Nimănui nu-i păsa de el. Toată lumea presupunea că eu eram noul Lord Kingston. Şi, după aia, ai apărut *tu*!

– Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile, spuse Gordon pe un ton de scuză. Nici măcar nu vreau titlul. Dacă aş fi ştiut cât de mult înseamnă pentru tine, aş fi rămas în vreo ţară îndepărtată. Chiar ţi-aş fi făcut rost de o dovadă a morţii mele. Dar, de vreme ce m-am înapoiat în Londra acum câţiva ani, să trăiesc acolo, prea multă lume a aflat de supravieţuirea mea.

– Da, ar fi trebuit să nu vii, încuviinţă Eldon glacial. Chiar nu vreau să vă omor pe tine şi pe Catherine, dar nu mi-aţi dat de ales.

Jucând pe cartea acestei ezitări, Gordon spuse:

– Nu? Nu-i prea târziu pentru mine să mă întorc în America şi să par mort. Nu pot jeli că l-ai trimis prematur pe Welham pe drumul fără întoarcere şi am urât întotdeauna Kingston Court, aşa că nu-mi pasă că i-ai dat foc, atâta vreme cât n-a murit nimeni în incendiu. Sau îţi place să omori?

– Nu, la dracu', nu-mi place!

Eldon tresări când se auzi din nou bubuitul tunetului, şi ţeava pistolului său tremură. Poate că voia ca oamenii să moară, dar nu-i plăcea să-i omoare el însuşi. Ce laş josnic!

Scanned by CamScanner

– Îmi accepți propunerea? întrebă Gordon. Eu și Callie putem sa dispărem fără zgomot în seara asta, și se va presupune că am murit în incendiu. Tu devii Lord Kingston și poți construi o casă nouă mai bună.

Eldon părea tentat, dar, după un lung moment, scutură din cap.

– Nu pot avea încredere în tine că o să rămâi mort, decât dacă mă asigur eu însumi de asta. Îmi pare rău, Gordon. Se mai apropie cu un pas. Ești mai amuzant decât ceilalți frați ai mei, dar n-ar fi trebuit să te întorci.

Ridică piedica pistolului și se pregăti să tragă de la mică distanță. Gordon plonjă spre stânga și, în același moment, Callie se ridică în genunchi și aruncă o piatră ce izbi în plin fața lui Eldon.

– Încaseaz-o, porc ticălos ce ești! se răsti ea furioasă.

Înjurând, Eldon căzu pe spate, apucându-se de nas.

– Ce *dracu'*?

Gordon sări în față și îl atacă pe fratele lui. Pistolul zbură, pe când cei doi bărbați se încăierară. Eldon lupta disperat, dar fără pricepere. Nu se luptase niciodată să-și apere viața în țări îndepărtate și periculoase.

Pe când se rostogoleau la pământ, Gordon își încleștă mâinile pe gâtul fratelui său, Lord Eldon Audley, care își omorâse un frate și fusese cât pe ce să-i omoare pe Gordon și pe Callie.

Gândul la Callie în pericol atâță furia lui Gordon. Surprinse privirea fratelui său, văzând cum mânia se transformă pe rând în teamă și apoi în teroare.

Așteptă ca teroarea să crească. Apoi, cu o mișcare mortală, Gordon frânse gâtul fratelui său.

Se învățau multe lucruri folositoare la Academia Westerfield.

Se lăsă brusc liniștea, întreruptă de zgomotele focului, pompierii în depărtare și tunetele ce se apropiau. Callie se târî pe pământul denivelat și apucă pistolul căzut.

– A murit?

Scanned by CamScanner

– Da. Gordon se ridică şi el, şi privi la trupul neînsufleţit al fratelui său. Spre deosebire de Eldon, Gordon avea experienţă în ucideri. Dar o făcea doar când era necesar, şi nu-şi mai omorâse vreun frate până atunci. Îşi dori din suflet să nu fi fost nevoie.

Callie parcurse scurta distanţă dintre ei şi îi luă o mână, ridicând-o spre obrazul ei.

– Îmi pare rău, Richard, spuse ea blând.

– Şi mie. O strânse de mână, recunoscător pentru că-i era aproape. Mulţumirile mele pentru că ai aruncat aşa grozav piatra. Întotdeauna ai aruncat cu putere.

– Doamne, Dumnezeule! Vocea venea de la Francis, care alerga spre ei. Lumina incendiului îi contura clar, dar el părea să nu înţeleagă scena din faţa lui.

– L-am văzut pe Eldon că se îndrepta încoace şi m-am întrebat dacă aţi scăpat din turn pe aici. Dar Eldon e mort?

– Da, spuse Gordon fără ezitare. L-am omorât.

– Cum ai putut? Francis arăta ca un copil îngrozit, nu ca un tânăr matur. *De ce?*

– Pentru că Eldon a pus la cale explozia care a aruncat în aer turnul! izbucni Callie. Din nefericire pentru el, n-a reuşit să ne omoare. Erai şi tu implicat în planurile lui criminale?

Francis scutură din cap, chinuindu-se să priceapă ceea ce tocmai auzise.

– Eldon n-avea nici un plan criminal! De ce să vrea să vă omoare?

– Nu-i evident? spuse Gordon simţind că nu mai putea reacţiona. L-a omorât şi pe Welham. Se aştepta să moştenească titlul, până când am avut neobrăzarea să apar viu şi nevătămat

Francis tăcu pentru mult timp, cu o expresie încordată pe chip.

– N-am crezut că Welham s-ar sinucide, spuse el şovăitor. Mi-am imaginat că moartea lui a fost un accident la beţie, dar părea ciudat. Ce te face să crezi că Eldon l-a omorât?

Scanned by CamScanner

– Pentru că a recunoscut el însuși cu mândrie! Callie se ridică nesigură, cu ochii scânteind. Richard e singurul frate cumsecade pe care l-ai avut! Welham și Julius erau niște animale, și Eldon era un criminal. Cu toții semănau cu groaznicul tău tată.

– N-ar trebui să spui așa ceva! zise Francis îngrozit. Tata era aspru cu noi, dar era un om bun și onorabil.

– Acel „om bun și onorabil" i-a dat tatălui meu permisiunea să-l omoare în bătaie pe Richard când am fost prinși pe când încercam să fugim! spuse Callie înverșunată. Richard era deja pe jumătate mort când tatăl tău i-a spus tatălui meu: „Ești liber să-l omori. Am fii mai buni".

– Nu, murmură Francis, pălind la față. Nu, n-ar fi putut fi atât de crud!

– Nu? Am fost *de față*, Francis! se răsti ea. Pentru a-i salva viața fratelui tău, am jurat tatălui meu că o să mă mărit cu plantatorul lui. Așadar, în loc să-l omoare de-a dreptul pe Richard, tata a inventat niște acuzații false și l-a condamnat la deportare. Tații noștri erau niște oameni *mârșavi*, amândoi. Și, dacă vrei să-l pedepsești pe Richard pentru tot ce a îndurat, jur în fața lui Dumnezeu că o să te omor eu însămi! Ridică pistolul.

– Callie, nu. Gordon se ridică și luă arma din mâinile ei. Omorârea fraților nu e un obicei bun de urmat.

Ea îl lăsă să-i ia pistolul, fără a protesta. Tremura de șoc și de durere.

– Ești sigur că Francis nu era implicat în complotul ăsta?

Gordon îl studie pe fratele lui cel mai mic. În lumina tremurândă a focului, fața lui era atât de palidă, încât i se vedeau pistruii.

– Sunt sigur. El îi seamănă mamei lui, așa cum eu îi semăn mamei mele. Defectul fatal al bărbaților Audley e să semene cu răposatul și neregretatul nostru tată.

– Poate că... ai dreptate, șopti Francis. Eldon era isteț, putea fi foarte amuzant și rareori se lua de mine. Dar

Scanned by CamScanner

avea o latură rece, nemiloasă. Doar că n-am știut... cât de nemiloasă. El a cauzat și moartea lui Julius?

– A spus că nu, dar că acea moarte accidentală i-a dat ideea de a elibera calea spre titlu pentru el însuși, spuse Gordon sec. Cât de enervant a fost să scape el însuși de Welham, ca apoi să apar eu în calea planurilor lui.

– N-am știut niciodată cât de mult își dorea moșteni-rea. Dar obișnuia să-și bată joc de mine pentru ambițiile mele simple, rurale. Francis înghiți greu. Poate că ar fi trebuit să deduc de aici.

– Ai de gând să mă predai unui judecător pentru că l-am omorât pe Eldon? În calitate de pair ereditar, aș fi judecat în Camera Lorzilor și cu siguranță aș fi achitat. Gordon oftă, istovit la acest gând. Dar ar fi o treabă de durată, ce s-ar tot prelungi.

– M-ai convins că s-a înfăptuit dreptatea în seara asta. Francis se uită la Eldon, apoi trase adânc aer în piept. Propun să-i aruncăm trupul în foc. Se va presupune că așa a murit.

Gordon se uită înspre turnul devastat. Flăcările se stingeau, dar ar fi fost suficiente.

– Asta ar simplifica, fără îndoială, problema.

– Vreau să-ți cer ceva, spuse Francis nesigur. Vrei să nu faci public faptul că Eldon l-a omorât pe Welham și că a încercat să te omoare și pe tine? Nu merită să i se păs-treze reputația neștirbită, dar eu aș vrea să evit un scan-dal oribil.

Tânărul Francis se dovedea a fi practic și capabil să facă față realității crude, trăsături pe care le împărtășea cu Gordon.

– Dacă vrei să spui că a murit eroic, încercând să ne salveze pe mine și pe Callie, n-o să te contrazic. El a murit. Noi trăim.

Gordon se întoarse spre Callie, care căzuse din nou la pământ.

– O să fii bine pentru câteva minute, până când noi ne ocupăm de cele necesare?

Scanned by CamScanner

– Da, spuse ea într-o şoaptă aspră. Şi apoi, te rog, hai să mergem la casa văduvei! Nu-mi pasă dacă n-au terminat curăţenia.

– Nici mie. Era evident că ea ajunsese la capătul puterilor, cu sânge uscat în păr şi durerea întipărită pe faţă. Îi atinse obrazul. Da, Catkin. La casa văduvei.

El şi Francis îl luară pe Eldon de câte un braţ şi îl târâră înapoi înspre turnul arzând. Flăcările mai scăzuseră, acum că mare parte din interiorul inflamabil arsese deja, dar pereţii de piatră înnegrită rămăseseră în picioare.

– Trebuie să-l aruncăm prin uşă în pivniţă, spuse Gordon.

Francis încuviinţă mohorât din cap, şi îi făcură vânt în foc trupului moale şi greu. Acesta dispăru repede în flăcări. Francis spuse cu greutate:

– Aş fi dorit să fi fost un om mai bun.

– Şi eu, zise cu amărăciune Gordon. Abia aşteptam să am un frate care să-mi poată fi prieten, aşa cum Welham şi Julius n-au fost niciodată.

După o lungă tăcere, Francis spuse:

– Ţi-a mai rămas un frate.

Primejdia şi pierderea făuresc legături neaşteptate, şi Gordon îşi dădu seama că el şi Francis aveau trăsături comune pe care nu le găsise la ceilalţi fraţi ai săi.

– Da, aşa e, şi sper că putem fi prieteni.

Îi întinse o mână nesigură. Francis o luă, i-o strânse cu putere, şi se uitară ochi în ochi.

Da, puteau deveni adevăraţi fraţi.

Dându-i drumul mâinii, Gordon întrebă:

– Mai sunt şi alte victime ale focului?

– Nu, toţi ceilalţi erau în casa de jos. Tu şi Callista eraţi singurii despre care s-a crezut că aţi murit. Pe când Francis vorbea, ploaia cea ameninţătoare începu în sfârşit să cadă din cer în averse. Francis zâmbi pieziş.

– Asta ar trebui să ajute la stingerea focului. Cred că locuinţa de jos e în mare parte neatinsă.

Scanned by CamScanner

Gordon ridică din umeri, fără să-i pese. Acum doar Callie conta. Lipăi prin ploaie și o ridică blând în brațe.

– Francis, poți să ne aduci aici o trăsură pentru a merge la casa văduvei?

– Bineînțeles.

Pe când Francis se îndepărta în pas rapid, Callie protestă slab:

– Nu trebuie să mă duci în brațe. M-ai cărat destul în seara asta.

– Niciodată. O sărută pe frunte. Te-aș duce așa până la capătul lumii, Catkin.

Oftând obosită, ea se ghemui în brațele lui.

– În momentul ăsta, sună foarte bine.

Ploaia îi spăla funinginea de pe față, lăsând-o palidă, dar liniștită. În depărtare, vocea lui Francis putea fi auzită strigând:

– Lord și Lady Kingston sunt în siguranță! Au scăpat din turn! Sunt în siguranță!

Se auziră strigăte, și oamenii începură să alerge spre Gordon. El deveni încordat, dar fețele și vocile păreau ușurate și bucuroase.

– Lord Kingston, slavă Domnului! Cuvintele veniră de la Martin, administratorul domeniului, cu care Gordon se întâlnise în acea după-amiază.

Sentimente asemănătoare fură exprimate de menajeră, majordom și de arendașii fermei celei mai apropiate. Rândașul-șef spuse:

– Arătați frânt de oboseală, Lord Kingston. Pot s-o iau eu pe soția dumneavoastră.

Se întinse după Callie, dar Gordon scutură din cap și spuse ferm:

– Nu. *E a mea!*

Asta făcu să se audă râsete de ușurare. Callie se adunase suficient pentru a zâmbi cu căldură la urările lor de bine.

– Vă mulțumesc tuturor. Sincer, mă simt bine, cu excepția gleznei.

Scanned by CamScanner

O voce aspră întrebă:

- Cum de ați supraviețuit, sir?

- Eram pe balcon când turnul a explodat, spuse concis Gordon. A fost cât pe ce să pierim, dar mi-am amintit o străveche scară în interiorul peretelui de piatră și am ieșit, chiar înainte ca interiorul turnului să se prăbușească.

Se apropie o trăsură acoperită, mânată de Francis. Când se opri, Gordon o instală pe Callie înăuntru, apoi se urcă după ea. Era mai mult leșinată decât conștientă. Își scoase haina murdară și o ținu peste ea, să împiedice ploaia.

Pe când Francis îi conducea spre casa văduvei, Gordon văzu că focul fusese în mare parte limitat la vechiul turn și că ploaia stingea acum ultimele flăcări. Partea joasă a reședinței Kingston Court urma să aibă nevoie de ceva reparații, dar în mare era neatinsă. Bine. Putea să fie a lui Francis.

El o avea pe Callie. N-avea nevoie de mai mult.

capitolul 42

Callie dormi somnul celor rupți de oboseală, netrezindu-se decât în zori. Îi trebui o clipă să-și dea seama că era în dormitorul liniștit și elegant al casei văduvei și că Richard dormea lângă ea. Furtuna se potolise, lăsând în urmă un cer limpede, de un albastru șters.

Noaptea precedentă părea un coșmar nebun, dar avea vagi amintiri despre cum i se bandajaseră capul și glezna, apoi fusese dezbrăcată de Richard și îmbrăcată într-o cămașă uscată. Trebuia să împrumute niște haine. Îi trecu prin minte că ar trebui să înființeze o croitorie folosind femeile din partea locului care aveau nevoie de lucru. Ea ar face tipare, ele ar coase și hainele puteau fi apoi vândute la prețuri modeste în piețele locale. Poate mai târziu avea să facă și o prăvălie. Da, o astfel de afacere ar fi bună pentru toată lumea.

Scanned by CamScanner

Odată ce asta fu clar în mintea ei, Callie își răsuci prudentă piciorul. Glezna o durea, dar nu atât de tare încât să creadă că avea ceva rupt. Era doar o luxație urâtă.

Amintirile ei după ce se lovise la cap în timpul exploziei erau începețoșate, dar își aducea aminte ce se întâmplase. Se cutremură, amintindu-și că aproape muriseră de două ori.

Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, supraviețuiseră! Richard stătea culcat, cu brațul peste talia ei. Avea funingine în părul blond și trebuia să se bărbierească, dar părea nevătămat, așa că nu exista nici un motiv ca ea să nu se rostogolească și să nu se agațe de el ca și cum s-ar fi înecat, iar el era colacul ei de salvare.

El se trezi pe loc și o strânse mai tare de mijloc.

– Tremuri, Catkin. Reacții întârziate de azi-noapte?

Ea încuviință din cap și își ascunse fața la pieptul lui. O cunoștea atât de bine.

– Nu mă pot opri să nu mă gândesc la faptul că aceste case ale văduvei sunt construite pentru văduvele lorzilor morți. Luă o gură de aer. Și sunt atât de bucuroasă că nu sunt văduva ta!

El îi mângâie tandru părul, ce era groaznic de încâlcit.

– Te consolează cumva că Eldon intenționa să ne omoare pe amândoi, așa că n-ar fi trebuit să supraviețuiești și să fii din nou văduvă?

Gândul era atât de absurd, încât nu putu să nu râdă.

– Nu prea, nu. Dar îmi place casa asta și mă bucur că suntem aici. Amuzamentul ei dispăru, și se întrebă cum să pună întrebarea vitală. O să ai remușcări de ceea ce a trebuit să faci aseară?

El oftă și se întoarse pe spate.

– Aș vrea să nu fi fost nevoit să-mi omor fratele. Dar, în anii mei de aventurier mișel, am învățat să omor dacă e necesar – și fără regrete. Eldon trebuia omorât.

Scanned by CamScanner

– Asta așa e. Deși Callie își dorea să fi fost ea cea care să-l fi ucis pentru a-l scuti pe Richard de asta. Strâmbă din gură. Am discutat despre întoarcerea în pacea și siguranța Angliei, dar am avut o senzație sâcâitoare că nu avea să fie atât de simplu. Aș vrea să nu fi avut dreptate. Crezi că aventurile noastre sângeroase au ajuns la capăt acum?

– Intuiția mea nu-i la fel de bună ca a ta, dar așa cred. Francis a fost sincer îngrozit de acțiunile lui Eldon și n-o să încerce să ne omoare. I-ai cucerit inima vrând s-o cunoști pe Julie a lui. Richard ezită, apoi continuă aproape cu timiditate: Am văzut noaptea trecută că oamenii de pe moșia Kingston par a se bucura de faptul că eu sunt noul Lord Kingston și că încântătoarea Catherine Brooke e soția mea. Nu sunt surprins că lumea își aduce aminte cu drag de tine, dar sunt mirat că și eu am parte de același tratament.

– N-ar trebui să fii. Cei doi frați mai mari ai tăi erau niște brute arogante. Tu chiar ai străbătut moșia, ai vorbit cu oamenii și i-ai ascultat ca și cum chiar contează. N-au uitat. Chicoti. Îmi imaginez eu sau, atunci când m-ai dus în brațe până la trăsură, o femeie bătrână a spus că a știut întotdeauna că noi doi ne vom căsători?

– Nu-ți imaginezi. În vocea lui Richard se putu simți amuzamentul. Era doamna Moore, care se ocupa de prăvălia din sat. Îi plăceau copiii năbădăioși ca noi.

– Doamna Moore, desigur! Îmi plăceau prăjiturile ei cu ghimbir. O s-o vizitez curând. Callie stătea într-o parte, așa că își odihnea mâna pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii și textura moale a părului blond-închis. Era minunat, blând și *al ei*. Nu-și putea imagina nici un alt loc din toată lumea asta unde i-ar fi plăcut mai mult să se afle.

– Callie?

Vocea i se schimbase. Ea își săltă capul, văitându-se puțin pentru că rănile recente își făceau simțită prezența. Ignorând durerea, spuse:

– Da, Inima mea de Leu?

Scanned by CamScanner

El se uită drept la ea cu ochii lui cenuşii acum foarte serioşi.

– Când am crezut că o să murim noaptea trecută, am conştientizat cu întârziere cât de mult te iubesc. Nu doar în calitate de cel mai bun prieten şi tovarăş de năzdrăvănii, dar în toate felurile în care un bărbat poate iubi o femeie. Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui, sărutând-o cu o deosebită tandreţe. În timpul tuturor acestor ani de călătorii şi de supravieţuire, am crezut că nu mai sunt capabil de a avea sentimente profunde pentru cineva. Acum îmi dau seama că n-am putut să-mi dăruiesc inima pentru că ea îţi aparţinea deja ţie. Tu ai fost cea care m-a făcut să rezist, ai fost salvarea mea.

– După cum tu ai fost a mea. Simţi cum lacrimile îi înţepau ochii şi clipi să le înlăture. După ce tata a scris că erai mort, am înţeles că tu erai dragostea vieţii mele. Am continuat să trăiesc şi am iubit alţi oameni în diferite feluri de-a lungul anilor. Dar n-am putut să iubesc niciodată pe cineva aşa cum te iubesc pe tine.

El îi ridică mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei.

– N-am mai spus asta nimănui până acum şi nici n-o s-o mai spun cuiva, zise el fără vreo urmă din umorul caracteristic. Te iubesc, scumpa mea fată, acum şi pentru totdeauna, amin. Tu îmi aduci pace.

– Şi tu îmi aduci bucurie, şopti ea. Noi doi ne-am iubit întotdeauna, dar faptul că rostim cuvintele schimbă lucrurile, nu-i aşa?

– Da. Îi aruncă un zâmbet leneş şi poznaş. Cred că ai spus ceva cum că o să avem trei copii. Deoarece suntem amândoi aici mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi, într-un pat grozav, nu-i aşa că a venit vremea să lucrăm la asta?

Ea râse fericită.

– Într-adevăr, aşa este. Sunt gata. Tu eşti?

Era. Negreşit!

Scanned by CamScanner

adnotări istorice

În cercetarea istoriei americane, războiul din 1812 este de obicei mai mult o notă de subsol decât un eveniment major. Treizeci de ani după revoluție, tânărul stat american a luptat din nou cu Anglia, rezultatele fiind mai mult o remiză, și singurul eveniment notabil a fost bombardamentul de la fortul McHenry, ce l-a inspirat pe Francis Scott Key să scrie *Drapelul cu dungi și stele*. Nu sunt sigură că englezul obișnuit știe ceva despre război. Dar în SUA și Canada războiul a contat.

În orașul meu natal, Baltimore, războiul e foarte, foarte personal. La început, când m-am mutat aici, am fost surprinsă să găsesc o sărbătoare a statului Maryland numită Ziua Apărătorilor, pe 12 septembrie. Ce e de spus aici?

S-a dovedit că, pe 12 septembrie, a avut loc partea de pe uscat a luptei pentru Baltimore, când trupele de voluntari au oprit înaintarea trupelor engleze în bătălia de la North Point, acordându-le răgaz americanilor să se pregătească pentru partea de luptă navală, adică pentru apărarea orașului la fortul McHenry.

Motivele războiului sunt neclare. De partea americană, a existat un sentiment că englezii discreditau noua noastră republică. Blocada engleză de pe continent dăuna comerțului nostru cu Franța, și Marina Regală lua cu de-a sila marinari de pe vasele americane pentru a servi pe vase britanice. Dacă luptam, îi puteam pune la respect și poate reușeam să luăm Canada și s-o adăugăm la Statele Unite.

Bănuiesc că, în Anglia, lupta era văzută drept o reală pacoste – scăpați, domnule, de ei, vă rugăm, așa încât Anglia să se poată ocupa de Napoleon. Știu precis că problema silirii marinarilor americani să servească

Scanned by CamScanner

pe nave engleze
eram elevă drept o serioasă violare a drepturilor noastre suverane, dar arăta foarte diferit după ce am citit *Viața la bordul navelor lui Nelson* de Dudley Pope. A fost o lecție din multe puncte de vedere.

O mare parte din război a fost dus cu îndârjire de-a lungul frontierei Niagarei, între Canada și Statele Unite. Războiul din golful Chesapeake s-a dat chiar în pragul casei mele, și e foarte bine documentat. În cercetarea mea, am putut găsi informații despre condițiile meteorologice, mișcări de trupe, aruncarea în aer a podurilor și depozite de muniții, ca să nu mai menționez binecunoscutele vântările preoților și o serie de greșeli prostești pe care să le pot întrețese în propria mea poveste.

Odată ce Napoleon a fost învins și exilat pe insula Elba, în 1814, trupele engleze experimentate au fost libere să navigheze spre America de Nord și să administreze o binemeritată bătaie americanilor. Când englezii au intrat în Washington fără a întâmpina vreo opoziție, după ce trupele americane s-au făcut de râs în bătălia de la Bladensburg, în primul rând au dat foc clădirilor guvernamentale, dar o casă a fost folosită de către trăgătorii de elită și a fost incendiată, un incident pe care l-am putut folosi pentru propriile mele personaje.

Ocuparea fără dificultăți a capitalei americane a fost o umilință națională și ar fi putut avea efecte deplorabile asupra negocierilor de pace ce se desfășurau în Gent. După acea victorie, Marina Regală, cea mai puternică din lume, a navigat în golful Chesapeake, hotărâtă să distrugă Baltimore-ul. Orașul era unul dintre cele mai mari orașe americane și își câștigase pe merit eticheta de „cuib de pirați", deși americanii preferau termenul de corsari.

Trupele engleze erau conduse de generalul-maior Robert Ross, un distins veteran al Războiului din Peninsulă. Cu puterea imperiului abătându-se asupra orașului, localnicii, albi și negri, bogați și săraci, au început să sape cu îndârjire, pentru că asta faci atunci când

Scanned by CamScanner

tității naționale, într-o asemenea măsură încât războiul din 1812 e uneori numit „A doua revoluție americană". Refuzând să se alăture Americii, Canada a rămas un membru de bază valoros al Imperiului Britanic de atunci încoace și un foarte bun vecin al Statelor Unite.

Dacă doriți să aflați mai multe despre războiul din Chesapeake, o sursă excelentă este cartea lui Walter Lord *The Dawn's Early Light: The climatic shaping of „the land of the free" during the hazardous events of 1814 în Washington, Baltimore, and London.* O altă carte bună este cea a lui Steve Vogel: *Through the Perilous Fight: From the Burning of Washington to the Star-Spangled Banner: The Six Weeks That Saved the Nation.*

O ultimă observație: focurile de cărbune sunt reale și pot arde timp de decenii sau chiar secole. Focul din Centralia, Pennsylvania, arde încă din anii 1960 și a cauzat evacuarea întregului oraș.

Scanned by CamScanner